

Πάνος Κολιόπουλος

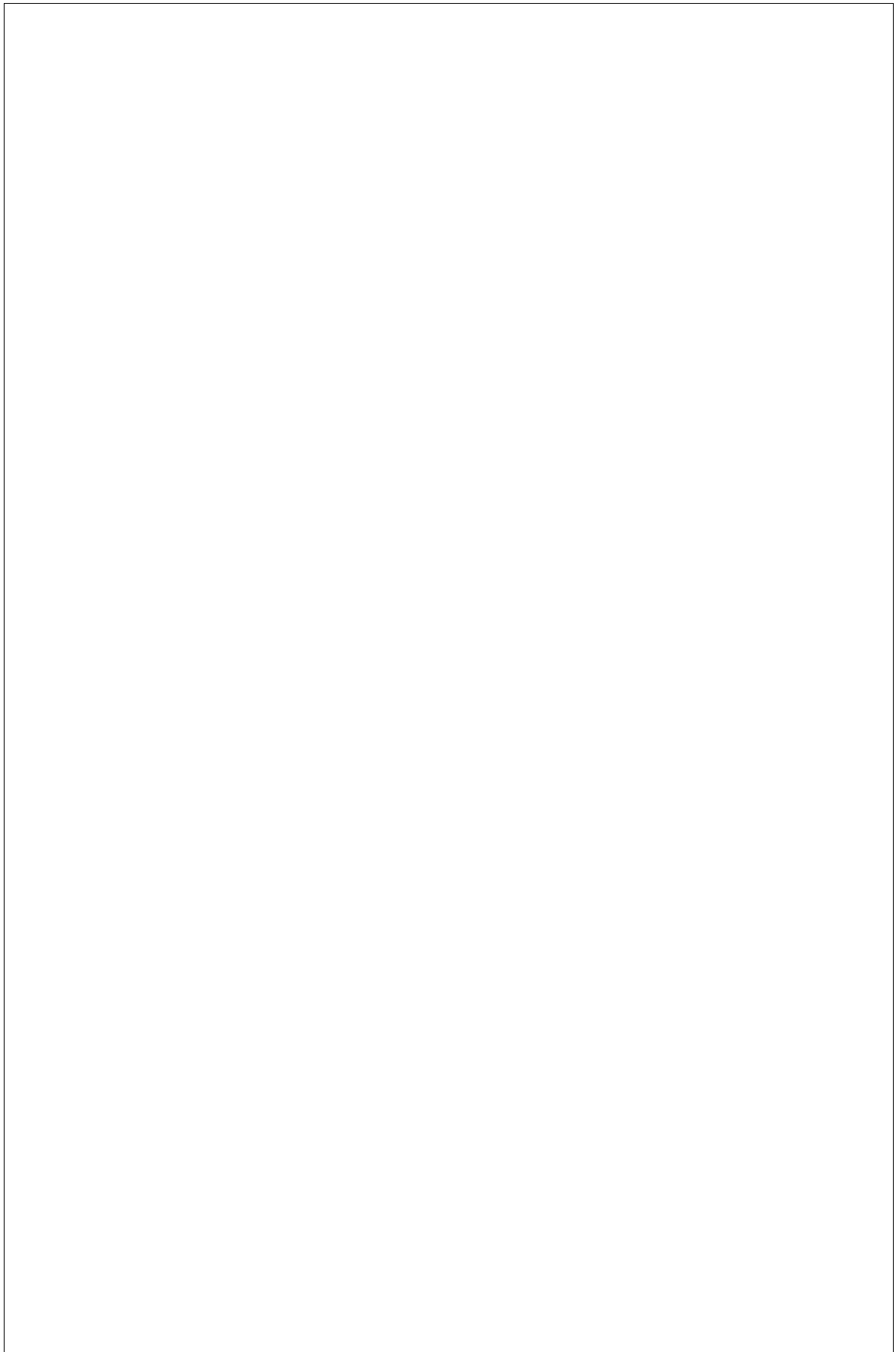
ΣΠΙΡΟΣ

για πάντα

Κοινοβουλευτικές Περιπέτειες ενός Έλληνα Θεού

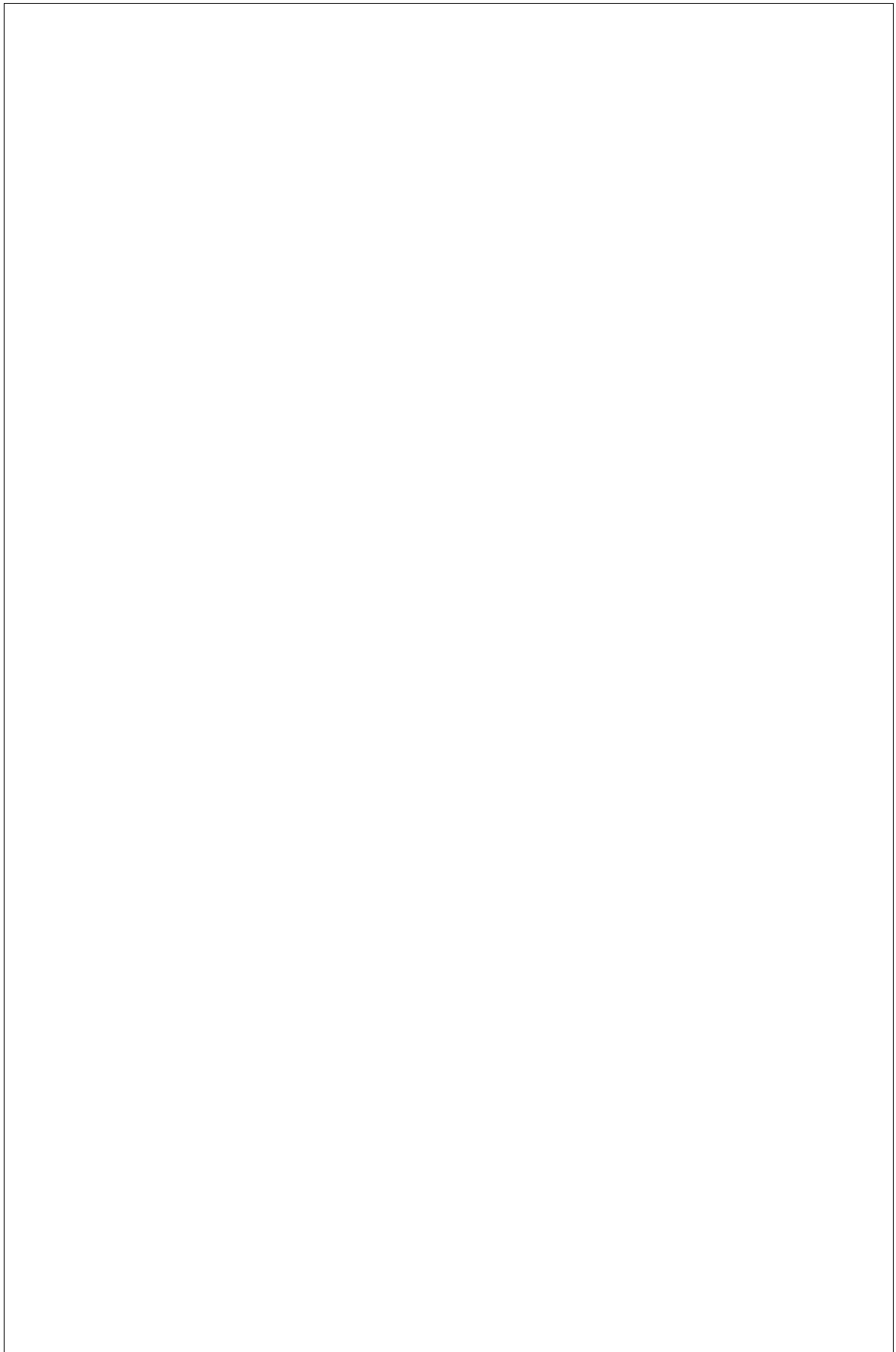

Midnight Publishing
Υδρα 1995

ΣΠΙΡΟΣ για πάντα

Κοινοβουλευτικές Περιπέτειες ενός Έλληνα Θεού

Πάνος Κολιόπουλος

ΣΠΙΡΟΣ για πάντα

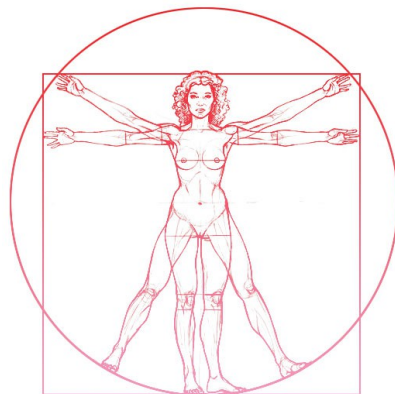
Κοινοβουλευτικές Περιπέτειες ενός Έλληνα Θεού

Midnight Publishing
Υδρα 1995

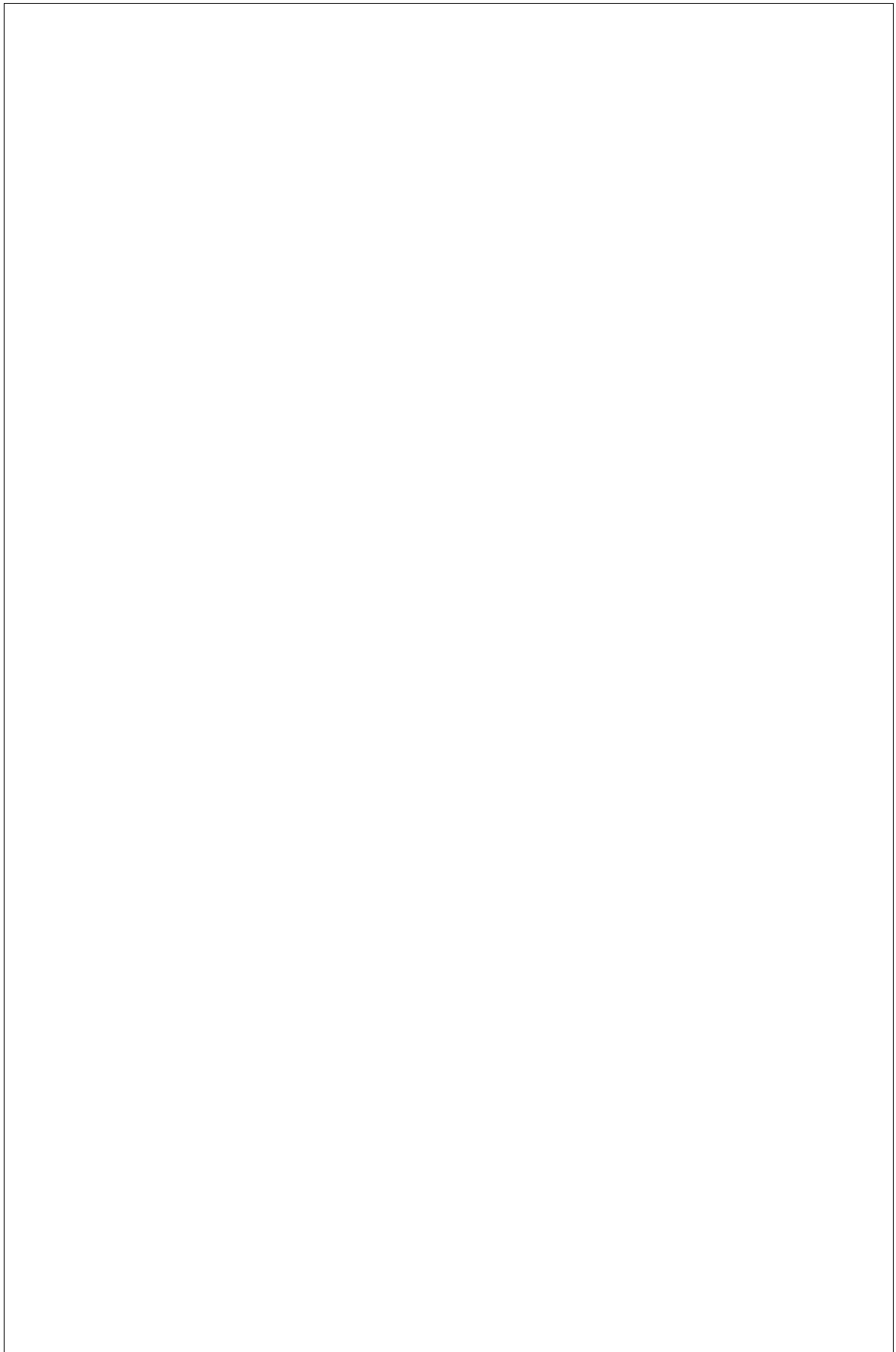

Copyright © 1995 Panos Coliopoulos
Σ. Δούσμανη 44
49100 Κέρκυρα
email: panflynn@otenet.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ.....	9
Κεφάλαιον 1ον – Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΛΗΣ.....	25
Κεφάλαιον 2ον – «ΦΙΛΟΣ ΕΔΩΣΕ ΕΙΣ ΦΙΛΟΝ...».....	51
Κεφάλαιον 3ον – ΜΟΝΟΕΔΡΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ.....	95
Κεφάλαιον 4ον – ΒΟΛΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.....	121
Κεφάλαιον 5ον – ΚΟΛΛΗΤΟΙ ΚΑΙ ΤΣΟΥΤΣΕΚΙΑ.....	153
Κεφάλαιον 6ον – ΥΠΟΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥΒΛΑ.....	177
Κεφάλαιον 7ον – ΕΥΡΟΛΙΓΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΝΤΟΤΣΑΚΑΛΟΙ..	205
Κεφάλαιον 8ον – Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ Ο ΜΠΙΑ.....	233
Κεφάλαιον 9ον – ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ.....	271
Επίλογος.....	303

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Όπου ο (χαμάλης) συγγραφέας συναντιέται με τον διάσημο Σπύρο Μπαρακούντα μετά από πολύ καιρό (κι ακόμα περισσότερες περιπέτειες).

Μετά την τρομακτική (κι αναμενόμενη) επιτυχία της έκδοσης του βιογραφικού πονήματος του γνωστού ανά την Υφήλιον και επιστήθιου φίλου μου Σπύρου Μπαρακούντα, «I, SPIROS, βίος και πολιτεία ενός Έλληνα θεού», πέρασε ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς να τον δω ή να έχω νέα του. Αυτό βέβαια ούτε περίεργο ήταν ούτε πρωτότυπο, αφού ο Σπύρος το συνήθιζε να εξαφανίζεται κατά καιρούς χωρίς να δίνει σημαία ζωής.

Μετά, ξαφνικά, ένα βράδυ, εκεί που δεν το περίμενα, ο Σπύρος ξαναχτύπησε. Και πώς!

Είχα γυρίσει σπίτι νωρίς, ως συνήθως ξεθεωμένος από μια ημέρα που μόνο όπως την ήθελα δεν ήταν, και (ως συνήθως) είχα σωριαστεί στην πολυθρόνα μου, ανίκανος να σκεφτώ, να αντιδράσω ή να κάνω οτιδήποτε άλλο εκτός από το ν' ανοίξω τη ρημάδα την τηλεόραση να παρακολουθήσω (τρόπος του λέγειν) το μιкуμάους των ειδήσεων.

Αυτό το βράδυ η πρώτη είδηση αφορούσε τον από καιρό αναμενόμενο ανασχηματισμό της κυβέρνησης –ή αν προτιμάτε, την «αναδόμηση». Είχε βγει εκεί ένας από τους συνηθισμένους κουστουμαρισμένους χρυόκωλους και διάβαζε έναν κατάλογο με ονόματα αυτών που φεύγαν και των άλλων που έρχονταν. «Ταδόπουλος» εκτός, «Δεινόπουλος» εντός... Άλλαξε ο Μανωλός κι έβαλε την κάπα του αλλιώς.

Τόσο συνταρακτικά ήταν τα νέα που άρχισα να γλαρώνω (ως συνήθως) και ήταν σίγουρο ότι θα το 'κοβα στον ύπνο συντόμως και ανελλιπώς αν δεν άφηναν τον μονότονο λιβανωτό για να προβάλουν το βιντεοκλιπάκι της ορκωμοσίας των νέων εθνοπατέρων.

Και ξαφνικά...

Τα γλαρωμένα από ώρα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα. Η υπνηλία εξαφανίστηκε εντελώς και τινάχτηκα όρθιος βάζοντας τση φωνές.

Διότι...

Εκεί, στο γυαλί, ανάμεσα στους διάφορους χαζοχαρούμενους κουστουμαρισμένους, που καμάρωναν σαν γύφτικο σκεπάρνι, και μάλιστα μπροστά-μπροστά, ποιόν νομίζετε ότι αντίκρισα;

Ναι, πολύ σωστά μαντέψατε...

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους φρέσκους εθνοπατέρες, έλαμπε δια της παρουσίας του ο ειλικρινώς ημέτερος, φίλος (και συνεργάτης) μου, Σπύρος Μπαραχούντας, το Νούμερο Ούνο των Καμαχιών Κερκύρας και Ιονίων Νήσων!

Μάλιστα, κυρίες και κύριοι, ο ίδιος ο ήρωας του έγκριτου φιλολογικού πονήματος «I, SPIROS» (το οποίον παρεμπιπτόντως έσπασε ήδη κάθε εκδοτικό ρεκόρ και προηγούμενο)!

Ο Σπύρος αυτοπροσώπως!

Σφιγμένος μέσα σ' ένα ανεκδιήγητο κουστουμάκι, με γραβάτα και μαντιλάκι στο τσεπάκι, με το μαλλί στην πένα, και το ματάκι του να πετάει σπίθες όπως γύριζε από 'δω κι από κει... Ο Σπύρος Μπαρακούντας εν μέσω των ληστών!

Δυνάμωσα τον ήχο στην τηλεόραση, αλλά έπεσα πάνω στα «ευλογητός ο Θεός» των τουρλήδων κι έτσι δεν μπόρεσα να διαφωτιστώ περισσότερο. Εντωμεταξύ η είδηση τελείωσε κι ο παρουσιαστής πέρασε σε άλλα συνταρακτικά γεγονότα... τις διακοπές του Πρωθυπουργού, το τελευταίο ρητό του Προέδρου της Δημοκρατίας, την πυρκαγιά στον Άγιο Κύριχο, τη μεταγραφή του Ρομάριο στον Απόλλωνα Καλαμαριάς... τέτοια...

Αλλόφρων όρμησα στο τηλέφωνο. Με τρεμάμενα χέρια χτύπησα τον αριθμό μιας Αθηναϊκής εφημερίδας μεγάλης κυκλοφορίας και ζήτησα τον πολιτικό συντάκτη. Ο άνθρωπος από την άλλη άκρη του σύρματος ήταν υποχρεωτικότατος.

—Σε τι μπορούμε να σας εξυπερετήσουμε, κύριε; ρώτησε.

—Σας παρακαλώ, τραύλισα. Είναι μεγάλη ανάγκη... Μπορείτε να μου διαβάσετε τη λίστα των νέων υπουργών που μόλις ορκίστηκαν; Μεγάλο καλό θα κάνετε κι ο θεός να σας το ανταποδώσει.

—Πολύ ευχαρίστως, είπε ο άνθρωπος κι άρχισε να μου απαγγέλλει ονόματα και υπουργεία.

—ΣΤΟΠ! ούρλιαξα ξαφνικά. Πώς το είπατε αυτό το τελευταίο;

—Το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης;

—Όχι, το άλλο... Πριν απ' αυτό.

—Υφυπουργείο Τουρισμού και Δημοσίων Θεαμάτων;

—Ναι! ξεφώνισα. Τον υπουργό... Πείτε μου τον υπουργό.

—Σπύρος Μπαρακούντας, ήρθε η ανελέητη απάντηση από την άλλη άκρη του σύρματος. Γνωστός αγωνιστής και από τα παλαιά στελέχη του κόμματος...

Άφησα το τηλέφωνο να μου πέσει και σωριάστηκα, ανθρώπινο ερείπιο, στη φιλόξενη πολυθρόνα μου.

Τελικά ήταν γεγονός. Δεν είχα παραισθήσεις, δεν ονειρευόμουν, δεν το κατασκεύασε το νοσηρό μου μυαλό. Ήταν γεγονός αναμφισβήτητο, απτό και τελεσίδικο.

Ο Σπύρος Μπαρακούντας είχε γίνει... υπουργός!!!

★ ★ ★

Πέρασε κάμποσος καιρός από τα «αποκαλυπτήρια». Τον Σπύρο τον παρακολουθούσα πια από τις εφημερίδες, την τηλεόραση και τις συζητήσεις στα καφεενεία. Ο «κύριος υποργός», πιστέψτε με, έδινε ρεσιτάλ στα νέα του καθήκοντα. Όποια πέτρα και να σήκωνες τον Σπύρο θα 'βρισκες από κάτω. Ο Σπύρος στα εγκαίνια της σούπερ Ντισκοτέκ, ο Σπύρος μπροστά-μπροστά στο Ηρώδειο, ο Σπύρος στο «Μέγαρο», ο Σπύρος στην αλλοδαπή, ο Σπύρος δίπλα στον Μεγάλο, ο Σπύρος με τον Παναγούλια, ο Σπύρος να ρίχνει ζεϊμπεχιές στην κυρία Ρίτας (της εθνικής αοιδού του Κόμματος)... Μέχρι στο CNN βγήκε ο Σπύρος, σε συνέντευξη από τον Λάρρυ Κίνγκ!

Μετά, μια Κυριακή, εκεί που έπαιρνα τον καφέ μου στο «Λιστόν» κατά το συνήθειό μου έγινε και η μοιραία συνάντηση.

Από τη μεριά της πλατείας προς τα Πεντοφάναρο είδα να ξεπροβάλλει ένα γραβατωμένο τσούρμο που βάδιζε με γοργό ρυθμό σκορπίζοντας χαιρετούρες δεξιά κι αριστερά. Σαν πλησίασαν αρκετά μπόρεσα να αναγνωρίσω τις τοπικές αρχές «εν πλήρη απαρτία» που περιτριγύριζαν σαν τις μέλισσες την κυφέλη την κεντρική, αγέρωχη, και τόσο γνώριμη φιγούρα του φίλου μου. Ο κύριος υποργός μας τιμούσε δια της παρουσίας του!

Φθάνοντας κοντά στο τραπέζι μου ο Σπύρος με είδε.

—Φιλάρα! μου κάνει.

Και παρατώντας σύζυλους τους παρατρεχάμενους ήρθε κι έπεσε πάνω μου.

Αγκαλιές, φιλιά, «ρε τον Σπύρο!», «ρε τον φιλάρα!»... «Τι γίνηκες, ρε ψυχή;», «έτσι κάνει κόσμος;», «ε, ας τα λέμε καλά...», τέτοια.

—Πού χάθηκες, ρε δικέ μου; Έτσι κάνει ο κόσμος; με μάλωσε ο Σπύρος.

—Ε, τώρα, κύριε υπουργέ, ξέρουμε πώς είναι αυτά... Χανόμαστε όταν πιάσουμε την καλή, είπα εγώ παραπονεμένα.

—Α, δικέ μου, δεν θέλω τέτοια, μ' έκοψε ο Σπύρος. Τι πάει να πει δηλαδή... Εντάξει, μπορεί να πετύχαμε μια άλφα θέση στην κενωνία, δεν λέω... πλην όμως ο Σπύρος είναι πάντα σωστός κι ατόφιος, να 'ούμ'. Ο Σπύρος τους φίλους τους έχει 'κόνισμα, έτσι;

—Αφού το λέτε εσείς, κύριε υπουργέ...

—Και κόφτο το «κύριε υποργέ», φιλάρα. My name is Spiros, να 'ούμ', νομίζω;

Τώρα οι παρατρεχάμενοι είχαν κοντοσταθεί αμήχανα

και ξερόβηχαν, μην ξέροντας τι να κάνουν και πώς να φερ-
θούν.

—Τι τρέχει, ρε φιλάρες; τους κάνει ο Σπύρος. Δεν έχετε
άλλη δουλειά να κάνετε; Αφόσον βλέπετε ότι βρήκα τον
κολλητό μου. Game over που λένε και οι κομπιούτορες.
Τέρμα τα επίσημα. Ο υποργός ιδιωτεύει.

Και θρονιάστηκε στη διπλανή μου καρέκλα αφήνοντάς
τους σύζυλους.

—Μα, κύριε υπουργέ, τόλμησε ένας παράγων. Το
πρόγραμμα...

—Ρε χέστο το πρόγραμμα, του κάνει ο Σπύρος. Το
πρόγραμμα θα κοιτάξουμε τώρα ή τον φιλάρα, που έχουμε
να τον δούμε από του Αγίου Πι ανήμερα;

—Μα...

—Ρε ξου. Πάτε καμιά βόλτα, να σας πέσουν οι μπάκες,
χτυπήστε και καμιά τουρίστρια να ξεχαρμανιάσετε... Εγώ
έχω δουλειά.

Και μ' αυτά τα εμπνευσμένα λόγια τους αγνόησε τελεί-
ως και στράφηκε προς το μέρος μου.

—Τι γένεσαι, ρε ψυχή; μου κάνει. Ακόμα παιδεύεσαι με
τα μελάνια και τα χαρτιά; Δεν θα βάλεις ορέ μυαλό ποτέ,
να γένεις άνθρωπος; Ορέ κοιτάχτηκες στον καθρέφτη να
δεις πώς είσαι; Ακόμα το ίδιο φανελάκι φοράς, πανάθεμά
σε!

—Ε, τι να γίνει δικέ μου, του κάνω εγώ πικαρισμένος.
Δεν μπορούμε όλοι να γίνουμε σούπερ σταρ από τη μια
μέρα στην άλλη...

Ο Σπύρος κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

—Αυτό να λέγεται, παραδέχτηκε. Όμως, μη φοβάσαι

φιλάρα, ο Σπύρος είναι εδώ. Έλα να σε κάνω διευθυντή του ιδιαίτερου γραφείου μου. Θα σωθείς.

—Άσε, ρε Σπύρο, του κάνω. Αυτές είναι θέσεις για σημαντικά λαμόγια. Καλά είμαι εδώ που είμαι.

—Δικέ μου, μου κάνει ο Σπύρος σκύβοντας συνωμοτικά προς το μέρος μου, μιλάμε για τρελές κονόμες, να 'ούμ'.

—Ουκ εν τω πολλώ το ευ! απαντάω εγώ.

Ο Σπύρος μου τράβηξε ένα φάσκελο.

—Όρσε ορέ, μην στα χρωστάω, μου κάνει. Ρε, δεν θα βάνεις ποτέ μυαλό; Δεν γλέπεις τι γίνεται γύρω σου; Δεν γλέπεις, ορέ τι κοσμογονία επιτελείται; Εδώ, έχουνε πέσει του κόσμου οι άσχετοι και τρώνε με χρυσά κουτάλια και ν' αφήσουμε τα παιδιά τα δικά μας στην ανέχεια; Επιτρέπεται; Δεν επιτρέπεται.

—Δεν είμαι εγώ για τέτοια, Σπύρο.

Ο Σπύρος κούνησε το κεφάλι του περίλυπος.

—Το βλέπω, είπε. Το βλέπω και μου σπαράζει η καρδιά... Τι πίνεις εκεί, ρε φτωχέ; Τσίπρο;

—Το κατά δύναμιν.

Ο Σπύρος φώναξε το γκαρσόνι που τσακίστηκε να τρέξει.

—Πού 'σαι, δικέ μου, του κάνει. Πιάκε εκεί μια μπουκάλα Τσίβας, από το καλό, και δυο καθαρά ποτήρια... Και φτιάξε και χάννα μεζέ περιποιημένο, έτσι;

—Μάλιστα, κύριε υπουργέ!

—Σούμπιτο.

Οι παρατρεχάμενοι είχαν προχωρήσει διστακτικά παρακάτω. Πρόσεξα ότι από τη συντροφιά είχαν αποσπαστεί

τέσσερις βλοσυροί τύποι με σκαρπίνια που ήρθαν να καθίσουν στο διπλανό μας τραπεζάκι ρίχνοντας συνεχώς ματιές δεξιά κι αριστερά.

—Οι φουσκωτοί, μου εξηγεί ο Σπύρος. Σκιά μου. Ασφάλεια Υψηλών Προσώπων, δικέ μου. Το πιάνεις; «Υψηλών Προσώπων». Μεγάλε Σπύρο, το Μεγαλείο Σου!

Και γυρίζοντας στους βλοσυρούς.

—Παιδιά, μια μπυρίτσα θα την πιούμε;

—Ευχαριστούμε, κύριε υποργέ, απαντάει ο ένας τους. Πλην είμαστε υπερεσία...

—Ορέ screw την υπερεσία, του κάνει ο Σπύρος. Εδώ εγώ κάμω κουμάντο. Πού 'σαι, παιδί!...

Το γκαρσόνι σκοτώθηκε να παρουσιαστεί.

—Διατάξτε, κύριε υπουργέ.

—Πιάκε μια μπύρα στα παιδιά, τον διατάζει ο Σπύρος. Και τέσσερα ποτήρια καθαρά.

Σε λίγο το γκαρσόνι κατέφθανε με τα ποτά. Ο Σπύρος άνοιξε το *Chivas* γέμισε τα ποτήρια μας, έκανε «εβίβα» στους βλοσυρούς που μοιράζονταν τη μπύρα κι άναψε τσιγάρο αράζοντας αναπαυτικά στην καρέκλα.

—Α, ρε δικέ μου! αναστέναξε. Και να σκεφτείς ότι ούλα ξεκίνησαν από τούτη 'δω την καρέκλα, έτσι;

—Παλιές, καλές μέρες, Σπύρο, συμφώνησα.

—Αξέχαστες μέρες! συμφώνησε ο Σπύρος. Θυμάσαι, ορέ, την εποχή που τρέχαν τα γκομενάκια να κοινωνήσουν των αχράντων μυστηρίων, έτσι κι έσκαγε μύτη στην πλατεία ο Σπύρος ο Μπαρακούντας, και τση διώχναμε; «Έλα εσύ... φύγε εσύ...». Θυμάσαι;

—Νούμερο Ούνο, Σπύρο. Νούμερο Ούνο.

Ο Σπύρος κούνησε το κεφάλι του.

—Νούμερο Ούνο, δικέ μου. Όπως τα λες, όπως τα λες.

—Ε, καλά, δεν θα μελαγχολήσουμε κιόλας, είπα. Περασμένα, αλλά όχι και ξεχασμένα. Άλλωστε, κατά πως βλέπω... ε, μάλλον προόδευσες.

—Ναι, δεν λέω, συμφώνησε ο Σπύρος. 'Ντάξ', να 'ούμ', μου 'φεξε... Και με τα ωραία μου και με όλα μου... Όμως, εκείνη η εποχή είχε άλλη χάρη, ρε μάγκα μου! Ξέρεις, ορέ ξενέρωτε, τι θα πει να είσαι αραχτός, να βλέπεις το μανούλι να περνάει, με τα σέα του και τα μέα του να τρεμουλιάζουν, και να λες: «Αυτό εδώ το παιδί εγώ θα το κοινωνήσω μέχρι ο αλέκτωρ να λαλήσει τρις»; Και να το κάνεις, ρε δικέ μου! Να το κάνεις και να σε γλέπουν οι άπαντες στην πιάτσα να το κυκλοφορείς και να παθαίνουν ταράκουλο! «Μα πώς του πητυχαίνει με ούλες αυτής της κουφάλας του Σπύρου, να 'ούμ';»... Μεγάλη υπόθεση!

—Βεβαρημένο παρελθόν, Σπύρο.

—Βεβαρημένο, δικέ μου, βεβαρημένο. Όπως τα λες είναι. Ένας φάκελος νάααα, με το συμπάθειο.

Ήπιαμε άλλο ένα αναπολώντας. Μετά ο Σπύρος χτύπησε.

—Στοίχημα ότι έμεινες ξερός όταν έμαθες τα δικά μου, είπε ξαφνικά. Περί το υπουργιλίχι λέω.

—Ομολογώ ότι μια φιλοσυμφόρηση την έπαθα, είπα.

Ο Σπύρος έβαλε τα γέλια και μου 'δωκε μια φιλική στον ώμο που με ξέρανε.

—Γιατί, ρε φιλάρα; μου κάνει. Δεν με είχες ικανό για υψηλά οφίτσια;

—Μωρέ ικανό σε είχα, είπα. Αλλά για τέτοια οφίτσια!... ξέρω κι εγώ... δεν θα μου πήγαινε το μυαλό...

Ο Σπύρος έσκυψε προς το μέρος μου χαμηλώνοντας τη φωνή του.

—Και πού να δεις τους άλλους! είπε.

—Έλα, ρε Σπύρο!

—Μωρέ άκου που σου λέω, επέμεινε ο Σπύρος στον ίδιο χαμηλόφωνο τόνο. Άκου που σου λέω. Δεν είναι ικανοί να μοιράσουν δυο γαιδουριώνε άχυρο. Μιλάμε για ΤΗΝ αφασία! Μιλάμε ότι εγώ μπροστά τους είμαι πανεπιστήμων, να 'ούμ'!

—Τόσο πολύ!

—Πιο πολύ. Να καθίσω να σου πω εγώ για φάσεις, να φρικόρεις τέλεια, δικέ μου. Να τρέχεις να βγάλεις βίζα για μετανάστης στην Ακτή του Ελεφαντοστού. Μιλάμε δηλαδή για σημεία και τέρατα!

Ήπιαμε άλλο ένα.

Σε μια στιγμή είδαμε να περνάνε από μπροστά μας δυο κάμακες «εν στολή».

Φανελάκια ξεμανίκωτα με σχέδια, μπλουτζήν κολλητά και καουμπόικες μπότες που πέταγαν μπροστά στις μύτες σαν τσαρούχια. Καδίνες στον λαιμό φυσικά, και ταυτότητα στο χέρι. Φυσιογνωμίες οικείες μεν, αλλά που είχαν κάτι που δεν κόλλαγε. Δεν ξέρω... Λίγο προς το γυφτουλέ έφεραν, λίγο προς το Balkan style!

Τους έδειξα του Σπύρου κι αυτός έσκασε στα γέλια.

—Εντάξει, μέσα είσαι, είπε. Δικά μας παιδιά... Μεταγραφές ομογενών. Όπως στο μπάσκετ, να 'ούμ'. Καμάκια

made in Tirana, πλην με τα χρώματα τα δικά μας. Εθνική Ελλάδος γεια σου! Δικό μου σχέδιο, φιλάρα! Και μπιπ τα σχέδια, μιλάμε! Άσε, θα σου πω άλλη φορά.

Τα καμάκια πλεύρισαν δυο ξενέρωτες Εγγλέζες με σακίδια που βολόδερναν σαν την άδικη κατάρρα.

—Γιου τούριστ; τους ακούσαμε να λένε. Μι Γκρήκ. Μι κόμπανυ γιου;

Οι ξενέρωτες κοντοστάθηκαν χαζογελώνοντας. Τότε ο δεύτερος κάμακας έβαλε σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα.

—Γιου λάϊκ γκρήκ ντάνσες; τους κάνει. Μι τήτς γιου γκρήκ ντάνσες.

Μετά απ' αυτό ήταν θέμα χρόνου για τις ξενέρωτες να υποκύψουν.

Ο Σπύρος έλαμπε ολόκληρος.

—Είδες, ρε; μου είπε. Είδες; Αυτό είναι το έργο του Υπουργείου του Σπύρου, να 'ούμ'. Κοινωνική προσφορά στον τουρισμό της χώρας που έφθινε. Γιατί όταν ανάλαβα εγώ, φιλάρα, περιττό να σου το κρύψω, πηγαίναμε κατά διαόλου. Έπεσε το οποίον ο Σπύρος στη δουλειά... Μια κατσαβιδιά από 'δω, μια κατσαβιδιά από χει... και να 'μαστε τώρα, almost to the top! Σήμερα που μιλάμε, δικέ μου, έχουμε αύξηση του τουρισμού κατά 257,57% σε σχέση με τα πέρσι. Μιλάμε και μπιπ τση αυξήσεις, έτσι; Μιλάμε για ΤΗΝ επιτυχία! Κι όλα αυτά...

—...ένεκα ο Σπύρος, συμπλήρωσα εγώ.

—Ναι, γεια σου, παραδέχτηκε ο Σπύρος. Ένεκα ο Σπύρος και καμιά άλλη κουφάλα. Καθότι, δικέ μου, ενώ οι άλλοι κάθονται τση καρέκλες και κωλοβαράνε, ο Σπύρος φτιάχνει έργο, υποδομή. Με πιάνεις; Να μη σου πω πολλά, τση προάλλες με πιάνει ο Μεγάλος και μου λέει «Σπύ-

ρο, είμαι βαθιά συγκινημένος από το έργο που έχεις παρουσιάζει». Και γυρίζω εγώ και του λέω «Μεγάλε, ακόμα δεν είδες τίποτσι». Να 'σανε από καμιά μεριά, ρε δικέ μου, να 'βλεπες τα μούτρα των σφουγγοκωλάρων! Τι να σου πω... Έτσι και πέταγαν τα μάτια σφαίρες τώρα θα 'μανε τρυπητό για τα μακαρόνια. Αλλά έτσι είναι, τσου ικανούς όλοι τσου επιβουλεύονται.

—Δηλαδή, Σπύρο, του κάνω, δηλαδή σε... υπονομεύουν;

Ο Σπύρος τσαντίστηκε.

—Εμένα, ορέ, να υπονομέψουν; φώναξε. Είναι μικρός αυτός που θα υπονομέψει τον Σπύρο τον Μπαραχούντα. Μαύρο φίδι που τον έφαγε αυτόν που θα υπονομέψει τον Σπύρο τον Μπαραχούντα. Εγώ στο λέω –γράψτο.

Χαμήλωσε τη φωνή και συνέχισε.

—Πλην όμως, υπάρχουν καμπόσα τσουτσέκια που δεν το βλέπουν με καλό μάτι να έχει ο κολλητός σου τέτοια επιρροή στο «Περιβάλλον», να 'ούμ'. Φοβούνται για την καρέκλα τσου, με πιάνεις;... Γι' αυτό σου λέω... Άστα... Μπουρδέλο η υπόθεση, μπουρδέλο.

—Δηλαδή... Το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό.

—Μαζί με τα λέπια και την ουρά, δικέ μου. Μια χαψιά και κάτω. Δεν είπαμε; Μπουρδέλο.

—Σαν να λέμε δηλαδή, Σπύρο, οι καρέκλες τρίζουν.

—Αν τρίζουν λέει! Κοντσέρτο για πολυβόλα από το τρίξιμο. Σου λέω... αν αξαιρέσουμε την πολυθρόνα του Σιδερένιου –που στο κάτω-κάτω αύριο, μεθαύριο θα μας αφήκει χρόνους– όλα τα άλλα καθίσματα τα έχει πιάσει ταρακούλο. Αυτή πια δεν είναι παράταξη, είναι σεισμός εφτά ρίχτερ!

—Το οποίο;

—Το οποίο, δικέ μου, μια λύση υπάρχει.

—Να την ακούσουμε;

—Η λύση είναι να τσου κρατάς από τα ούμπαλα, εξήγησε ο Σπύρος. Έτσι και τσου κρατάς από τα ούμπαλα σ' αφήνουν. Όσο πιο πολλούς κρατάς τόσο πιο αμετακίνητος είσαι. Σου λέει ο άλλος, «έτσι και τον βουλιάξω αυτόν εδώ, πάω κι εγώ κάτω άγανδρος», οπότε... κάθεται φρόνιμα, προσέχει. Με πιάνεις;

—Και πώς τους κρατάς, ορέ Σπύρο, όλους αυτούς τους σεισμολόγους; απόρησα εγώ.

Ο Σπύρος γέλασε.

—Απλό, δικέ μου, είπε. Φτιάχνεις ράμματα για τη γούνα τσου και φροντίζεις να το πληροφορηθούν. Φωνάζεις τση πεθεράς ν' ακούει η νύφη, που λέει κι ο Πρόεδρος. Με πιάνεις; Έτσι και ξέρουν ότι με το που θα σε πειράξουν θα βγεις όξω και θα τους κάμεις βουρδούλιο στο φόρο, κάθονται σαν τση Παναγίες. Κατηχητικόπουλα! Το άπαν είναι να τσου κρατάς.

—Κι εσύ τους κρατάς δηλαδή σαν να λέμε;

Ο Σπύρος μου 'ριξε μια θριαμβευτική ματιά.

—Εσύ τι λες; μου κάνει. Ούτε η μαμή που τσου ξεγέννησε να 'μανε! Εγώ, φιλάρα, έτσι κι αρχίσω να κελαϊδάω θα κλάψουν μάνες και μανούλες. Και μιλάμε από την κορφή μέχρι τα ποδάρια! Δεν ξέρω αν με παρακολουθείς.

—Ανελλιπώς, τον διαβεβαίωσα.

Και κει ήταν που μου 'σκασε ο Σπύρος το μυστικό.

—Ξέρεις, ορέ, γιατί ήρθα στην Κέρκυρα; μου κάνει.

—Όχι, αλλά θα μου πεις, προέβλεψα εγώ.

—Ήρθα να σε βρω, φιλάρα, μου κάνει ο Σπύρος κάργα σοβαρότητα.

—Καλοσύνη σου, μουρμούρισα εγώ, ενώ άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια.

—Και ξέρεις γιατί ήρθα να σε βρω; συνέχισε ο Σπύρος.

—Είμαι σίγουρος ότι θα μου το πεις κι αυτό, αναστέναξα.

—Ήρθα να σε βρω για να σου δώκω... συνέντευξη, δήλωσε ο Σπύρος.

Τώρα να γελάσω, να κλάψω, δεν ήμουνα και πολύ σίγουρος τι ήθελα να κάνω. Είχε αρχίσει να με βαράει και το *Chivas* στο κεφάλι μεσημεριάτικα...

—Συνέντευξη..., επανέλαβα σαν ηχώ.

—Χαρτί και καλαμάρι τα πάντα όλα, φιλάρα, είπε ο Σπύρος. Τα πάντα και για τσου πάντες. Κι άμα λέμε τσου «πάντες» εννοούμε τσου «πάντες». Με πιάνεις;

—Όχι, ομολόγησα. (Δεν ήθελα να τον πιάκω).

Ο Σπύρος αναστέναξε υπομονετικά.

—Είναι απλό, μου εξήγησε. Εγώ κι εσύ πιάνουμε και καθομάστενε κάτω.... Μαγνητόφωνο έχεις, ορέ;

—Ένα παλιό *Grundig*... Μπορεί και να δουλεύει ακόμα.

—Ωραία. Το οποίο εγώ σου λέω κι εσύ γράφεις τα πάντα σε κασέτες. Μετά κάθεται κι ακούς τση κασέτες και γράφεις στο στρασί ό,τι ακούς. Στο τέλος έχουμε στα χέρια μας ένα υλικό που μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε... αν ο μη γένοιτο...

—Τα ράμματα για τις γούνες που λέγαμε...

—Μέσα είσαι. Τα ράμματα. Το οποίο, έτσι και πάει να γένει καμιά στραβή, εγώ σου κάνω σήμα κι εσύ βγάνεις τα πάντα στη φόρα. Σε πρώτη δόση χωρίς ονόματα και διευθύνσεις... Με πιάνεις; Υπό μορφήν... πώς το λέτε εσείς οι καλαμαράδες;...

—Επιστημονικής φαντασίας.

—Όχι, ρε ψώνιο, εξανέστη ο Σπύρος. Χέστην την επιστήμη, εδώ μιλάμε για σώβρακα.

—Μυθιστορίας, διορθώνω εγώ.

—Ναι, γεια σου, απ' αυτό. Το οποίο, βλέπουμε τι γίνεται... Έτσι και τα τσουτσέκια συνεχίζουν να κουνιούνται ύπουλα αρχίζουμε να λέμε ονόματα, πράγματα και θάματα...

—...και καταλήγουμε στον Κορυδαλλό, παρέα με τους αρουραίους, συμπληρώνω εγώ.

—Δεν τρέχει τίποτσι, με διαβεβαίωσε ο Σπύρος. Ούλα είναι under control. Άμα σου λέω εγώ μια κουβέντα προχώρα και μη φοβάσαι. Με πιάνεις;

—Προσπαθώ να μην...

—Το οποίο πιάνουμε δουλειά από αύριο το πρωί. Μέσα;

—Όχι.

★ ★ ★

Τις επόμενες τέσσερις μέρες γράψαμε κασέτες που θα γέμιζαν ολόκληρη εγκυκλοπαίδεια έτσι και τις απομαγνητοφωνούσα όλες. Το τι άκουσαν τ' αυτιά μου είναι άλλο πράγμα. Ο Σπύρος με διαβεβαίωσε επανειλημμένως ότι όλα ήταν πέρα για πέρα αληθινά. Εγώ το χέρι μου στο Ευαγγέλιο πάντως δεν το βάζω. Εγώ απλώς καταγράφω (ταπεινά και πειθήνια) τα όσα ο «κύριος υποργός» μου εξιστόρησε. Εγώ είμαι αθώος (και κουφός). Άσε που έχω και

κάτι φοβερές διαλείψεις της μνήμης μου τώρα τελευταία. Να δεις που τις προάλλες έψαχνα να βρω τα γυαλιά μου, που φόραγα στη μύτη μου. Πόσο μάλλον να θυμάμαι τώρα ολόκληρα κατεβατά που γράφτηκαν –υπό την επήρεια μάλιστα οινοπνευματωδών ποτών! Εδώ με το ζόρι θυμάμαι το όνομά μου, κι αυτό μισό.

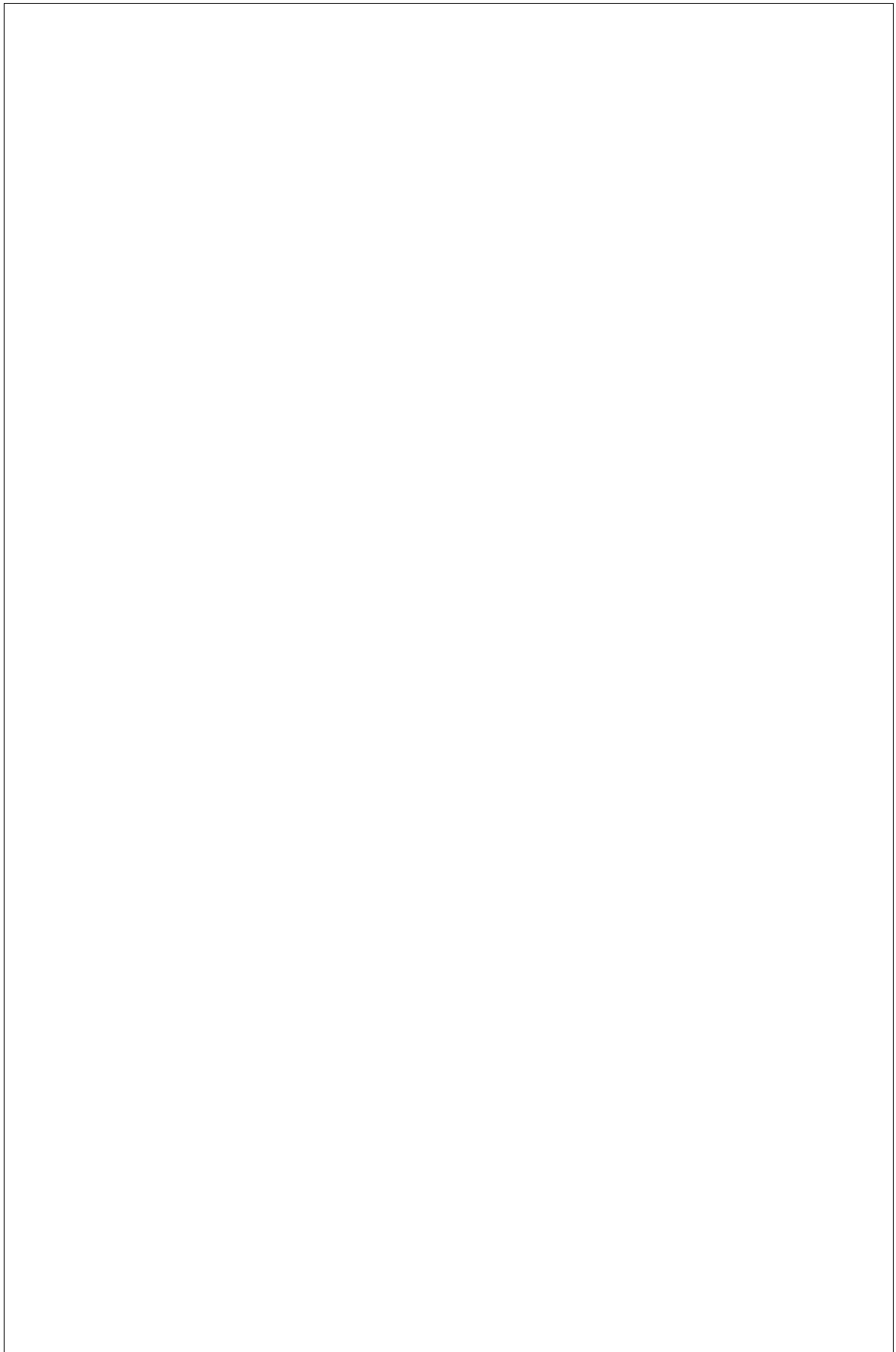
Γι' αυτό σας λέω... Εγώ ούτε ξέρω, ούτε άκουσα, ούτε είδα τίποτσι. Ο Σπύρος! Αυτός ξέρει. Αυτόν να πιάχετε, αυτόν να στείλετε στις γαλέρες. Εγώ δεν έκανα τίποτσι. Εντολές εκτελούσα. Τυφλό εκτελεστικό όργανο. Στρατιώτης στις επάλξεις του Έθνους. Εγώ είμαι αθώος. Και μπορώ να το αποδείξω: έχω ελληνικό διαβατήριο.

Καληνύχτα σας.

Ο αντ' Αυτού

Κεφάλαιον 1ον
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΛΗΣ

Όπου ο Σπύρος, πιεζόμενος από την ανάγκη, καταφεύγει εις την μέθοδον του ρουσφετιού προς εξασφάλισιν μιας πολυθρόνας υπό τον ήλιον.

*Αν δεν μπορείς να μιλήσεις του Βεζύρη
βρες κάποιον που του μιλάει.
(Αρχαίο Σουμεριακό Ανέκδοτο)*

Σκούρα τα πράγματα για τσου πρίγκιπες στην Ελλάδα των χρόνων αυτών των χαλεπών.

Κακομοιριά κι ανέχεια. Τα νοίκια φτάκαν δυο φορές πάνω από τον βασικό μισθό. Για να ψωνίσεις στο μανάβη θέλει να 'χεις καταθέσεις σε Γιέν Ιαπωνίας. Για να χτυπήσεις ένα συνολάκι τση συφοράς ψιλοσινιέ χρειάζεται να σχεδιάσεις τη ληστεία του αιώνα. Για να πλερώσεις τσου λογαριασμούς ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, πρέπει να προγραμματίσεις οχτώ μέρες τον μήνα να κάμεις εντατικό πεζοδρόμιο στη Συγγρού. Για να χτυπήσεις το (απαραίτητο είδος πρώτης ανάγκης) τρίτο αυτοκίνητο, χρειάζεται να έχεις

διασυνδέσεις με τσιγαράδες τση γραμμής Φότζια-Οθωνοί Κέρκυρα-Άγιοι Σαράντα Αλβανίας (και τούμπαλιν) και άνω. Όσο για την (ακόμα πιο είδος πρώτης ανάγκης) Φιλιππινέζα πρέπει να βγάνεις και την οικογένεια στη Συγγρού, μόνος δεν φελάει. Πόσο μάλλον να πεθυμήσεις και τίποτσι πιο σοβαρό, να 'ούμ', ήγουν: κάνα φιλοσκάφος για την κρουαζιέρα σου την κυριλέ στο Αιγαίο, κάνα φιλοαυθαίρετο 1500 τετραγωνικών προς παραθερισμού σου, καμιά φιλογχομενίτσα τοπ-μόντελ για τση ελεύθερες ώρες σου, τίποτσι φιλοταξιδάκια στο Ρίο, το Μπανγκόκ, τη Λάσα, τη Βεργίνα τέλος πάντων, κάνα φιλο-penthouse στο Μανχάταν, καντιντίς πιο expensive με λίγα λόγια!

Ξεφτίλα!

Καταντήσαμε να πλερώνουμε τρεις φορές παραπάνω απ' ό,τι πλεωνόμαστε κι απορούμε περιπλέον για το θαύμα. Βγαίνουν οι εθνοπατέρες και κουνάνε σκεφτικά την καραφλή κεφάλα τσου και μας λένε με κείνο το (απλανές) και δήθεν περίλυπο χαζοχαμόγελο ότι: «δυστυχώς ειμάστενε εντός τση μαύρης τρούπας» κι ότι «υπεμονή, διερχόμεθα περίοδον λιτότητος» κι ότι «τα ταμεία είναι άδεια ένεκα οι αντίπαλοι που τα άδειασαν (πριν προκάνουμε να βάνουμε χέρι εμείς)» κι άλλα τέτοια σάπια. Και δεν ασκώνεται πάνω ένας χριστιανός είλωτας να τσου περιαδράξει από το γιακά και να τσου πει: «Τι λέτε ορέ λεχρίτες; Τι λέτε; Ποιους βάλαμε εμείς, ορέ, να κάμουν κουμάντο στα όβολα; Το σινάφι σας δεν βάλαμε; Και τι τα κάματε τα όβολα, ορέ κούτσουλοι πιπεράτοι; Έργα κάματε; Νοσοκομεία κάματε; Συντάξεις δώκατε; Μισθούς; Τι τα κάματε, πανάθεμα τα μυστάκια σας (που δεν δικαιείστε να φοράτε);» Και να τσου τραβήξουν μια να τσου στείλουν αδιάβαστους στον Αγύριστο κι ακόμα παραπέρα, να γλιτώσει ο κοσμάκης από τσου «σωτήρες» και τσου «ειδικούς».

Αλλά πού; Ούλο συναμετάξυ μας μурμουράμε κι ούλο όταν έρχεται η ώρα πιλαλάμε ανεμίζοντας πλαστικά σημαιάκια και φωνάζουμε «Δώστα όλα, Μεγάλε». Ούλο γκρίνια ειμάστενε κι ούλο κατεβάζουμε την κεφάλα και εισπράτουμε τση καρπαζιές μурμουρίζοντας: «Μωρέ τέτοιοι που ειμάστενε, καλά μας κάμουν». Και δώστου κουπί και δώστου να στύβουμε την κεφάλα, μπας και σκαρφιστούμε καμιά κομπίνα και σωθούμε. Και δώστου να συμπληρώνουμε Λόττο και να τρίβουμε Ξυστό λες και είναι η Κουλιανού, μπας και μας καθίσει η άτιμη η τύχη και την κάνουμε.

Κι έρχονται και μας λένε τα τσακάλια: «Μη φοβού, μάγκες, καθόσον έρχεται το πακέτο Ντελέρ, οπότεν θα τρώμε με χρυσά κουτάλια, να 'ούμ'». Κι αν δεις εσύ, όχι πακέτο, αλλά φακελάκι επισκεπτήριου, εγώ θα κάτσω να με χέσεις.

Σκατά κι απόσκατα, φιλάρες. Όπως πάει η φτιάξη, μας γλέπω να χτυπάμε δανεικά από τσου Αλβανούς για ν' αγοράσουμε τσιγάρα στούκας από το περίπτερο, να τα φουμάρουμε με ασπιρίνη, να κάνουμε κεφάλι και να ξεχάσουμε το χάλι μας. Να μου το θυμηθείς.

Το οποίον μέσα σ' αυτό το χάος και τη συμφορά, νά τος κι ο Σπύρος ξεκρέμαστος σαν φανελάκι ξεμανίκωτο μεταχειρισμένο.

Ο τουρισμός πάτος. Ό,τι ξέπεφτε κατά 'δω ήτουνε πια κάτι λιγούρια με σακίδια, κάτι άνεργοι χούλιγκαν και οι συνταξιούχοι των κατακαθιών τση Ευρώπης, που μέτραγαν και την τελευταία δεκάρα. Έβλεπες τση λιγουρογκόμενες να σούρνονται στο δρόμο και σιχαινόσανε και να τση φτύσεις, πόσον μάλλον να τση... εξυπερετήσεις. Άσε που έτσι κι έπεφτε τίποτσι το εκλεκτό πάλι στράφι πάγαινε, ένεκα που τα παιδιά τα δικά μας τα 'χε ζώσει ο φόβος για το AIDS

και είχαν μαζωχτεί στο καβούκι τσου για τα καλά (άλλη ολέθρια συνέπεια για τον Τουρισμό).

Τα μαγαζά –και μιλάμε για τα κυριλέ μαγαζά... μπιζουτάδικα, γουναράδικα, ρουχάδικα– έκλειναν το ένα πίσω από τ' άλλο κι αυτά που έμεναν φυτοζωούσαν. Γιατί, έτσι και περιμένεις να πουλήσεις καράτι στη φτωχογκόμενα... σώθηκες! Άντες, να δώκεις τίποτσι *face d' Oro* σε κάνα εύπορο λιγούρη και να λες κι ευχαριστώ από πάνω. Άντε, να πασάρεις και καμιά ουρά αλουπούς μεταχειρισμένη σε καμιά γριά συνταξιούχα από τη Φραγκφούρτη... Ε, και; Μετά; Τι γίνεται μετά;

Αμ τα μπαρ; Τι να πούμε για τα μπαρ, που για να μαζώξουν κόσμο, να γένει ντόρος, έδιναν τση δυο μπύρες τση τρεις δωρεάν; Γένεται έτσι δουλειά; Δεν γένεται.

Κι άντε τώρα εσύ, ο Σπύρος, το Νάμπερ Ουάν Καμάκι Πασών των Ιονίων Νήσων και περιχώρων, να επιβιώσεις μέσα σε μια τέτοια κατάσταση!

Είχα φρικάρει, δικέ μου.

Μήνους και μήνους γύριζα από 'δω κι από κει ψάχνοντας κι ερευνώντας κι αποτελεσμα μεδέν εις το πηλήχιον. Τίποτσι του τίποτσι, να 'ούμ'. Γενική ξηρασία και τα σκυλιά δεμένα.

Χτύπησα πόρτες, μίλησα σε δικούς μου ανθρώπους, έκαμα υποχωρήσεις, εξυπερέτησα γριές, φίλησα κατουρημένες ποδιές... Τίποτσι! Τζάμπα και βερεσέ. Δεν υπήρχε σάλιο πουθενά.

Κάτι μπιζουτάδες που ψάχνανε για κράχτη δίνανε μισθό πενήντα χιλιάρια και 2% ποσοστά από τση πωλήσεις (εάν κι εφόσον). Δηλαδή ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι. Οι γουναράδες ήτουνε ακόμα χειρότεροι. Επιστράτευσαν ό,τι

γκόμενες μπόρεσαν να βρουν, από συμβίες, κόρες, ανιψιές, τζιές, τσου κοτσάρισαν εκεί κάτι ιλιγγιώδη μίνια και τση ξαμόλησαν όξω από τη βιτρίνα, μπας και συγκινηθεί τουλάχιστον κανένας πουρός ματσό κι επενδύσει τίποτσι μάρκα σε κάνα γελέκο από δέρμα λαγού των αγρών. Όσο για τα νυχτερινάδικα... Είπαμε, χέστα. Την εποχή τη δική μου τα γκαρσόνια δούλευαν κάνα-δυο σαιζόν κι ανοίγαν δικιά τσου παράγκα. Τα γκαρσόνια λέμε. Γιατί από μπάρμαν και άνω χτύπαγες κότερο. Τώρα σερβίρανε οι ιδιοκτήτες μαζί με τίποτσι λαθραίους Αλβανούς, που πλερώνονταν σε φαγητό. Τι να πει κανείς!

Για μια στιγμή σκέφτηκα ν' ανοίξω καντιντίς δικό μου. Κάνα μπαράκι, κάνα φαστφουντάδικο, ακόμα και τυροπιτάδικο καλά θα ήτουνε. Πλην όμως άκουσα για νοίκια και τιμές και φρικάρισα. Έφτακαν οι αλιτήριοι να ζητάνε και 20 μύρια «αέρα» (αέρα του κώλου δηλαδή) για μια παράγκα πάνω στα βουνά και τα ρουμάνια. Σκέψου τι ζητάγαν στα παραθαλάσσια. Πού να τα βρει ο άνθρωπος αυτά τα όβολα τέτοιες μέρες πονηρές; Έτσι και δεν είχες χτυπήσει την Τράπεζα τση Ελλάδος εν ώρα αιχμής δεν υπήρχε περίπτωση.

Το οποίο απελπισία.

Ο καιρός πέραγε και κάτι ψιλο-οικονομίες που 'χα βάνει στη μπάντα λιγότευαν επικίνδυνα και με ταχύτητα αστραπής. Έφτακα να τρώω σε μιας τζιάς μου, για οικονομία, και να μοιράζομαι μια κάμαρη μ' ένα φιλαράκο που δούλευε γκαρσόνι σε πιτσαρία και δεν τα 'φερνε κι αυτός εύκολα βόλτα. Τι να πει κανείς! Κατάντια, κατάντια και των γονέων! Ο Σπύρος Μπαρακούντας, the famous Greek Lover, να έχει βιοποριστικό πρόβλημα! Σε τι θλιβερούς καιρούς ζούμε!

Είχα αρχίσει να τα χρειάζομαι. Δηλαδή τι... Δεν έμενε παρά να βάνω μέσον να με πάρουν αγροφύλακα;

Μετά, μια ωραία μέρα, κάτι γένηκε.

Εκεί που έπινα το καφεδάκι μου στο «Λιστόν» και βλαστημούσα τη μοίρα μου τη μαύρη, μπαμ και μου την πέφτει στη διπλανή καρέκλα ο φίλος μου ο Πητ. Τον ξέρεις... παιδί δικό μας και περπατημένο. Πητ the Jumper με τ' όνομα. Καμάκι από τα τοπ, πάλαι ποτέ, και νυν ρε-μάλι άνεργο, σαν ελόου μου. Τον Πητ τον είχαμε χάσει από την πιάτσα για κάμποσο καιρό, κάτι φήμες λέγαν ότι έβγανε φυλλάδιο και μπαρκάρισε σε γκαζάδικο, άλλοι πάλι λέγαν ότι παντρεύτηκε μια πουρή απ' το Αγρίνιο και μάζωνε καπνά στα χωράφια...

—Ρε Πητ, του λέω, τι γένηκες ρε ψυχή; Σε χάσαμε.

—Μπίζνες, δικέ μου, μου λέει αυτός σκάζοντας διφορούμενο χαμόγελο. Μπίζνες.

—Τι μπίζνες, ρε Πητ; τον ρωτάω. Βγάνεις τίποτσι σκυλάκια περίπατο, να 'ούμ';

Ο Πητ γέλασε.

—Κερνάς καφέ να στα πω; μου λέει.

—Τι καφέ, ρε μαλάκα; του λέω. Εδώ δεν υπάρχει μια κι εσύ μου λες για καφέ.

Ο Πητ πήρε μια απορημένη έκφραση.

—Εσύ, Μεγάλε, στον άσσο;! μου κάνει. Με δουλεύεις;

—Ταπί και ψύχραιμος, δικέ μου, του λέω.

—Μα πώς; απορεί ο άνθρωπος.

—Δεν κουνιέται φύλλο, φιλάρα, του λέω.

Ο Πητ κούνησε το κεφάλι με κατανόηση.

—Αυτό ξαναπέστο, είπε. Μεγάλη κρίση!

—Μεγάλη, συμφώνησα κι εγώ.

—Και τώρα τι γίνεται;

—Τι να γίνει, ρε μαλάκα; του κάμω. Φωνάζεις το γκαρσόνι και παραγγέλνεις καφέ για πάρτη σου.

—Όχι αυτό, μου κάμει ο Πητ. Περί τα όβολα μιλάω.

—Είπαμε, του λέω. Δεν υπάρχει μία. Ή αγροφύλακας θα πάω ή μούτσος σε τίποτσι φερρυμπότ.

Ξανά ο Πητ κούνησε το κεφάλι του.

—Τι μου λες, ρε Μεγάλε! μουρμούρισε. Τόσο πολύ!

—Και λίγα σου λέω, του κάμω.

Ο Πητ φώναξε το γκαρσόνι και παράγγειλε δυο ούζα.

—Τι γένηκε, δικέ μου; του πετάω. Κληρονομήσαμε καμιά τζία;

Ο Πητ γέλασε.

—Όχι, ρε Μεγάλε, μου λέει, τι τζία; Απλά, βρέθηκε δουλειά. Μπίζνα, να 'ούμ'.

—Μπα; λέω εγώ. Και τι δουλειά, ρε δικέ μου; Επιστάτης σε Νηπιαγωγείο;

Ο Πητ ξαναγέλασε.

—Όχι, ρε Μεγάλε, μου κάμει. Άμα σου λέω βρέθηκε δουλειά, παναπεί δουλειά με κονόμα. Δουλειά μέσα στα δικά μας τα πλαίσια.

Η υπόθεση είχε ενδιαφέρον.

—Μπα; του κάμω. Για λέει...

Το γκαρσόνι έφερε τα ούζα και περίμενε να πλερωθεί — είπαμε, οι μέρες ήτουνε πονηρές. Ο Πητ έβγαλε και του 'δωκε ένα χιλιάριχο.

—Κράτα τα ρέστα για την πάρτη σου, του κάμει.

Όπως τον παλιό, καλό καιρό! Θυμήθηκα τα δικά μου κι αναστέναξα. Ποτάνα κενωνία!

Ήπιαμε μια γουλιά και μετά ο Πητ άρχισε την εξήγα.

—Το οποίον, μου λέει, βρισκόμανε κι ο ίδιος στο δικό σου το χάλι. Να ψάχνω για δουλειά και να μη βρίσκω ούτε για σκουπιδιάρης. Κοίταγα τση αγγελίες στην εφημερίδα και ζήτηγαν εφτά πτυχία και πέντε γλώσσες για να σε πάρουν θυρωρό στην Τράπεζα, ρε δικέ μου! Είχα φρικάρει. Μετά μια μέρα παίρνει το μάτι μου μια καταχώρηση στα «πονηρά» που μου κίνησε την περιέργεια. «Ζητούνται» λέει «νέοι και νέες υγιείς κι ευπαρουσίαστοι παρά μεγάλης κινηματογραφικής εταιρείας ερωτικών ταινιών δι' ανάλογον απασχόλησιν. Μέλλον εξησφαλισμένον». Αυτός είσαι, λέω. Την κάναμε. Πιάνω το οποίον και τηλεφωνώ, μου κλείνουν ραντεβού, πάω, με βλέπουν, «γδυθείτε» μου λένε —ευγενέστατα—, με ψάχνουν από 'δω, με ψάχνουν από χει... «Μας κάνετε» μου λένε. «Περάστε από αύριο να πιάχετε δουλειά». «Με το μπαρδόν» τσου λέω ο ίδιος «όταν λέμε δουλειά τι εννοούμε δηλαδή; Κι από όβολα τι γένεται να 'ούμ';». «'Ντάξ'» μου λένε «τι δουλειά νομίζεις; Ταινίες γυρίζουμε, ρε δικέ μου. Περί σκληρό πορνό μιλάμε. Εσύ θα πλερώνεσαι να εξυπερετείς θήλεα και μεις θα τραβάμε βίντεο. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου». «Μέσα» τσου λέω (άκου λέει... τι, «όχι» θα 'λεγα;) «πλην όμως από όβολα τι γένεται;». «Πενήντα τάλαρα την ταινία, δικέ μου» μου λένε. «Τρεις ταινίες τη βδομάδα κατά μέσον όρο. Το οποίον καθαρίζεις κοντά στο ένα το μήνα, άσχημα είναι;» Άσχημα; Τι λένε οι άνθρωποι! Ένα τον μήνα για οριζόντιες ασκήσεις επί στρώματος; Μη λέμε ότι θέμε!

Αυτό πια να λέγεται!

—Και λοιπόν, τι γένηκε, ορέ; τον ρωτάω με το ενδιαφέρον μου κεντρισμένο στο τέρμα.

—Τι να γένει, ρε δικέ μου, μου λέει αυτός. Θέλει και ρώτημα; —πήγα.

—Κι έπαιξες σε πορνό, ρε θερίο;

—Όχι, θα καθόμανε, μου λέει ο Πητ. Δεν είπαμε, ρε Μεγάλε; Εδώ μιλάμε για ΤΑ λεφτά. Και τι λεφτά! Σε πλερώνουν για να... εξυπερετείς. Μεγάλη φάση!

Αυτό να μου πεις.

—Το οποίο, συνέχισε ο Πητ, το σκηνικό κράτησε κοντά στους τέσσερις μήνους. Ζωή και κότα. Σμπρωξιά και χιλιάριχο! Αν σου πω τι πέρασε από το «πλατό» αυτό το διάστημα θα καραφλιάσεις. Από πουτάνες και τραβεστί τση Συγγρού, μέχρι μητρομάνες που το κάμαν για να τη βρουν, μέχρι νοικοκυρές που συμπλήρωναν το χαρτζιλίκι, μέχρι μαθήτριες, μέχρι μοντέλες, μέχρι ηθοποιές επώνυμες... Ό,τι σκεφτείς μέσα είσαι! Οι τυπάδες είχαν στήσει μια φοβερή μηχανή. Έβγαναν ότι είδος μπορεί να φανταστεί το μυαλό του ανθρώπου. Βρες μου μια διαστροφή που δεν την κάλυψαν κι εγώ σου δίνω ένα μύριο. Επιπλέον είχαν πιάκει Μέση Ανατολή κι Εμιράτα και δούλευαν αποκλειστικά με τσου Αραπάδες. Τάλαρα με τη σέσουλα μιλάμε και ρίσκο μεδέν. Τα όβολα που μας έδιναν εμάς ήτουνε ψίχουλα μπροστά σ' εκείνα που βάζαν αυτοί στην τσέπη. Να φανταστείς, δικέ μου, από τον παραγωγό μέχρι τον κάμεραμαν κυκλοφοράγαν όλοι με Πόρσε, οι κουφάλες! Όπως θα κυκλοφόραγα κι εγώ έτσι και κράταγε το σκηνικό λίγο παραπάνω.

—Γιατί, ρε, τι γένηκε; τον ρωτάω.

—Τι θες να γένει; Τι γένεται συνήθως σε τέτοιες περι-

πτώσεις; Κάποιος, κάπου δεν λαδώθηκε, κάποιος, κάπου τσαντίστηκε... πήγε καρφωτή... Πλάκωσε το Ηθών... Τέρμα η... Τσινετσιτά. Εγώ τη γλύτωσα ένεκα που κείνη τη μέρα είχα ρεπό, αλλιώς θα μας γράφαν οι φυλλάδες.

—Πλην όμως πρόκαμες να ματσωθείς, παρατηρώ.

—'Ντάξ', δεν λέω..., μου κάνει. Αλλά... όβολα που δεν αυγατίζουν τελειώνουν... Δεν τα ξέρεις τώρα αυτά;

Αν τα 'ξερα λέει;

Ο Πητ παράγγειλε άλλα δυο ούζα.

—Και τώρα τι σκέφτεσαι να κάμεις; τον ρωτάω.

Ο Πητ κούνησε το κεφάλι του.

—Γι' αυτό ήρθα να σε βρω, μου λέει. Έχω μια ιδέα, που έτσι και μας καθίσει, θα πήξουμε στο τάλαρο.

Αυτομάτως τ' αυτιά μου ασκώθηκαν σαν του λαγού.

—Ρίχτα, του λέω.

—Εντάξει, μου λέει ο Πητ. Το οποίο, έχουμε και λέμε. Την σήμερον ημέραν δύο τινά μετράνε. Το χρήμα και το... «βασικό ένστικτο». Το πρώτο είναι το ζητούμενο, το δεύτερο το διαθέτουμε αφειδώς και με το περιπλέον. Κι όπως το διαθέτουμε εμείς έτσι το διαθέτει και η συντριπτική πλειοψηφία του μάχιμου πληθυσμού τση Γης. Κι εμείς μεν, εντάξει, ειμάστενε άτομα περπατημένα και μορτάκια ζόρικα κι όλο και φιλοβολευόμαστε, πλην όμως υπάρχει εκεί όζω και κοσμάκης που ταλαιπωρείται φριχτά, να 'ούμ', και τη βγάνει με τηλεφωνήματα στην Κουάλα Λουμπόρ για να τη βρει με την κασέτα που του λέει, «Γεια σου μωρό μου, κάτσε να σου διηγηθώ τα φοβερά που μου συνέβηκαν... Άα-αααχ!». Οπότε οι μάγκες που έστησαν την κομπίνα με τα βίντεα ορθώς κι επιχειρηματικώς σκέφτηκαν. Συμφωνάμε;

—Μόνο που τώρα παραθερίζουν στον Κορυδαλλό, μούρ-
μούρισα.

Ο Πητ με αγνόησε και συνέχισε.

—Και σε ερωτώ, δικέ μου. Γιατί δηλαδή αυτοί κι όχι
εμείς; Με πιάνεις; Γιατί δηλαδή, πιο μάγκες είναι αυτοί ή
μήπως έχουν τον κώλο πίσω και δεν το καταλάβαμε; Και
σου απαντώ. Όχι κύριε, δεν είναι ούτε πιο μάγκες, ούτε πιο
περπατημένοι. Απλώς έστησαν ένα σκηνικό και δούλεψε. Κι
εντάξει, αυτοί την είχαν ρεγουλάρει τη μηχανή και παίζαν
παιχνίδι χοντρό, με εξαγωγές και τέτοια, πλην όμως —και
σε ξαναερωτώ— αφού τσου κάθισε αυτωνών, γιατί να μην
μας καθίσει κι εμάς;

—Τι λες, ρε μαλάκα; εξανίσταμαι εγώ. Θα το ρίξουμε
στο πορνό τώρα;

—Γιατί, ρε δικέ μου; Έχεις ηθικούς ενδοιασμούς;

—Αφόσον και δεν έχουμε ιδέα, ρε ψώνιο, του λέω. Έτσι
γυρίζουν ταινίες; Ξέρεις τι χρειάζεται;

—Τίποτσι δεν χρειάζεται, με πληροφόρησε ο Πητ. Μια
βιντεοκάμερα τση συμφοράς κι ένα κασούνι κασέτες από τση
φθηνές, του σωρού. Επένδυση υπό το μεδέν. Ούτε γραφεία,
ούτε εταιρείες, ούτε λογιστές, ούτε τίποτσι. Πενήντα
βγάνουμε; Πενήντα τσεπώνουμε. Εκατό βγάνουμε; Εκατό
τσεπώνουμε. Απλά μαθηματικά.

—Και πού θα γυρίζουμε, ρε, στο δρόμο; του λέω.

—Όπου λάχει, δικέ μου, μου απαντάει αυτός. Στο σπί-
τι σου, στο σπίτι μου, στο ξενοδοχείο τση κουμπάρας μου,
σε τίποτσι ερημιές... Όπου μας βολεύει.

—Και ηθοποιούς, ρε βλήμα; του κάμω. Ηθοποιούς πού
θα βρούμε, μπορείς να μου πεις; Και πες ότι καλά, βρίσκου-
με... Με τι θα τσου πλερώσουμε, με φασούλια;

Ο Πητ γέλασε συγκαταβατικά.

—Εμείς, φιλάρα! μου λέει. Εμείς αυτοπροσώπως. Δεν είπαμε; Το τερπνόν μετά του ωφελίμου.

—Εμείς!!!!

—Γιατί, μήπως μας λείπει τίποτσι ή θα φοβηθούμε μην και μας βάνει ο 'ξομολόγος εκατό πατερημά για τιμωρία;

—Και γκόμενες; του κάνω. Γκόμενες πού θα βρούμε, ρε βλήμα; Και μη μου πεις ότι θα το κάνουμε συναμετάξυ μας γιατί θα φας μπουνιά.

—Αμ εδώ είναι το έξυπνο! μου λέει ο Πητ θριαμβευτικά. Το οποίον είναι απλό. Βγαίνουμε στη γύρα χτυπάμε τίποτσι ξελιγωμένες σακιδοτουρίστριες, τση κερνάμε μια ντοματοσαλάτα, να στυλωθούν τα κορίτσια, και μετά... στο κρεβάτι για τα αποδέλοιπα. Ορίστε το βίντεο, βγήκε!

—Και θα καθίσουν να τση τραβήξουμε βίντεο; απόρησα εγώ.

Ο Πητ χαμογέλασε πονηρά.

—Ε, δεν χρειάζεται και να τσου το πούμε κιόλας, μου κάνει. Η κάμερα θα τραβάει κρυφά. Έχω ένα ξαδρεφάκι που ψοφάει για μάτι. Έτσι και του το σκάσουμε το μυστικό, να μη σου πω ότι θα μας πλερώνει κιόλα για να τραβάει. Εμείς επί το έργον κι ο ξαδρέφος πίσω από τση κορτρίνες. Ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Ορίστε το έργο έτοιμο προς διάθεση.

—Και πού θα τα πουλάμε, ρε έξυπνε; του λέω. Στα Εμιράτα;

—'Ντάξ', μου λέει ο Πητ. Μπορεί να μη μπορούμε να στήσουμε βαριά βιομηχανία, αλλά όσο για μια φιλοβιοτεχνία θα τα βολέψουμε. Μια πονηρή αγγελία να κοτσάρουμε

στην εφημερίδα... «Τολμηρά βίντεο επί παραγγελία, μόνον δια σοβαρούς πελάτες» και δεν θα προφταίνουμε ν' απαντάμε στο τηλέφωνο.

Κάτω από άλλες συνθήκες ούτε για πλάκα δεν θα το συζητούσα κάτι τέτοιο —ο Σπύρος ο Μπαρακούντας... Τσιτσιολίνα!— αλλά έλα που η πόρνη η ανάγκη...

—Λες; του κάμω (δήθεν) διστακτικά.

—Λέω, μου απαντάει με σιγουράντζα ο Πητ.

Κι έτσι ξεκίνησε η κινηματογραφική μου καριέρα, που έμελλε να με οδηγήσει σε μεγαλεία που δεν μπόρουνα ούτε να ονειρευτώ εκείνη τη στιγμή.

★ ★ ★

Ωστόσο, κάθε αρχή και δύσκολη που λένε. Η πρώτη μου εμπειρία ήτουμε μάλλον κομμάτι προβληματική. (Το λιγότερο που μπορώ να πω).

Και πρώτα απ' όλα ημάστενε εκτός εποχής —όσον αφορά την επιστράτευση των «ηθοποιών» μιλάω. Καθόσον, Φλεβάρη μήνα δεν πατάει τσου Κορυφούς όχι τουρίστρια, αλλά ούτε αλλοδαπή γάτα. Αφού μέχρι κι οι Κορφιάτες την κάμουν για την Αθήνα κι άλλες τέτοιες χειμερινές λουτροπόλεις.

Οπότε... Οπότεν τι κάνουμε;

—Θα πάμε να στηνόμαστε στα φερρυμπότ, σαν τσου ρουμτουλετάδες, μου λέει ο Πητ. Δεν μπορεί, όλο και κατιντίς θα ξεπέσει.

Το οποίον πήγαμε και τη στήσαμε, χειμώνα καιρό, στα φερρυμπότ, σαν τση άδικες κατάρες, περιμένοντας να ξεμπαρκάρει η Τερέζα Ορλόφσχυ, τρομάρα μας!

Πήγαμε μια μέρα, πήγαμε δυο, πήγαμε πέντε... Στη βδομάδα πάνω δεν είχαμε σταυρώσει ούτε θηλυκό μούτσο.

Καθίσαμε κάτω να το ξανασκεφτούμε το πράμα. (Είχαμε και τον «κάμεραμαν» που βιαζόταν να δημιουργήσει...).

—Να κοιτάξουμε τη ντόπια αγορά, λέει ο Πητ.

—Τρελός είσαι, ρε μαλάκα; του λέω. Θες να μας κυνηγάνε με τα δίκαννα;

—Δεν υπάρχει άλλη λύση, μου λέει ο Πητ. Πρέπει να το ρισκάρουμε.

—Και πού θα την πέσουμε, ρε ψώνιο; του λέω. Εδώ οι ντόπιες μας ξέρουν σαν την κάλπικη δεκάρα και μας αποφεύγουν σαν τον διάολο με το θυμίαμα. Ή μήπως θα πιάκουμε τίποτσι ξαδρέφες, τίποτσι τζιές;...

—Δεν είναι κι άσχημη ιδέα, μου λέει ο Πητ.

Οπότε τον ξέχες κι ησύχασε.

—Να την πέσουμε σε τίποτσι μαθήτριες, προτείνει ο ξαδρέφος «κάμεραμαν».

—Και να βρεθούμε στον Εισαγγελέα δεμένοι, ρε ανώμαλε;

—Σε τίποτσι παντρεμένες; προτείνει ο Πητ. Όλο και κάποιες στερημένες θα υπάρχουν...

—Ούτε με σφαίρες! του το ξεκόβω. Εγώ το κεφάλι μου το θέλω στη θέση του, φιλάρες. Δεν θα το βάλω στόχο για κάθε απατημένο κερατά που παρεξηγήθηκε επειδής του...

—Τίποτσι Αλβανέζες; προτείνει ο ξαδρέφος. Όλο και θα βρεθεί χαμιά να μας καθίσει με κάνα χιλιάρικο.

—Και να πιάκουμε ψείρες! Όχι ευχαριστώ, δεν είμαι φίλος.

—Τότενες;

Και ξαφνικά ο Πητ χτύπησε το κούτελό του.

—Α, ρε μαλάκα! αναφώνησε του εαυτού του. Πώς δεν το σκέφτηκα μπριχού; Ρε μάγκες... Μιλάμε βρέθηκε γυναίκα! Φτου σου ξεφτίλα (πάλι του εαυτού του). Ρε την είχα ξε-
χάσει τελείως!...

Φυσικά ενδιαφερθήκαμε αμέσως.

—Τη Φούλα, ρε μαλάκες! μας κάμει. Τη Φούλα.

—Ποια είναι η Φούλα; απορήσαμε εμείς.

—Μια τρίτη ξαδρέφη που μας κουβαλήθηκε προψές από την Άρτα, ένεκα που τα τσούγκρισε με τον σύζυγο και το πάνε για διάλυση κι έτσι, μας εξήγησε αυτός. Η Φούλα, ρε! Έτσι που είναι αυτή τώρα, κάθετα και σε Αλβανό, που λέει ο λόγος, πόσο μάλλον...

—Και πώς είναι αυτή η Φούλα; ρωτάω εγώ.

Ο Πητ τα μάσησε.

—'Ντάξ', μωρέ... Μια χαρά γκόμενα... Σάματις θα την παντρευτούμε; Τη δουλειά μας να κάνουμε. Να βγούμε από την «στενωπό».

Κατάλαβα.

—Και ποιος θα θυσιαστεί για να βγούμε από την «στενωπό»; του κάμω.

Ο Πητ με κοίταξε έκπληκτος.

—Εσύ βέβαια, είπε. Τι δηλαδή, να πάω εγώ και να 'χω την αμαρτία; Δεν είπαμε; Αφού είναι συγγενής.

Πρέπει να ομολογήσω ότι πολύ φιλοσυγγενής αυτό το παιδί. Τσου πρόσεχε τσου δικούς του, δεν μπορώ να πω!

Το οποίο κανονίσαμε συνάντηση με τη Φούλα. Θα την έφερνε ο Πητ από την κάμαρη μου, δήθεν τυχαία —ο συγγάτοικος είχε πάει στο χωριό του— κι από κει και πέρα ήταν θέμα τεχνικής και Θείας Φώτισης.

Η Φούλα ήτουνε ένα πράγμα απερίγραπτο. Ένα ατσούμπαλο πλάσμα, με κοντό μαλλί τση συμφοράς, με μια φάτσα που έβγαζε την Αθηνά Ραπίτου καλλονή, με κάτι ρούχα που πρέπει να 'χε ψωνίσει από κανένα καροτσάκι τση Άρτας και —το χειρότερο— μια φωνή που σου τίναζε το νευρικό σύστημα στον αέρα.

Αυτό ήτουνε το πλάσμα που εγώ θα 'πρεπε να...

Για να μην τα πολυλογώ, αφού χαζολογήσαμε λίγο, ο Πητ δήθεν θυμήθηκε ότι είχε μια βιαστική δουλειά κι εξαφανίστηκε. Έμεινα το λοιπόν μόνος με την... ηθοποιό (και τον «κάμεραμαν» που τον είχαμε τρουπώσει από μπριχού στη ντουλάπα). Δεν είχε καλά-καλά κλείσει η πόρτα και η λυσσάρα μου τα 'ριξε.

«Τι ωραία που είναι εδώ...», «Μόνος σου μένεις;», «Τι ωραία μπράτσα που έχεις, κάνεις βάρη;»... Τέτοια σάπια. Μετά έσκασε το μυστικό, που έκανε, δήθεν, ζέστη (Φλεβάρη μήνα!) κι άρχισε ασυναισθήτως να τσιτσιδώνεται.

Με το κιλοτάκι και το σουτιέν πήγε κι απλώθηκε αρχτή —τύφλα να 'χει η Λουκρητία Βοργία— στο ντιβάνι μου.

—Εσύ δεν ζεσταίνεσαι; μου κάμει ναζιάρικα —κάργα το υπονοούμενο.

Εγώ τουρτούριζα, αλλά... ας όψεται η άτιμη η ανάγκη. Το οποίο, τι να κάμω... τα πέταξα κι ελόου μου.

Για να μην τα ξαναπολυλογώ, η υποψήφια ζωντοχήρα από την Άρτα μου την έπεσε στα γεμάτα. Τι ζουπήγματα, τι κεφαλοκλειδώματα, τι παραινέσεις!... Από τη ντουλάπα ο «κάμεραμαν» αποτύπωνε το σκηνικό ευσυνείδητα.

Πλην όμως...

Πέρασε ένα τέταρτο, πέρασε δεύτερο, πέρασε τρίτο... Ο δικός σου... άκαπνος!

Δεν γενόταν τίποτσι! Κάτι η πατσούρω που δεν βλέπóταν, κάτι η κάμερα που έπαιρνε... Άσφαιρο το πυροβολικό!

Στο τέλος είδε κι απέιδη το βλαχαδερό, μαζώχτηκε.

—Δηλαδή, μου λέει, εντάξει... Άμα δεν σ' αρέσουν οι γυναίκες δεν πειράζει. Κι η κουνιάδα μου είχε πέσει σ' έναν κουνιστό και μέχρι να τον πάρει πρέφα κόντεψε να τον αρραβωνιαστεί.

Μάλιστα.

Αλλά είπαμε, κάθε αρχή και δύσκολη.

Ευτυχώς το ατυχές αυτό συμβάν δεν είχε συνέχεια. Σιγά-σιγά οργανωθήκαμε και βάλαμε την δουλειά στ' αυλάκι. Τελικά και παντρεμένες, που το 'λεγε η περδικούλα τσου, χτυπήσαμε και φοιτήτριες εκμαυλίσαμε και τζίες παρασύραμε... Μέχρι μια τροχονόμα από την Πρέβεζα σούραμε στο βόρβορο της αμαρτίας.

Φτιάξαμε και πελατολόγιο. Τώρα μας έπαιρνε τηλέφωνο ο κύριος τάδε και παράγγελνε κατιντίς με νοσοκόμες, με υπερμεγέθη οπίσθια, λέει, ή ο κύριος δείνα, που ήθελε τρελές μαθητριούλες ή ο άλλος που έψαχνε για αφέντρες που βαράνε... Μέχρι κυρίες μας παίρναν... Όργιο!

Η επιχείρηση απέδιδε. Ήτουνε όπως ακριβώς το είχε προβλέψει ο Πητ. Έξοδα μεδέν κι έσοδα αφορολόγητα και καθαρά, τσιφ στην τσέπη. (Ούτε οι κασέτες δεν μας κόστιζαν, γιατί βρήκαμε ένα βιντεοκλαμπάδικο που έκλεισε και του πήραμε όλο το εμπόρευμα κοψοχρονιάς —είχαμε να γράφουμε για τρία χρόνια).

Η πελατεία ολοένα μεγάλωνε. Φαίνεται ότι δεν είχαμε ανταγωνισμό στην πιάτσα. Δεν είχε σκεφτεί κανείς μάλακας ακόμα ότι τα συνηθισμένα πορνό με τση φουσκωμένες ξανθιές (που φάνονταν τελείως ψεύτικες) δεν είχαν πια πέραση ανάμεσα στους «ρέκτες» του είδους, που την έβρισκαν πολύ καλύτερα με τύπισσες που μοιάζαν στη γειτόνισσά τσου παρά στη Μπίμπι-Μπό. Στους έξι μήνους στέλναμε αντικαταβολές σε όλη την Ελλάδα. Σε άλλους έξι μήνους δεν αποκλειόταν να βγάναμε και περιοδικό τύπου «*Penthouse*» (στο πιο εξειδικευμένο).

★ ★ ★

Έτσι ήτουνε που γνώρισα και τον κύριο Τόλη.

Ο κύριος Τόλης, εξαιρετικός κύριος κι από τους πιο τακτικούς μας πελάτες. Εύπορος έμπορας, επίτροπος σε τέσσερις εκκλησίες και —το σπουδαιότερο— στέλεχος βαρβάτο του «Κινήματος» (που τότε ήτουνε ακόμα Αντιπολίτευση).

Ο κύριος Τόλης είχε γούστα που ποίκιλαν από βδομάδα σε βδομάδα.

Έπαιρνε τηλέφωνο, για παράδειγμα.

—Σπύρο, μου 'λεγε. Θέλω κάτι πολύ σπέσιαλ σήμερα.

—Ότι θέλει ο κύριος Τόλης, έλεγα εγώ.

—Θέλω μια κασέτα με μαθητριούλες... Αλλά, προσοχή. Μια ξανθιά —και εννοούμε ξανθιά, έτσι; όχι τίποτσι βαμμένα— χωρίς ούτε χνούδι στο... ξέρεις... και η άλλη μελαχρινή —και μιλάμε για πολύ μελαχρινή, έτσι;— με τρίγωνο φουντωτό, να φτιάχνεις φλοκάτη. Τα σημειώνεις;

—Κατά γράμμα, κύριε Τόλη μας.

—Λοιπόν. Το σενάριο έχει ως εξής...

Και μου υπαγόρευε ολόκληρο σενάριο ο αθεόφοβος!

ή πάλι...

—Σπύρο, αγόρι μου, σήμερα θέλω καντιντίς σε «χρυσή βροχή»... Με πιάνεις;

Τον έπιανα.

ή...

—Σήμερα το μενού έχει πενηντάρα. Κι όταν λέμε «πενηντάρα» εννοούμε πενηντάρα περασμένη, έτσι αγόρι μου; Και πού 'σαι... Με βυζάρεις, ε; Βυζάρεις μέχρι τα γόνατα. Το σημειώσεις;

Το σημειώνω εγώ και μετά τρέχαμε να βρούμε μαθήτριες φουντωτές και καραφλές, κυρίες με συχνουρία και βυζούδες πενηντάρες περασμένες. Αλλά, χαλάλι του. Άξιζε τον κόπο, γιατί ο κύριος Τόλης ήτουνε άνθρωπος που ξηγιόταν σπαθί. Και τση πλερωμές του κύριος και κάνα ρουσφετάκι, άμα χρειαζόταν, με το Κίνημα κι ούλα πρίμα.

Ημάστενε γενικά πολύ ευχαριστημένοι.

Και ξαφνικά, μια μέρα πέφτει ένα τηλέφωνο διαφορετικό από τ' άλλα.

—Σπύρο, μου λέει ο κύριος Τόλης. Έχω να σου αναθέσω μια αποστολή εξαιρετικά λεπτή κι εχέμυθη.

—Η εχεμύθεια είναι το σήμα κατατεθέν τση Εταιρίας μας, κύριε Τόλη μας, του κάμω.

—Έλα από το μαγαζί αμέσως να τα πούμε, αυτά δεν λέγονται στο τηλέφωνο.

Κάργα περιέργεια ο δικός σου, μια και δυο την κάνω για το μαγαζί του κυρίου Τόλη.

Με πήρε και περάσαμε στο πίσω μέρος, σε μια αποθήκη όπου καθίσαμε σε κάτι κασούνια.

—Σπύρο, μου κάμει, θα σε ρωτήξω ένα πράμα και να μου απαντήσεις στα ίσα.

—Αλίμονο, κύριε Τόλη μας..., του κάμω εγώ.

—Το οποίο, μου λέει, μπορώ να σου 'χω εμπιστοσύνη; Ό,τι πούμε μένει μεταξύ μας; Δεν βγαίνει κουβέντα προς τα όξω;

—Αλίμονο, κύριε Τόλη μας, του κάμω εγώ. Τι τα φοράμε τα πανταλόνια;

—Έτσι μπράβο, μου κάμει αυτός. Γιατί αυτό που έχω να σου πω είναι πολύ... πώς να το πω;... ευαίσθητο.

—Η ευαισθησία η ειδικότης μας, κύριε Τόλη μας, τον διαβεβαιώνω εγώ.

Ο κύριος Τόλης πήρε μια βαθιά ανάσα.

—Σπύρο, παιδί μου, μου λέει, τόσον καιρό που σε ξέρω σε έχω ψυχολογήσει για παιδί δικό μας.

—Δικό σας, κύριε Τόλη μου.

—Το οποίο, αν μπορούσες να βοηθήσεις την παράταξη, δεν θα το 'κανες ευχαρίστως;

Δηλαδή τι, να κολλάω αφίσες;

—Αλίμονο, κύριε Τόλη μας, του λέω. Εξυπακούεται. (Τόσα λεφτά βγάλαμε από την πάρτη σου γένεται να μην εξυπακούεται;).

—Σπύρο, μου ξαναλέει, όπως ξέρεις πάμε για εκλογές.

Χέστηκα εγώ!

—Μάλιστα, του λέω.

—Και βέβαια, με τα χάλια που έχουν οι αντίπαλοι, τση έχουμε στην τσέπη.

Ξαναχέστηκα εγώ.

—Αυτό να λέγεται, του λέω.

—Οπότε ο μόνος τρόπος να μας κερδίσουν οι κεφαλαιοκράτες είναι βάζοντας μας τρικλοποδιά.

Γιατί εσείς δεν θα τους βάζατε!

—Δυστυχώς..., λέω.

—Αυτό ακριβώς πάνε να κάμουν, μου αναγγέλλει με συντριβή ο κύριος Τόλης.

Και τι θες να κάμω εγώ, ρε μάστορη; Να τσου ρίξω από δέκα πορνό στον καθένα, να ζαλιστούν και να χάσουν;

—Μην μου το λέτε! λέω.

—Ακριβώς όπως σου το λέω είναι, αναστέναξε ο κύριος Τόλης.

—Και πώς ακριβώς πάνε να μας (προσέξτε αυτό το επιδέξιο το «μας») βάλουν τρικλοποδιά, κύριε Τόλη μας; του κάμω.

Ο Τόλης ξεφύσηξε σαν ιπποπόταμος.

—Είπαμε όμως, ε; Εχεμύθεια.

—Είπαμε, είπαμε.

—Λοιπόν... Ως γνωστόν η κυρία του Μεγάλου υπήρξε, πάλαι ποτέ, ολίγον... πώς να το πω... ζωηρή να το πω; Ε, σαν κορίτσι κι αυτό... Ξέρεις... Πάντα μέσα στα πλαίσια όμως τση κοσμιότητας και τση ηθικής, ε;!

Ε ναι, το θωρηκτό «Αβέρωφ» δεν το πήρε (πρόλαβαν και το παρόπλισαν).

—Αυτό να λέγεται, συγκατένευσα εγώ (που θυμόμανε φωτογραφίες σε κάτι φυλλάδες να ζαλίζεσαι).

—Το οποίο, συνέχισε ο κύριος Τόλης, όπως είπαμε η Κυρία υπήρξε, σαν παιδί κι αυτή, ολίγον... ζωηρά. Έτσι, ορμώμενοι απ' αυτό οι πολιτικοί μας αντίπαλοι έστησαν μια ελεεινή πλεχτάνη. Κάτι με βιντεοκασέτες —σίγουρα πλαστές και μονταρισμένες— που προτίθενται να τις ρίξουν, λέει, επιτηδείως στην πιάτσα για να χτυπήσουν έτσι τον Αρχηγό ύπουλα, κάτω από την ζώνη.

Και που θα τον χτυπήσουν και που δεν θα τον χτυπήσουν δηλαδή, εγώ, νά!...

—Μην μου λέτε! λέω εγώ (δήθεν) κατάπληκτος από τέτοια υποουλόγη.

Ο κύριος Τόλης κούνησε το κεφάλι του περίλυπος.

—Δυστυχώς, παιδί μου, είπε. Δυστυχώς. Σε τέτοιους χαλεπούς καιρούς ζούμε πλέον. Εξέλειπεν το ήθος και οι σεμνότητα. Οι άνθρωποι είναι αδίστακτοι προκειμένου να επιτύχουν τον σκοπό των.

Δεν το ξέρουμε τώρα!

—Καταλαβαίνεις, συνέχισε ο κύριος Τόλης, ότι άπαξες και συμβεί κάτι τέτοιο οι αντίπαλοί μας αποκτούν ένα ισχυρό όπλο για την κατάπτυστη προπαγάνδα τους.

—Βέβαια, βέβαια.

—Το οποίο, κατέληξε ο κύριος Τόλης. Αυτές οι —πλαστές, το τονίζω— βιντεοκασέτες, οι δήθεν ενοχοποιητικές τση Κυρίας, δεν πρέπει επ' ουδενί να κυκλοφορήσουν.

—Επ' ουδενί, συμφώνησα.

—Και για να μην κυκλοφορήσουν, συνέχισε ο κύριος Τόλης, θα πρέπει να τση βρούμε και να τση εξαφανίσουμε.

Βηξ απορία ψάλτου.

—Και πώς να τση βρούμε, κύριε Τόλη μας; ρωτάω εγώ (που είχα αρχίσει να φυλλιάζομαι κατά πού το πήγαινε το τραίνο).

—Εδώ είναι που μπαίνεις εσύ στο έργο, μου λέει ο κύριος Τόλης. Με τόσες διασυνδέσεις που έχεις... Δεν μπορεί, κάποια άκρη θα βρεις.

Α, μπράβο! Πες το ντε, χρυσόστομε!

—Μα, κύριε Τόλη μας, του λέω. Ξέρουμε τι λέμε τώρα; Πού να ψάξει κανείς μέσα στο χάος της κενωνίας; Είναι σαν να ψάχνουμε φύλλους στ' άχερα.

Ο κύριος Τόλης κούνησε το κεφάλι.

—Αμ, δεν το ξέρω; είπε. Το ξέρω. Πλην, εδώ που φτάκαμε πρέπει να τα δοκιμάσουμε τα πάντα. Έχουμε άλλη επιλογή; Δεν έχουμε.

Σηκώθηκε.

—Πάντως, Σπύρο παιδί μου, ένα σου λέω, είπε. Έτσι και πετύχουμε... Σωθήκαμε. Δηλαδή, θέλω να πω το Κίνημα δεν πρόκειται να μας αφήκει έτσι...

—Δηλαδή, κύριε Τόλη μας; του τα ρίχνω εγώ.

Ο Τόλης με πήρε από τον ώμο και βγήκαμε από την αποθήκη.

—Η Κυρία η ίδια μου είπε, λέει χαμηλώνοντας τη φωνή, «Τόλη, βρείτε τση —πλαστές εννοείται— κασέτες κι από την πάρτη μου ότι θέτε». Κατάλαβες τώρα; Γι' αυτό σου λέω. Έτσι και τση βρεις, σώθηκες. Εξασφαλίστηκες δια βίου. Μέχρι Νομάρχης μπορεί να γένεις, που λέει ο λόγος!

Πλάκα θα είχε.

Στην πόρτα του μαγαζιού του μου 'σφιξε το χέρι.

—Κάμε ότι μπορείς, μου λέει. Σύμφωνα;

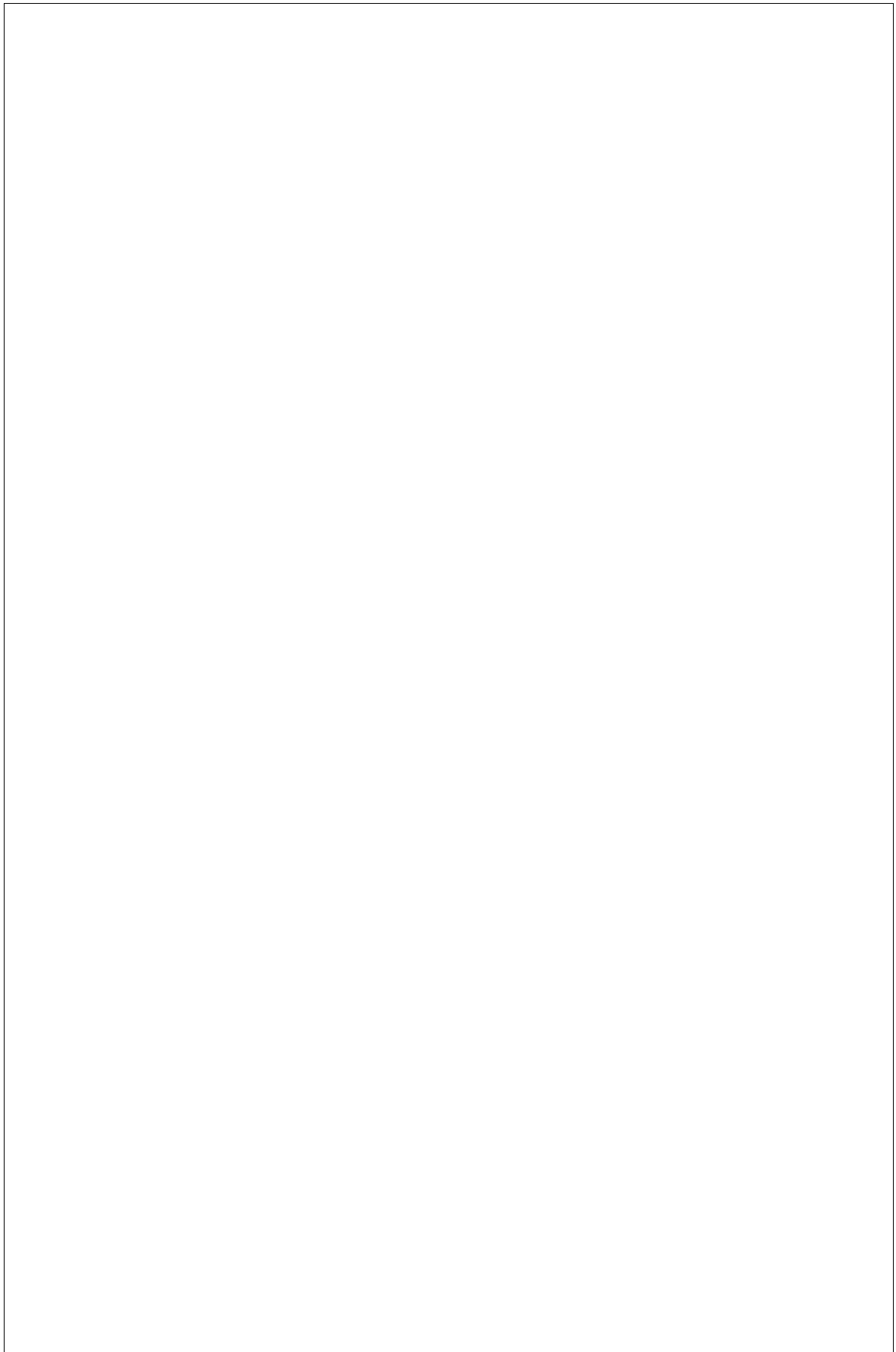
—Θα κάμω το κατά δύναμιν, κύριε Τόλη, του λέω.

—Έτσι μπράβο! μου λέει ο Τόλης. Και πού 'σαι... Έτσι και τση βρεις... Φέρτες να τσου ρίξουμε μια ματιά. Έτσι, για να δούμε μέχρι ποίον ηθικόν βόρβορον κατήλθαν οι αντίπαλοί μας.

Κεφάλαιον 2ον
«ΦΙΛΟΣ ΕΔΩΣΕ ΕΙΣ ΦΙΛΟΝ...»

Όπου ο Σπύρος βυθίζεται εις τον βόρβορον τση παρα-
νομίας και αναδύεται εξ' αυτού έχων ψαρέψει τσι-
πούραν πρώτου μεγέθους.

«Θα 'ρθω νύχτα τοίχο, τοίχο
και για σύνδημα θα βήχω.»

(Παλαιόν ρεμπέτικον άσμα)

 εν ήτουνε εύκολη δουλειά η «λεπτή κι εχέμυθη» απο-
στολή που μου ανάθεσε ο κύριος Τόλης.

Το να βρεις μια βιντεοκασέτα πονηρού (κι εκθετικού)
περιεχομένου μέσα στη ζούγκλα τση κενωνίας ήτουνε, είπα-
με, σαν να ψάχνεις φύλλους στ' άχερα. Πόσο μάλλον μια
κασέτα τοιούτου κατάπτυστου περιεχομένου, ικανή να τι-
νάξει στον αέρα οικογένειες, υπολήψεις (σιγά!) και κόμμα-
τα και που επομένως θα φυλαγότανε από τον ή τσου κα-
τάπτυστους εκβιαστές ως κόρη οφθαλμού. Από πού ν' αρχί-
σει και πού να τελειώσει κανείς;

Γιατί –το φαντάζεσαι;– δεν γίνεται να πάρεις σβάρνα
την πιάτσα και να ρωτάς:

—Ρε παιδιά, μήπως κατά τύχη σας βρίσκεται καμιά πονηρή κασέτα με την Κυρία του Μεγάλου στον πρωταγωνιστικό ρόλο;

Βέβαια, αντιλαμβανόμανε κι ο ίδιος ότι έτσι και πετύχαινα αυτό το κόλπο, πάει, είχα σωθεί. Τιμής ένεκεν μέχρι προπατζήδικο μπορεί να μου ανοίγαν, να μη σου λέω πολλά. Κι όχι τίποτσι άλλο, αλλά θα γλύτωνα τση «βιντεοσκοπήσεις» με τα τσόκαρα που ψαρεύαμε «ειδικώς» για πελάτες του φυράματος του κυρίου Τόλη.

Αλλά μια κουβέντα είναι αυτή. Από πού ν' αρχίσει κανείς;

Πάω και πιάνω τον Πήτ.

—Το και το, του λέω. Μου προέκυψε μια υπόθεση προσωπικού περιεχομένου και πρέπει να επιληφθώ πάραυτα. Το οποίον φεύγω για Αθήνα σούμπιτος και κοίτα να βρεις κάνα από τα παιδιά τα δικά μας, να σταθεί στο πόδι μου επαξίως όσο λείπω.

—'Ντάξ', Μεγάλε, μη σ' ανησυχεί, μου λέει ο Πήτ. Κάπως θα τα βολέψω. Κοίτα εσύ να τελειώσεις τη δουλειά σου γρήγορα κι εδώ ειμάστενε.

Το οποίον μια και δυο φτιάχνω τα μπογαλάκια και να τος ο δικός σου στην Αθήνα (με το ΚΤΕΛ).

Αλλά σε τι Αθήνα βρέθηκα, ρε φιλάρα! Σε Αθήνα μπουρδέλο. Το Σύνταγμα γιαπί, οι δρόμοι πήχτρα, τα ταξιά σαρδελοκούτια με τριπλές κούρσες, τα τρόλεϋ σε απεργία... Στην Ερμού οι μαγαζάτορες έβγαιναν στο πεζοδρόμιο να καμακώσουν πελάτες! «Περάστε, περάστε... Εκλεκτό εμπόρευμα». Χάος! Εικόνα διάλυσης.

Τα παιδιά τα δικά μας εξαφανισμένα. Μετά βίας βρήκα ένα-δυο γνωστά προσώπατα στου «Παπασπύρου». Λες και

είχε γίνει πόλεμος, δικέ μου, και μας πιάκαν όλους αιχμάλωτους!

Στην Πλάκα, μετά από πολλές αναζητήσεις έπεσα επιτέλους πάνω σε δικό μου άνθρωπο.

Ο Μπίλης ο Τορναδόρος, κράχτης σε μπιζουτάδικο, έκανε χαρές να με δει.

—Ρε Σπύρο! μου κάνει. Χρόνια και ζαμάνια, ρε θερίο! Πώς και μας θυμήθηκες; Τι κάνει η Κέρκυρα; Ακούω ότι στερέψατε, ρε... Αλήθεια είναι;

—Άστα, του λέω. Πιάκαμε πάτο, δικέ μου. Πού να σου τα λέω... Απελπισία! Εσείς εδώ; Γένεται τίποτσι;

—Σκατά γένεται, μου λέει ο Μπίλης. Σκατά κι απόσκατα. Κρίση, δικέ μου, κρίση. Έχουμε πέσει τση εγχώριες πουρές για να βολευόμαστε περί το βιοποριστικόν. Άστα, μην τα συζητάς.

Το οποίοιον πήγαμε να καθίσουμε σ' ένα καφεενδάκι να πούμε τα δικά μας. Μάλλον, να κλάψουμε τη μοίρα μας.

—Αν δεν γένει τίποτσι με τον Τουρισμό, δικέ μου, μου κάνει ο Μπίλης, την έχουμε βαμμένη. Μας γλέπω να μπαρκέρνουμε μούτσοι στα γκαζάδικα.

—Έχει πέσει κι εδώ η κίνηση, ρε Μπίλη; τον ρωτάω.

—Αν έχει πέσει! μου λέει. Έχουμε τρελαθεί στο σακίδιο, μεγάλε. Για να βρεις γκόμενα που να το φυσάει την σήμερον ημέραν πρέπει να κάμεις αίτηση στο θεό.

—Τόσο πολύ, ρε Μπίλη;

—Τόσο πολύ, δικέ μου.

—Και γιατί, ρε Μπίλη;

—Το πούστιχο το AIDS, δικέ μου, αναστέναξε ο Μπίλ-
λης. Το πούστιχο το AIDS! Με το που είχαμε τση πρώτες
απώλειες τα παιδιά το πήραν από φόβο. Δεν βγάνουν το
τσουτσούνι όζω πια ούτε για κατούρημα... Οπότε... Τι να
’ρθουν να κάνουν οι ματσό στην Ελλάδα, να δουν τα μάρμα-
ρα; Το οποίον στράφηκαν σε άλλες αγορές. Ισπανία, Πορ-
τογαλία... Εκεί οι γύφτοι δεν καταλαβαίνουν Χριστό. Μέσα
σ’ όλα κι όποιον πάρει ο Χάρος. Τι είχαν, τι έχασαν!

Τέλος πάντων, τα είπαμε εκεί καμιά ώρα, στο φινάλε
αποφάσισα να ζητήσω βοήθεια στο ζήτημα που με απασχο-
λούσε. Ο Μπίλλης ήτουνε καλό παιδί, δικό μας κι από τα
περπατημένα. Κάτι μπορεί να ήξερε να μου πει, να με κα-
τευθύνει. Βέβαια, δεν μπορούσα να ρίξω ονόματα και έτσι
στο τραπέζι... Το έφερα αλλιώς το πράμα.

—Ρε συ, του λέω. Να σε ρωτήσω κατιντίς; Μπορεί να
ξέρεις... μέσα στην πιάτσα είσαι, τι διάλογο!

—Ρίχτα, μου κάνει ο Μπίλλης.

Τα έριξα.

—Ας υποθέσουμε, του λέω, ότι κάποιοι —«κάποιοι» λέω
που δεν ξέρουμε— έχουν τραβήξει ένα βίντεο μιας κυρίας «εν
ώρα ατασθαλιών». Ας υποθέσουμε τώρα ότι αυτοί οι κάποιοι
πάνε να το παίζουνε εκβιασμό κι έτσι... Με πιάνεις;

—Σε πιάνω.

—Οπότε, εμείς τι κάνουμε; Πού τσου ψάχνουμε αυ-
τούς τσου κάποιους, να ’ούμ’;

Ο Μπίλλης γέλασε.

—Ξέρω ’γώ, ρε φιλάρα, μου κάνει. Πού να τσου ψάξεις;
Ψύλλους στ’ άχυρα θα ψάχνεις. Ξέρω ’γώ... Πας σε καφε-
τζού. Τι γέννηκε δικέ μου, σε σηκώσαν βίντεο με καμιά κου-

μπάρα και τρέχεις να βρεις τα πειστήρια του εγκλήματος πριν φτάκουν στον κουμπάρο;

—Όχι, ρε ψώνιο, του λέω. Δεν κατάλαβες. Δεν πρόκειται για τον ίδιο. Εγώ εξυπερέτηση κάμω, να 'ούμ'. Αλλά δεν ξέρω από πούθε ν' αρχίσω, γι' αυτό σε ρωτάω.

—Καλά, μου κάνει ο Μπίλης. Καταλαβαίνεις τι μου λες τώρα, ρε μεγάλε; Με την κρίση που υπάρχει ξέρεις πόσοι θα φωτογράφιζαν τη μάνα τσου με τον γκόμενο για να βγάλουν χαρτζιλίκι για τσιγάρα; Τι μου λες τώρα; Ψύλλοι στ' άχερα.

—Ναι, εντάξει, του λέω. Πλην όμως η περίπτωση που μιλάμε δεν είναι ότι κι ότι. Μιλάμε, δικέ μου, για επώνυμο προσώπατο... Με πιάνεις; Μιλάμε για στημένη δουλειά, επαγγελματική κι έτσι. Είναι σαν να λέμε να είχαν τραβήξει τη Ρούλα, να 'ούμ'. Λέμε...

Ο Μπίλης κούνησε το κεφάλι με κατανόηση και δέος.

—Αν είναι έτσι αλλάζει, είπε. Τη Ρούλα, ρε θερίο!

—Τρόπος του λέγειν, ρε μαλάκα, του κάνω. Ένα όνομα είπαμε. Έτσι, για παράδειγμα.

Ο Μπίλης ξανακούνησε το κεφάλι.

—Είναι κάτι παιδιά που ασχολούνται με κάτι τέτοια καλλιτεχνικά, μου λέει. Ξέρεις... Πας και λες: «Το και το, δικέ μου, γουστάρω κατιντίς το επώνυμο. Υπάρχει τίποτσι στο μαγαζί;». Και τα παιδιά αναλόγως σου λένε: «Τι θες, δικέ μου; Ηθοποιά, μοντέλα, κοσμική κερία;». Λες εσύ τι θες, σου δείχνουν τον κατάλογο, τι υπάρχει, διαλέγεις, σκάζεις αναλόγως από εφτά μέχρι και είκοσι τάλαρα —άκουσα και για περίπτωση τηλεπαρουσιάστριας που χτυπήθηκε τριανταδύο τάλαρα— και πας να κάμεις κεφάλι. Πολύ ωραία μπιζνα και καλοστημένη. Και μιλάμε και γαμώ τον εξο-

πλισμό, ε! Μέχρι τηλεφακούς, να τη στήνεις στο Λυκαβητό και να σηκώνεις περιστατικό στο Παγκράτι, να 'ούμ'! Πολύ προχωρημένα πράγματα.

—Και πώς τα καταφέρνουν, ρε δικέ μου; τον ρωτάω. Γιατί, μην μου πεις ότι άντε, έτσι, στήνεις ένα τηλεφακό κι αποτυπώνεις το χάος τση κρεβατοκάμαρης του καθενού.

Ο Μπίλγης γέλασε.

—Α ρε, αθώε άνθρωπε! μου λέει. Πού ζεις εσύ ρε παιδάκι μου; Εδώ ο ένας κατασκοπεύει τον άλλο. Ο σύζυγος τη συμβία, ο γκόμενος τη γκόμενα, ο αδερφός την αδερφή, ο πατέρας την κόρη... Εδώ γίνεται το έλα να δεις, δικέ μου. Οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ έχουν θησαυρίσει, να 'ούμ'. Εδώ έρχονται και σε παρακαλάνε να τσου σηκώσεις σε κασέτα τη γυναίκα που πηδιέται! Μέχρι το κλειδί σου δίνουν για να κάμεις τη δουλειά πιο άνετα. Δεν έχεις ιδέα τι γίνεται...

Ο Μπίλγης μου είπε κι άλλες λεπτομέρειες, που τση περνάω ντούκου, δικέ μου, γιατί θα σου ασκωθεί η τρίχα.

Για να μην τα πολυλογούμε φτάκαμε και στο ψητό.

—Θα πας στην Ομόνοια, με ορμήνεψε. Στο περίπτερο του Τάσου που πουλάει τα Σουηδικά, τα «σκληρά», και θα του πεις: «Θέλω κάτι καλό με φίρμες». Αυτός θα σου πει το πού και το πώς.

Ανακουφισμένος τον ευχαρίστησα και σηκώθηκα να φύγω. Ο Μπίλγης με φώναξε.

—Πού 'σαι, δικέ μου, μου κάμει. Έτσι και χτυπήσεις την κασέτα με τη Ρούλα, ε... Να ρίξουμε και μεις μια ματιά...

Μια και δυο τράβηξα για την Ομόνοια. Το περίπτερο του Τάσου δεν στάθηκε δύσκολο να βρεθεί. Ήτουνε φίσκα ταπετσαρισμένο στο «σκληρό». Λίγο αμήχανος... ώρες είναι

να μας περάσουν και για ανώμαλους... πλησίασα και ξερόβηξα.

—Περικαλώ, τι θα πάρει ο κύριος; με ρώτησε ο ευγενέστατος Τάσος.

—Θέλω τίποτσι... καλό Σουηδέζικο, του λέω.

Ο Τάσος αράδιασε μπροστά μου μια ντουζίνα «σκληρά».

—Η ειδικότη μας, μου λέει. Αυτό εδώ είναι πολύ ωραίο... Έχει μεγάλα βυζόμπαλα... Αυτό είναι με λεσβίες... Αυτό εδώ έχει μαστίγια...

—Όχι, του λέω. Άλλο θα 'θελα...

—Έχουμε απ' όλα, με πληροφορεί ο υποχρεωτικότετος Τάσος. Κι από πίσω έχουμε, και με πίπες έχουμε, με γριές, με χοντρές, με εφηβάκια...

—Βίντεο ψάχνω..., του λέω.

—Και βίντεα έχουμε. Και με τραβέλια, πολύ ωραία, και με παρτούζες...

—Με «φίρμες» έχουμε; του κάνω.

—Και με φίρμες έχουμε κι απ' όλα έχουμε, με πληροφορεί ο ευγενέστατος περιπτεράς. Αλλά εγώ σας συνιστώ αυτά τα τρία τα Δανέζικα και αυτές τση δυο κασέτες. Όλα μαζί θα σας τ' αφήκω εικοσιπέντε χιλιάρικα. Να τα τυλίξω;

Ασταμάτητος ο αφιλότιμος!

—Ψάχνω για κάτι με «φίρμες», του ξαναλέω.

Ο περιπτεράς είχε κάμει το «εμπόρευμα» πακέτο και το έβανε μέσα σε μια σακούλα.

—Άντε, μου λέει. Όλα μαζί εικοσιτρείς χήνες.

—Μα...

—Και μετά βλέπουμε για «το άλλο», μου λέει ο περιπτεράς με νόημα.

Τι να κάμω, του έσκασα εικοσιτρία χιλιάρια και πήρα τη σακούλα.

—Οι «φίρμες»; του κάνω.

Τώρα ο περιπτεράς ήτουνε κουμπωμένος.

—Για πείτε μου ακριβώς τι θέλετε, μου λέει. Έχω εδώ ένα παλιό με κάτι γυμνά τση Τζαίην Μάνσφηλντ, συλλεκτικό! Θα σας το αφήνω για δεκαπέντε χήνες.

—Με στέλνει ο Μπίλης, του λέω.

Ο περιπτεράς τύλιξε το «συλλεκτικό είδος» και μου το πέρασε από το παράθυρο.

—Α, ο Μπίλης! λέει. Αμ έτσι πε μου! Τώρα κατάλαβα... Τότε σου το αφήνω δώδεκα χήνες.

—Τι πράμα;

—Τα γυμνά τση Τζαίην Μάνσφηλντ.

—Μα...

—Δώδεκα χήνες.

Το οποίο ξηλώθηκα άλλα δώδεκα χιλιάρια.

Ο Τάσος τα τσέπωσε και μετά έσκυψε προς το μέρος μου μέσα από το παραθυράκι, με ύφος συνωμοτικό.

—Τρίτο στενό δεξιά, μου σφυράει χαμηλόφωνα. Θα βρεις το βιντεοκλαμπάδικο του Τζίμη. Μπες μέσα και ζήτα τη Σούλα. Πες τση: «Με στέλνει ο Τάσος για τση φίρμες». Αυτή θα σου πει.

Έτσι, με το πορνοϋλικό στην τσάντα κι ελαφρύτερος κατά 35 χιλιάρια άρχισα να ψάχνω για το βιντεοκλα-

μπάδικο του Τζίμη, που το βρήκα τελικά σφηνωμένο ανάμεσα σ' ένα πατσατζίδικο κι ένα ψιλικατζίδικο με λαθραίες κολόνιες.

Μπαίνω μέσα, ζητάω τη Σούλα, έρχεται η Σούλα.

Η Σούλα, γύρω στα πενήνταπέντε, φαινόταν να 'χει περάσει από τα μισά μπουρδέλα τση οδού Φυλής.

—Τι θέλει το παιδί; με ρωτάει τσαχπίνικα.

—Με στέλνει ο Τάσος... για φίρμες, την πληροφορώ.

Η Σούλα μου 'ριξε μια λοξή ματιά.

—Γιατί, ρε παιδάκι μου; μου λέει. Με τα μισά όβολα σου κάμω εγώ κάτι κόλπα, να σου φύγει ο τάκος!

Άντε τώρα να τση εξηγήσεις τση πωρωμένης ότι εδώ εγώ βρισκόμανε για ιερό σκοπό!

—Ευχαριστώ πολύ, μια άλλη φορά, τση λέω. Προς ώρας ενδιαφέρομαι για φίρμες.

—Και γιατί, ρε αγόρι; Εμείς δεν σου γιομίζουμε το μάτι για φίρμες; μου πετάει η Σούλα παρεξηγημένη. Ξέρεις ρε τι γενόταν όταν έβγαινα να πω το άσμα στο μαγαζί του Ντούλα, στα Τρίκαλα; Διαδήλωση γενόταν, ρε. Μέχρι ο υπομοίραρχος τση Χωροφυλακής είχε καψουρευτεί και ήθελε ν' αφήκει την κερία για την πάρτη μου. Και θα μου πεις τώρα εσύ για φίρμες!...

—Πρόκειται για εξυπερέτηση που κάμω σ' ένα φίλο, προσπάθησα να τση εξηγήσω.

Αλλά η Σούλα είχε θυμηθεί το μαγαζί του Ντούλα κι αγρίεψε. Μ' άρπαξε από το μανίκι και μ' έσουρε πάνω τση.

—Αγόρι μου εσύ επιπόλαιο! μου σφυράει. Έλα να κάνουμε τρέλες και δεν θα το μετανιώσεις!

—Μα...

—Θα σε κάνω να ζητάς έλεος! απείλησε παθιαρικά η Σούλα.

—Ναι μα...

—Θα σε κάμω μπίλιες, μανάρι μου εσύ! συνέχισε το βιολί τση η Σούλα.

—Εντάξει, τση λέω (τι να 'κανα;). Θα τη βρούμε μαζί, πλην όμως πρώτα να εξυπερετήσουμε το παιδί που λέγαμε...

Η Σούλα καλμάρισε.

—Δεν φεύγεις από 'δω μέσα ζωντανός έτσι και μου τη βγεις με κόκκινο, με απείλησε. Λέγε τώρα, να τελειώνουμε, να κοιτάξουμε και τα δικά μας. Τι ακριβώς θες; Θες καμιά ηθοποιά, καμιά κερία τση ανωτάτης κοινωνικής υποστάθμης...

—Αυτό, τση λέω. Από κερίες του κόσμου τι έχετε;

Η Σούλα έφτυσε στο πάτωμα.

—Τι θες και δεν έχουμε, μου λέει. Από εφοπλιστίνες, μέχρι μπιζνεσγούμαν, μέχρι κοσμικές κότες του Κολωνακίου. Το ανφάν γκατέ μιλάμε!

Με πήγε στο πίσω μέρος του μαγαζιού. Σήκωσε ένα κασούνι με άγραφες κασέτες και τράβηξε από κάτω έναν πολυσέλιδο καταλιγδιασμένο κατάλογο. Σάλιωσε το δάχτυλο κι άρχισε να γυρίζει φύλλα, απαγγέλοντας ονόματα.

Χρειάστηκε να κρατηθώ από έναν πάγκο για να μην πέσω. Δεν πίστευα στ' αυτιά μου! Εδώ βρισκόταν καταχωρημένη όλη η Αθήνα και τα προάστια —ιδίως τα προάστια.

—Τση έχετε ούλες αυτές; τραύλισα.

—Κι από δυο και τρεις φορές καμπόσες, με πλεροφόρησε η Σούλα με απάθεια.

Άγιε μου Σπυρίδωνα!

Ξεροκατάπια και πέταξα τη σπόντα.

—Τίποτσι σε πολιτικούς, υπάρχει; τση λέω.

Η Σούλα μου 'ριξε μια αηδιασμένη ματιά.

—Α, εσύ είσαι πιο ανώμαλος απ' ότι νόμιζα, μου λέει. Εντάξει, θα τη βρούμε όμορφα εμείς οι δυο. (Και στο πιο παθιάρικο...) Αγόρι μου εσύ, έκφυλο!

—Υπάρχει; επέμεινα εγώ.

Η Σούλα ψάρεψε έναν άλλο κατάλογο μέσα από ένα ράφι.

Άλλο κατεβατό εδώ!

Ορέ τι γινόταν σ' αυτόν το τόπο; Όλοι εξυπερετούνται με όλους;!!!

—Υπόψη, μου κάνει η Σούλα, ότι αυτή η κατηγορία μετράει από εκατό χήνες και άνω, έτσι; Και σε μερικές περιπτώσεις και τρακό και τετρακό...

Οι ελπίδες μου αναπτερώθηκαν. Δεν μπορεί, μέσα σε τέτοια ποικιλία, κάπου θα βρίσκονταν και οι (πλαστές) κασέτες τση Κυρίας. Το 'φερα τση Σούλας απόξω-απόξω.

—Ψάχνω για κάτι πολύ... ειδικό, τση λέω.

—Δεν είχα καμιά αμφιβολία, μου λέει.

—Λέω μήπως... μήπως λέω...

—Πες το χρυσόστομε!

Έσχυφα και τση ψιθύρισα το σεπτό όνομα στο αυτί.

Η Σούλα άνοιξε ένα στόμα τρεις πήχες.

—Α, τον ανώμαλο! φώναξε. Α, τον έκφυλο τον άντρα! Τι είπες, ρε ρεμάλι του κιαρατά; Την Κυρία του Μεγάλου μας, ορέ φίδι κολοβό; Παλιοκομμούνι, πλουτοκράτη!

Πέσαμε σε «οπαδό».

—Σούλα, τση λέω, δεν με κατάλαβες.

Η Σούλα με άρπαξε από τον γιακά. Η Σούλα ήτουνε υπερβολικά χειροδύναμη. Έτσι κι έκανε να μου αστράψει κάνα φούσκο θα με κάτσιαζε.

—Εγώ, ρε, δε σε κατάλαβα ή εσύ δεν κατάλαβες; φώναξε.

Κι άρχισε να με τραντάζει πέρα-δώθε.

Είδα κι έπαθα να την καλμάρω. Μέχρι που χρειάστηκε να θυσιάσω το κορμί μου! Μόνο αυτό σου λέω! Τι δεν κάνει ο ταλαίπωρας ο άνθρωπος για την πατρίδα!

Τελικά, κι αφού γένηκε Ο χαμός στο πίσω μέρος του βιντεοκλαμπάδικου, κατάφερα να εξηγήσω στη Σούλα πώς είχε η υπόθεση. Η Σούλα το πήρε πατριωτικά.

—Άμα είναι από έτσι, μου λέει, αλλάζει το πράμα. Τέτοιες κασέτες που μου λες εγώ δεν ξέρω, αλλά αν υπάρχουν πρέπει και οφείλουμε να τση βρούμε.

—Αυτό λέω κι εγώ, τση λέω.

—Μη φοβάσαι, μου λέει. Αν υπάρχουν θα τση βρούμε. Αν χρειαστεί θα κόψουμε κώλους, αλλά θα τση βρούμε. Εντωμεταξύ εσύ θα 'ρθείς μαζί μου στο σπίτι...

Ωχ!

—Δεν θα σου λείψει τίποτσι. Και το φαγητό σου, και τον γκαϊφέ σου, και το τσιγάρο σου, και το... πονηρό... κι απ' όλα... Αγόρι μου εσύ παράξενο!

Κάτω από άλλες συνθήκες θα 'χα κόψει τα ποδάρια στο σβέρο και θα 'τρεχα, αλλά ας όψεται η πόρνη η ανάγκη! Τι να 'κανα δηλαδή; Εδώ μου παρουσιαζόταν μια ευκαιρία να ξελασπώσω μια και καλή, να την κλωτσήσω; Και πώς θα την έβγαζα δηλαδή, μια ζωή φτωχομπινεδιάρικα; Ή θα 'κανα το λαγουδάκι του *Playboy* για τον ένα και τον άλλο ανώμαλο;

Όχι φίλε μου. Έπρεπε να σφίξω τα δόντια και να ρίξω βουτιά στα βαθιά. Κι όπου με βγάλει, δικέ μου, με πιάνεις; Ή πάτο θα 'πιανα ή τον τίμιο σταυρό, άλλο δεν υπήρχε.

Το οποίο, έκαμα την καρδιά μου τσιμέντο κι ακολούθησα τη Σούλα στα Κάτω Πετράλωνα, σώγαμπρος (που λέει ο λόγος), θυσιάζοντας το κορμί μου, για το καλό του Κινήματος και τση Πατρίδας, ενώ εκείνη είχε ξαμοληθεί κι έψαχνε για το επίμαχο, πλην πλαστό –το τονίζω– υλικό.

Πέρασε μια βδομάδα, πέρασαν δυο, είδα κι απόειδα –κόντευα να ρέψω κι από τση απανωτές θυσίες, καθόσον η Σούλα κάργα απαιτητική–, στο τέλος την πιάνω και τση λέω.

—Εντάξει, δική μου, τση λέω. Ευχαριστώ για την περιποίηση, να 'ούμ', και καταλαβαίνω ότι κατέβαλες υπεράνθρωπες προσπάθειες περί την ανακάλυψη του (πλαστού) πειστηρίου, πλην όμως ο καιρός περνάει και τα περιθώρια μας σφίγγουν και δεν γίνεται να την βγάλω αραχτός σαν τίποτσι λουλούδες του καναπέ, καθ' ον χρόνον, να 'ούμ', η τιμή και η υπόληψις τση παράταξης βαράει συναγερμό... Λέω να την κάμω, και άνευ παραξήγηση, πολύ χάρηκα για την γνωριμία και του λόγου το αληθές.

Οπότε, κει πάνω, η Σούλα σπάει και μου κάνει μια ξήγα που, νά, ρε μεγάλε, μα τον Άη Σπυρίδωνα, μου ασκώθηκε η τρίχα κάγκελο.

—Εντάξει, αγόρι, μου λέει. Αφού το θέτεις έτσι το ζήτημα, να σου πω τη μαύρη αλήθεια και πάρ' το όπως θες πλην όμως μην ειρωνευτείς μια έρημη καρδιά που σ' αγάπησε πολύ. Καθόσον, Σπύρο, μάθε ότι και μεις έχουμε αισθήματα, ρε γαμώτο, να 'ούμ', και δικαιείμαστε να καψουρευτούμε άπαξ τση ζωής, άμα λάχει. Και σε καψουρευτήκαμε, ρε μόρτη. Γιατί ο έρως είναι τυφλός και χρόνια δεν κοιτά, παρόλο που ο κόσμος είναι κακός και το μάτι του οχτρού σου σπάει κόκαλα. Ναι, το ομολογούμε, κύριε Σπύρο... Σε ποθήσαμε, να 'ούμ'. Σε λατρέψαμε σαν θεό μας και πλάσαμε ένα ωραίο όνειρο που ζήσαμε μαζί για την πάρτη σου, αγόρι μου άτακτο. Κάναμε όνειρα θερινής νυκτός, κύριε Σπύρο, κι εσύ ήσανε το φωτεινό αστέρι που μας οδηγούσε σ' αυτή την ωραία ιστορία. Αλλά αφού το θέλεις έτσι, ναι, ομολογώ ότι έκαμα το άπαν για να σε κρατήσω δικόνε μου, παρότι το καθήκον μου φώναζε «μη, σκέψου την παρατάξη, σκέψου την πατρίδα». Ναι, σφάλαμε, κύριε Σπύρο, γιατί εμείς έχουμε καρδιά, να 'ούμ', και πονάει, και κρύψαμε τση πληροφορίες που είχαμε για να μη σε χάσουμε μια ώρα αρχύτερα, μια παγωμένη νύχτα του χειμώνα. Σφάλαμε, τιμώρησέ μας. Αλλά να ξέρεις ότι σφάλαμε από καψούρα και τίποτσι άλλο.

Δηλαδή μιλάμε ότι είχε πάθει το θήλεο και την πλάκα τση ζωής του, ρε φίλε! Νά, στο λέω τώρα κι αναριτσιάζω.

Α, ρε ζημιάρη Σπύρο! Πάλι το 'καμες το θαύμα σου, να 'ούμ'! Την έκαμες τη γυναίκα τρία καρό, που λέει ο λόγος, και γυρίζει γύρω-γύρω σαν ζαλισμένο κοτόπουλο. Τα 'δωκες όλα πάλι, ρε μπαγάσα!

Για να μην τα πολυλογούμε, η Σούλα μου άνοιξε την καρδιά τση. Έβαλε, λέει, αμέσως κάτι παιδιά δικά μας, περπατημένα και με πρόσωπο στην πιάτσα, να ψάξουν και

να μάθουν. Τα παιδιά έφαξαν, ρώτησαν από 'δω, ρώτησαν από χει... Στο τέλος βρήκαν άκρη. Και τι άκρη!

Το οποίο η φάση έχει ως εξής.

Πάλαι ποτέ, η θεά του Μεγάλου, τότενες που ήτουνε, σαν παιδί κι αυτή, «ολίγον ζωηρά», είχε μια κολλητή που ήτουνε και πολύ κολλητή τση, να 'ούμ'. Μαζί τα 'πιναν, μαζί έτρωγαν, μαζί κοιμόντανε, μαζί τα πάντα. Κι όταν λέμε τα πάντα, εννοούμε τα πάντα. Ε, τι να 'καμαν τα κορίτσια; Νέα παιδιά ήτουνε, πάνω στα καραντουζένια τσου, από μυαλό... κορμάρες!... λόγο δεν είχαν να δώκουν σε κανέναν κίναιδο (πόσο ωραία και στο κυριλέ το θέτω όμως, έτσι!), ε, το 'ριχναν και καμιά φορά λίγο όξω. Σιγά τώρα! Εδώ ολόκληρο το δοβλέτι γυμνάζεται, οριζοντίως και καθέτως, ασύστολα, κι εμείς εδώ θα κολλήσουμε; Έσταξε η ουρά μας δηλαδή; Και τι γένηκε στο κάτω τση γραφής; Εντάξει, δεν λέω, τα γχομενάκια ήτουνε ζωηρά και ζημιάρικα, πλην ποιοι είμαστε εμείς να κρίνουμε περικαλώ; Και με ποιο δικαίωμα, κύριε, θα βγεις εσύ να κάμεις μάθημα στην πάσα μία γχομενίτσα, που γουστάρει παραλία, στα πόσα χιλιόμετρα ν' αλλάζει λάδια; Δεν κατάλαβα!... Και σιγά το παράπτωμα! Τι κάμαν τα παιδιά; Κάνα φιλοπάρσιμο από 'δω, καμιά παρτούζα από χει, τίποτσι αλαλούμ από την άλλη... Παιδιά ήτουνε, αν δεν έπαιζαν τότενες που μπόρουναν πότε θα 'παιζαν, άμα πούρευαν; Το οποίο μιλάμε για αέρα κουβέντα δηλαδή. Κι ούτε που θα το κουβεντιάσαμε σήμερα αν δεν υπήρχαν αυτά τα άτιμα τα «πειστήρια», να μας αναστατώσουν και να μας κάμουν να τρέχουμε σαν τση παλαβές που περνάνε κλιμακτήριο.

Αλλά έτσι είναι η κενωνία. Να μη δει άνθρωπο να προκόψει. Αμέσως θα πέσουν πάνω του να του βγάλουν το μάτι. Γιατί, αν η κερία παρέμενε κομμώτρια βήτα διαλο-

γής, ποια καριόλα θα σκεφτόταν ν' ασχοληθεί με κασέτες και ιστορίες του κώλου; Σιγά το θέμα! Τώρα όμως, που το παιδί τράβηξε άσσο από την τράπουλα και βγήκε μπροστά σαν και η πρώτη γκόμενα των Βαλκανίων, άμα λάχει, πέσαν να το φάνε. Σιγά, ρε λιγούρια! Σιγά να μην κοφομεσιαστείτε και σας πέσει η... ηθική στο πάτωμα. Αλλά, είπαμε...

—Το οποίο, μου λέει η Σούλα, η εν λόγω κολλητή, μέχρι που ήτουνε κολλητή κι έτρωγε καλά —καθότι μόλις η δικιά μας φτιάχτηκε με τον Μεγάλο, το πρώτο πράμα που κοίταξε ήτουνε οι φίλοι... μέχρι σύμβουλους τσου διόρισε (σε τι δεν ξέρω), για να δεις δηλαδή τι κορίτσι μάλαμα είναι, όχι σαν κάτι άλλοι!— μέχρι λοιπόν που η κολλητή έτρωγε καλά όλα ήτουνε τσίλικα κι ωραία, μόλις όμως δημιουργήθηκαν κάτι φιλοπαραξηγήσεις και κάτι ψιλοψυχρότητες και η δική μας άρχισε να την κάμει πέρα —γιατί, πώς να το κάνουμε τώρα, εδώ που τα λέμε, δεν πάει, ρε παιδί μου, η αυριανή Πρώτη Κερία να εκτίθεται έτσι επ' άπειρο με κολλητούς αυτής τση υποστάθμης— τότενες άρχισε να δείχνει τι κατιναριό του χιαρατά στ' αλήθεια ήτουνε και τι κουμάσι και φίδι φαρμακερό. Καθόσον η Σουρλούογλου —ναι, μπράβο, για τη γνωστή κολλητή Σουρλούογλου μιλάμε— έπιασε κι άρχισε να ξερνάει χολή και ξύδι όπου βρεθεί κι όπου πατήσει. «Ποια, η Κερία;» έλεγε. «Εγώ να σας πω για την Κερία, που έχω ράμματα για την γούνα τση. Ν' ανοίξω εγώ το στόμα μου να μιλήσω, θα γένει η Δευτέρα Παρουσία. Ανάσταση θα γένει. Θα έρθουν τα πάνω κάτω. Αλλά μιλάω; Δεν μιλάω.»

Καλά... έτσι να μη μιλαγαν ούλοι και δεν θα 'χε μείνει κανείς μας άθαφτος. Ούλοι χωμένοι μέχρι τα τσουλούφια θα ημάστενε. Τέλος πάντων.

Το οποίο, κατά τη Σούλα, η πηγή της διαρροής των κασετών ήτουνε η κολλητή και κανέννας άλλος. Αυτό ανεπισήμως βέβαια. Γιατί δεν γενόταν να βγει τώρα το τσουλί στην τηλεόραση και να κάνει μεταμεσονύχτιες προβολές για φιλότεχνους. Υπάρχει και εισαγγελέας, να 'ούμ'. Το πάγαινε λοιπόν στο μουλωχτό και στο διαφορούμενο και τράβαγε την βαλίτσα μέχρι που να κάμει τα παιδιά τα δικά μας στην παράταξη ν' ακούνε «Σουρλούογλου» και να παθαίνουν ταράκουλο.

Και βέβαια γένηκαν διάφορες απόπειρες προσέγγισης από αρμόδιους παρατρεχάμενους, ακούστηκαν και διάφορα ποσά, πλην η τέως κολλητή το 'παιζε μούμια στο Μισίρι. «Ποιος, εγώ; Χριστός και Παναγία! Καλέ τι λέγουμε; Αλίμονο! Τέτοια πράγματα εγώ στην κολλητή μου –άσχετο αν μ' έριξε έναν παρά; Ποτές των ποτών. Να, να μη σώσω να τη νεκροφιλήσω!».

Αλλά, άντε τώρα εσύ να πιστέψεις τέτοιο κουμάσι!

Με τα στοιχεία αυτά λοιπόν –ήτουνε ένα, κάποιο φως– ξαμολήθηκα στην πιάτσα να βρω τα ίχνη τση κολλητής «που δεν ήξερε τίποτσι». Από κάτι παιδιά δικά μας, που το 'χαν ρίξει στο ζιγκολίχι κεριών τση ανώτερης κοινωνικής υποστάθμης κατάφερα να πάρω στίγμα.

—Λιγούρι, μου είπανε. Εντάξει, πήγε για τα πολλά κι έχασε μέχρι και το σώβρακο η κερία. Δεν έχει μία, αλλά πλην όμως το παίζει και πολύ στο πάνω κυριλέ. Δεν λέω... καλό γχομενάκι, αλλά άνευ μέλλον. Συχνάζει σε κάτι μπάρακια, Κολωνάκι μεριά, αλλά είπαμε, καμένο χαρτί. Αυτή, δικέ μου, τη βλέπω μέχρι βίζιτα να χτυπάει έτσι όπως πάει. Δεν λέει μία.

Αλλά όπως εμένα δεν μ' ενδιέφερε περί το επαγγελματικό, δεν πάγαινε να βγει και στη Συγγρού, τι μ' ένοιαζε;

Εμένα άλλα μ' ένοιαζαν και μ' έκαιγαν. Η όλη φάση ήτουνε πώς θα βάζαμε στο χέρι τση «άτακτες κασέτες», να σωθούμε ούλοι μας, δικέ μου. Μ' άλλα λόγια, το ιδεολογικό μ' ενδιέφερε, το ηθικό το είχα χεσμένο.

Το οποίον πήρα να περιπολώ στα μπαράκια Κολωνάκι μεριά, με μάτι αετίσιο κι αυτί τεντωμένο, σαν του λαγού. Εδώ η σουρλουλού, εκεί η σουρλουλού, πού 'ναι η σουρλουλού; Με τα πολλά, ένα βράδυ την τράκαρα σ' ένα από τα γνωστά στέκια τση Χάρητος.

Η κολλητή ήτουνε κοντά στα σαραντακάτι, στο στεγνό, με μακρύ μαύρο του κοράκου βαμμένο μαλλί, γυαλί τεράστιο φυμέ, συνολάκι σινιέ και ύφος χιλίωνε πιθήκωνε. Κατά πως μου 'χε πει και η Σούλα, στο στυλ βλαχο-κυριλέ, που 'φερνε λίγο προς το ξεπεσμένο. Δεν ήτουνε να φάει κανείς τίποτσι από δαύτην, μακάρι και να βρισκόταν σε σαρακοστή από έξι μήνους. Πλην, είπαμε, εδώ δεν ημάστενε περί διασκέδαση αλλά περί το καθήκον.

Το να τση την πέσω από δίπλα στο χαλαρό, το ανεπαίσθητο και το μη μου άπτου, για κάτι παιδάκια σαν την πάρτη μου ήτουνε παιχνιδάκι. Και πολύ στο κυριλέ, και στο σένιο και κάργα Κολωνάκι ο δικός σου, και «μανδάμ, πολύ με εκθαμβώσατε» και «με το μπαρδόν, μπορώ να σας κεράσω ένα ποτό;» και «αν δεν με απατεί η μνήμη μου τύφλα να 'χει και η Σοράγια Κασόγκι μπροστά σας», τέτοια... Ε, πολύ θέλει τώρα ένα παροπλισμένο θήλεο να ψηθεί;

Η κερία πήγε να το παίξει cool κι έτσι, στην αρχή. «Δεν ενδρέπεσθε; Θα σας μαλώσω», «Μα τι λέτε, υπερβάλετε!», «Είστε τόσο κόλαξ!», «Σας περικαλώ, με φέρνετε σε δύσκολη θέση...». Αλλά δεν έλεγε κι όχι.

Από την άλλη, εγώ, γάτα με πέταλα, το 'παιζα «βιο-

μήχανος εκ Νοτίου Αφρικής» με μεταλλεία και μαύρους, να σπάνε πέτρες για να τ' ακουμπάω εγώ στα τσιγάρα, τα ποτά και τα ξενύχτια. Ξέρεις... Το παραμύθι... Η κολλητή τσίμπαγε. Το οποίον, όταν τση τη βγήκα αριστερό εξτρέμ, ήτουνε κιόλας ψημένη.

—Είστε για μια βόλτα στα μπουζούκια; τση κάμω. Έτσι για να γνωριστούμε καλύτερα.

—Μα, κύριε Σπύρο, τι λέτε! έκαμε (δήθεν) η πουλάδα. Γέγονται αυτά τα πράματα; Τι θα πω του συζύγου μου; Δεν λέω, ο Τότης μου είναι πολιτισμένος άνθρωπος και με μοντέρνες ιδέες, αλλά όσο να 'ναι, να γυρίσω στο σπίτι μετά τση τέσσερις... Τι να του πω; Οποία η θέση μου;

—Μηδέν πρόβλημα, τη διαβεβαίωσα εγώ. Πάμε στου Καρρά και, λόγο τιμής, τέσσερις παρά δέκα, να μην με λένε μέμένα Σπύρο αν δεν είσθε μετά του συζύγου σας.

Η κυρία το 'παιξε δύσκολη.

—Δεν ηξεύρω..., έκαμε. Μάλλον διστάζω.

Αλλά, αφού ήτουνε «μάλλον», τελικά υπέκυψε και νά 'μαστε να φέρνουμε γύρες στα μαγαζά τση παραλίας. Η δική μου πρέπει να πω τα 'δωκε όλα. Από το τραπέζι κατέβαινε μόνο για να πιει ουίσκυ –νεροφίδα, ρε παιδί μου!– και πάλι πάνω. Και δώστου τσιφτετέλια, και δώστου καρσιλαμάδες, και δώστου χασαποσέρβικα... Σώου δώκαμε, δικέ μου, κανονικό σώου. Αλλά σκάσαμε και 295.368 χιλιαρικάκια κολλαριστά (αντίο οικονομίες!) όταν έφτακε η λυπητερή. Πλην, τι να κάνουμε. Στις μεγάλες μπίζνες χρειάζονται και μεγάλες επενδύσεις. Αν δεν δώχεις, δεν παίρνεις. Νόμος τση φύσης απaráβατος.

Κι όσο για να δώκουμε... Ε, καλά τώρα, τον φίλο σου τον Σπύρο τον ξέρεις... Άμα δίνει, δίνει. Κι όσο για κείνο το

βράδυ, όχι που να το περηφανευτώ, αλλά με την κερία τη βρήκαμε και πολύ ωραία. Μέχρι να σκάσει μύτη ο ήλιος από τη θάλασσα είχαμε γίνει κώλος και βραχί, δικέ μου. Κυριολεκτικά. Την πρώτη «σύγκλιση» την είχαμε τση τουαλέτες του μαγαζιού, στο όρθιο μεν, αλλά τι να γένει, στον πόλεμο όπως στον πόλεμο. Τη δεύτερη σε μια παράγκα στην παραλία —μέχρι που τρέξαν οι ψαράδες που νόμιζαν ότι γενόταν φόνος. Την τρίτη και την τέταρτη θα σε γελάσω πού την επιτελέσαμε, αλλά το πέμπτο το φουρνέλο το βάλαμε πίσω από κάτι ντενεκέδες στην πίσω πόρτα του σπιτιού τση όπου, κατά την υπόσχεσή μου, την παρέδωσα πριν από τση εφτά και μισή.

Θρίαμβος, δικέ μου! Μπορεί να κόστισε κατιντίς παραπάνω, πλην η επαφή γένηκε κι αυτό ήτουνε το σημαντικό. Γένηκε το πρώτο βήμα, να 'ούμ'. Τα υπόλοιπα ήτουνε παιχνιδάκι για κάτι παιδάκια περπατημένα σαν εμάς.

Σε μια βδομάδα η δική μου μου είχε ανοίξει την καρδιά τση. Τι θυσίες είχε κάμει για πάρτη τση κολλητής τση, τι πλάτες τση είχε κάμει όταν εκείνη έβγαζε τα μάτια τση (δήθεν) δεξιά κι αριστερά, πώς τση στάθηκε τση δύσκολες στιγμές, τι άλλες «θυσίες» έκαμε για να πειστεί ο Μεγάλος να πει το ναι... και... και... και... Και το «ευχαριστώ»; Μια κλωτσιά κι όξω από την πόρτα... Αλλά έτσι είναι, όταν μεγαλοπιάνεται κανείς και νομίζει ότι αυτό ήτουνε, φτιάχτηκε, τσου φίλους τσου ρίχνει έναν παρά. Πλην...

Πλην, κι αυτή εδώ την κράταγε. Και την κράταγε καλά τη δική σου. Για να μην σου πω ότι έτσι να 'κανε θα την έστελνε από κει που ήρθε.

Σιγά-σιγά ήρθαμε και στο οπτικοακουστικό.

—Ξέρεις, μου λέει ένα βράδυ, πόσα μου δίνουν οι καλοθελητάδες για υλικό που έχω στα χέρια μου, που έτσι και

σκάσει στην πιάτσα κλείνουν σπίτια; Κι όταν λέμε σπίτια εννοούμε από τα μεγάλα –μέγαρα μην σου πω.

—Πόσα σαν να λέμε; ενδιαφέρομαι εγώ (δήθεν ασυναισθήτως).

—Και τριάντα μύρια! μου κάμει.

Μάλιστα.

Άφηκα να περάσουν λίγες μέρες –στο διάστημα των οποίων ακούμπησα πάνω από ένα μύριο έξοδα παραστάσεως μετά δημοσίων θεαμάτων, χωρίς να υπολογίζω και τη «ειδικές περιποιήσεις» που κόντευαν να με ξεπατώσουν– και μετά τη το 'φερα απόξω-απόξω.

—Μωρό, τη λέω ένα βράδυ όπως γυρίζαμε από ένα σκυλάδικο στη Εθνικής οδούς. Έχω μια ιδέα.

—Μπα, μου λέει, πάει πέντε η ώρα. Τι θα πω του Τότη μου πάλι;

Το μυαλό εκεί, στο απαγορευμένο, το άτιμο το θήλεο!

—Όχι, μωρή, τη λέω. Για το άλλο μιλώ... Για τη φιληνάδα σου... Την Κερία...

—Ε, τι; μου λέει.

—Εσύ δεν είπες ότι κρατάς υλικό που κλείνει σπίτια; τη λέω.

—Είπα, μου λέει στο επιφυλακτικό.

—Είσαι; τη λέω.

—Τι να είμαι; μου λέει.

—Να βάλουμε φωτιά στα τόπια, μωρέ δικιά μου, τη λέω. Να την κάνουμε την κότα να μην ξέρει πούθε να γυρίσει!

Η τύπισσα σοβάρεψε.

—Α, δεν ξέρω..., μου λέει. Αυτά τα πράγματα είναι επικίνδυνα... Εκθέτουμε κόσμο και κοσμάκη...

—Ε, κι εμείς αυτό δεν θέλουμε; τση λέω. Να εκθέσουμε θέλουμε. Να δώσουμε ένα μάθημα στα τσογλαναριά, που μας τη βγήχαν με κόκκινο στη στροφή, θέλουμε.

—Ναι, δεν λέω..., μου λέει. Αλλά πλην όμως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με τίποτσι τσουτσέκια. Εδώ έχουμε ολόκληρη παράταξη, με οργάνωση, με κόσμο, με δύναμη, με διασυνδέσεις, με τσαμπουκά... Αυτοί, έτσι να κάμουν σ' έσβησαν. Δεν μπορείς να τα βάνεις μαζί τσου. Ξέχασε το.

—Εντάξει, τση λέω. Εγώ το ξεχνάω. Για σένα έλεγα. Δεν είναι αμαρτία, τέτοιο παιδί και να χαλαμίζεσαι, ενώ θα μπορούσες να 'σανε βασίλισσα, να 'ούμ', άμα λάχει;

Η κότα τσίμπησε.

—Ναι, δεν λέω...

—Το οποίοον σκέψου το, τση λέω. Σκέψου το κι εμείς εδώ ειμάστενε.

Η δική μου δεν άφηκε να περάσει και πολύς καιρός με τη σκέψη. Σε δυο μέρες μου τα 'ριξε.

—Εντάξει, μου λέει. Το σκέφτηκα. Να την κάνουμε τη ζημιά, αλλά με μια συμφωνία.

—Μέσα, τση λέω. Ότι θες, μανάρι μου. Ρίχτα κι ο Σπύρος είναι κοντά σου, άμα λάχει.

—Εγώ να μην φανώ πουθενά, μου λέει.

—Μα τι τώρα, παιδιά ειμάστενε; τση λέω. Αλίμονο! Εσύ απλά δεν υπάρχουνεις.

—Είναι και κάτι άλλο, μου λέει η έτσι.

—Ρίχτο κι αυτό, τση λέω.

—Όπως σου είπα, μου εξηγεί, υπάρχει ένα άλφα ενδιαφέρον για το... υλικό, έτσι;

Έτσι. Άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια.

—Το οποίο;

—Το οποίο... Ε, να μην βγάλουμε και μεις το κατιντίς μας απ' αυτή την ιστορία;

Νά τα τα φίδια που λέγαμε.

—Δηλαδή; τση λέω.

—Ε, νά..., μου λέει. Όσο να 'ναι να μην τσεπώσουμε μια εξηνταρού και μεις, για ψυχική οδύνη;

—Μια εξηνταρού καφετιά; κάνω εγώ τον χαζό.

Η κότα έβαλε τα γέλια.

—Μια εξηνταρού μύρια, δικέ μου, μου λέει. Τι μας πέρασες, για τίποτσι φτωχολιγούρια;

Αυτό να μου πεις.

—Μα εσύ μου 'πες ότι σου δίνανε τριάντα, διαμαρτυρήθηκα.

—Ναι, μου λέει η αδίσταχτη. Πλην όμως η τιμή ανέβηκε έκτοτε. Πού τον βάνεις τον πληθωρισμό;

Και μπιπ τσου πληθωρισμούς!

—Ρε κορίτσι μου, τση λέω. Για σύνελθε τώρα. Πού θα βρεθούν εξήντα μύρια μέρες οπού 'ναι; Τι διάολο, εδώ μιλάμε για κανονικό Λόττο με τζάκποτ!

—Ναι αλλά εγώ ζημίωσα, ως γυναίκα και ως άνθρωπος, ήρθε η αποστομωτική απάντηση. Εγώ έπαθα ηθική βλάβη. Κλονίστηκαν τα νεύρα μου. Παθαίνω κρίσεις. Μου κατέβηκε η πίεση στο εφτά! Ξέρεις πόσα λεφτά έχω χα-

λάσει, εμένα που με βλέπεις, σε γιατρούς και ψυχολόγους; Δεν πρέπει να λάβω μια κάποια επανόρθωση;

—Μα εδώ μιλάμε για τση πολεμικές αποζημιώσεις τση Γερμανίας, προσπάθησα εγώ να τη συνετίσω. Βρε πουλάκι μου, κόψε καντιντίς, να βρούμε άκρη. Μην τα θες όλα δικά σου, να 'ούμ'. Είπαμε, να κάνουμε μια ζημιά, με το αζημίωτο βέβαια, δεν είπαμε να λύσουμε και το πρόβλημα τση ζωής των εγγονιών μας.

Η έτσι φάνηκε να το σκέφτεται.

—Εντάξει, μου λέει. Άντε, να κατεβούμε στα πενήντα οχτώ... Έτσι, επειδή σε συμπάθησα.

—Κατέβα στα τριάντα και κάτι μπορεί να γένει, τση λέω.

—Πενήντα έξι και ζημιώνω.

—Τριάντα πέντε και με το κλειδί στο χέρι.

—Πενηντατέσσερα ακατέβατα.

Τελικά, μετά από ώρες διαπραγματεύσεων και άλλων πειστικών μέσων —που εύκολα καταλαβαίνει κανείς— κλείσαμε στα σαράντα δύο.

—Σαράντα δύο μύρια, μου λέει. Cash και το αργότερο μέχρι τη Δευτέρα. Μετά η τιμή ανεβαίνει, γιατί υπολογίζουμε τσου τόκους από τα διαφυγόντα κέρδη. Και τώρα, μην κάνεις την παλαβή, έλα πίσω στο κρεβάτι ΑΜΕΣΩΣ.

Το οποίο, δικέ μου, ξαμολήθηκα να βρω το μαλλί. Πρώτα βέβαια ειδοποίησα τον κύριο Τόλη.

—Κύριε Τόλη μας, του λέω στο τηλέφωνο, είχαμε μεγάλη επιτυχία. Το πράμα βρέθηκε.

—Μπράβο, παιδί μου Σπύρο, μου λέει ο κύριος Τόλης.

Ήξερα ότι μπορούμε να βασιζόμαστε σε σένα. Σάλτα στο αερόπλανο κι έλα.

—Μόνο που υπάρχει ένα πρόβλημα, του λέω.

Του εξήγησα το πρόβλημα. Ο κύριος Τόλης άσκωσε τα χέρια ψηλά.

—Α, μου λέει, εγώ δεν ξέρω τίποτσι. Τέτοιο ποσό πού να βρεθεί; Και πέντε Τράπεζες να ληστέψουμε πάλι μείον θα ειμάστενε. Τι να σου πω, ρε παιδί μου... Πώς τα κατάφερες έτσι;

—Καλά, η παράταξη έχει πρόβλημα να βρει σαράντα ψωρομύρια; του λέω.

—Την παράταξη δεν μπορούμε να την ανακατέψουμε σ' αυτή τη δουλειά, μου το ξέκοψε ο κύριος Τόλης. Καταλαβαίνεις τι έχει να γένει. Εδώ όλοι περιμένουν στη γωνία για να φάνε την καρέκλα του Αρχηγού. Τι, θα πάμε τώρα εμείς να τσου δώσουμε λαβή; Και τι θα πούμε; Ξέρετε χρειαζόμαστε επειγόντως σαράντα μύρια για να πάρουμε κάτι κασέτες ζωηρές που εκθέτουν την Κυρία; Γίνονται αυτά τα πράγματα;

—Και τι θα κάνουμε; απόρησα εγώ.

—Ξέρω εγώ; μου κάνει ο Τόλης. Σκέψου κάτι.

—Να ζητήσουμε από την Κυρία, του προτείνω. Στο κάτω-κάτω αυτήν αφορά το ζήτημα.

—Α, ρε Σπύρο, μου λέει ο Τόλης. Α, ρε Σπύρο! Και σε είχα για σπέρτο... Μα γίνονται τώρα αυτά τα πράγματα; Και πού θα τα βρει η κοπέλα; Θα πάει στο Μεγάλο και θα του πει: «Ξέρεις, τζουτζούκο μου, χρειάζομαι κατεπείγοντως σαράντα μύρια για ν' αγοράσω καινούργιο μπουρνούζι»; Γένεται; Δεν γένεται.

—Εσείς, κύριε Τόλη μας; του προτείνω δειλά-δειλά.

—Εγώ, λέει ο Τόλης, πολύ ευχαρίστως να θυσιάσω τριάντα, σαράντα χιλιάρικά από το υστέρημά μου. Τα υπόλοιπα όμως;

Και τώρα τι κάνουμε;

—Σκέψου, μου λέει ο Τόλης πριν κλείσουμε το τηλέφωνο. Σκέψου, παιδί μου Σπύρο, τι επένδυση αποτελεί μια εξυπερέταση αυτού του είδους. Μόνο αυτό σου λέω. Σκέψου.

Το οποίο τον σκέφτηκα. Το σκέφτηκα από 'δω, το σκέφτηκα από κει... Κατέληξα στο συμπέρασμα ότι τα όβολα έπρεπε να βρεθούν πάση θυσία. Η επένδυση ήταν σημαντική. Η ευκαιρία της ζωής μου, μεγάλη.

Αμολήθηκα να βρω τα όβολα. Από κάνα-δυο φιλαράκια κολλητά που ήταν γερά ματσωμένα —σαν τον Πητ— κατάφερα να χτυπήσω ίσαμε δυο μύρια. Από κάτι τζοβαϊρικά που μου 'χαν ξεμείνει —κάτι *Rolex*, κάτι *facia d' Oro* κ.λ.π.— άλλο ενάμισο. Κάτι αρπαχτές στον ιππόδρομο (είχα βλέπεις και κει μέσα φιλαράκια που μου 'δωκαν κάτι «σίγουρα»), κάτι στην ρουλέτα που με ήθελε, μάζωξα άλλο ένα. Μέχρι τα σαράντα δύο;... Μου λείπαν τριανταεφτάμιση. Σκότωσα το AUDI και τη Yamaha, άλλο ένα εφτακόσια. Πάλι μείον ήμανε. Στο τέλος είδα κι απόειδα, το πήρα απόφαση. Κάτι χτηματάκια με λιόδεντρα που είχα στο χωριό, κληρονομιά απ' τη συχωρεμένη τη μάνα μου, βγήκαν στο σφυρί. Έτερα τέσσερα τούβλα. Σύνολον: δέκα διακόσια. Μέχρι κει.

Τα μαζεύω λοιπόν και πάω να βρω την κολλητή με την κασέτα.

—Μανούλι, τση λέω, πιάκε αυτά τα ολίγα και να δούμε πώς θα τη βολέψουμε τη δουλειά.

—Τι είναι αυτά; μου κάνει η άπληστη ρίχνοντας μια περιφρονητική ματιά στο τσουβάλι με τα τούβλα.

—Δέκα μύρια, την πληροφορώ εγώ. Τόσα μπόρεσα να μαζώξω.

—Μα καλά, μου λέει η σκρόφα, ολόκληρος βιομήχανος ο ίδιος και δεν μπόρεσες να βρεις σαράντα ψωρομύρια σε τρεις μέρες;

—Ναι, τση λέω. Ξέρεις, οι αχλαδιές που βγάζαν χιλιάρια έπαθαν ένα ελαφρό ταρακούλο και χάλασε η συγκομιδή. Τι λες, ρε μάννα μου, τώρα; Έτσι μαζώνονται σαράντα μύρια; Έχεις ξαναδεί δηλαδή τέτοιο τσουβάλι στη ζωή σου η ίδια;

—Α, μου λέει το γύναιο. Είπαμε, η συμφωνία, συμφωνία. Εγώ, είδες... για την πάρτη σου δέχτηκα να ζημιώσω και κατέβηκα στα σαράντα δύο. Τώρα εσύ γιατί μου την βγαίνεις άτσαλα;

—Εντάξει, ρε μανάρι μου, τση λέω. Θα τη βρούμε την δουλειά.... Στην ανάγκη να σου υπογράψω γραμματία...

Σε μια ώρα μέσα βρισκόμανε στον άσσο —κυριολεκτικά— χρεωμένος για εικοσιεννιά μύρια οχτακόσιες (ούτε τα ψιλά δεν μου χάρισε, η σκρόφα), βιασμένος κατ' επανάληψη, αλλά με την κασέτα στην τσέπη. Ούτε παραγωγή του Σπήλμπεργκ να ήτουνε! Η ακριβότερη κασέτα του κόσμου!

Εμπάση περιπτώσει πηδάω στο πρώτο αερόπλανο και πίσω στην Κέρκυρα. Πάω γραμμή στον κύριο Τόλη.

—Κύριε Τόλη μας, του λέω, αποστολή εξετελέσθη, να 'ούμ'. Το πειστήριο ιδού!

Και του βγάνω την κασέτα.

Ο κύριος Τόλης έχαμε χαρές πια!

—Μπράβο Σπύρο, σε παραδέχομαι, μου λέει. Προσέφερες μεγάλη υπερεσία στην υπόθεση του Κινήματος.

—Εντάξει, το κατά δύναμη, του λέω εγώ. Πλην όμως, τώρα τι κάνουμε; Δηλαδή, θέλω να πω, με μένα τι γίνεται; Καθόσον, για να τσιμπήσω την κασέτα τση δικιάς μας, εγώ πουλήθηκα σκλάβος στα Εμιράτα, που λέει ο λόγος, να 'ούμ'.

—Μην ανησυχείς καθόλου, με διαβεβαιώνει ο Τόλης. Όλα θα τακτοποιηθούν, όλα θα τακτοποιηθούν. Για φέρε την κασέτα να τση ρίξουμε μια ματιά...

—Κύριε Τόλη, ντροπή, του λέω (δήθεν) εγώ. Τι πράγματα είναι αυτά; Οφθαλμοπορνεία σε βάρος τση Κερί-ας; Επιτρέπεται; Δεν επιτρέπεται.

—Μα τι λες, βρε παιδάκι μου, διαμαρτυρήθηκε ο κύριος Τόλης. Να μην ελέγξουμε δηλαδή μέχρι ποίου ηθικού βορβόρου κατρακύλησαν οι αντίπαλοί μας προκειμένου να δυναμιτίσουν την υπόσταση του Κινήματος και του Αρχηγού του ίδιου; Να μην διερευνήσουμε την κίβδηλη πλαστότητα αυτού του χαμερπούς κατασκευάσματος, που σίγουρα σκοπόν έχει να φαυλοποιήσει τον πολιτικόν βίον τση χώρας και να χαλκεύσει την Ιστορία;

—Άμα είναι έτσι, κύριε Τόλη μας, λέω κι εγώ, τότε έχουμε καθήκον να διερευνήσουμε το κατάπτυστο πειστήριο.

—Εμ, τι λέμε τόση ώρα;

Το οποίοι ρίξαμε την κασέτα στο βίντεο και καθίσαμε να απολαύσουμε τα βδελυρά αίσχη των κιβδηλοποιών πίνοντας το ουϊσκάκι μας κι αφήνοντας επιφωνήματα θαυμασμού στα σημαντικά σημεία.

Γιατί, πρέπει να το παραδεχτώ, οι πλαστογράφοι ήτου-

νε πολύ μεγάλη μαστόρια, να 'ούμ'! Δηλαδή, μιλάμε για πολύ μεγάλη μαστοριά, δικέ μου! Τι να σου πω... Είχαμε μείνει έκθαμβοι ο κύριος Τόλης κι εγώ.

—Ρε, τι σου κάμει η επιστήμη! θαύμαζε ο κύριος Τόλης.

—Η εποχή των κομπιουτόρων, κύριε Τόλη μας, επι-
κροτούσα εγώ.

Το οποίο, αφού διερευνήσαμε το κατάπτυστον αυτό κα-
τασκευάσμα τρεις-τέσσερις φορές, ο κύριος Τόλης έσβησε το
βίντεο και μου είπε.

—Εντάξει, Σπύρο, παιδί μου, μην ανησυχείς, θα φρο-
ντίσω εγώ να φτάκει η κασέτα στα ασφαλή χέρια όπου
πρέπει να βρίσκεται. Όλα θα πάνε καλά.

—Δηλαδή, κύριε Τόλη μας, του λέω, με τα μας τι θα
γένει;

—Μη σε νοιάζει καθόλου, με διαβεβαίωσε ο Τόλης. Θα
φροντίσω για τα πάντα. Κάνε μου ένα τηλέφωνο από Δευ-
τέρα να σου πω τα νέα.

Το οποίο —παρ' ότι με ζώνανε τα φίδια— του άφηκα την
κασέτα και Δευτέρα πρωί-πρωί, του ρίχνω ένα τηλέφωνο.

—Λείπει εκτός Κερκύρας, μου λέει η υπάλληλός του.
Ξαναπάρτε μεθαύριο.

«Ε» λέω «θα τρέχει στην Αθήνα ο άνθρωπος δια την
υπόθεσή μου». Ξαναπαίρνω μεθαύριο, ο κύριος Τόλης πάλι
εκτός Κερκύρας. Την παράλλη είχε μεν επιστρέψει αλλά
είχε πεταχτεί μέχρι το χωριό... Το Σάββατο είχε φύγει για
Σαββατοκύριακο, τη Δευτέρα πάλι για Αθήνα και θα
επέστρεφε την Πέμπτη, αλλά δεν επέστρεψε, γιατί έφευγε
στο εξωτερικό, την παράλλη Δευτέρα ταξίδευε στη Σαλονί-
κη... Άρχισε να μην μ' αρέσει η ιστορία. Κι όχι τίποτσι

άλλο αλλά δεν μου είχαν μείνει όβολα ούτε για τσιγάρα, στην τράκα την έβγαζα πάλι.

Όσπου μια μέρα που πάλι «έλειπε ο κύριος Τόλης» μου την βαρεί κατακέφαλα και μια και δυο πάω και μπουκάρω στο μαγαζί του. Ω, του θαύματος, ο κύριος Τόλης «μόλις είχε επιστρέψει».

—Σπύρο, μου λέει ο άθλιος. Μεγάλη επιτυχία! Να φανταστείς ότι η ίδια η Κυρία μου ζήτησε να σου διαβιβάσω τση προσωπικές τση ευχαριστίες.

—Τση ευχαριστίες, του λέω, τση έχω χεσμένες. Εγώ, μάγκα μου, έσκασα σαρανταδύο μύρια και θα τα πάρω με τόκο μακάρι και να χρειαστεί να σας πηδήξω όλους σας, λε-χρίτες.

Ο Τόλης τα χρειάστηκε. Κάτι πήγε να πει, αλλά τον άδραξα από τον γιακά.

—Αυτό που σου λέω εγώ, σκουλούκι, ε, σκουλούκι, του κάμω. Κι αυτά τα πούστικα που ξέρετε να πάτε να τα πουλήσετε σε τίποτσι μαλάκες που σας πιστεύουν. Σε τα μας δεν περνάνε, φιλάρα, έτσι; Και να πας να πεις τσου κα-ριόληδες που γλύφεις ότι ο Σπύρος ο Μπαραχούντας δεν εί-ναι κανένα τσουτσέκι να τον κοροϊδεύει η κάθε καριόλα κι ο κάθε παλιομπινές. Κι άμα μου τη δώκει και πάρω ανάπο-δες εγώ, πάει, σας έκαψα, καημένε μου!

Ο Τόλης τα χρειάστηκε πιο πολύ.

—Μα τι λες, τώρα παιδί μου...; τραύλισε. Τι πράματα είναι αυτά;

—Τι πράματα είναι αυτά; φώναξα. Μα δεν ντρέπεσαι, ρε φιόγκο, που απορείς κι από πάνω; Τι πράματα είναι αυτά, ρε λουμπίνα, που με κάνετε θεό να σας ξελασπώσω και τώρα κάνετε τον ψόφιο κοριό;

—Μα, Σπύρο...

—Σουτ, του λέω. Τσιμουδιά. Δεν θέλω άχνα, γιατί θα σε πλακώσω τση γρήγορες και δεν θα ξέρεις από πούθε να φύγεις, παλιολαμόγιο. Λοιπόν, άκου. Να πας να πεις σ' αυτούς που ξέρεις ότι ο Σπύρος ο Μπαρακούντας είναι από τα ξύπνια παιδάκια και δεν μασάει μαϊντανό. Το οποίο, καθότι μόνο μαλάκας δεν είμαι, την κασέτα φρόντισα και την αντέγραψα, δικέ μου. Με πιάνεις; Γι' αυτό τέρμα τα πούστικα και κοιτάζτε να κάνετε το λογαριασμό σας, γιατί σας βλέπω ρεντίκολο των σκυλιώνε, να 'ούμ'. Περιμένω μέχρι αύριο το πρωί τση οχτώ. Αν δεν έχω σήμα, οχτώ και μισή το έργο παίζεται σε όλα τα βιντεοκλαμπάδικα τση χώρας... Με πιάνεις;

Με έπιακε. Την άλλη μέρα το πρωί τση εφτά ο κύριος Τόλης με πήρε τηλέφωνο.

—Σπύρο, μου λέει, 'τοιμάσου. Απόψε πετάμε για Αθήνα. Θα σε δεχτεί η ίδια η Κυρία αυτοπροσώπως.

Όπερ και εγένετο.

* * *

Τώρα, να πω την αλήθεια, δικέ μου, όσο να 'ναι ένα φιλοτράχ το είχα. Καθόσον, εντάξει, μπορεί να ειμάστενε περπατημένα παιδιά και να έχουμε κινηθεί άνετα σε κάθε χώρο, κάθε κοινωνικής υποστάθμης, αλλά με πολιτικάντζες και τα συνεπακόλουθα δούναι-λαβείν δεν είχαμε. Κι εδώ μιλάμε πια για τα ανώτερα σαλόνια, να 'ούμ'. Μη γενούμε και ρεζίλι.

Το οποίο, κοτσάρισα ένα πολύ σένιο κοστουμάκι, γραβάτα μοντέρνα με σχέδια κοκκοφοίνικες, ποκαμισάκι βερμάν με αχνά ροζ πουά και πατούμενα καουμπόϊκα με σκαφτό ταχούνι... Σκέτο φιγουρίνι ο δικός σου λέμε!

Ο κύριος Τόλης με πέρασε από το μπατσαριό που φύλαγε την πόρτα τση έπαυλης του Μεγάλου και με παρουσί-ασε στον μπάτλερ, έναν μυστήριο τύπο με μουστάκια και μυτόγκα που τον φώναζαν Πάτροκλο. Αργότερα έμαθα ότι ο μπάτλερ ήτουνε ο κολλητός του Μεγάλου, δίκην σφουγγοκωλάριου που λένε, κώλος και βρακί δηλαδή (ο Πάτροκλος ήτουνε το βρακί).

—Περάστε, περάστε, μου λέει. Η Κυρία βρίσκεται αυτή την στιγμή σε σύσκεψη με τον Εξομολόγο και τον Αστρολόγο τση, αλλά όπου να 'ναι τελειώνει. Καθίστε. Τι να σας τρατάρουμε; Ένα απεριτίφ, ένα περγαμόντο, ένα αναψυκτικό;

—Να μη σας βάνουμε σε κόπο, λέω εγώ. (Μην μας περάσουν και για λιγούρια τα δουλικά).

—Μα τι λέτε; Τι κόπος; μου κάνει ο έτσι. Κανένας κόπος, αλίμονο. Πρώτη φορά που έρχεστε σπίτι μας...

—Ε, τότενες ένα Τσίβας θα το χτυπήσουμε, του λέω. Να μην σας προσβάλουμε.

Ο φιλάρας έφυγε να φέρει το πιοτί κι εγώ βάλθηκα να χαζεύω τη σπιταρόνα. Καθόσον μιλάμε, δικέ μου, για ΤΗΝ σπιταρόνα! Δηλαδή μιλάμε για το σουπερλούξ, να 'ούμ'. Για το κάτι άλλο! Με τση πολυθρόνες του τση κλαρωτές, με τση κορτρίνες του τση σένιες, με τα μπιμπελό του, με τα κουάντρα στον τοίχο, με τα χαλιά του... Τι θες και δεν είχε! Μέχρι εικονοστάσι είχε, ρε μεγάλε, νά, μα τον Άη Σπυρίδωνα. Εικονοστάσι με καντήλι να καίει!

—Η Κυρία είναι πολύ θεοσεβάμενη, μου εξήγησε ο κύριος Τόλης.

—Εμ δεν τα ξέρουμε τώρα; του κάμω. Ο κόσμος το 'χει τούμπανο και μεις χρυφό καμάρι, που λέει κι ο λόγος.

Εντωμεταξύ ήρθε κι ο Πάτροκλος με το πισοτί. Ήπιαμε, ευχηθήκαμε «ότι ποθείτε...», «παρομοίως», τα γνωστά.

—Λοιπόν... αυτά..., μας λέει ο Πάτροκλος.

—Θ' αργήσει πολύ η Κυρία; τον ρωτάω ο ίδιος, που ποτέ μου δεν μου άρεσε να περιμένω.

—Καθόλου, καθόλου, με διαβεβαίωσε ο Πάτροκλος. Όπου να 'ναι τελειώνει. Ανυπομονεί να σας γνωρίσει, κύριε Σπύρο. Έχουμε ακούσει τόσα καλά λόγια από τον κύριο Τόλη για σας...

Αυτό έλειπε, να μην άκουγαν και καλά λόγια! Σαρανταδύο μύρια είχαμε σκάσει για την πάρτη τσου.

Για να μην τα πολυλογούμε, στο τέλος άνοιξε μια πόρτα στο βάθος και μπήκε η Κυρία, ακολουθούμενη από έναν τουρλή που έμοιαζε του Ρασπούτιν (αυτός θα 'ταν ο εξομολόγος) κι έναν άλλο με κάτι περίεργα περιδέραια που έμοιαζε με τον Πανούτσο, τον αστρολόγο (αυτός θα 'ταν ο αστρολόγος).

Η Κυρία ήτουνε η γνωστή Κυρία, όπως την ξέρουμε από τση φωτογραφίες και την τηλεόραση, μόνο που έφερνε πιο στο ατελείωτο από κοντά (πως λέμε «παιδί μου ατελείωτο!»). Φόραγε ένα σεμνό φορεματάκι του κατηχητικού, κλειστό μέχρι το σαγόνι που ταλαιπωριόταν όμως αλύπητα από κείνους τσου θρυλικούς βύζους, που αποτέλεσαν κι αποτελούν τη δόξα τση Ελλάδας σε ημεδαπή κι αλλοδαπή. Του ίδιου πια μου είχαν λυθεί τα γόνατα. Δεν είναι και μικρό πράμα, ρε μεγάλε, να βρίσκεσαι, έτσι στα καλά του καθουμένου, μπροστά στο Νούμερο Ούνο των γχομενών τση Επικράτειας! Δεν είναι μικρό πράμα...

—Κύριε Σπύρο, μου λέει η φρεγάδα, είμεθα ευτυχείς που σας γνωρίζουμε για να σας εκφράσουμε μεταξύ άλλων και την ευαρέσκειά μας.

—Παρομοίως κι εμείς, μανδάμ, τση λέω εγώ. Όσο για την εξυπερέτηση, ούτε που να το σκέφτεστε. Αλίμονο, ευχαρίστησή μας να σας εξυπερετούμε. Το κατά δύναμιν, το κατά δύναμιν.

—Εσείς όμως υπερβάλατε εαυτόν, κύριε Σπύρο, παρατήρησε η Κυρία.

—Ε, καλά τώρα, τση λέω εγώ (άρχοντας!). Τι ψυχή έχουν σαρανταδύο μύρια, μανδάμ; Τι, θ' αφήναμε τώρα τσου τυχάρπαστους πλαστογράφους να μας εκβιάζουν; Σας περικαλώ.

Η Κυρία μου 'ριξε ένα σκοτεινό βλέμμα και ξερόβηξε. Οι σφουγγοκωλάριοι παρόντες ξερόβηξαν κι αυτοί.

—Τέλος πάντων, μурμουράει η Κυρία (πάντα στο αγγέλαστο). Να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για σας...

—Καμιά θεσούλα, εκεί, να βουλευτεί το παιδί, μανδάμ..., πετάχτηκε σαν πορδή ο κύριος Τόλης.

Η Κυρία σούφρωσε τα φρύδια.

—Χμμμ..., έκαμε. Δύσκολο αυτό, δύσκολο. Τον ξέρετε τώρα τον Πρόεδρο. Έχει αρχές. Πιστεύει στην αξιοκρατία και μόνο στην αξιοκρατία. Σ' αυτό είναι άτεγκτος.

—Γι' αυτό στελεχώνεται κι από άξια στελέχη, πετάχτηκε ο Πάτροκλος στρίβοντας τα μουστάκια του.

—Αμήν! έψαλε ο Ρασπούτιν.

—Βεβαίως, βεβαίως, συνέπραξε κι ο αστρολόγος γαλίφικα.

Η Κυρία στράφηκε σε μένα.

—Τι προσόντα έχετε, κύριε Σπύρο; με ρώτησε.

Τώρα τι κουβέντα είναι αυτή; Μπορεί να ειμάστανε

σκληροτράχηλοι, αλλά όλα έχουν κι ένα όριο. Κατακοκκίνισα.

—Τώρα, μανδάμ, τση λέω, με φέρνετε σε δύσκολη θέση.... Λέγονται αυτά μπροστά σε μια κυρία;

—Εννοώ τη μόρφωσή σας, μ' έκοψε η Κυρία.

Α, αυτό;...

—Ε, πως..., τση λέω. Να μην έχουμε κι απολυτήριο Τετάρτης Δημοτικού, άμα λάχει;

Η Κυρία μου 'ριξε μια σκοτεινή ματιά.

—Χμμ, έκαμε. Εδώ έχουμε πρόβλημα...

Μάλιστα. Αρχίσαμε τα πούστιχα.

—Άκου να σου πω, μανδάμ, τση λέω. Ήρθαμε εδώ για να δώσουμε εξετάσεις ή για να κουβεντιάσουμε ωραία και καλά, να βρούμε μια άκρη; Γιατί άμα είναι να χάνουμε την ώρα μας κοροϊδίστικα, να το ξέρω, να πάρω το καπελάκι μου και να πάω στην ευχή του Θεού και τση Παναγίας. Καθόσον ο κύριος Τόλης από 'δω αλλιώς μου τα 'χε πει όταν ξεκινήσαμε... Δεν μου είχε πει ότι θα κάναμε την παλαβή όταν φτάναμε στο... επιθυμητό αποτέλεσμα... Νομίζω;

Ο κύριος Τόλης έκαμε τον ψόφιο κοριό.

—Κύριε Σπύρο, είμαι σίγουρη ότι κάτι θα γένει και για σας, μου λέει η Κυρία. Δεν υπάρχει λόγος να εξάπτεσθε. Δια του διαλόγου θα βρεθεί η λύση, γιατί όπως λέει και ο δάσκαλός μου ο Κούντερας: «Τίποτσι δεν υπερβάλλεται εάν δεν υπερβληθεί η υπερβολή μας».

Με κούφανε η μανδάμ! Κοίτα να δεις τι πήγε να βρει το άτιμο το θηλυκό μυαλό! Λίγο ακόμα και θα μ' έβαζε να τση ζητήσω συγγνώμη για την ενόχλησις!

Αλλά σε τα μας κάτι τέτοια δεν έχουν πέραση.

—Κοίτα να δεις, μανδάμ, τση ξαναλέω. Δεν ξέρω τι κάμει ο κύριος Κούντουρας, πλην εκείνο που ξέρω εγώ είναι ότι έσκασα σαρανταδύο μύρια αχνιστά για την πάρτη σου και κάτι πρέπει να γένει για να ρεφάρουμε. Νομίζω;

Η κερία έγινε παπαρούνα. Πήγε να μου ρίξει μια επιτιμητική ματιά, πλην εισέπραξε μια δική μου του τύπου «ίσα μωρή κότα» και συμμαζώχτηκε.

—Κύριε Σπύρο, μου λέει στο τέλος ξεροκαταπίνοντας, να είσθε σίγουρος ότι θα ικανοποιηθείτε επαρκώς.

—Α γεια σου, τση λέω. Αυτή είσαι! Προχώρει στο παρυσύνθημα.

—Βέβαια, συνέχισε η κερία, για θέση στο Δημόσιο δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτσι... Τα τυπικά προσόντα βλέπετε...

—Μήπως θα μπορούσαμε να τον βολέψουμε σε μια θεσούλα κλητήρα; πρότεινε ο μπάτλερ ο Πάτροκλος.

—Κλητήρας να πας εσύ, φιόγκο, του λέω.

—Υπάρχει μία θέσις νεωκόρου στον Ιερό Ναό του Αγίου Συμεών του Στυλίτου στην Βουνομπασιά των Βαρδουσίων, πρότεινε ο Ρασπούτιν.

—Τώρα, τι καταλαβαίνεις και συ; του λέω. Θα φταίω εγώ να σου κατεβάσω πεντέξι καντήλια;

—Τα Σώματα Ασφαλείας πάλι θέλουν κι αυτά τυπικά προσόντα, μονολόγησε η Κυρία. Ίσως στην Αγροφυλακή...

Μάλιστα. Εδώ μας δουλεύανε φιλό γαζί. Άσε, δεν θα πάρουμε.

Σηκώθηκα, ξεσκονίστηκα και λέω τση κερίας.

—Μην ενοχλείσθε, μανδάμ, την έπιακα τη συχνότητα. Χαίρετε και αντίο, και μη μου στενοχωριέστε για την πάρ-

τη μου και χαλάει το χρωματάκι σας... Εμένα να μου επιτρέψετε τώρα, έχω κάτι δουλίτσες να κάμω. Λέω να φέρω μια γύρα τα βιντεοκλάμπια Αθηνών και Περιχώρων, μήπως και κλείσω εκεί καμιά δουλειά, να πορευτούμε και μεις, οι άνευ τυπικών προσόντων, χωρίς καμιά υποχρέωσις και άνευ ενόχλησις του προσώπου σας.

Ν' ακούσει τη μαγική λέξη η μανδάμ, άλλαξε εβδομήντα χρώματα. Σηκώθηκε, με άρπαξε από το μανίκι και με τράβηξε σούρνοντας, που λέει ο λόγος, μέσα σ' ένα διπλανό δωμάτιο όπου το είχε για γραφείο.

—Κύριε Σπύρο, μου λέει αφού έκλεισε την πόρτα, για να μην μας ακούνε τα τσακάλια απόξω. Τι είναι αυτά που λέτε; Ντροπή! Θα αφήσουμε εμείς τώρα δικό μας άνθρωπο ατακτοποιήτο; Εδώ τακτοποιούμε ξένους και ξένους! Αλίμονο. Καθίστε περικαλώ, ηρεμήστε... Μου φαίνεται ότι μόλις μου ήρθε μια καταπληκτική ιδέα.

—Μόνο μη μου πεις να πάω σκουπιδιάρης στο Διακοφτό γιατί θα τα κάνω λίμπα εδώ μέσα, στο λέω, τση λέω.

—Όχι, όχι... Τι πράγματα είναι αυτά; με καθησυχάζει η μαργιόλα. Τι λέτε τώρα; Αλίμονο.... Αλλά δεν μου λέτε... Την... χμμμ... κασέτα.... Ξέρετε, αυτό το κατάπτυστο πλαστό κατασκευάσμα, την έχετε μαζί σας;

—Στην κωλοτσέπη του πανταλονιού, τση κάμω. Εν απολύτω ασφαλεία, που λέτε και σεις οι πολιτικάτζες.

—Μάλιστα. Και... Δεν μου λέτε... Το άθλιο και θλιβερό τση περιεχόμενο το είδατε;

—Άθλιο και θλιβερό πράγματι, συμφώνησα κι εγώ.

—ΚΑΙ πλαστό, συμπλήρωσε η μανδάμ.

—Πλαστό, πλαστότατο, συμφώνησα κι ελόου μου. Τι

τώρα, παιδιά ειμάστενε; Δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε τη μαϊμού από το αυθεντικό;

—Είναι θλιβερό μέχρι ποίου σημείου μπορεί να φτάκει η μικρότης των ανθρώπων, κούνησε το κεφάλι περίλυπα η κερία.

—Πάει, χάλασε ο κόσμος, μανδάμ, σιγοντάρισα κι ο ίδιος. Η κενωνία έχει σκαρτέψει τέλεια. Εξέλειπε η τσίπα που λένε.

—Καταλαβαίνετε όμως τι θα γινόταν αν κάτι τέτοιο έπιπτε σε χέρια αδιστάκτων τυχοδιωκτών; μου λέει η μανδάμ.

—Όλεθρος, μανδάμ, λέω. Όλεθρος. Αλλά εμείς εδώ τι κάνουμε, μπρίκια κολλάμε; Θα αφήσουμε εμείς τώρα τα ρεμάλια να μας βάνουν χέρι; Αλίμονο!

Η Κυρία κούνησε το κεφάλι τση.

—Κύριε Σπύρο, μου κάνει, ευχαρίστως διαπιστώνω ότι έχετε πολιτική σκέψη.

—Το κατά δύναμιν, μανδάμ, το κατά δύναμιν, παραδέχομαι ο ίδιος μετριοφρονα.

—Και κάτι τέτοιο δεν θα πρέπει να το αφήσουμε ανεκμετάλλευτο, συμπλήρωσε η κερία. Κάτι τέτοιους ανθρώπους σαν και σας τσου χρειάζεται η παράταξη, όπως ο καρδιοπαθής τση φιάλες οξυγόνου.

—Αμήν, μανδάμ, σιγοντάρω εγώ.

—Το οποίον, λέει η μανδάμ, ακούστε τι θα γένει. Όπως ξέρετε, σε ενάμιση μήνα έχουμε εκλογές.

—Με το καλό και με τη νίκη, τση λέω.

—Μερσί, μου λέει. Σκέφτηκα λοιπόν ότι θα ήτουνε προς όφελος του Κινήματος να χρησιμοποιηθείτε κι ο ίδιος.

—Δηλαδή τι, θα πλακώνω τση μάπες τσου αντιφρονούντες; τση λέω.

Η μανδάμ γέλασε.

—Μα τι λέτε τώρα, κύριε Σπύρο; μου λέει. Εγώ σας ομιλώ να συμπεριληφθείτε στον συνδυασμό του Κινήματος. Στις λίστες των υποψηφίων βουλευτών.

Ορίστε;

—Μπαρδόν;

—Θα κατεβείτε με την παράταξη να διεκδικήσετε την ψήφο του Ελληνικού Λαού, μου εξήγησε η κερία. Τόσο απλό.

Τη στραβοκοίταξα να δω αν μου κάνει πλάκα, αλλά η μανδάμ ήτουνε κάργα σοβαρή.

—Τι λέτε, μανδάμ; τση λέω. Τι ξέρω εγώ από πολιτική;

—Γιατί, μου λέει, μήπως οι άλλοι ξέρουν;

Αυτό να μου πεις.

—Και τα... «τυπικά προσόντα» που λέγαμε; τση λέω.

Η Κυρία με κοίταξε έκπληκτη.

—Τι τυπικά προσόντα; μου λέει. Δεν χρειάζονται προσόντα για να πολιτευθεί κανείς, σταυροί χρειάζονται.

Μάλιστα.

—Με βρίσκετε απροετοίμαστο, τση λέω. Ξέρω κι εγώ... Τι να πω...

—Να πείτε το «ναι», με προέτρεψε η Κυρία.

—Μια κουβέντα είναι αυτή, τση λέω. Και... τι θα βγάλω εγώ απ' αυτή την ιστορία;

Η Κυρία με κοίταξε κατάπληκτη.

—Μα σοβαρολογείτε τώρα; μου λέει. Τι θα βγάλετε από την πολιτική;!!! Τα πάντα. Θα ακουσθεί το όνομά σας, θα ανεβείτε κοινωνικώς, θα αποκτήσετε επιρροή...

—Περί οβολών μιλάω, μανδάμ, τση διευκρίνισα. Καθόσον, όπως σας είπα και μπριχού, ο ίδιος, για την πάρτη σας, έχω μείνει στον άσσο που λένε. Δεν υπάρχει μία, ούτε για τσιγάρα. Κι αν δεν πλερώσω τα γραμμάτια πάω φυλακή.

—Μα, κύριε Σπύρο, εξυπακούεται, μου λέει η μανδάμ. Εξυπακούεται ότι όχι μόνον θα επανακτήσετε τα όσα ευγενώς προσφέρατε δια την παράταξή μας αλλά θα τα υπερδιπλασιάσετε κιόλας. Η πολιτική είναι ο πλέον κερδοφόρος τομέας ανάπτυξης, μην το ξεχνάτε.

Μα πώς το ξέχασα αυτό, ο άχαρος! Ωστόσο η αμφιβολία υπήρχε. Είχαν δει πολλά τα μάτια μου.

—Σίγουρα; τση λέω.

—Πιο σίγουρα πεθαίνεις, με διαβεβαιώνει η κυρία. Δεν βλέπετε τα στελέχη τση παράταξής μας. Στη συντριπτική τσου πλειοψηφία ανεπάγγελτοι και άγνωστοι. «Ούτε ο θυρωρός μας δεν μας ήξερε» όπως είπε, πολύ σωστά, κάποιος. Και τώρα; Κάθε μεσημέρι περιδρομιάζουν στο «Γεροφοίνικα»¹ και κάθε βράδυ ρίχνουν ζεϊμπεκιές στη Ρίτα. Τι λέμε τώρα;

Αυτό είχε όντως μια κάποια βάση.

—Καλά, τση λέω. Κι αν... λέμε «αν», ο μη γένοιτο, φάω μαύρο και δεν βγω;

¹ Το κατ' εξοχήν «in» κυριλέ εστιατόριο της εποχής εκείνης, στην οδό Πινδάρου, στο Κολωνάκι.

Η Κυρία χαμογέλασε.

—Μα ελάτε τώρα, κύριε Σπύρο, μας λέει. Αν δεν βγείτε εσείς ποιος θα βγει; Με τα τσαρούχια που λένε... Σας το εγγυώμαι εγώ.

—Αν μου το εγγυείσθε...

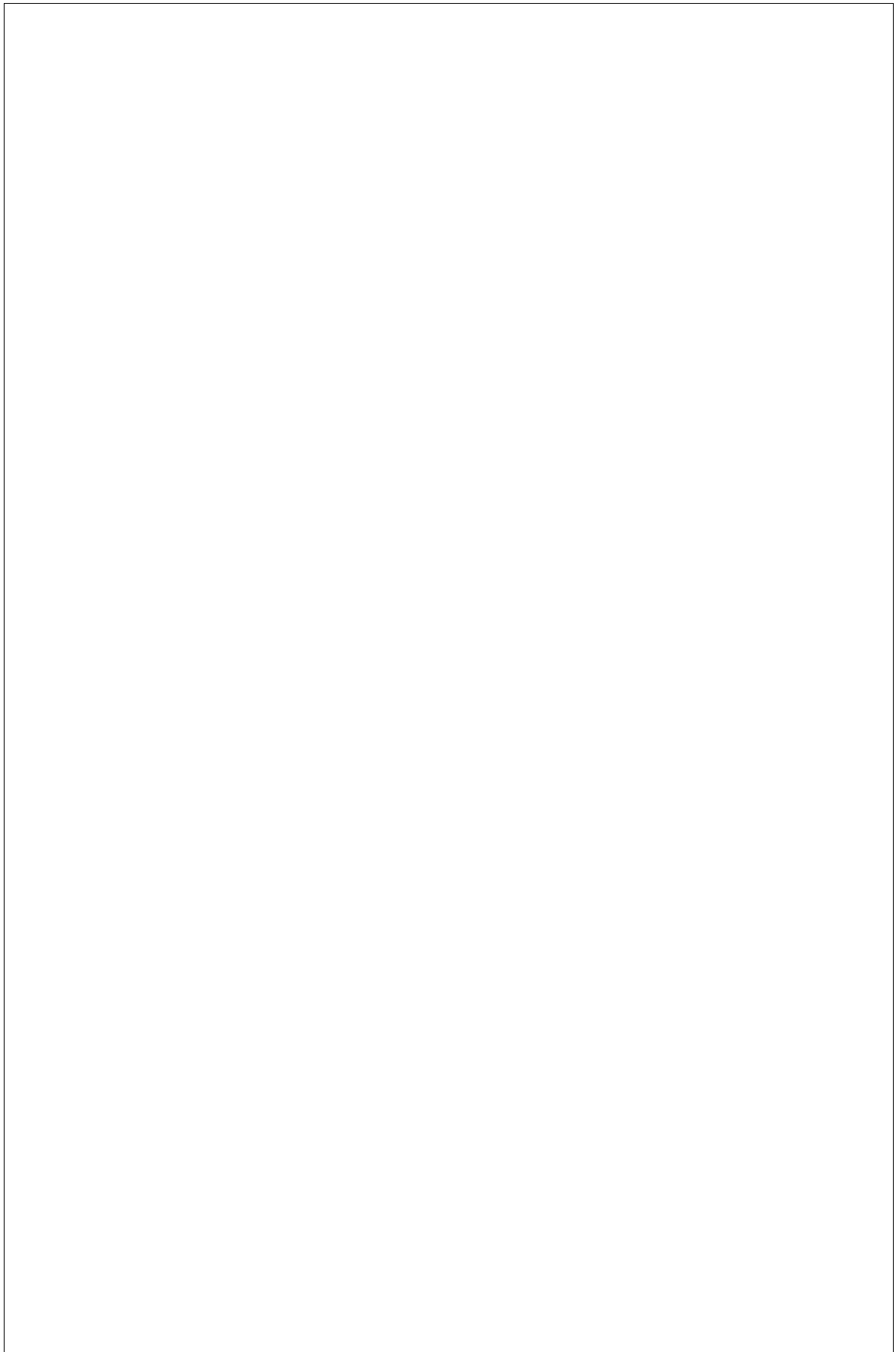
—Σας το εγγυώμαι.

—Τότε, μέσα.

Η Κυρία χαμογέλασε ευχαριστημένη (ανακουφισμένη;).

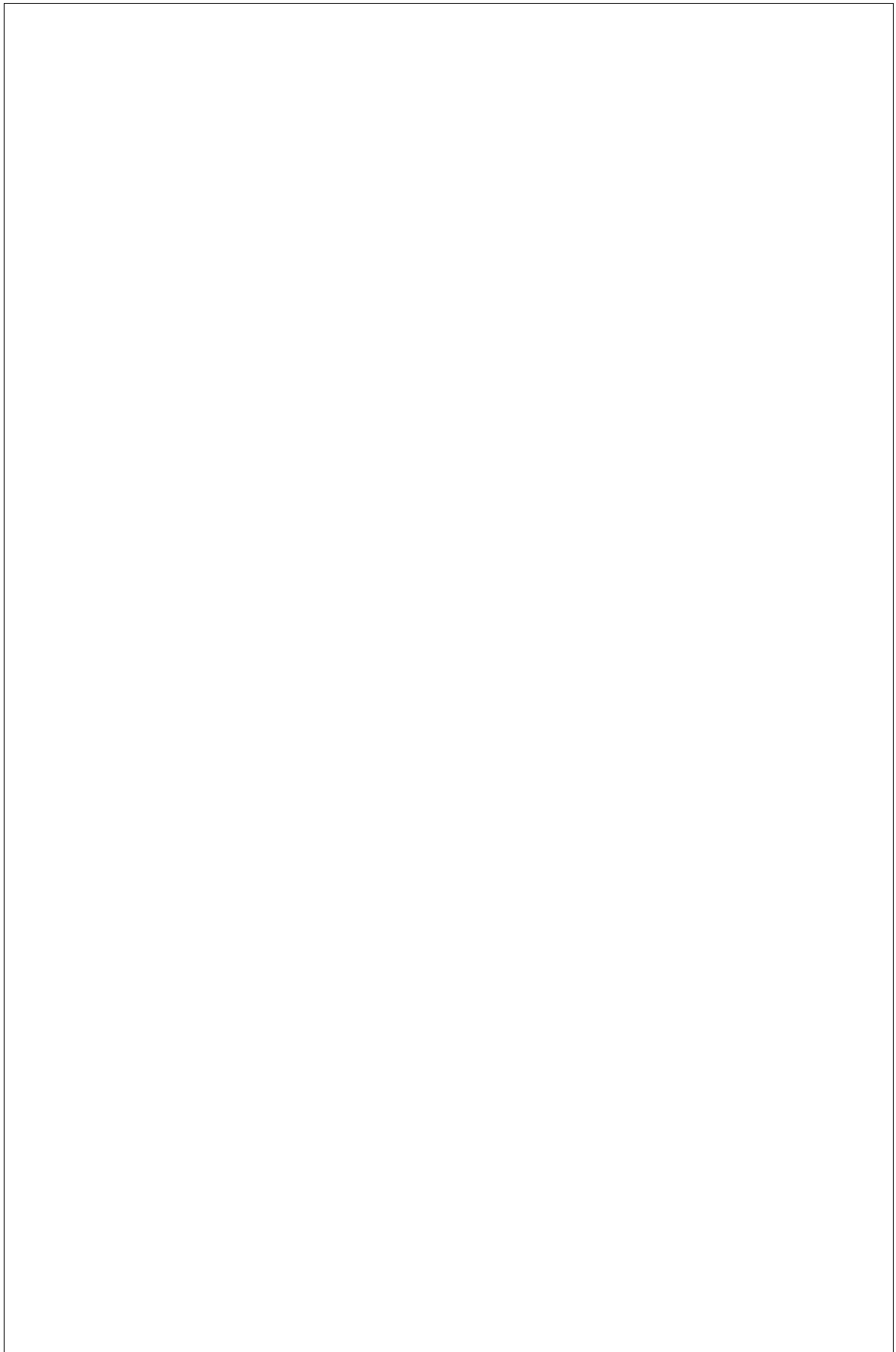
—Θάύμα, είπε. Τώρα φέρε την κασέτα.

Κεφάλαιον 3ον
ΜΟΝΟΕΔΡΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Όπου ο Σπύρος κατεβαίνει σε μια άνευ προηγου-
μένου προεκλογική εκστρατεία και –παρά τση αντί-
θετες προβλέψεις—σαρώνει τση κάλπες

*Εγώ δεν πάω, δεν πάω Μέγαρο,
θα κάτσω με τον παίδαρο.*

(Ρίτα Σακελαρίου, λαϊκή αοιδός)

Κι έτσι, μεγάλε, βρέθηκε ο φιλάρας σου ο Σπύρος
στο «μάτι τσου κυκλώνα», να 'ούμ'. Η παράταξη
αποφάσισε ότι έπρεπε να κατέβω στα... Στουφο-
νήσια! Άχου, δικέ μου, τι πήγαν και βρήκαν οι άνθρωποι!
Στουφονήσια! Τέρμα θεού! Τρεις κι ο κούκος!

Καθώς μου εξήγησε ο κύριος Τόλης τα Στουφονήσια
ήτουνε μονοεδρική περιφέρεια, όπου έβγαινε με τα τσαρού-
χια ένας μυστήριος τύπος ονόματι Μονοκούκης, τση αντί-
παλης παράταξης. Αμέσως την φυλλιάστηκα τη δουλειά.
Εδώ ήτουνε φως φανάρι. Πάγαιναν να μου τη φορέσουν οι
δικοί μου και χωρίς βαζελίνη, να 'ούμ'. Σου λέει «Ρίχτο

αυτό το νούμερο εκεί κάτω, να την πατήσει, να το μαυρίσουν και να ησυχάσουμε». Αυτοί το καθήκον τσου θα το 'χαν κάμει και κανείς δεν θα μπορούσε να πει κουβέντα. «Τακτοποίηση ήθελες, κύριε; Ορίστε, σε τακτοποιήσαμε. Μέχρι για βουλευτή σε κατεβάσαμε. Τώρα, αν εσύ δεν κατάρφες να βγεις... εμείς τι φταίμε;». Τέτοια πουςτιά!

Αλλά πού να 'ξεραν με τι παιδί είχαν μπλέξει!

Το οποίον, με το που ανακοινώθηκαν οι λίστες πιάνω κι οργανώνουμαι. Για αφίσες, διαφημιστικά, εφημερίδες, γραφεία και τέτοια, ούτε λόγος. Δεν υπήρχε μία. Υπήρχε όμως μυαλό κι αυτό δούλευε με χίλια, δικέ μου. Πιάνω το οποίον και κατεβαίνω στην Αθήνα. Πάω στο Σύνταγμα και μαζώνω ό,τι παιδιά δικά μας μαράζωναν άνεργα τση καρέκλες του «Παπασπύρου» κλαίγοντας την κακή τσου μοίρα και το επάρατο το AIDS.

—Ρε σεις, ρεμάλια, θέτε να κάντε μια γερή κονόμα και να εξυπερετήσετε και τίποτσι κότες εύκαιρες άμα λάχει; τσου λέω.

—Μπράβο, μου λένε, γιατί όχι;

—Το οποίον, τσου λέω, ακολουθάτε με. Φεύγουμε προεχλογική εκστρατεία στα Στουφονήσια.

—Στα Στουφονήσια;! μου λέει ένας. Μα εκεί είναι τέρμα θεού, ρε δικέ μου.

—Γιατί, ρε, του λέω, εδώ τι είναι, οι Βερσαλίες;

—Και τι θα εξυπερετήσουμε στα Στουφονήσια; ρωτάει ένας άλλος.

—Ψηφοφόρες ορέ, του κάμω. Βλαχαδερές ψηφοφόρες. Γιατί, λίγο το 'χεις;

Έτσι, φόρτωσα το κλιμάκιο σ' ένα καίχι ψαράδικο —πού

να βρεθούν τα όβολα για το πλοίο τση γραμμής;— και σαλπάρουμε, να συναντήσουμε την Ιστορία στο δρόμο των Εθνικών μας πεπρωμένων, που θα 'λεγε κι ο Αρχηγός.

Όταν καμιά φορά φτάκαμε με το καλό στον προορισμό μας —πέντε μέρες αργότερα— θαλασσοπνιγμένοι, ταλαιπωρημένοι και λεροί, το «κλιμάκιο» ήτουνε έτοιμο να παραδώκει το πνεύμα.

—Τι 'ναι εδώ, ρε μεγάλε; μου κάμει ο Σάκης ο επονομαζόμενος και «Σουβλής» —για ευνόητους λόγους— κοιτάζοντας γύρω-γύρω το αχανές έρημο τοπίο.

—Εδώ, δικέ μου, του λέω, είναι η εκλογική μας περιφέρεια.

—Ρε σεις, εδώ θα βγαίνουν αρκούδες το βράδυ, λέει ένας άλλος.

—Καλά, μιλάμε για τσάϊ στην Σαχάρα.

—Μεγάλε, τη βάψαμε.

—Πού ήρθαμε, ρε σεις, στο Ιράκ;

Τέτοια εποικοδομητικά.

—Επ! τσου βάζω μια φωνή. Τι πράματα είναι αυτά; Ακόμα δεν ξεκινήσαμε και κωλώσαμε; Μην ακούω γκρίνιες. Αυτό μας έδωκαν, μ' αυτό θα πορευτούμε. Τι πάει να πει... Καλύτερα ησάστενε στην Αθήνα, που κοπροσκυλιάζατε κι έκαμε κρα το μάτι σας για κάνα τάλαρο; Για ίσα το κορμί. Εδώ ορέ, ήρθαμε να παίξουμε μπάλα και, νά, μα τον Άη Σπυρίδωνα, να μη με λένε εμένα Σπύρο αν δεν τσου πάρουμε τα σώβραχα.

—Αν έχουν σώβραχα, ακούω τον Σάχη να μουρμουράει ανήσυχος.

—Το οποίο, τσου λέω, χρειάζεται να οργανωθούμε.

—Γκόμενες δεν βλέπω, παρατηρεί ένας Ρούλης, νέος στο επάγγελμα κι άψητος ακόμα —το μυαλό του το είχε στο άθλημα.

—Γκόμενες άλλο καλό! τσου λέω. Γκόμενες να φαν και οι κότες. Ξέρετε ορέ πού σας ήφερα; Στο κράτος των γκομενώνε, ορέ, σας ήφερα. 75% του πληθυσμού γυναίκες. Χήρες, ζωντοχήρες και κερίες ναυτικών που ταξιδεύουν. Παράδεισος! Τι άλλο θέτε, ορέ αχάριστα ρεμάλια; Οι ουρανοί είναι δικοί σας, ορέ.

—Εγώ μια γκόμενα είδα μέχρι τώρα και φόραγε τσεμπέρι, μου γκρίνιαξε ο Τζίμης —καμάκι Κολωνακιώτικο, εξ' ου κι ολίγον ψηλομύτικο.

—Και τι θες, ορέ, του κάνω. Να φοράνε μοντελάκια by Vassilios Kostetsos; Εδώ, ορέ, ειμάστενε εκεί όπου βρίσκειται η ψυχή του Ελληνικού Λαού, στην καρδιά του Έθνους. Ανάμεσα στο μέγα πλήθος και το μέγα πάθος τση Ελληνικής υπαίθρου, ορέ. Πάρτε το χαμπάρι, αυτοί οι άνθρωποι του μόχθου και τση βιοπάλης είναι που θα μας στείλουν αύριο στη Βουλή, να τα κοινομήσουμε. Γι' αυτό, για συμμαζωχτείτε, και μην ακούσω άλλες μπαρτζολέτες.

Τώρα τσου έπεισα, δεν τσου έπεισα, θα σε γελάσω. Μια φορά βάλαν το κεφάλι κάτω και κατάπιαν τη γλώσσα τσου... Έτσι κι αλλιώς είχαν κορακιάσει από τον ήλιο και τη δίψα, τόσες μέρες στα πέλαγα.

Πρώτο μου μέλημα ήτουνε να εξασφαλίσω κατάλυμα για την κομπανία. Αυτό δεν ήτουνε δύσκολο, γιατί με το που έπεσε σύρμα στο χωριό, ότι έφτακαν ξένοι με το καϊίκι του Κοτρώτσου, μας την έπεςαν πεντέξι ματρόνες με τσεμπέρια κι άρχισαν να μας τραβολογάν κραυγάζοντας την πολεμική ιαχή των Ελλήνων: «Ρούμς, ρούμς».

—Πόσο πάει το μαλλί; ρωτάω μια που έμοιαζε για αρχηγός.

Η κυράτσα κατέβασε τα μούτρα.

—Α, δικοί μας εισάστενε; λέει.

Οι άλλες στραβομουτσούνιασαν επίσης —εν χορώ.

—Μπα, λέει μια, πού να τα βρούμε τα ρούμς εδώ, παιδάκι μ'; Εδώ δεν έχουμε να μείνουμε εμείς.

—Τίποτσι, τίποτσι, λέει μια άλλη. Τέτοια εποχή δεν έχει ρούμς ούτε για δείγμα.

—Δεν φελάει, είπε μια τρίτη. Αυτά τα πράγματα είναι πολύ ακριβά για ελόου σας, παιδάκι μου.

—Πόσο δηλαδή, ρε θειά; τη ρωτάω εγώ.

Είδα τση κυράδες να ανταλλάσσουν αστραπιαίες ματιές συνεννόησης. Μαφία!

—Ε, είπε αυτή που την είχα για αρχηγό. Δεν θα κάμουν κι εφτά χιλιάρικα τη βραδιά;

—Και δέκα..., σιγοντάρισε μια άλλη.

—Και δώδεκα...

Τρελαθήκαμε. Δώδεκα χιλιάρικα το ρούμ στην εξορία τσου Αδάμ (κι εκτός εποχής)!!! Μιλάμε για ληστεία μετά φόνου!

—Ρε κορίτσια, τώρα σοβαρολογούμε; τσου βάνω τση φωνές. Δώδεκα χηνάρια για ύπνο;! Θα μας πάνε μέσα.

—Είναι σούπερ λουξ, με πληροφορεί ξερά η αρχηγός.

—Μέχρι καμπινέ έχουν, με αποστομώνει μια άλλη.

—Αυτά εμείς τα χτίσαμε με αίμα και ιδρώτα, μου πετάει μια τρίτη.

—Και πρέπει τώρα να μας πιείτε το δικό μας το αίμα; εξανίσταμαι ο ίδιος.

Οι κυράδες πήραν ύφος αδιάφορο (τάχαμου).

—Εμείς σας το 'παμε, δεν είναι για ελόου σας.

—Ε, τι να κάνουμε, ακριβή η ζωή...

—Δεν πειράζει, νέοι εισάστενε, κοιμόσαστε και στην παραλία, που λέει ο λόγος...

Άγιε μου Σπυρίδωνα!

—Μα να κοιμηθεί ο κύριος βουλευτής στην παραλία; Ντροπή! πετάγεται ο Σάκης.

Οι κυράδες αντάλλαξαν άλλο αστραπιαίο βλέμμα συνεννόησης.

—Α, βουλευτής είναι ο κύριος; είπε η αρχηγός.

—Τότε αλλάζει το πράγμα, είπε η δεύτερη.

—Σ' αυτή την περίπτωση έχουμε ειδικές τιμές, μας πληροφόρησε η τρίτη.

Και ήρθε η χαριστική βολή.

—Δεκαπέντε καφετιά τη βραδιά, για την αφεντιά σας.

Για να μην τα πολυλογώ, μετά από τιτάνιες προσπάθειες και πολύωρες διαπραγματεύσεις καταφέραμε να κλείσουμε τση δεκατέσσερες εξακόσιες. Τρία δωμάτια, από τέσσερα άτομα στο καθένα. Όνειρο!

Και βέβαια τα «σούπερ λουξ» ρούμς ήτουνε κάτι απίθανοι στάβλοι του κερατά, με κατσαρίδες και χορέους να κάμουν παρέλαση, με σοβάδες που ξέφταγαν και πατώματα που απειλούσαν να διαλυθούν σε κάθε μας βήμα. Όσο για τον πολυδιαφημιζόμενο «καμπινέ», αυτός ήτουνε ένα άθλιο κουβούκλιο από πισσόχαρτο στην αυλή, πίσω από το κο-

τέτσι, που για να μπει μέσα έπρεπε πρώτα να παρακαλέσεις το κοπρόσκυλο που φύλαγε το βίος των καλών αυτών ανθρώπων να σ' αφήκει. Αριστούργημα!

Πλην όμως, κάθε αρχή και δύσκολη. Τι να κάνουμε, αυτά έχει ο πολιτικός βίος. Άμα πολυκατεβαίνεις στη «βάση» θα φτάκεις και στα σκατά, δεν τη γλυτώνεις. Εμένα βέβαια δεν με πολυένοιαζε γιατί είμαι σκληρό καρύδι και δεν μασάω, αλλά οι φιλάρες, που ήτουνε καλομαθημένοι και μη μου άπτου, είχαν πέσει του θανατά.

—Πού μας έφερες, κακούργε!

—Τι μας έκαμες!

—Μας σκότωσες, άτιμε άντρα!

—Θέλω να πεθάνω!

—Πωπώ τι παθαμέεεεε!...

Τσου άφηκα λοιπόν στα ρούμς να ξεραθούν, να ηρεμήσουν, κι ο ίδιος βγήκα για ανίχνευση.

Αλλά τι ανίχνευση.... Πέντε σπίτια όλα κι όλα, πέντε βάρκες στο λιμάνι, δυο καφενεία που ήτουνε και μπακάλικά... Αυτά. Η εκλογική μου περιφέρεια. Εδώ ήπρεπε να εκλεγώ.

«Μεγάλε» λέω του εαυτού μου. «Σα να μην τα βλέπω καλά τα πράματα. Σα να μου φαίνεται ότι εδώ θ' αφήκεις τα κοκαλάκια σου».

Αλλά, με ξέρεις... Η στιγμιαία αυτή απαισιοδοξία γρήγορα πέρασε και τη θέση τση πήρε η γνωστή μαχητικότητα που έκανε τον Σπύρο Μπαρακούντα τον ζωντανό θρύλο των Πέντε Ηπείρων και των Εφτά Θαλασσών. Λέω: «Εδώ ειμάστενε, εδώ θα παλέψουμε, άλλη λύση δεν υπάρχει». Και μια και δυο μπαίνω στο πρώτο καφενείο —ξέρεις, όπως ο Τζάγκο έμπαινε στο σαλούν στα καμπούστικα.

—Χαιρετώ τα περήφανα νιάτα και τα τιμημένα γηραιά των Στουφονησίων, λέω.

Η ταβερνιάρισσα —που ήτουνε και το μοναδικό ζωντανό πλάσμα εκεί μέσα— άφηκε τα κολοκυθάκια που καθάριζε και κοίταξε γύρω τση παραξενεμένη. Μετά, σαν να κατάλαβε ότι ο χαιρετισμός μου την αφορούσε και την ίδια, μου χαμογέλασε.

—Καλώς ορίστε, μου λέει. Καλώς ορίστε. Περάστε, καθίστε.

Πρόβλημα καρέκλας δεν υπήρχε, όλες δικές μου ήτουνε, έτσι πήγα και την άραξα σ' ένα τραπεζάκι κοντά στην πόρτα.

Η ταβερνιάρισσα, μια ευτραφής μεσόκοπη με τσεμπέρι, ήρθε να μ' εξυπερετήσσει.

—Από την Αθήνα εισάστενε; με ρωτάει.

—Είμαι ο επόμενος βουλευτής σας, την πληροφορώ. Σπύρος Μπαρακούντας με τ' όνομα, αν έχετε ακουστά. Ήρθα στο ωραίο σας νησί να ζητήσω να με τιμήσετε με την ψήφο σας, να 'ούμ'.

Η ταβερνιάρισσα δεν φάνηκε να εντυπωσιάζεται.

—Μπα, μου κάνει. Άδικος κόπος. Εδώ εμείς βγάνουμε παραδοσιακά τον Μονοκούκη.

—Ναι, τση κάμω εγώ, και προκόψατε. Βλέπω τι έργα σας έκαμε ο κύριος συνάδελφος. Ούτε καμπινέδες για χέσιμο δεν έχετε.

—Καμπινέδες μπορεί να μην έχουμε, μου λέει η ταβερνιάρισσα, αλλά μας έβαλε αναμεταδότη στην τηλεόραση και τώρα πιάνουμε τη «Λάμψη» καμπάνα.

Μάλιστα, καταλάβαμε.

—Κι έτσι, με την τελεόραση τη βγάζουμε κυρία..., το ονοματάκι σας;

—Σουλτάνα, λέει η ταβερνιάρισσα καθώς στρογγυλοκαθόταν άκρη-άκρη σε μια καρέκλα. Ε, τι να κάνουμε κι εμείς, κυρ-Σπύρο μας... Αυτή είναι η μοίρα μας εδώ... Αφού όλοι οι άντρηδοι ή απονθαμένοι είναι ή φευγάτοι... Τι να κάνουμε οι συφοριασμένες, μοναχές μας γυναίκες;

Αμ, έτσι πε μου, χριστιανή μου! Έτσι πε μου!

—Τι μου λες, κυρα-Σουλτάνα μου! τση κάνω (δήθεν) πλήρης κατανόησης. Τι μου λες! Τέτοια ερήμωσις τση Ελληνικής φύσης πια! Πω πω πω!

Η Σουλτάνα αναστέναζε.

—Αχ, κυρ-Σπύρο μας, μου κάνει. Εμάς να ρωτήξετε.... Κακό πράμα η μοναξιά, κακό πράμα.

Η Σουλτάνα, είπαμε, ήτουνε μεσόκοπη κι έφερνε ελαφρώς προς γιούκο. Το γνωστό στυλάκι τση επαρχίας. Τεράστια μαστάρια, καθόλου μέση, ασορτί καπούλια. Το όλον τυλιγμένο στο σύνηθες μαύρο, ξεβαμμένο σκουτί και συμπληρωμένο από το αναπόφευκτο τσεμπέρι. Δεν ήτουνε να συναγωνίζεται τη Σάρον Στόουν αλλά, τι να κάνουμε, αυτό υπήρχε, μ' αυτό έπρεπε να πορευτούμε. Τα πάντα θυσία για την πατρίδα, μεγάλε.

Να μην τα πολυλογώ ήπιαμε μια μπύρα, ήπιαμε δεύτερη... τση το ρίχνω απ' όξω-απ' όξω.

—Και περί το... πονηρόν, κυρα-Σουλτάνα μου, τι γένεται; τση κάνω.

Η Σουλτάνα καχάρισε, κατέβασε ντροπαλά τα μάτια, έσιαξε το ντεκολτέ τση και σταύρωσε τα πόδια σαν συνεσταλμένη θεούσα.

—Ε, κυρ-Σπύρο μας, τι να λέμε τώρα; μου κάμει. Δεν καταλαβαίνεις;... Έρμες και μαγκούφες ειμάστενε. Φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περιδρομο...

—Δηλαδή, μεδέν, συμπεραίνω εγώ.

—Μεδέν για μεδέν, επιβεβαιώνει η Σουλτάνα. Ότι κάνουμε αφ' εαυτού μας, οι καψερές.

Πήρα ύφος περισπούδαχτο.

—Αυτό πρέπει ν' αλλάξει, κυρα-Σουλτάνα μου, τση λέω.

Η κυράτσα αναστέναξε.

—Πώς ν' αλλάξει, κυρ-Σπύρο μας; μου κάνει. Πώς ν' αλλάξει; Εμείς εδώ δεν έχουμε στον ήλιο μοίρα. Μεροδούλι, μεροφαί. Δεν βαριέσαι... Ποιος να μας σκεφτεί εμάς;

—Εμείς, τση λέω. Εμείς, κυρα-Σουλτάνα μου. Εμείς θα σας γνοιαστούμε και θα διορθώσουμε τα κακώς έχοντα εν ριπή οφθαλμού. Θα δεις. Βγάλτε με εσείς βουλευτή και δεν θα τα γνωρίζετε τα Στουφονήσια πώς θα γένουν. Θα σας κάμω εγώ το νούμερο ένα τουριστικό νησί τση Ευρώπης, να 'ούμ'. Γιατί δηλαδή, τι παραπάνω από σας έχει η Μύκονος και μαζώνεται κάθε χρόνο κάθε καρυδιάς καρύδι; Θα δεις και θα τρίβεις τα μάτια σου. Μέχρι τον Ριτζ θα σου φέρω. Μέχρι τον Vassilios Kostetsos!

Η γυναίκα με κοίταγε μ' ανοιχτό το στόμα.

—Αλήθεια, κυρ-Σπύρο; μου κάνει. Αλήθεια μου λες ή μήπως και ψηφοθηράς κι ελόου σου, αν τύχει;

—Μωρέ και λίγα που σου λέω, τση λέω. Θα δεις. Εγώ θα καθίσω να με χέσετε αν δεν σας κάμω Λας Βέγκας. Μέχρι Καζίνο θα σας φτιάξω, να 'ρχονται οι άρρωστοι να τ' ακουμπάνε κανονικά. Τι τώρα, παιδιά ειμάστενε;

Και για να επικυρώσω τα λεγόμενα τση δίνω κι ένα φιλικό, πατρικό, παλαμάριασμα στ' αριστερό γοφί.

—Μα... μήπως τα παραλές, κυρ-Σπύρο μας; δίστασε η ψηφοφόρα. Μήπως είναι λόγια τση κάλπης;

Εδώ χρειαζόταν ανώτερη επιστημονική τεχνική.

—Δεν μου λες, τση κάνω κλείνοντας το μάτι με σημασία. Δεν πάμε πίσω από τον πάγκο να το συζητήσουμε το θέμα με την ησυχία μας;

Η Σουλτάνα παπαρούνιασε.

—Αχ, κυρ-Σπύρο μας, πως τα λέτε! μου κάμει. Πλην όμως... Δεν ηξεύρω... Είναι σωστό; Τι θα πει ο κόσμος; Χήρες γυναίκες ειμάστενε...

Αλλά, ως γνωστόν, αυτά είναι του κώλου. Οπότε, κλείσαμε την πόρτα, πήγαμε πίσω από τον πάγκο κι εκεί ανέλαβα να εξηγήσω στη μοναχική χήρα το πρόγραμμα εξυγίανσης και ανάπτυξης των Στουφονησιών με πάσα μία λεπτομέρεια. Στο τέλος, μετά από τρεις επαναλήψεις, η ψηφοφόρα το αφομοίωσε πλήρως. Α, ρε δικέ μου, τι δεν κάμει ο άνθρωπος για την πατρίδα, να 'ούμ'!

Αλλά η κάθε θυσία έχει και το αντίκρισμα τση, όπως λέει και το Ευαγγέλιο. Γιατί, αφού κερδίσαμε —με τρόπο πανηγυρικό— την πρώτη μας ψηφοφόρα, ενός καλού μύρια έπονται, οπότε, για να μην στα πολυλογώ, έπεσε σύρμα τση έρμες Στουφονησιώτισσες ότι εδώ το Κίνημα κάμει πράματα και θάματα κι ότι υπόσχεται —και το αποδεικνύει και στην πράξη, άμα λάχει— καλύτερες ημέρες για το τιμημένο πλήθος και πάθος και πλάκωσαν να μας υποδηλώσουν την αμέριστη υποστήριξή τσου, εδώ και τώρα, αμ' έπος, αμ' έργον.

Έτσι, το βράδυ που πήγαμε με το κλιμάκιο να φάμε τση κυρα-Σουλτάνας, βρεθήκαμε προ ενός ακροατηρίου ενθουσιωδών οπαδών, οι οποίες –αφού τα είχαν ήδη κοπανίσει κανονικά και είχαν έρθει στο τσακίρ κέφι– μας επεφύλαξαν ενθουσιώδη υποδοχή.

Οι φιλάρες έμειναν με το στόμα ανοιχτό.

—Ρε συ, τι γέννηκε εδώ, θαύμα; μου κάμει η Σάκης.

—Αμ τι νομίζατε, ορέ λεχρίτες, τσου κάνω. Εσείς κοιμόσαστε κι η τύχη σας δουλεύει. Ορίστε το πλήθος και το πάθος. Διαλέγετε και παίρνετε.

Και ήτουνε, δικέ μου, και μπιπ το πλήθος, να 'ούμ'. Χήρες, ζωντοχήρες, θαλασσοέρμες... Όλες οι ηλικίες κι όλα τα μεγέθη. Από μανιές άνω των ενενήντα (ευτυχώς ελάχιστες από δαύτες) μέχρι υποψήφιες φοιτήτριες τση Ανωτάτης Κομμωτικής (δυστυχώς κι από δαύτες ελάχιστες). Αλλά η συντριπτική πλειοψηφία ήτουνε μεταξύ σαράντα και εξήντα. Αυτός ήτουνε ο κύριος κορμός του εκλογικού σώματος. Τώρα από εμφανίσεις... Άσε καλύτερα, να μην κολαστώ.

Πάνω από τον πάγκο του μπαρ-μπακάλικου είχε αναρτηθεί ένα πανό που έγγραφε:

«Ο ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΗ ΒΟΛΗ».

Δεξιά κι αριστερά, κάργα πλαστικά σημαιάκια. Τα περισσότερα τση παράταξης, αλλά ήτουνε και κάμποσα Ελληνικά.

Είχαν φέρει, οι αφορεσμένες, μέχρι και τση τοπικές αρχές. Τον Πρόεδρο τση Κοινότητας, ένα γερόντιο με το μισό πόδι στον τάφο, τον αγροφύλακα, ένα άλλο γερόντιο με μπαστούνι, και τον παπά. Ευτυχώς που είχα φορέσει κουστουμάκι και γραβάτα, να 'ούμ'.

Οι αρχές ήρθαν να μας προϋπαντήσουν. Ο πρόεδρος μάλιστα είχε ετοιμάσει κι ένα λόγο, αλλά, ευτυχώς, είχε ξεχάσει τα γυαλιά του σπίτι και τη γλυτώσαμε. Πάντως καθώς μου έσφιγγε το χέρι μου σφύριξε συνθηματικά.

—Εγώ, κύριε βουλευτά, μια ζωή μαζί σας είμαι. Από την εποχή του συχωρεμένου του Πλαστήρα.

Κι ο αγροφύλακας, που τον άκουσε, έσπευσε να υποβάλει τα δικά του διαπιστευτήρια.

—Μην τον ακούς, κυρ-βουλευτά μου, είπε. Αυτός μια ζωή φασίστας ήτουνε. Μέχρι που 'χε ρίξει ανάθεμα του Βενιζέλου, να 'ούμ'. Μη εγώ, με τα γνωστά δημοκρατικά μας φρονήματα, το νησί θα είχε σηκώσει αγκυλωτό σταυρό!

Στο οποίο το γερόντιο πρόεδρος άρπαξε μια μπουκάλα μπύρα και την ανέμισε απειλητικά.

—Εμένα είπες φασίστα, ρε παλιοτόμαρο; Που μη εγώ να πω μια καλή κουβέντα στον συχωρεμένο το Μανιαδάκη θα σε είχαν στείλει στην εξορία, να σε φάνε οι ψείρες;

—Σιγά την καλή κουβέντα, ανταπάντησε ο αγροφύλακας. Γι' αυτό ήρθαν οι χωροφύλακοι χαράματα και χτυπάγαν την πόρτα τση κουμπάρας τση Μαρουσώς, όπου μ' έκρυβε —θιός σχωρέστην— και που τσου είχες φέρει από πίσω, από τη ρεματιά ο ίδιος, ελόου σου, γιατί καλόβλεπες το μποστάνι στο μετόχι του Άη Λιά κι ήθελες να μας το φας για ένα μπουκούνι ψωμί;

—Και στη Μικρά Ασία, ποιος σ' έσωσε, ρε απόβρασμα τση κενωνίας; φώναξε έξαλλος ο πρόεδρος. Ποιος σε πήρε στην πλάτη, ρε ακάθαρμα, να σε κουβαλήσει εφτά χιλιόμετρα, μην σε βρουν οι Τσέτες και σε κάμουν κιμά, έτσι που δεν μπορούν να προβαδίσεις γιατί σε χτύπαγαν τ' άρβυλα, λέει, και κώλωνες;

—Ναι, σιγά..., του κάνει το γερόντιο αγροφύλακας. Ας μην ήτουνε εκείνες οι λίρες που είχα κρύψει μετά από το πλιάτσικο στα χωριά —και που δεν ήξερες πού ήτουνε παραχωμένες— και σου 'λεγα εγώ αν με κουβάλαγες.

Εμπάση περιπτώσει, επικράτησαν οι ψυχραιμότεροι και καταφέραμε ν' αποσοβήσουμε το περιστατικό, που λεν και στις Ειδήσεις.

Η κυρα-Σουλτάνα μας έφερε κρύες μπύρες από το ψυγείο κι αφού ευχηθήκαμε «και με τη νίκη» ήπιαμε στην υγεία των καλών αυτών ανθρώπων, που ή θα μας έστελναν στον Παράδεισο ή...

Ήτουνε ώρα για τον πρώτο μου πολιτικό λόγο.

Ξερόβηξα, ανέβηκα σ' ένα τραπέζι, κάτω από ουρανομήκεις επευφημίες, ξαναξερόβηξα, λασχάρισα τη γραβάτα, ξερόβηξα ξανά κι άρχισα να βγάνω τον ιστορικό εκείνο λόγο που με εκτόξευσε σε ύψη δύσκολα να διανοηθεί το ανθρώπινο μυαλό, να 'ούμ'.

—Στουφονησιώτισσες, Στουφονησιώτες, άρχισα εγώ.

Χαμός από κάτω. Χειροκροτήματα, «Γεια σου Μεγάλε», «Εσένα θέλουμε», σφυρίγματα, «Είσαι ο πατέρας μας», «Στείλτε τον Σπύρο στη Βολή»... Μεγαλεία!

—Ήρθα εδώ, συνέχισα, όταν κόπασαν κάπως τα ουρλιαχτά, ήρθα εδώ λέγω όχι για να ζητιανέψω την ψήφω σας, αλλά για να σας υποσχεθώ ότι έτσι και στείλετε στη Βουλή τον Σπύρο τον Μπαρακούντα, έχετε κάμει την επένδυση τση ζωής σας, να 'ούμ'. Και μπιπ τση επενδύσεις, που λέει ο λόγος!

Από κάτω το ακροατήριο παραληρούσε.

—Εγώ δεν ξέρω από μεγάλα λόγια, συνέχισα. Ξέρω όμως από έργα. Και τα έργα θα τα δείτε, αμ' έπος αμ' έρ-

γον, πριν ακόμα ανοίξουν οι κάλπες, που λέει ο λόγος. Καθότι, έρχομαι εδώ, στο ωραίο νησί σας, και τι βλέπω; Φτώχεια, κακομοιριά και των γονέων. Ερημιά κι απόγνωση. Οι άντρηδοι στην ξενιτεία ή στον τάφο. Οι γυναίκες, μονάχες και απορπισμένες. Και ερωτώ: Διατί; Διατί, αγαπητοί μου Στουφονησιώτες και Στουφονησιώτισσες τοιαύτη ερημιά και εγκατάλειψις; Και σας απαντώ: Γιατί σας έχουν ρίξει έναν παρά, καλοί μου ανθρώποι, γι' αυτό. Γιατί καμιά κουφάλα πάνω στην Αθήνα δεν νοιάζεται πώς τη βγάξει ο απλός άνθρωπος του μόχθου τση Επαρχίας. Αυτοί τι ανάγκη έχουν; τση κουρσάρες τσου τση έχουν, τση βιλάρες τσου τση έχουν, τση γχομενάρες τσου, δόξα τον φέο,² τα πάντα όλα τα έχουν... Τι να κάθονται τώρα να χαλάνε τη ζαχαρένια τσου για το πώς τη βγάζουν στα ηρωικά Στουφονήσια οι ξεχασμένες χήρες, ζωντοχήρες και τα ορφανά; Σιγά να μην ξέρουν και κατά πούθε πέφτουν τα Στουφονήσια! Γιατί, μη οι εκλογές, ποιος κιαρατάς θυμάται ότι υπάρχει η μονοεδρική περιφέρεια των Στουφονησιών, κάπου στο Αιγαίο Πέλαγος;

Χαμός από κάτω. «Όξω οι πολιτικάντηδες», «Δώστε τη Χούντα στο λαό», «Κάτω οι λιμοκοντόροι»... Λίγο ακόμα και θα ξεσήκωνα κοινωνική αναταραχή.

—Γι' αυτό σας λέω, συνέχισα. Μην ακούτε μεγάλα λόγια και παραμύθια. Αυτοί τη δουλειά τσου κάμουν. Την ψήφο σας να εξασφαλίσουν κι απέ... Ο ίδιος δεν έχω να πω μεγάλα λόγια. Εγώ έχω να πω για τα έργα που θα κάμω μόλις βγω —με τα τσαρούχια— βουλευτής σας.

Ουρανομήχεις ζητωκραυγές.

—Και πρώτα απ' όλα, θα ανεβάσω το κατά κεφαλήν εισόδημα κατά τουλάχιστον τριάντα τάλαρα την ημέρα.

2 Ο «θεός» κερκυραϊστί.

Χαμός από κάτω.

—Μετά θα φτιάξω υποδομή για να 'χουμε τουρισμό, όχι μονάχα τσου τρεις ψωρομήνους του καλοκαιριού, αλλά ολόκληρο το χρόνο.

Από κάτω διαδήλωση.

—Θα έρχονται να απολαύσουν τση φυσικές χάρες των Στουφονησιών από τα πέρατα τση οικουμένης. Οι μεγιστάνες του πλούτου θα κατακλύσουν το νησί σας... Μέχρι τον Ρίτσαρντ Γκηρ θα σας φέρω...

Είναι δύσκολο να περιγράψω την ατμόσφαιρα που επακολούθησε. Άλλωστε, δικέ μου, ξέρεις τι μετρίοφρον παιδί είμαι. Ένα θα σου πω μονάχα. Εκείνο το βράδυ έσβησα τον Μονοκούκη από υποψήφιο Στουφονησιών.

Εμπάση περιπτώσει καθίσαμε όλοι μαζί, λαός και ηγεσία, να φάμε τσου μουςακάδες και τα κοτόπουλα που είχε ετοιμάσει η κυρα-Σουλτάνα, η χρυσοχέρα, ήπιαμε τση μπύρες μας, ήπιαμε τα ουίσκια μας, μερακλωθήκαμε. Πιάνει κι ο Στράτος, ο δικός μας, το μπουζουκάκι, πλακώνει τση πενιές, ήρθαμε και φτιάξαμε κυβέρνηση.

Τι ο «Χάρος βγήκε παγανιά», τι «Κάτω στα Λεμονάδικα», τι «Όταν καπνίζει ο Λουλάς»... Κάναμε κεφάλι, δικέ μου. Αφού μέχρι κι ο πρόεδρος, το ερείπιο, σηκώθηκε να ρίξει τση βόλτες του. Μετά πιάκαμε τσου καρσιλαμάδες, όπου οι χήρες και τα ορφανά ανέβηκαν πάνω στα τραπέζια και γέννηκε ανάστα ο Κύριος. Το έλα να δεις, κολλητέ. Δεν σου λέω τίποτσι. Να 'σανε από καμιά μεριά μόνο, να δεις τση βλαχαδερές να 'χουν βγάλει τα ποκάμισα και να χορεύουν με τα σουτιέν τα ενισχυμένα, να σου φύγει ο τάκος! Και να ασκώνουν τση μπρατσάρες και να φαίνονται οι τριχωτές μασχάλες, και να ιδρωκοπάνε σαν αλόγατα στον ιππόδρομο

(την ίδια μυρωδιά απόπνεαν άλλωστε) και δώστου τσαλίμια, και δώστου «όπα» και δώστου «να απονθάνουν οι οχτροί μας». Άσε... Άλλο να σου τα λέω κι άλλο να τα γλέπεις live, να 'ούμ'.

Κάθε λίγο και λιγάκι όλο και κάποια χανόταν με κάναν δικό μας –η προσέγγιση με τον λαό που λέγαμε. Στο τέλος, κατά τση τρεις το πρωί, δεν υπήρχε ψυχή ζώσα που να μπορεί να σταθεί πια στα πόδια τση. Το κλιμάκιο είχε παραδώσει το πνεύμα. Μόνο ο πρόεδρος κι ο αγροφύλακας είχαν ακόμα κουράγιο να μαλώνουν για τον Σαγγάριο. Ο ίδιος βρέθηκα βέβαια ξανά πλακωμένος κάτω από τον όγκο τση Σουλτάνας, που είχε εξελιχτεί σε φανατική ψηφοφόρα τση παράταξης και δεν άφηνε ευκαιρία για πολιτική ενημέρωση να πάει χαμένη.

Για να μην τα πολυλογώ, αυτό το βιολί τράβηξε καμιά βδομάδα και μετά, μια ωραία μέρα, μας την έπεσε στο νησί ο αντίπαλος! Ο Μονοκούκης έφτακε με σκάφος του Πολεμικού Ναυτικού συνοδευόμενος από καμιά δεκαπενταριά γραβατωμένους, που έπιακαν αμέσως να μοιράζουν χειραψίες και χαμόγελα δεξιά κι αριστερά –δεξιά κυρίως– κι από καμπόσα συνεργεία από την τηλεόραση –την κρατικιά βεβαίως, άλλη δεν υπήρχε τότες. Εμείς δεν τσου πήραμε πρέφα αμέσως, γιατί, ως συνήθως, την προηγούμενη είχαμε κάμει κεφάλι από τα τσίπουρα και την κραιπάλη και δεν μας βαστάγαν τα ποδάρια να σουρθούμε στο φως τση ημέρας πριν μεσημεριάσει για καλά.

Τα νέα μας τα πρόφτακε ο αγροφύλακας, που ήτουνε μάνα στο να καρφώνει.

—Τρεχάτε, μας κάνει. Φτάκανε οι αντίπαλοι κι αυτή η κουφάλα, ο φασίστας, ο πρόεδρος πήγε να τσου προϋπαντήσει.

Τέλος πάντων, σουλουπωθήκαμε εκεί όπως-όπως —ούτε να ξουριστούμε δεν προκάναμε— κι αμοληθήκαμε στην παραλία.

Το ξένο κλιμάκιο είχε προσαράξει στο καφενείο τση Μαρουλιώς —το άντρο των αντιπάλων— κι όταν φτάκαμε ο Μονοκούκης, ένας ζαρωμένος, μυταράς κωλόγερος, διαβεβαίωνε τσου παριστάμενους —ό,τι είχε απομείνει από τον αντρικό πληθυσμό δηλαδή, κάτι γερόντια— ότι το Κόμμα του είχε μεγάλα σχέδια για το νησί. Μέχρι Μετρό θα τσου έφτιαχνε.

Με το που μπουκάρουμε εμείς, οι λελέδες μούδιασαν. Σου λέει «Άγριοι φαίνονται τούτοι εδώ, δεν θες να μας πλακώσουν τση μάπες, να μην ξέρουμε πούθε να φύγουμε;».

Ο Μονοκούκης, παλιά καραβάνα, δεν έχασε την ψυχραιμία του.

—Ω, τον αγαπητόν συνάδελφον, μου κάνει. Οποία χαρά να συναντηθώμεν εδώ, εις την εκλογικήν μου περιφέρειαν, όπου —σημειωτέον— ανελλιπώς εκλέγομαι την τελευταίαν δεκαπενταετίαν!

Αλλά εγώ, με ξέρεις, δεν ήμανε από τα παιδάκια που μαςάνε.

—Ναι, καλά, του κάνω. Μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι, δικέ μου. Καθόσον, έτσι και δεις εσύ ψήφο από τα Στουφονήσια, εγώ θα καθίσω να με γα... ε... χαιρετήσεις.

Ο Μονοκούκης στήλη άλατος. Τα μηχανάκια τση τηλεόρασης —ένεκα που μυρίστηκαν φοφίμι, σαν τα κοράκια— πήραν να γυρίζουν.

—Αυτό θα το δούμε, κύριε συνάδελφε, μου κάνει ο Μονοκούκης.

—Αυτό που σου λέω εγώ, του λέω εγώ.

Ο Μονοκούκης στράφηκε στα γερόντια του ακροατήριου.

—Ιδού, αγαπητοί μου, τσου λέει δείχνοντάς με. Ιδού ο πολιτικός διάλογος των αντιπάλων μας. Ιδού η ποιότητα και το επίπεδον...

Αλλά δεν πρόκαμε να πει περισσότερα, γιατί τον είχα αδράξει από τον γιακά και τον ταρακουνούσα.

—Ποιόν είπες επίπεδο, ρε ραμολιμέντο; του κάνω. Ποιόν είπες επίπεδο, που να σου χώσω μια μπουνιά στη μυτόγκα, να σε κάμω στυπόχαρτο.

Ο σούργελος τα χρειάστηκε.

—Κύριε συνάδελφε..., τραύλισε. Σας περικαλώ... Δεν είναι τρόπος αυτός...

Κάτι δικοί του λελέδες που πήγαν να μπουν στη μέση έπεσαν πάνω στα παιδιά τα δικά μας κι άλλαξαν γνώμη. Λούφαξαν το οποίοι στη γωνιά τσου και περιορίστηκαν να λένε «Αίσχος» κι «απαράδεκτον», αλλά ποιος τσου μπιπ...

—Άκου να δεις, μπάρμπα, του λέω του Μονοκούκη. Αυτά που ήξερες ξέχασε τα, να 'ούμ'. Τα πράγματα άλλαξαν και οι πουστιές που μάθατε δεν περνάνε. Εδώ ήρθαμε να σώσουμε τον τόπο, ρε βλήμα, και θ' αφήσουμε κάτι λουμπίνες σαν ελόου σας να μας σταματήσουν;

Κάτι χήρες οπαδές, που μας είχαν ακολουθήσει στον καφενέ, ξέσπασαν σε ουρανομήκεις ζητωκραυγές. «Μπράβο», «Εσένα θέλουμε», «Σπύ-ρος, Σπύ-ρος»...

—Να το συζητήσουμε..., ξανατραύλισε ο γερο-μυτόγκας. Να αναπτύξουμε τα επιχειρήματά μας, πολιτισμένα... Έχουμε και την τηλεόραση... Να μάθει ο Λαός...

Μάλιστα. Αυτό δεν ήτανε και κακή ιδέα. Με την τηλε-όραση να παίρνει είχαμε και τζάμπα διαφήμιση. Θα έβλεπε το πανελλήνιο, να 'ούμ', τι εστί Σπύρος Μπαρακούντας.

—Μέσα, του λέω. Κάτσε κάτω να τα πούμε.

Ο Μονοκούκης άφηκε ένα ξεφύσημα ούλο ανακούφιση και σωριάστηκε σε μια καρέκλα. «Φτηνά τη γλύτωσα» θα σκέφτηκε το ραμολί. Πού να 'ξερε ότι ετοιμαζόμανε να τον βάνω καρφωτό μέσα στο καλάθι!

Το οποίοον παλουκωθήκαμε σ' ένα τραπεζάκι, μας φέραν και τσίπουρα, φτιάξαμε τση γραβάτες κι αρχίσαμε την πάρλα. Διαιτητή βάλαμε έναν τζιτζιφιόγκο τση τηλεόρασης που είχε φτάκει με το γύφτικο караβάνι. Πριν αρχίσουμε τον έπιακα βέβαια ιδιαιτέρως.

—Πού 'σαι, φιλάρα, του κάνω. Κοίτα να σφυρίζεις στα ίσα, γιατί έτσι και σε πιάκω να παίζεις «έδρα» στον έκοψα τον κώλο.

Αν ήθελε ας έκανε λαδιά μετά από αυτό.

Ο Μονοκούκης ξεκίνησε πρώτος με μια παρλάτα πολι-τικάντικη που τράβαγε και τράβαγε και δεν καταλάβαινε κανέναν Χριστό. Είδα κι απόειδα, γυρνάω στον διαιτητή, του κάνω νόημα.

—Και τώρα η άποψη του πολιτευτού τση αντιπάλου παράταξης, κυρίου Σπύρου Μπαρακούντα, αναγγέλλει αυ-τός γρήγορα-γρήγορα κόβοντας τον μυτόγκα στη μέση.

—Εγώ, λέω, έχω να πω ένα πράμα. Εδώ εμείς ήρθαμε για έργα κι όχι για λόγια.

Χειροκροτήματα, επευφημίες από τση χήρες που είχαν πληθύνει στο μεταξύ.

—Εγώ, συνεχίζω, και σας μιλάω σπαθί, πριν από τση Εκλογές ούτε που ήξερα αν υπάρχουν Στουφονήσια. Τέτοια ήτανε η προβολή που τσου έδωκε ο... κύριος συνάδελφος.

«Ούουου» στον συνάδελφο, «Αυτός είσαι!» σε μένα από το πλήθος.

—Το οποίον, συνεχίζω, ήρθα εδώ αυτοπροσώπως να διαπιστώσω ο ίδιος τα προβλήματα και τα ντέρτια του λαού. Και τι να δω; Χάος! Ερημιά και των γονέων. Ήρθα να γνωρίσω το εκλογικό σώμα και τι βρήκα; Χήρες θαλασσοκαμμένες κι ορφανά. Αυτό βρήκα, κύριοι.

—Και τι να κάμνωμεν, μπαίνει σφήνα ο Μονοκούκης στο ειρωνικό. Να κάμνωμεν εισαγωγή ανδρών;

—Ναι, ρε μορμολύκειο, του κάνω. Να κάμετε εισαγωγή από άντρηδοι, ρε ξεφτιλισμένε. Αφού τσου στείλατε στην ξενιτεία, από τη φτώχεια και την ανέχεια, για να μην πω στον τάφο, να κόψτε το λαιμό σας να τσου φέρτε πίσω.

Το τι γένηκε μέσα στο καφενείο δεν περιγράφεται. Μέχρι και η Μαρουλιώ, που ήτουνε με τσου αντίπαλους, ανέβηκε πάνω στον πάγκο και φώναζε «Σπύ-ρος, Σπύ-ρος».

Η λουμπίνα πήγε να ξεφύγει με πουστιά.

—Αρνούμαι να κατέβω σ' αυτό το επίπεδο συζήτησης, λέει.

—Αμ πώς να μην αρνούσαι, έρμε; τσου κάνω κι εγώ ετοιμόλογος. Πώς να μην αρνούσαι; Γιατί έτσι και λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τσου κωλώνουμε. Μόνο για τίποτσι δεχάρικους του μπαλκονιού, που δεν τσου καταλαβαίνει κανένας, ειμάστενε καλοί. Πλην εδώ σε θέλω, ρε ξεφτιλισμένε άντρα... Να μου πεις, ρε, εδώ και τώρα, τι έκαμες εσύ και το κωλοχανείο το κόμμα σου για τα Στουφονήσια τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια.

Ο φιλάρας κώλωσε.

—Ε, πώς..., τα μάσηξε. Τόσα έργα γένηκαν... Δεν αναστηλώσαμε το τέμπλο του Άη Μαθιά;...

—Αυτό το φτιάξαν ο Αστραλοί³ με έρανο, κακοχρονο-
νάχεις, πετάχτηκε μια ζωντοχήρα από το ακροατήριο.
Εσείς, τρομάρα σας, ούτε ένα καντήλι δεν φέρατε.

—Διπλασιάσαμε τα δρομολόγια του πλοίου τση γραμ-
μής..., ξαναπροσπάθησε ο Μονοκούκης.

—Ναι, μια φορά το μήνα από χει που ήτουνε μια φορά
τσου τρεις μήνους, πετάχτηκε μια άλλη. Και το χειμώνα
όλο «το πλοίον προς επισκευήν» μας λέτε.

Οι αντίπαλοι την είχαν βαμμένη.

—Εντάξαμε τα Στουφονήσια στο Δεύτερο Πακέτο Ντε-
λόρ..., αποπειράθηκε ένα τελευταίο πυροτέχνημα ο Μονο-
κούκης.

—Ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι, φώναξε η δικιά μου,
η Σουλτάνα. Σιγά μη δούμε εμείς Ντελόρ και ξεντελόρ.
Αφού ούλα εσείς θα τα τσεπώσετε, ρε κλεφταράδες, ε κλε-
φταράδες!

Όπου σύμπας ο πληθυσμός —οπαδοί κι αντίπαλοι—
ξέσπασε σε ουρανομήχεις ζητωκραυγές.

Κατόπιν τούτου ο Μονοκούκης είχε σβήσει.

—Κατάλαβες, φιλάρα; του λέω. Νά γιατί θα σε μαυρί-
σουνε, δίνοντας την εμπιστοσύνη τσου σε μένα, που δεν ξέρω
από πουστιές και μπινελίκια, αλλά μιλάω σταράτα και στα
ίσα.

—Εσείς δηλαδή τι θα κάμετε; μου την πέφτει αυτή η
καριόλα ο διαιτητής.

—Εμείς δεν λέμε λόγια, του λέω. Εμείς κάνουμε έργα.
Όχι που να το περιαιτολογήσω δηλαδή, αλλά την επο-

³ Πρόκειται για τσου ντόπιους μετανάστες στην Αυστραλία.

μένη των εκλογών τα Στουφονήσια θα γένουν ανώτερα από τη Μύκονο, να 'ούμ'. Κάθε καλοκαίρι θα γένεται τση που-τάνας εδώ, φιλάρα. Θα χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα. Θα σβήσουμε την Ίμπιζα και το Σαιν Τροπέ από τον χάρτη, να 'ούμ'. Στο καφενείο τση κυρα-Σουλτάνας και τση κυρα-Μαρουλιώς θα συναντάς από τον Μίκυ Ρούρκ μέχρι τον Vassilios Kostetsos. Περίμενε και θα δεις. Θα κουφάνουμε το πανελλήνιο, να 'ούμ'.

Όπου τα πλήθη ξέσπασαν σε ένα συνεχές παραλήρημα. Όρμησαν οι ψηφοφόρες, με σήκωσαν στα χέρια και με τρέχαν πάνω-κάτω στην παραλία ουρλιάζοντας σε έξαλλη κατάσταση το θρυλικό μου όνομα. Αυτό για να ξέρεις.

Ο Μονοκούκης ξεκουμπίστηκε βέβαια άρον-άρον και δεν τον ξαναματαήδαμε.

Όσο για μας, συνεχίσαμε την προεκλογική εκστρατεία με αμείωτο ζήλον και απαραμίλλη αυτοθυσία. Υπολογίζω ότι μέχρι τη μέρα των εκλογών θα πρέπει να ικανοποιήσαμε τα δίκαια αιτήματα τουλάχιστον του 95% των ψηφοφοριστών μας. Τα παιδιά είχαν γένει πια σκιά του εαυτού τσου, όσο για μένα, τι να σου πω... Εδώ πατούσα κι εκεί βρισκόμανε. Ευτυχώς που τον περισσότερο καιρό ο ενθουσιώδης λαός με κουβαλούσε στους ώμους του, γιατί τα ποδαράκια μου δεν με σηκώναν πια.

Ποτέ άλλοτε τόσοι λίγοι δεν έκαμαν τόσα πολλά για τόσο πολλούς (και λιμασμένους).

Τα αποδέλοιπα είναι γνωστά.

Όταν ήρθε η ευλογημένη ώρα κι ανοίξαν οι κάλπες και μετρήθηκαν τα κουκιά βρέθηκε να 'χουμε μαζώξει το 72,8% των ψήφων του εκλογικού σώματος. Αυτό που δεν πήραμε αντιπροσωπεύει βεβαίως το ποσοστό των γερόντων

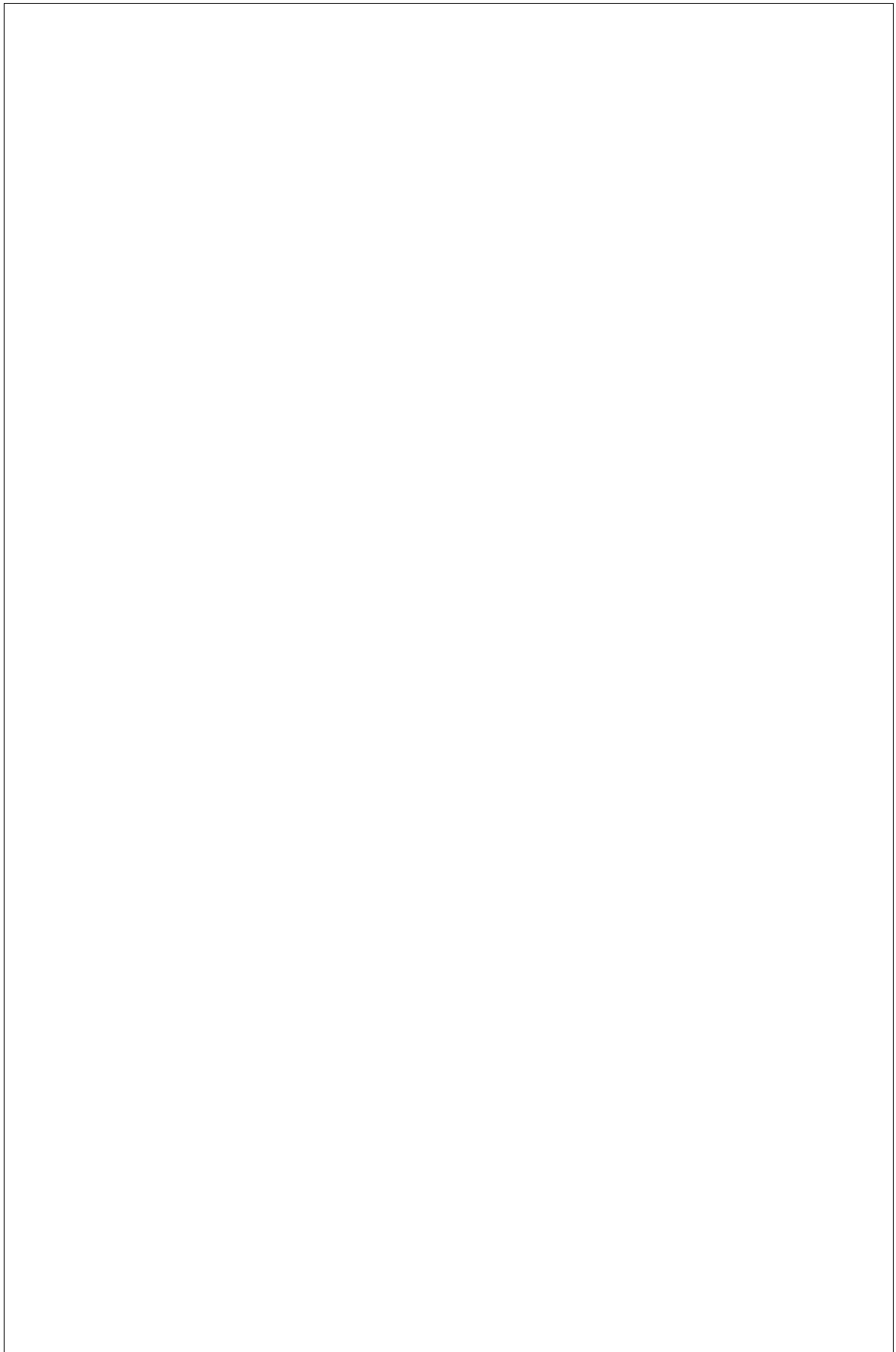
εκείνων που είχαν απομείνει ενέχυρο στο νησί και που, βεβαίως, δεν μας είδαν ποτέ με καλό μάτι (καθόσον τσου φάγαμε τα «προνόμια»). Όσο για τον Μονοκούκη, μετά την ομηρική του συντριβή, έμαθα ότι πήγε κι άνοιξε μπακάλικο κάπου στην ορεινή Αρκαδία απ' όπου και καταγόταν.

Ο Σπύρος Μπαρακούντας έμπαινε στην Βουλή με τα τσαρούχια.

Κεφάλαιον 4ον
ΒΟΛΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Όπου ο Σπύρος εισέρχεται με τα τσαρούχια στη Βουλή των Ελλήνων και γίνεται το «Έλα να δεις».

«Είμαι βαθιά συγκινημένος.»

Ανδρέας Παπανδρέου

Το οποίον, δικέ μου, νά 'μαι στη Βουλή. Στη «Βολή» που λέει και ο λαός. Αντιπρόσωπος, λέει, του εκλογικού σώματος και με ποσοστό 72,8%, όχι αστεία. Και μπιπ τα ποσοστά, να 'ούμ'. Σκίσαμε, δικέ μου! Μπήχαμε μέσα με τα τσαρούχια, να απονθάνουν οι κουφάλες οι οχτροί μας! Γιατί, το είπαν κι αυτό... Ότι, δήθεν, λέει, με ρίξανε εκεί, στην άγωνα μονοεδρική των Στουφονησιών για να με ξεφορτωθούν και να ησυχάσουν από μένα. Αυτά οι καλοθελητάδες και οι πάσης μορφής λουμπίνες. Έτσι, για να δηλητηριάσουν τη χαρά. Γιατί, αν ήτουνε έτσι τα πράματα, ρε δικέ μου, αν λέω, τότες πώς το εξηγείς εσύ που με πήρε η ίδια η Κυρία τηλέφωνο να με συγχαρεί για την «περιφανή μας νίκη»; Περιφανή ΜΑΣ. Αυτό το «μας» πού το βάνεις δηλαδή; Για να ξέρω. Αλλά είπαμε, ο

κόσμος είναι κακός και χαίρεται να βγάνει βρώμες για τσου μεγάλους και τσου διάσημους.

Όπως και να 'χει το πράμα εγώ ξέρω ότι βγήκα με το σπαθί μου, να 'ούμ'. Ας είναι καλά οι χήρες και οι θαλασσοκαμμένες των Στουφονησιών και τα σιδερένια μου νεφρά κι απέ δεν έχω υποχρέωση σε καμιά κουφάλα. Βγήκα με την αξία μου και το καουμπούλι μου κι όποια κυρία έχει αντίρρηση να βγει μπροστά και να το πει, να τση δώκω να φάει την κατουρημένη κιλότα που φοράει, η χαμούρα.

Τώρα βέβαια η ζωή μου άλλαζε ριζικά. Και πρώτα απ' όλα... τα παλιά τα στέκια κι οι συνήθειες κομμένα. Τέρμα το καμάκι, τέρμα το σουλάτσο κι οι παραλίες, τέρμα τα νησιά, τέρμα τα πάντα. Τώρα βρισκόμανε μπροστά σε άλλες υποχρεώσεις, άλλον κύκλο εργασιών, που λέει ο λόγος, και θα 'πρεπε να σενιάρω και το image μου αναλόγως. Βλέπεις, όλο και κάτι κωλοφυλλάδες τση αντιπολίτευσης πέταγαν τα καρφιά τσου. «ΜΕΓΑΣ ΚΑΜΑΚΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ», βγήκε η μια με τίτλο τρεις πήχες. «ΑΓΡΑΜΜΑΤΟ ΚΑΜΑΚΙ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ!» έγραφαν οι άλλοι. Και βάλαν μάλιστα και φωτογραφίες δικές μου από Κέρκυρα, Μύκονο, Ύδρα, Σαντορίνη, Ρόδο κι αλλαχού, με κάργα γκομενικό από δίπλα και σε κατάσταση μετρίας κραιπάλης. Πού στο διάολο πήγαν και τση ξετρύπωσαν δεν μπορώ να καταλάβω. Στα λέω αυτά για να δεις ότι αντιμετώπισα ουκ ολίγα προβλήματα τον πρώτο αυτό καιρό του βουλευτικού μου βίου. Ευκαιρία ζητούσαν οι κωλοξεσπισμένοι, άλλο που δεν θέλαν. Φύλλα να πουλάμε, ντόρος να γένεται. Γνωστό το σκηνικό.

Το οποίοι κάθισα κάτω να οργανωθώ. Και πρώτα απ' όλα... Αθήνα. Εντάξει, ποτέ δεν την πήγα αυτή την κωλοξεσπισμένη τσατσά, πλην θα 'πρεπε να το συνηθίσω. Κα-

θόσον, μεγάλε, μάθε το από μένα: Όλα από την Αθήνα ξεκινάνε και στην Αθήνα καταλήγουν. Άμα θέλεις να πας μπροστά την σήμερον ημέραν μάζεφτα και μετακόμισε στο τσιμεντένιο μπουρδέλο πάραυτα. Και μην ακούς τα περί αποκέντρωση και λεβεντομάννα «περιφέρεια» κι όλα αυτά τα σάπια. Την «περιφέρεια» την έχουν ξέρεις τι. Εδώ, στο καμίνι, κι όποιος πρόκαμε τον κύριο είδε. Έτσι και ξεμακρύνεις, όχι πολύ, κάνα-δυο χιλιόμετρα από του «Απότσου», πάει, σε θάψανε δικέ μου. Άκου με και μένα, κάτι ξέρω. Η επαρχία είναι καλή για τσου τσελιγκάδες, έτσι όμως κι έχεις τίποτσι βλέψεις για παραπάνω... Αθήνα και μόνο Αθήνα.

Έπιακα το λοιπόν ένα δυαράκι πολύ σένιο κατά Δεξαμενή μεριά (185 καφετιά νοίκι) –όσο να ’ναι, να μην μας πάρουν για τίποτσι λιγούρια– πήρα και κάτι επιπλάκια με δόσεις –μπαράκι, καναπέδες, σύνθετο, κρεβατοκάμαρη, τηλεόραση, βίντεο– και βολεύτηκα. Μετά έπιακα κι έραψα πεντέξι κοστουμάκια, πολύ κυριλέ, ψώνισα και κάμποσα άλλα ρουχαλάκια σινιέ, πατούμενα, γραβάτες... Γένηκα που λες αγνώριστος. Αφού περνούσα από το Σύνταγμα να φανταστείς και μου την πέφταν τα παιδιά τα δικά μας στο «Hey, Mister, this way please...». Εμπάση περιπτώσει τακτοποιήθηκα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Βέβαια, όλα αυτά μου κόστισαν ένα χέρι κι ένα πόδι... ήμανε που ήμανε στον άσσο... Αλλά, ήξερα ότι αυτή η «στενωπός» ήτουνε μόνο προσωρινή, όπου να ’ταν θα ξελάσπωνα. Αρχεί να το ’παιζα πιο γάτα από τση γάτες που κυκλοφορούσαν στα πέριξ (και σου μιλάω σπαθί, ποτές δεν είδα τόσες πολλές γάτες, δικέ μου, στριμωγμένες σ’ έναν τόσο μικρό χώρο) και θα την έβγαζα πολύ σένια, να ’ούμ’. Γιατί, ’ντάξ’, εφτακό χηνόπουλα μισθός («βουλευτική αποζημίωση» το λένε) μπορεί να μην είναι κανένα μυθικό ποσό, αλλά αν

προσθέσεις όλες τση «ατέλειες» και τα τζαμπέ (μέχρι στο γήπεδο δωρεάν, μεγάλε) κάτι γένεται. Τώρα, αν τύχει και είσαι από τα ξύπνια παληκάρια –κι αυτό, ε, όχι που να το περηφανευτούμε δηλαδή...– τότενες, ούλο και κάποια μίζα θα μαγκώσεις, ούλο και σε κάποια λοβιτούρα θα μπεις, δεν μπορεί! Εδώ, ρε, τα κονομάνε τα λιγούρια οι μπάτσοι και δεν θα τα κονομήσουμε εμείς, που στο κάτω τση γραφής, ειμάστενε και οι «πατεράδες του Έθνους»; Μην ακούω τρελά!

Τέλος πάντων, ήρθε καμιά φορά η μεγάλη μέρα. Κοτσάρω που λες ένα λαδί καινούργες κοστούμάκι, μεσάτο και με φόδρες από σατέν «metallic gray», ποκαμισάκι *Jacomo Schiapparelli*, γραβάτα *Jean-Luc Coubar*, το αναπόφευκτο πατούμενο *Timberlook*, με τη χωρίστρα αλφαδιασμένη, τση κόντρες μου τση περιποιημένες, την *Pino Silvester* μου εν αφθονία και κατέβηκα στη Βολή, βαθιά μεν συγκινημένος, αποφασισμένος δε να τση ξεσκίσω ούλες τση λουμπίνες.

Στην είσοδο με σταμάτησε το μπατσαριό.

—Οι σωματοφύλακες, μου λέει το ανθρωπάριο, να περιμένουν στο προαύλιο.

—Τι λε, ρε βλήμα; του κάμω. Ξέρεις με ποιόν μιλείς, ρε σούργελο;

Ο μπάτσμαν κουφάθηκε.

—Πώς μιλάτε έτσι κύριε; διαμαρτυρήθηκε.

—Εγώ, ρε κόπανε, πώς μιλώ ή εσύ πως μιλείς; του κάνω αυστηρά.

—Σας περικαλώ, κύριε...

Άκου να δεις κατάντια, δικέ μου! Εγώ τον έφτυνα κι αυτός με... περικαλούσε! Α, ρε κατακαημένη Αράχωβα! Πού υπάγει αυτός ο τόπος! Που υπάγει! Να χέζεται τώρα το όρ-

γανο μην του τη βγει ο πάσα μίας σωματοφύλακας (γιατί αυτό του είχε καθήσει ότι ήμανε) του κάθε μαλάκα που έτυχε να είναι αρκετά γάτα για να τρουπώσει στο κωλοχανείο που αποφασίζουν –υποτίθεται– για τση τύχες του Έθνους. Πού είναι κείνα τα «Περάστε από το Τμήμα για ένα καφεδάκι...»; Όπου σου το σερβίρανε συνοδεία μουζικής από φάπες σε ντο ελάσσονα και με την μουσοκλέτα απ' όξω να μαρσάρει για να μην ακούγονται τα «Αχ» και τα «Ωχ»! Έχει ο καιρός γυρίσματα.

—Βουλευτής Σπύρος Μπαρακούντας, του τη ρίχνω εγώ στο επιβλητικό και το άτεγκτο.

Ο φιλάρας έγινε λιώμα.

—Με συχωρείτε, κύριε υποργέ, δεν σας γνώρισα, τραύλισε.

«Κύριε υποργέ»! Αχούς, φιλάρα; Με πήρε για υποργό το ψώνιο! Από σωματοφύλακα υποργό! Μια διαδρομή χιλιάδων χιλιομέτρων σε λιγότερο από τριάντα δευτερόλεπτα. Α, ρε απέθαντε Μπαρακούντα! Μα τι είσαι, πύραυλος; Ακόμα δεν μπήκες στη Βολή και τσου κούφανες όλους! Πάντως, μου 'χαναν εντύπωση τα προφητικά αυτά λόγια του αγνού αυτού επαρχιωτόπουλου. Καλοσημαδιά.

Το οποίο μπήκα στο Νάο του Έθνους.

Κόσμος και κοσμάκης! Οι διάδρομοι πήχτρα στο κοστούμι –98% μπλε ετοιματζήδικα, ο δικός σου ξεχώριζε σαν φιγουρίνι που βγήκε από τση σελίδες του *VOGUE*. Χαιρετούρες, συγχαρητήρια, αστειάκια, ρεβερέτζες... Ατμόσφαιρα επιστροφής στα θρανία μου θύμιζε η όλη υπόθεση. Μόνο που εδώ οι μαθητές, στην συντριπτική τσου πλειοψηφία, είχαν καβαντζάρει από καιρό το συντάξιμο όριο. Πολύ γερουσία, ρε δικέ μου! Πολύ ρυτίδα, πολύ σούρσιμο. Οι διάδρομοι ήτουνε ποτισμένοι από αυτή την διάχυ-

τη μυρωδιά κατουρίλλας που αφήνουν στο πέρασμά τους οι γέροι. Πολύ «*Jurassic Park*» το σκηνικό! Δεν λέω, ήτουνε και καμπόσα τζόβενα εδώ κι εκεί, πλην ήτουνε φανερό ότι τσου είχαν ή για ντεκόρ ή για να κουβαλάνε κάνα ποτήρι νερό τσου σεβάσμιους. Όσο για το θηλυκό στοιχείο... Άσε. Κάτι πατσούρες τσουρόγριες, κάτι ξενέρωτες χοντρονοιχοκυράδες, κάτι κλαρωτά συνολάκια και μαλλί φουσκωτό, λακαρισμένο κάγκελο. Οι μόνες που βλέπονταν κάπως εκεί μέσα ήτουνε οι υπερεσίες –αυτές που κρατάνε πρακτικά και τρέχουν με τσου ντοσιέδες πάνω-κάτω. Κάνα-δυο, 'ντάξ', να τση στριμώξει κανείς σε καμιά σκοτεινή γωνιά για τίποτσι γρήγορες επισκοπήσεις εθνικών θεμάτων. Σε γενικές γραμμές όμως... Ξεραίλα. Ένα το κρατούμενο.

Ατμόσφαιρα σχολείου το λοιπόν κι εγώ ήμανε ο καινούργιος, που δεν ήξερε κανέναν.

Έκοψα μερικές βόλτες, έκοψα φάτσες γνωστές από την τηλεόραση (τι διάολο, από κοντά όλοι φαινότανε πιο κοντοί), ήπια έναν βαρύ και ου στο καφενείο... Βαρέθηκα. Στο τέλος την έπεσα σε μια από τση υπερεσίες με τσου ντοσιέδες (έτσι για να περάσει η ώρα).

—Με το μπαρδόν, τση λέω, εσείς εδώ εργάζεσθε;

Το αντικείμενο ήτουνε καμιά εικοσιπενταριά χρονών, ολίγον χωριατάκι, αλλά με πιασίματα και ματάκι μπιρμπιλωτό που έπαιζε. Δεν ξέρεις καμιά φορά...

—Μάλιστα, μου απαντάει. Εσείς;

—Εγώ είμαι ο βουλευτής Σπύρος Μπαρακούντας, αν έχετε ακουστά, τση λέω.

Το χωριατάκι χαμογέλασε. Εντάξει, για αρχή δεν θα 'ταν άσχημα. Και τα βυζάκια του τα στρογγυλά τα είχε και το κωλαράκι του το ωραίο, στραβοκάννα δεν ήτουνε... Γιατί όχι;

—Εγώ είμαι η Ρίτσα, μου λέει.

Χαιρετηθήκαμε δια χειραψίας. Ευκαιρία να κάμω τα δικά μου με το χέρι τση. Απέθαντε Μπαρακούντα! Εδώ ο κόσμος καίγεται κι εσύ... παλιά μου τέχνη κόσκινο!

—Ρίτσα, τση λέω σοβαρά, έχετε πολύ ωραίο ποπό.

Το παιδί κουφάθηκε τελείως. Άλλα περίμενε κι άλλα άκουγε. Τση έφυγε ο τάκος, μιλάμε, τση δικιάς μου! Σαράντα χρώματα άλλαξε σε δέκα δευτερόλεπτα. Καλειδοσκόπιο την κατάντησα, ο ζημιάρης ο άντρας!

—Κύριε βουλευτά..., ξεκίνησε να λέει.

Αλλά δεν την άφηκα.

—Γιατί, ψέματα; τση κάνω. Το καλό να λέγεται. Άλλωστε εμείς οι Πατέρες του Έθνους έχουμε υποχρέωση να λέμε πάντα την αλήθεια, όσο σκληρή και να 'ναι αυτή. Νομίζω; Κι εδώ έχουμε να κάνουμε με κάτι το οφθαλμοφανές. Και αν είπα για το κωλαράκι σας μόνο, δεν το έκαμα από πρόθεση να μειώσω τα υπόλοιπα εξαρτήματά σας, αλλά για να μη σας φέρω σε δύσκολη θέση. Γιατί θα 'πρεπε κανείς να είναι τελείως στραβός για να μην θαυμάσει τα ωραιότατα στρογγυλά σας βυζάκια, την δαχτυλιδένια σας μεσούλα, τα μπουτάκια σας που προβάλουν φρέσκα και προκλητικά μέσα από το μίνι σας, τση торνευτές σας γαμπίτσες... Χωρίς να παραλείψουμε βέβαια και το κουκλίστικο προσωπάκι σας με αυτά τα μπιρμπιλωτά σας ματάκια, τη μυτούλα σας κι αυτό το στοματάκι που... τέλος πάντων.

Και γαμώ τα κοινοβουλευτικά καμάκια!

Τση κοπελός τση είχε έρθει νταμπλάς. Κάτι ντοσιέδες που κουβάλουνε είχαν αρχίσει να τση γλιστράνε και θα σκόρπιζαν στο πάτωμα αν δεν προλάβαινα να τσου πιάκω στο φτερό.

—Κύριε βουλευτά...! κατάφερε μονάχα να ψελλίσει.

Την πήρα από τσου ώμους προστατευτικά και την παρέσυρα στο βάθος του διαδρόμου.

—Σπύρος, μωρό μου, τση κάμω. Για σένα Σπύρος σκέτος.

—Κύριε Σπύρο...

—Είπαμε, Σπύρος σκέτος, τη διόρθωσα.

—Με συγχωρείτε..., μουρμούρισε το κακόμοιρο. Μπερδεύτηκα... Δεν κατάλαβα καλά... Τι μου λέγατε; Μου φαίνεται ότι έχω παρακρούσεις τελευταίως... Η πολλή δουλειά...

—Η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη, συμφώνησα ο ίδιος. Πλην όμως αυτό είναι κάτι που διορθώνεται. Για πε μου, Ρίτσα, μανάρι μου, τι ώρα σχολάς;

—Μα...

—Α, δεν θέλω «μα», τη μάλωσα. Τι θα πει «μα»; Απόψε θα σε κυκλοφορήσει ο Σπύρος, πάει και τελείωσε. Έχει να φάει η μύγα σίδερο και το κουνούπι ατσάλι. Φτιάξου, σενιαρίσου και ραντεβού κατά τση δέκα στου «Πα-πασπύρου», στο Σύνταγμα. Μέσα;

Και μην περιμένοντας απάντηση (ποτέ δεν αφήνουμε καιρό στο θύμα ν' αντιδράσει) τση έδωκα μια χαϊδευτική στο κωλαράκι (που σίγουρα θα γνώριζα από πιο εκ του σύ-νεγγυς) κι απομακρύνθηκα εις άγραν νέων περιπετειών. Έτσι, σαν τον Ζορρό. Χτυπάς και φεύγεις.

Για καλή μου τύχη λίγο παρακάτω έπεσα πάνω στον Πάτροκλο, τον μπάτλερ του Αφεντικού.

—Ρε Πάτροκλε, δικέ μου, τι χαμπάρια; του κάνω.

—Κύριε Μπαρακούντα, χαίρομαι που σας ξαναβλέπω, μου κάνει.

Και δώστου χειραψία.

—Λοιπόν, μου λέει. Εν τη Βουλή, ε;

—Δια πυρός και σιδήρου, λέω εγώ, που θυμήθηκα το εκλογικό σώμα των Στουφονησίων κι αναρίτσιασα.

Ο Πάτροκλος γέλασε.

—Πλην όμως τσου βουλώσαμεν, είπε.

—Και άνευ βαζελίνη, επικρότησα εγώ.

Ο Πάτροκλος με πήρε και με οδήγησε στα γραφεία του Κινήματος (δεν είχα ιδέα ότι υπήρχε τέτοιο πράγμα), για να με γνωρίσει σε «μερικούς εκλεκτούς συναδέλφους».

Στα γραφεία είχε μαζωχτεί κόσμος και κοσμάκης, όλοι γνωστά και μη εξαιρετέα προσώπατα, από κείνα που βλέπουμε συνέχεια σε εφημερίδες και τηλεόραση. Γερόντια, μεσήλικες, μερικοί (ελάχιστοι) νεότεροι, καμπόσες κυράτσες, όλοι τουρλού-τουρλού. Ανάμεσά τσου πήρε το μάτι μου και δυο-τρεις δημοσιογράφους, γνωστούς σφουγγοκωλάριους τση παράταξης που χαριεντίζονταν με τσου εθνοπατέρες. Μάλιστα.

Ο Πάτροκλος μου έκαμε την γύρα τση ομήγυρης παρουσιάζοντας τον «εκλεκτό συνάδελφο τση μονοεδρικής των Στουφονησίων» κι εγώ αντάλλασσα χειραψίες, «πώς είσθε;», «στο σπίτι όλοι καλά;», τέτοια. Βέβαια γνώρισα την αφρόκρεμα. Μαύρη αφρόκρεμα δηλαδή, αλλά τι να κάνουμε, αυτούς έχουμε μ' αυτούς θα πορευτούμε.

Εκείνος που μου 'καμε την καλύτερη εντύπωση απ' όλους όμως ήτουνε ο Τζώρτζης, ο Πορφύριο Ρουμπιρόζα του συγχροτήματος. Ο Τζώρτζης ήτουνε πολύ ξηγημένο παλη-

κάρι —τώρα μην το ψάχνεις πώς βρέθηκε εδώ, σάματις εγώ πού ήμανε;— με το μουστακάκι του το σένιο, με το ματάκι του το πεταχτό... Ο μόνος που ήτουνε ντυμένος τση προκοπής εκεί μέσα. Αμέσως αλληλοσυμπαθηθήκαμε. «Είδε ο γύφτος τη γενιά του κι αναγάλλιασε η καρδιά του».

—Ωραίο κοστουμάκι, μου κάνει ο Τζώρτζης. Πού το 'ραψες;

Έτσι πιάκαμε κουβέντα και λόγο στο λόγο βάλθηκε να με κατατοπίζει.

—Κοίτα να δεις, μου λέει. Είσαι καινούργιος στο παιχνίδι και πρέπει να σου πω δυο-τρία πραγματάκια, μην κάνεις τίποτσι γκάφες που δεν διορθώνονται. Στο Κίνημα, όπως στον Ολυμπιακό, έχουμε διάφορες κλίκες.

Έκανα τον δήθεν έκπληκτο.

—Τι μου λες! του λέω.

—Όπως το ακούς, μου λέει. Βλέπεις, ο Αρχηγός... ε, όσο να 'ναι πέρασαν τα χρόνια... Όχι ότι δεν είναι 100% μάχιμος δηλαδή...

—Αλίμονο!

—Μόνο που... νά... καμιά φορά δεν παρακολουθεί από κοντά τα γεγονότα... Με πιάνεις; Όχι ότι το χάνει δηλαδή...

—Ποτές!

—Αλλά, νά... Κορμί είναι αυτό, φθείρεται... Καταλαβαίνεις.

—Απολύτως.

—Οπότεν έχει δημιουργηθεί μια φοβερή δελφινολογία κι ένα τρομερό παρασκήνιο που ο Θεός να βάλει το χέρι

του, συνέχισε ο Τζώρτζης. Γιατί, εγώ στο λέω, αν, ο μη γένοιτο, μια μέρα μας αφήκει χρόνους ο Μεγάλος –που δεν υπάρχει περίπτωση δηλαδή, τουλάχιστον για τα επόμενα εκατό χρόνια– θα γένει το «έλα να δεις». Δεν θα γνωρίζει το σκυλί τον αφέντη του. Θα γένει τέτοιο μπάχαλο που ούτε φτυσιές δεν θα μας ρίχνουν, όχι ψήφους. Πάει, φουντάραμε. Κι όχι τίποτσι άλλο δηλαδή, αλλά πάνω που άρχισαν να μας γνωρίζουν κι οι θυρωροί τση πολυκατοικίας, ρε γαμώτο...

—Σε νιώθω απόλυτα, τον διαβεβαίωσα.

—Γι' αυτό, συνέχισε ο Τζώρτζης, η συμβουλή μου είναι: «Μακριά από τση κλίκες». Μακριά.

—Και ποιες είναι αυτές οι κλίκες; ρώτησα εγώ (περισσότερο για να τον ευχαριστήσω –εδώ ο κόσμος το 'χει τούμπανο...).

—Πρώτη και καλύτερη αυτής τση σουπιάς του «Λογιστή». Τον θυμάσαι... Τότενες που ήτουνε στα Οικονομικά και τα 'κανε μπάχαλο και τον πέταξε όζω ο Μεγάλος και μετά τον ξαναπήρε μετανιωμένο (δήθεν)... Αυτός είναι μεγάλος υπουλίτας, φίλε μου. Ούλο στο λάου-λάου και στο παρασκήνιο κινείται. Ούλο δεν εκτίθεται κι ούλο μαστορεύει. Αυτός δεν ξέρει ποτέ τίποτσι για τον φόνο, αλλά πάντα σχεδόν είναι ο ηθικός αυτουργός. Μεγάλη μάρκα! Με το σεις και με το σας, πλην σε σφάζει με το βαμπάκι. Και μοχθηρό μούτρο, κομπλεξικός, ένεκα στούμπος. Χέστον.

—Μέσα, του λέω.

—Ο άλλος είναι κείνος ο μαλάκας ο Μάκης, ξέρεις ο «Στομφαδούρος», που κι αυτόν τον είχε σχολάσει ο Μεγάλος ένα φεγγάρι και μετά τον ξαναπήρε πίσω. Αυτός πάλι, άλλη λέρα... Αν δεν ήτουνε τόσο θεόβλακας θα μπορούσε να ήτουνε επικίνδυνος. Χέστον κι αυτόν.

—Έγινε.

—Ο τρίτος είναι ο άλλος ο μαλάκας, ο Σάκης, ο επιλεγόμενος και «Φερέφωνος». Ξέρεις, το χαλί του Προέδρου. «Ότι πεις εσύ Πρόεδρε» και έτσι. Αυτόν τον θέλουν πολλοί, γιατί έχει γερό δόντι, δεν ξέρω αν με πιάνεις, αλλά θα είναι και ο πρώτος που θα φαγωθεί έτσι και —ο μη γένοιτο...

—... χάσουμε τον Πατέρα μας, συμπλήρωσα εγώ.

—Ναι, γεια σου. Λοιπόν, ο χειρότερος απ' όλους κι ο πιο επικίνδυνος, γιατί αυτουνού του κόβει, είναι ο Λαλάς. Το αγαπημένο παιδί του Αρχηγού και πολύ αδίστακτο άτομο λέμε. Αυτός, αν δεν τον φάνε σε καμιά στροφή τα τσακάλια, να μου το θυμηθείς, θα τσου φέρει όλους μια μέρα καπάκι και δεν θα 'χουν καν καταλάβει πως γένηκε. Αυτόν ούτε στα δέκα μέτρα μην τον ζυγώνεις. Ζεματάει.

—Κι ο χοντρός; τον ρωτάω εγώ.

Ο Τζώρτζης γέλασε.

—Εντάξει μωρέ, είπε. Ο χοντρός είναι αυτό που λέμε η «γραφική νότα» στην όλη ιστορία. Τον βάζουμε εκεί να λείει τα δικά του για να παραληρούν τα πλήθη. Σιγά μη φτιάξει κλίκα τώρα κι ο χοντρός! Πλην όμως, από άνθρωπο που δεν μπορεί να δει το τσουτσούνι του χωρίς να σκύψει εγώ θα 'λεγα να φυλάγεσαι. Δεν ξέρεις ποτέ...

—Κι ο «Τσουλούφης»;

Ο Τζώρτζης ξαναγέλασε.

—Μια από τα ίδια, είπε. Κι αυτός για λαϊκή κατανάλωση. Δεν υπάρχει έρεισμα...

Μου έδειξε τσου δημοσιογράφους.

—Πρόσεχε αυτούς εκεί τσου λιγούρηδες, μου κάνει. Λύνουν και δένουν, μπιπ και δέρνουν. Θέλει προσοχή και δι-

πλωματία. Έτσι και δεις ότι δεν δείχνουν τον «προσήκοντα ζήλο» ρίξτους κι από κάνα-δυο τάλαρα, λιγούρια είναι, να ζήσουν θέλουν κι αυτά. Τη βλέπεις αυτή τη σκυλομούρα; Αυτή, δικέ μου, είναι η περίφημη Περσεφόνη Καλούπα, το μάτι και το αυτί του Προέδρου. Έτσι και δεν σε πάει αυτή, δεν πας πουθενά. Ο άλλος, ο μπουχέσας, τον ξέρεις από την τηλεόραση, είναι ένα ζο και μισό, όσο για τον παίδαρο, όσο μυαλό έχει αυτός έχουν όλες οι κότες τση Αράχωβας μαζί. Πάντως... προσοχή. Δεν τα βάζουμε με τον Τύπο. Μην ξεχνάμε τη ζημιά που πήγαμε να πάθουμε την άλλη φορά...

—Λες για τον Χοντρούλη...

—Ναι. Κι ακόμα πλερώνουμε. Δηλαδή το ευτύχημα που ο Έλληνας ξεχνάει μέσα σε χρόνο μεδέν, αλλιώς, δικέ μου, δεν θα βρισκομάστενε εδώ να μιλάμε τώρα.

Μετά έπιαχε να μου λέει για τα ενδότερα του «Οίκου μας».

—Μην τύχει και γελαστείς και τα βάλεις ποτέ με τον Πάτροκλο ή με τον Πausανία ή με τον Αστρολόγο ή τον Εξομολογητή. Χάθηκες! Αυτά είναι τα παιδιά τση Κυρίας και λύνουν και δένουν. Όσο πιο μακριά τόσο πιο καλά. Άκου με και μένα που ξέρω.

—Ναι αλλά κι εσύ, ρε Τζώρτζη, είσαι από τσου πολύ «κολλητούς», του κάνω. Όλοι το ξέρουν αυτό.

Ο Τζώρτζης έριξε ένα μυστηριώδες και φιλάρεσκο χαμόγελο.

—Άλλο εγώ, είπε. Μην κοιτάς... ήτουνε οι περιστάσεις τέτοιες... Ο Πρόεδρος μου έχει μεγάλη υποχρέωση. Πάντως, στο ξαναλέω... το κοντά είναι πολύ επικίνδυνο.

—Και η Κυρία;

—Η Κυρία είναι το άπαν, μου δήλωσε ο Τζώρτζης με

κάποιο δέος στη φωνή. Μη η Κυρία δεν θα υπήρχε ούτε Πρόεδρος, ούτε Κίνημα, ούτε τίποτσι. Η Κυρία είναι και μπιπ τα κεφάλαια!

Με τέτοιες βυζάρες πολύ ευχαρίστως!

Τα είπαμε λίγο ακόμα με τον Τζώρτζη –στον οποίο χρωστάω πολλά, δεν μπορώ να πω– και μετά βάρησε η κουδούνα (όπως στο σχολείο) και μπήκαμε στην αίθουσα συνεδριάσεων, τον Ναό τση Δημοκρατίας, να 'ούμ'.

Καλά, σου το λέω, δικέ, μου κι αναριτσιάζω. Νά, κοίτα, κάγκελο η τρίχα. Γιατί, 'ντάξ', πώς να το κάνουμε... Μέχρι χτες τι ήμανε; Ένα τίποτσι, ένα μεδέν ήμανε. Ένας σουλατσαδόρος κάμακας που –όξω από το άλμα επί κοντώ– δεν είχε στον ήλιο μοίρα. Και σήμερα... Σήμερα, κύριε, ο Σπύρος ο Μπαραχούντας έμπαινε στα ιερά και τα όσια, μαζί με την αφρόκρεμα του πολιτικού βίου, άμα λάχει. Γενόταν Εθνοπατέρας, μεγάλε. Μικρό πράμα το 'χεις; Ποιος να το φανταζόταν; Γι' αυτό σου λέω... Μόνο στη δική μας την παράταξη μπορούν να γένουν αυτά, όχι που να το περηφανευτώ δηλαδή... Καθόσον, δικέ μου, μάθε ότι το Κίνημα είναι το κόμμα του λαού, να 'ούμ'. Εμείς εδώ δεν ξέρουμε από τζιτζιφιόγκους με πτυχία και ντοκτοράτα και φρουφρού κι αρώματα. Σε μας ανεβαίνει ο πάσα μίας αξιοκρατικά και με τον τσαμπουκά του. Αξίζεις, κύριε; Ανεβαίνεις. Δεν αξίζεις; Πάτος θα μείνεις μια ζωή, να μαζώνεις τση γόπες από το πάρκο. Νομίζω; Πάρε εμένα για παράδειγμα. Εγώ τι σκατά σπουδές έκαμα; Μέχρι Τετάρτη Δημοτικού κι αυτό με μέσον. Ήξερα εγώ από Πανεπιστήμια κι από Ινστιτούτα κι από τέτοιες μαλακίες; Ποσώς. Πλην όμως, καθόσον αξία, ορίστε, την έκαμα. Και βουλευτής γένηκα και υποργός κι άλλα πολλά... Ζωή να 'χουμε να μετράμε. Με πιάνεις; Γι' αυτό σου λέω, ρε κολλητέ, έλα να σε γράψω σε καμιά

κλαδική κι εσένα, να δεις θεού πρόσωπο, που κοντεύεις να
ρέψεις απ' τη νηστεία και την προσευχή.

Τέλος πάντων, μπήκαμε στο Ναό τση Δημοκρατίας το
οποίον... Κάργα θρανία... Καράφλιασα! Από συνήθεια
πήγα να πιάκω θέση στα τελευταία, αλλά ο Τζώρτζης με
άρπαξε απ' το μανίκι.

—Πού πας; μου κάνει. Πίσω πάμε μόνο για να φου-
μάρουμε κάνα σέρτικο και να κάνουμε καζούρα έτσι κι
ανέβει κάνα νούμερο στο βήμα. Μπροστά να βρεις, να πα-
λουκωθείς, να σε παίρνουν οι κάμερες και να σε γλέπει ο κο-
σμάκης. Τζάμπα διαφήμιση. Όσο πιο μπροστά τόσο πιο
καλά.

Το οποίο πάω κι εγώ και θρονιάζομαι στο θρανίο πίσω
ακριβώς από τον Πρόεδρα. Ο διπλανός, ένα γερόντιο από
τα γνωστά με σκουντάει και μου λέει.

—Κύριε συνάδελφε, συγγνώμην αλλά αυτή είναι η θέση
του κυρίου Λιγδωμένου.

—Και πού 'ναι τος ο κύριος Λιγδωμένος; του κάμω εγώ
χωρίς να ιδρώσει το αυτί μου.

—Πήγε προς νερού του, μου εξηγεί το γερόντιο.

—Ε, να μην πάγαινε, του λέω κι εγώ και την αράζω
πιο άνετα.

Αλλά το γερόντιο δεν το 'βανε κάτω.

—Αυτό είναι απαράδεκτο, λέει. Πρόκειται περί προσβο-
λής των κοινοβουλευτικών μας ηθών! Σας ανακαλώ εις την
τάξιν!

—Τώρα, μπάρμπα, του λέω, τι καταλαβαίνεις; Ν'
αγκαλιαστούμε και να γενούμε πρωτοσέλιδο;

Ο γεράκος αναψοκοκκίνισε, πρασίνισε, είπε κάτι για την «αλητεία» που διαβρώνει το Κίνημα, αλλά είδε που τον αγριοκοίταζα κι έκαμε την πάπια. Όχι, θ' άφηνα τσου ξε-νέρωτους να μου πάρουν τον αέρα με το καλημέρα!

Εντωμεταξύ νά σου τον και τον Λιγδωμένο να κατα-φτάνει ανακουφισμένος κι ορεξάτος.

—Συγγνώμην, κύριε συνάδελφε, μου κάνει, αλλά το έδρανο που κάθεστε είναι δικό μου.

—Γιατί, ρε φιλάρα; του λέω εγώ. Από το σπίτι σου το 'φερεις;

Ο τύπος έμεινε ξερός.

—Τι πράγματα είναι αυτά; είπε. Πώς μιλείτε έτσι;

—Του το 'πα κι εγώ, πετάχτηκε σαν πορδή ο γεράκος, αλλά δεν ακούει με τίποτσι.

—Κοίτα να δεις, φιλάρα, λέω του Λιγδωμένου. Εγώ βρήκα θέση και κάθισα. Τώρα, αν εσύ νομίζεις ότι την έχεις καπαρωμένη από τον παππού σου, υπάρχει τρόπος να βρούμε άκρη. Πες εσύ μια κουβέντα και βγαίνουμε στο διάδρομο να καθαρίσουμε στο πίτς φυτίλι, να 'ούμ'. Είσαι;

Ο φιλάρας κόντεψε να πάθει τέτανο.

—Απαράδεκτο, φώναξε. Α-πα-ρά-δε-κτο!

Με το σούσουρο μας πήρε πρέφα κι ο Μεγάλος, που γύρισε να δει τι συμβαίνει. Με βλέπει στρογγυλοκαθισμένο πίσω του, τώρα με θυμήθηκε, δεν με θυμήθηκε —από πού να με θυμηθεί δηλαδή;— μου χαρίζει ένα από κείνα τα διάσημα απλανή του χαμόγελα.

—Ω, τον αγαπητό! μου λέει. Πώς είσθε; Στο σπίτι όλοι καλά;

—Μασάνε σίδερα, κύριε Πρόεδρε, του λέω.

—Πράγματι, επικρότησε ο Πρόεδρος κι επέστρεψε στην κοσμάρα του.

Τώρα, να δουν τα γερόντια τη «σχέση» μου με τον Μεγάλο, συμμαζώχτηκαν σαν τσου κοκωβιούς στο καβούκι τσου. Σου λέει: «Ξέρω 'γω τι γίνεται καμιά φορά; Ώρες τώρα στα γεράματα να πάρουμε κάνα φύσημα για το Σουφλί...» (που λέει ο λόγος δηλαδή). Το οποίον κάναν την ανάγκη φιλοτιμία και λούφαξαν, προς δόξα και τιμή του τσαμπουκά του Σπύρου του Μπαρακούντα, που από την πρώτη μέρα έδειξε ότι δεν θα άφηνε καμιά λουλού να του κουνηθεί. Αυτά προς γνώση και συμμόρφωση.

Εντωμεταξύ μας την πέσαν κι οι παπάδες κι αρχίσαν τα πατερημά και τση τζιριτζιάτζολες και δώστου σταυροκοπήματα και δώστου αγιαστούρες κι έτσι ξεκίνησε, με την ευλογία του Θεού, κι αυτή η πρώτη μου Κοινοβουλευτική Περίοδος.

Μετά το σκόλασμα με πήρε μαζί του ο Τζώρτζης (μάλαμα παιδί) στου «Απότσου» για ούζο και δημόσιες σχέσεις.

—Εδώ, μου εξήγησε, είναι ο νούμερο δύο Ναός τση Δημοκρατίας. Μπορώ να σου πω ότι περισσότερο δούναι-λαβείν γίνεται εδώ μέσα απ' ότι στη Βολή. Θα δεις.

Ήπιαμε τα καραφάκια μας, είπαμε τα καλαμπούρια μας, ανταλλάξαμε απόψεις με άλλους «συναδέλφους», κάναμε και το κομμάτι μας στα λιγούρια τσου δημοσιογράφους και μετά χωρίσαμε σαν αδέρφια, αφού δώκαμε ραντεβού για την επομένη.

Το βράδυ, κατά τση δέκα, νάτος ο δικός σου, σενιαρισμένος, μπανιαρισμένος, παρφουμαρισμένος στου «Παπα-

σπύρου» για το ραντεβού με τη Ρίτσα. Βέβαια δεν ήμανε και πολύ σίγουρος αν θα 'ρχόταν, γιατί πολύ άγρια τση τη μπήκα του κοριτσιού και μπορεί να 'χε κομπλάρει, αλλά εγώ –κύριος– έπρεπε να δώκω το παρόν. Πάντως, κομπλαρισμένη ξεκομπλαρισμένη η Ρίτσα ήρθε.

—Κύριε Σπύρο, μου λέει φουριόζα, ήρθα μόνο και μόνο να σας πω ότι δεν θα 'ρθω.

Ναι, μέσα. Γιατί εμείς τι δουλειά κάνουμε, μαϊντανό κουρεύουμε;

—Εντάξει, ρε παιδί μου, τση λέω. Κάτσε να πάρεις μια ανάσα, να πιεις μια φραπεδιά και τα βρίσκουμε.

—Μα δεν ξέρω αν πρέπει... Αν μας δει ο αρραβωνιάρης μου... Τι θα σκεφθεί;

Σωστά. Οποία η θέση του αρραβωνιάρη, σας ερωτώ.

Αλλά κάθισε. Και τη φραπεδιά την ήπιε, και τα ωραία τση τα άκουσε και το χεράκι τση έπιακα και το ποδαράκι τση στρίμωξα κάτω από το τραπέζι κι ούλα παγαίναν μια χαρά. Στο τέλος τση το 'ρίξα, με τρόπο, περί διασκέδαση.

—Μωρό, τση λέω, καταλαβαίνω ότι δεν πρέπει να εκτίθεται. Γι' αυτό, ενώ θα σου 'λεγα για Πανταζή και παραλία, λέω –από σέβας για την κατάστασή σου– να σε κυκλοφορήσω σε κάτι μαγαζά απόμερα που ξέρω και που δεν πρόκειται να μας δει ψυχή. Είσαι;

Βέβαια, ελόου μου, δεν έδινα μία για το κακό το στόμα του κόσμου, αλλά έλα που είχε πέσει οικονομική στενότητα – αυτή η φαγάνα η Σουρλούογλου μου 'χε κιόλας διαμαρτυρήσει ένα γραμματίο, πλην τώρα με τη βουλευτική ασυλία άντε πιάκε με!– οπότεν έτσι και την πέφταμε στα λουξ μαγαζά δεν καθαρίζαμε με κάτω από κατοσταρού (συντηρητικά)! Ενώ στα σκυλάδικα, ε, είχε ο φέος και για τα μας.

Το μωρό έκαμε τση πατροπαράδοτες δυσκολίες.

—Πάπαπα! Τι λέτε τώρα; Δεν τον ξέρετε τον Ρούλη εσείς... Αν μας δουν... Δεν πρέπει... Δεν ξέρω... Φοβάμαι... Ίσως... Για λίγο... Έστω... Εντάξει.

Το οποίοι την πήγα στο κουτούκι του φιλάρα μου του Μπάμπη του Τσίπουρα, παιδί δικό μας από το Τρίκαλο, με έφεση στον μπαγλαμά και τα ωραία άσματα, Κερατσίνι μεριά, όπου σύχναζαν από δραπέτες του Γεντί Κουλέ και άνω, πλην εκεί μπορούσε κανείς ν' ακούσει τση πενιές του, να φέρει τση βόλτες του και να πει τση μπόμπες του με λιγότερο κι από δεκαπέντε καφετιά, που λέει ο λόγος (όχι ότι τα είχα κι αυτά δηλαδή).

Το μαγαζί ήτουνε φίσκα, πλην ένεκα που ημάστενε και οι κολλητοί του αφεντικού βολευτήκαμε στο πιτς φυτίλι. Η Ρίτσα είχε εντυπωσιαστεί.

—Α, δεν έχω έρθει ποτέ σε τέτοιο μαγαζί! μου κάνει κοιτάζοντας θαυμαστικά γύρω τση.

—Σου είπα, μωρό, τση λέω. Μαζί μου θα προβαδίσεις όμορφα. Εδώ που σ' έφερα, να ξέρεις, συχνάζει η ανώτερη κοινωνία τση υποστάθμης. Ο καλύτερος εδώ μέσα έχει σφάζει τουλάχιστον τη μάνα του. Μόνο... σεμνά, γιατί τα παιδάκια εδώ παίρνουν φωτιά και με το βλεφάρισμα, που λέει ο λόγος.

Το οποίοι, όπως ήτουνε φυσικό, τα περάσαμε τσίλικα. Ήπιαμε, ακούσαμε τση πενιές μας, φέραμε τση βόλτες μας —ο δικός μου ο Μπάμπης μου αφιέρωσε εξαιρετικά το «Τρεις πονηροί μου κάναν μπλόκο τση γκόμενας τη γειτονιά»— μερακλωθήκαμε, ήτουνε και μια τραγουδιάρα που τα 'θελε κι όλο βλεφάριζε και κούναγε το μικρόφωνο με σημασία (εντάξει, το χτυπήσαμε το τηλέφωνό τση κι εφτούνης),

στο τέλος η Ρίτσα ανέβηκε στο τραπέζι για καρσιλαμά κι όταν κατέβηκε είχε πάει τρεις η ώρα. Στο τέλος πλέρωσε και το λογαριασμό –ένεκα που εγώ δεν βαστούσα ψιλά– και είπε κι ευχαριστώ.

Φεύγοντας στριμωχτήκαμε και σ' ένα γιαπί, όπου γένηκε βεβαίως το έλα να δεις –εξυπακούεται– κι όταν με τα πολλά χωρίσαμε το πλάσμα είχε γένει χαλί να το πατείς (και τελείως πίτα από το πιοτί –εξυπακούεται).

—Πασά μου εσύ! μου πετάει ανάμεσα σε δυο ρουφηχτά. Ό,τι θέλεις κι εγώ σκλάβα σου.

Α, ρε μπαγάσα Σπύρο, ζημιάρη!

Πλην καλά τα γκομενικά αλλά είχαμε και δουλειές να κοιτάξουμε. Και τι δουλειές! Δουλειές εθνικού περιεχομένου.

—Κοίτα να μπεις σε τίποτσι επιτροπές, με συμβούλεψε ο Τζώρτζης. Και χαβαλές γίνεται και διασυνδέσεις κάμεις κι όσο να 'ναι, ε, όλο και κάτι τυχερό θα συμβεί.

Χρυσόστομος! Το οποίο γράφτηκα κι εγώ σε δυο-τρεις επιτροπές που μου φάνηκαν κιμπάρικες και με προοπτικές –η μία ήτουνε «Προς υποστήριξη των αναξιοπαθούντων Σέρβων», η άλλη «Προς διερεύνηση των συντελεστών δόμησης στην Νοτιοανατολική Αχαρνάνια» και η άλλη και καλύτερη «Προς μελέτη αρδευτικών έργων στα Βορειοδυτικά Βαρδούσια». Όπου έκαμα γνωριμίες με διάφορο κόσμο, μεσάζοντες, φιλόανθρωπους, εργολάβους, κυρίους καθώς πρέπει και με το χέρι στην τσέπη προκειμένου να εξυπερετήσουν τα εθνικά μας συμφέροντα (με το αζημίωτο αμφοτέρων των πλευρών). Επιτέλους, δικέ μου, άρχισα να βλέπω τι χρώμα είχε το χρήμα, που κόντευα να το ξεχάσω. Και μην πας να σκεφτείς τώρα ότι «τα πιάνουμε». Αυτό είναι κακοήθεια των καλοθελητάδων. Γιατί, εγώ σου το λέω, όσο τα πιάνουν οι

διαιτητές στο μπαλόνι άλλο τόσο τα πιάνουν και οι πολιτικοί. Με πιάνεις; Όχι, κύριε, δεν υπάρχει «χρηματισμός», που μας κατηγοράνε οι αντεθνικές φυλλάδες. Ο Έλλην πολιτικός έχει το φρόνημα ακέραιον και το κούτελο καθαρό. Μπορώ να σε διαβεβαιώσω υπευθύνως και με το χέρι στην καρδιά ότι, μέσα στην Βολή τουλάχιστον, δεν υπάρχει άνθρωπος που να τα πιάνει. Τώρα, αν κάνει κανείς και μια μικροεξυπερέταση —πάντα για το γενικό καλό— ε, να μην ικανοποιηθεί ο άχαρος;

Ξέρεις, ρε, τι υποχρεώσεις έχουμε εμείς οι εθνοπατέρες; Ξέρεις τι χρήμα μας φεύγει στον αγώνα μας για την ευημερία του Λαού; Μήπως έχεις υπόψη σου, φιλάρα, πόσο πάει το μαλλί να ράψεις ένα κοστούμάκι τση προκοπής σήμερα; Μήπως ξέρεις πόσα πρέπει ν' ακουμπήσεις στα παραλιακά μαγαζά προκειμένου να ανταπεξέλθεις τση κοινωνικές σου υποχρεώσεις; Αμ τα ταξίδια; Αμ οι δεξιώσεις; Αμ, αμ, αμ...; Έτσι νομίζεις ότι είναι; Μπορεί τώρα ο σημερινός πολιτικός ν' ανταπεξέλθει με τον ψωρομισθουλάκο που του 'χει κόψει η πατρίδα; Όχι, σε ερωτώ.

Εμπάση περιπτώσει, η δουλειά πάγαινε μια χαρά κι όλοι ημάστενε ευχαριστημένοι. Μετά μια μέρα ο Τζώρτζης με παίρνει ιδιαιτέρως.

—Σπύρο, μου λέει, κάτι πρέπει να κάμεις. Δεν φαίνεσαι.

Δεν το 'πιακα αυτό.

—Ο πολιτικός, μου εξηγεί ο Τζώρτζης, πρέπει να δείχνει μόστρα. Να τον βλέπει ο κοσμάκης, να τον συνηθίζει, να τον αναγνωρίζει. Εσύ τι έκαμες για το image σου; Έχεις ανέβει καμιά φορά στο βήμα;

—Όχι, λέω εγώ.

—Έχεις πάει σε κάνα κανάλι;

Πάλι όχι εγώ.

—Έχεις δώσει καμιά συνέντευξη τση φυλλάδες;

Όχι στο όχι.

Ο Τζώρτζης αναστέναξε.

—Γι' αυτό σου λέω, μου λέει. Πρέπει να φανείς. Βρες εκεί ένα θέμα και γράψου να μιλήσεις.

—Τι θέμα; απορώ εγώ.

Γιατί όσες φορές παρακολούθησα συνεδρίαση στη Βολή, δικέ μου, να λέμε του στραβού το δίκιο, δεν κατάλαβα γρυ απ' όσα λέγαν. Τι διάλογο, κινέζικα μιλάγαν οι καριόληδες; Οπότε αν έβαινα στα «ορεινά» και το 'κοβα στον ύπνο.

—Ξέρω 'γώ; μου κάνει ο Τζώρτζης. Νά, μεθαύριο φερ' ειπείν συζητάμε το νομοσχέδιο για τον Τουρισμό. Εσύ από τουρισμό ξέρεις. Γράψου να μιλήσεις. Και πού 'σαι... όσο γίνεται άνευ μπινελίκια.

Το οποίο γράφτηκα να μιλήσω.

Κι ανέβηκα στην έδρα, με την τηλεόραση να παίρνει, την αίθουσα σε πλήρη απαρτία, τα θεωρεία φίσκα... Μεγαλεία! Κι αρχίζω να μιλώ, δικέ μου.

—Κύριοι συνάδελφοι, τσου λέω. Εγώ ήρθα εδώ να σας πω πέντε πραγματάκια που ξέρω και που βγαίνουν από την πείρα τση ζωής κι όχι από τίποτσι φυλλάδες και στατιστικές μαλ..., χμμ, εργασίες. Το οποίο, κύριοι βουλευτές (σιγά μην προσφωνούσα και τα πατσούρια τση βουλευτίνες, τση κότες!), η χώρα μας από βιομηχανία μεδέν. Σιγά τα εργοστάσια και την παραγωγή που έχουμε! Εδώ ούτε καπότες δεν ειμάστενε ικανοί να φτιάξουμε και τση φέρνουμε από τα εξωτερικά...

Εδώ το ακροατήριο έβαλε τα γέλια. Ο Πρόεδρος βάρεσε την κουδούνα να τσου επαναφέρει στην τάξη.

—Γιατί, ψέματα; συνεχίζω εγώ. Χρόνια και χρόνια ακούμε για βιομηχανική ανάπτυξη, πλην μέχρι το κωλόχαρτο έχουμε φτάκει και πέραν αυτού ουδέν. Και δικαίως να αγανακτώμεν, εφόσον επί σειράν ετών οι πολιτικοί μας αντίπαλοι —που καταδυνάστευσαν την χώραν— ουδέν έπραξαν.

Χαμός από κάτω. Οι αντιπολιτευόμενοι πετάχτηκαν πάνω να διαμαρτυρηθούν, οι δικοί μου να χειροκροτήσουν, ο Πρόεδρος να κουδουνίζει...

—Η Ελλάς, συνέχισα εγώ απτόητος, μόνο σε δυο τομείς διέπρεψε μέχρι σήμερα. Στο Μπάσκετ και στον Τουρισμό. Και στο μεν Μπάσκετ καλά πάμε —και κυπελλάκια τσιμπάμε και κονόμες γερές κάνουμε— αλλά στον Τουρισμό φαίνεται να έχουμε κωλώσει.

—Εσείς πταίτε με την λαϊκίστικη πολιτική σας, πετάχτηκε από κάτω ένας αντίπαλος.

—Κάτσε κάτω, ρε λαλά, που θα μου πεις εμένα για λαϊκίστικη πολιτική, του κάνω.

Άλλος χαμός στην αίθουσα. Μέχρι που ξυπνήσαν και οι κάμεραμεν τση τηλεόρασης! Ο Πρόεδρος τρελάθηκε να βάραι την κουδούνα.

—Κύριε συνάδελφε, μου λέει, περικαλώ να μην απευθύνεστε στο ακροατήριο.

—Και πού ν' απευθυνθώ, κύριε Πρόεδρα; του λέω εγώ. Στο θεό;

Άλλος χαμός στην αίθουσα. Άλλα κουδουνίσματα.

—Κύριε συνάδελφε, σας περικαλώ, μου την ξαναπέφτει

ο Πρόεδρος (και ήτουνε και δικός μας, ο μπαγάσας). Θα αναγκαστώ να σας ανακαλέσω εις την τάξιν.

Τέλος πάντων, λέω μέσα μου: «Πάει στο διάολο, ας κάμω την πάπια, μη γενούμε μπίλιες εδώ πέρα». Και συνεχίζω.

—Στον Τουρισμό λέγω έχουμε κωλώσει, γιατί δεν έχουμε δει τη φάση σωστά. Και σας ερωτώ. Τι μας ενδιαφέρει περισσότερο, να βγάζουμε δελτία «αυξημένης προσέλευσης» λιγούρηδων σακιδοφόρων, που τρώνε μια ντομάτα στα τέσσερα και πίνουν μια μπύρα στα επτά ή να προσελκύσουμε την ποιότη εκείνη που θα έρθει, ίσως σε μικρότερο αριθμό, θα μας τ' ακουμπήσει κανονικά και θα πάει στην ευχή του θεού αποκομίζοντας τση καλύτερες αναμνήσεις, να 'ούμ';

—Πες τα Χρυσόστομε! φώναξαν κάτι δικοί μου.

—Αίσχος! φώναξαν κάτι λουμπίνες από τσου άλλους.

—Θα σας ανακαλέσω εις την τάξιν, ωρυόταν ο Πρόεδρος.

—Μάλλον τα πορτοφόλια μας ενδιαφέρουν, συνεχίζω εγώ. Και πώς θα βάλουμε χέρι στα πορτοφόλια; Σας ερωτώ. Και σας απαντώ: Με την προσφορά υπερεσιών, κύριοι συνάδελφοι, με την προσφορά υπερεσιών. Και ποιων υπερεσιών; θα με ρωτήσετε. Και θα σας απαντήσω: Καθίστε κάτω να το ψάξουμε το πράγμα. Και πρώτα απ' όλα να δούμε γιατί έρχεται —ή μάλλον γιατί ερχόταν— ο ματσό τουρίστας στην Ελλάδα. Για τον ήλιο; Σιγά, ήλιο έχουν κι αλλού. Για τση παραλίες; 'Ντάξ', παραλίες έχουμε, αλλά έχουν κι αλλού και πιο φτηνές και πιο σενιαρισμένες. Τότενες γιατί; Για τα αρχαία; Σιγά τσου επιστήμονες! Γιατί όποιος έχει την αφέλεια να πιστεύει ότι η κάθε κυρία Κάρολ από το Μάντσεστερ ή η κυρία Γκρέτχεν από τη Φραγ-

κφούρτη ή η κυρία Ίγκριντ από τη Στοκχόλμη έρχεται για τση πέτρες είναι πολύ μακριά νυχτωμένος. Κι αν δεν με πιστεύετε ρωτήστε στη Μύκονο, που δεν υπάρχει αρχαίο ούτε για πετροπόλεμο κι όμως κάθε καλοκαίρι γένεται το έλα να δεις.

—Αίσχος! πάλι μια λουμπίνα από κάτω.

—Κάτσε κάτω, ρε μπάρμπα, του λέω, και μόκο όταν μιλάνε οι επιστήμονες.

Εδώ κι αν γένηκε το έλα να δεις! Ο Πρόεδρος ξεκωλώθηκε να βαράει την κουδούνα.

—Κύριε συνάδελφε, μου κάνει, θα σας περικαλέσω να είστε πιο κόσμιος με τση εκφράσεις σας.

Ο τυπάκος είχε αρχίσει να μου τη δίνει στα νεύρα. Οπότε γυρίζω με τρόπο και στο χαμηλόφωνο του λέω:

—Πού 'σαι, φιλάρα... Εμένα μη μου κολλάς, γιατί σε πιάνω όξω και σε βάνω να φας τη γραβάτα σου, καριόλη.

Κόκαλο ο δικός σου!

Συνεχίζω το λοιπόν εγώ ακάθεκτος.

—Το οποίο, σας ξαναερωτώ, τι τραβάει αυτά τα αποδημητικά πτηνά στην Ελλάδα, κύριοι συνάδελφοι; Μην είναι οι κάμποι; Μην είναι τα ψηλά βουνά; Μην είν' ο ήλιος μας που ψηλολάμπει; Όχι, κύριοι, τίποτσι απ' όλα αυτά. Καθόσον, είναι κοινό μυστικό ότι εκείνο που τραβάει τσου ξενέρωτους στα νερά μας είναι ο... Έλλην Εραστής! Όπου, όχι που να το περηφανευτούμε δηλαδή, αλλά εκεί δεν μας φτάνει καμία καρ..., χμμ,... κυρία!

Εδώ πια το ακροατήριο έδωκε ρέστα. Οι μισοί —οι δικοί μου— πετάχτηκαν όρθιοι και χειροκροτούσαν κραυγάζοντας ιαχές του τύπου «Πες τα Μεγάλε», «Αυτός είσαι» κι άλλα

τέτοια, ενώ οι αντίπαλοι έτρωγαν τα λυσσακά τσου. Ειδικά κάτι πατσούρες, μπόγοι με το μαλλί το κάγκελο, ζητούσαν επιμόνως την κεφαλή μου επί πίνακι. Ο κακόμοιρος ο Πρόεδρος δεν ήξερε πια πώς να τσου κάμει ζάφτι –και να μην τολμάει να μου πει και κουβέντα!

—Είναι απαράδεκτο και υποτιμητικό αυτό για τση γυναίκες, ξεφώνισε μια παντόφλα κουνώντας τη χοντρομπρατσάρα τση.

—Γιατί, μανδάμ, τση λέω εγώ μελιστάλαχτα. Από πότε έγινε υποτιμητικό το ευγενές άθλημα του άλματος; Να μη λέμε ότι θέμε τώρα.

Όπου γένηκε Ανάσταση. Μέχρι κι ο Αρχηγός, που κόντευε να κοιμηθεί, ξύπνησε κι έβανε τα γέλια. Ο Τζώρτζης από κάτω μου 'καμε νόημα «ΟΚ». Καλά πηγαίναμε.

—Για τον Έλληνα Εραστή γίνεται ούλο το τζέρτζελο, συνεχίζω εγώ. Γιατί σας πληροφορώ, αυτός είναι το μεγαλύτερό μας κεφάλαιο και ο πλέον αξιόλογος πρεσβευτής μας στην αλλοδαπή. Βγαίνεις όξω, ρε, και λες «Έλληνες» και βλέπεις τση κυρίες να παθαίνουν τεταρταίο πυρετό. Τσου κόβονται τα ήπατα, να 'ούμ'. Καθόσον, είναι γνωστόν τση πάσι ότι οι σερνικοί όξω από 'δω, «δεν»... Κι άμα λέμε «δεν», εννοούμε ΔΕΝ. Πλην όμως τα τελευταία χρόνια το λειτούργημα του Καμαχιού διέρχεται κρίση, κύριοι συνάδελφοι. Λίγο το AIDS, λίγο η αδιαφορία τση Πολιτείας, έχει περιπέσει σε μαρασμό. Οι πιάτσες ερήμωσαν, οι παραλίες άδειασαν, οι ντίσκο έπαθαν χλαπάτσα. Κάθε μέρα που περνάει όλο και περισσότεροι Έλληνες θεοί διαλέγουν τον σίγουρο και ασφαλή δρόμο τση οικογενειακής αποκατάστασης. Αποτέλεσμα: Οι πελάτισσες όπως έρχονται φεύγουν, αγάμ..., ε... ανέπαφες. Οπότε... Ξανάρχονται; Δεν ξανάρχονται. Γιατί, σου λέει, να πάω στην Ελλάδα που δεν κου-

νιέται φύλλο και να μην πάω στην Ισπανία όπου οι γύφτοι δεν καταλαβαίνουν Χριστό; Γιατί να μην πάω στο Μαρόκο, τσου αραπάδες ή στο Τούνεζι ή και στο Κογκό –που λέει ο λόγος; Οπότε, εμείς μένουμε με την ψω... ε... τη χαρά και ψάχνουμε να βρούμε τι μας φταίει και δεν τα κοινομάμε. Η Ελλάδα, κύριοι, έχει γιομίσει από άπορους «ρουμτουλετάδες» κι άνεργα γκαρσόνια. Είναι φανερό ότι κάτι πρέπει να γένει και γρήγορα.

Από κάτω τώρα δεν ακουγόταν άχνα. Καλά, τσου κούφανα τέλεια πια τσου ανθρώποι!

—Και τι πρέπει να γένει; συνεχίζω εγώ. Είναι απλό. Να πάρουμε μέτρα. Και πρώτα απ' όλα να δημιουργήσουμε κίνητρα. Για παράδειγμα: Για κάθε δέκα πελάτισσες που ικανοποιούνται να δίνουμε ένα έξτρα επίδομα στον δράστη. Από είκοσι και πάνω να του χορηγούμε άδεια προπατζήδικου. Τση πενήντα να τον προσλαμβάνουμε στο Δημόσιο αριστίνδην. Μετά να φροντίσουμε για την ασφάλισή τσου. Το ηξεύρετε ότι αυτή τη στιγμή που μιλάμε δεν υπάρχει ούτε ένας ασφαλισμένος κάμαξ εις ολόκληρον την επικράτειαν; Και θέλομεν, λέει, να λεγόμεθα πολιτισμένον κράτος! Το ηξεύρετε ότι δεν υπάρχει καν συνδικαλιστικόν όργανον όπου να ασχολείται με τα προβλήματα του κλάδου; Αίσχος. Μετά πρέπει να καταχωρηθεί το επάγγελμα στα βαριά κι ανθυγιεινά και να χορηγηθεί επίδομα επικινδύνου εργασίας. Δωρεάν ιατρική περίθαλψη βεβαίως κι άλλα πολλά, που δεν μας παίρνει ο χρόνος να αναπτύξομεν από του βήματος ετούτου.

Είπα, είπα κι άλλα κι όταν τελείωσα τσου είχα πάρει τα σώβρακα, δικέ μου. Να φανταστείς ότι μόνο που δεν με ασκώσαν στα χέρια οι δικοί μου.

—Μπράβο, ρε μεγάλε, μου λέει ο Τζώρτζης. μας κούφανες ούλους!

Στο διάδρομο όπου βγήκα ύστερα για τσιγάρο έπεσα πάνω σε κείνη την σκυλομούρα τη δημοσιογράφα που έλυνε κι έδινε. «Να μια ευκαιρία να χτυπήσουμε μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια» σκέφτηκα.

—Μπορώ να σας πω δυο λεφτά ιδιαιτέρως; τση κάνω.

—Ευχαρίστως, μου λέει αυτή.

Ψυχή δεν κυκλοφόρουνε την ώρα αυτή, τη στριμώχνω σε μια γωνιά.

—Παιδί μου εσύ! τση λέω.

Η τύπισσα έμεινε ξερή.

—Μπαρδόν; μου λέει.

—Κορμάρα μου εσύ ατελείωτη! τση ξαναλέω απλώνοντας και τα ξερά μου.

Η πατσούρω δεν πίστευε στ' αυτιά τση.

—Μα...

—Μανάρα μου εσύ παράξενη! συνεχίζω εγώ το βιολί. Έλα κορίτσαρέ μου να τη βρούμε τουγκέδερ... Μου τη δίνεις στο κρανίο, αμαρτία μου!

Και μια και δυο τη βουτάω και την μπάζω τσου καμπινέδες που έτυχε να 'ναι εκεί κοντά.

—Έλα κορίτσαρέ μου να μου πάρεις συνέντευξη, τση λω καθώς τράβαγα τον σύρτη από πίσω.

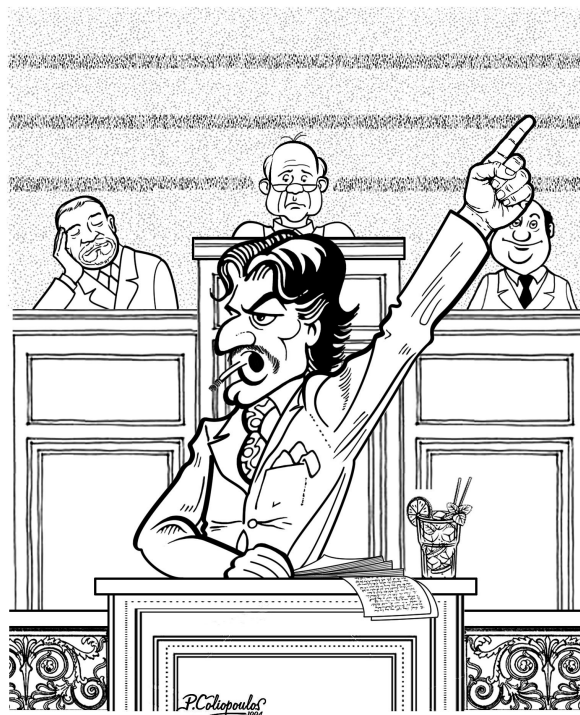
Τι να κάνουμε; Όλα για την πατρίδα δεν είπαμε;

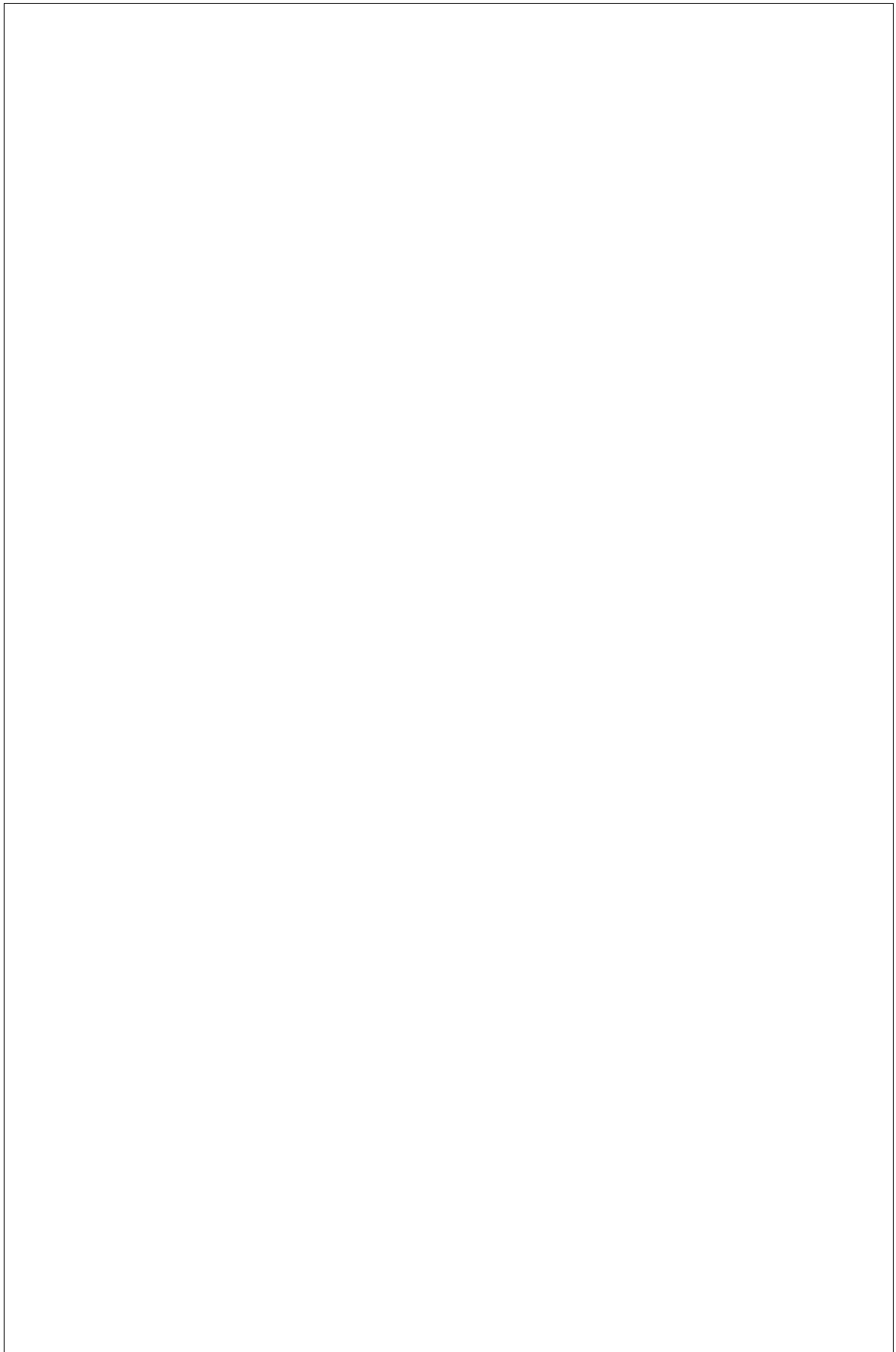
Την άλλη μέρα οι φυλλάδες με κυκλοφορούσαν πρωτοσέλιδο. «ΒΟΛΕΥΤΗΣ-ΚΑΜΑΚΙ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗ». «ΒΟΛΕΥΤΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΜΑΚΙΩΝ». «ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ

ΒΟΛΕΥΤΗΣ ΖΗΤΑ ΕΠΙΔΟΜΑ ΓΙΑ ΤΑ... ΚΑΜΑΚΙΑ». «ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΚΑΜΑΚΙΑ». Είναι μόνο μερικοί από τσου τίτλους. Όσο για την εφημερίδα τση Περσεφόνης.... Εκεί υπήρχε μια ολοσέλιδη συνέντευξη –με φωτογραφία– του φιλάρα σου του Σπύρου (που αν μη τι άλλο του άξιζε).

Όσο για τη δημοτικότητά μου... Αυτή ξετινάχτηκε στα ύψη εν μια νυχτί. Να φανταστείς ότι με σταματούσαν τα παιδιά τα δικά μας από Σύνταγμα μέχρι Κολωνάκι να μου σφίξουν το χέρι και να μ' ενθαρρύνουν στον τίμιο αγώνα μου.

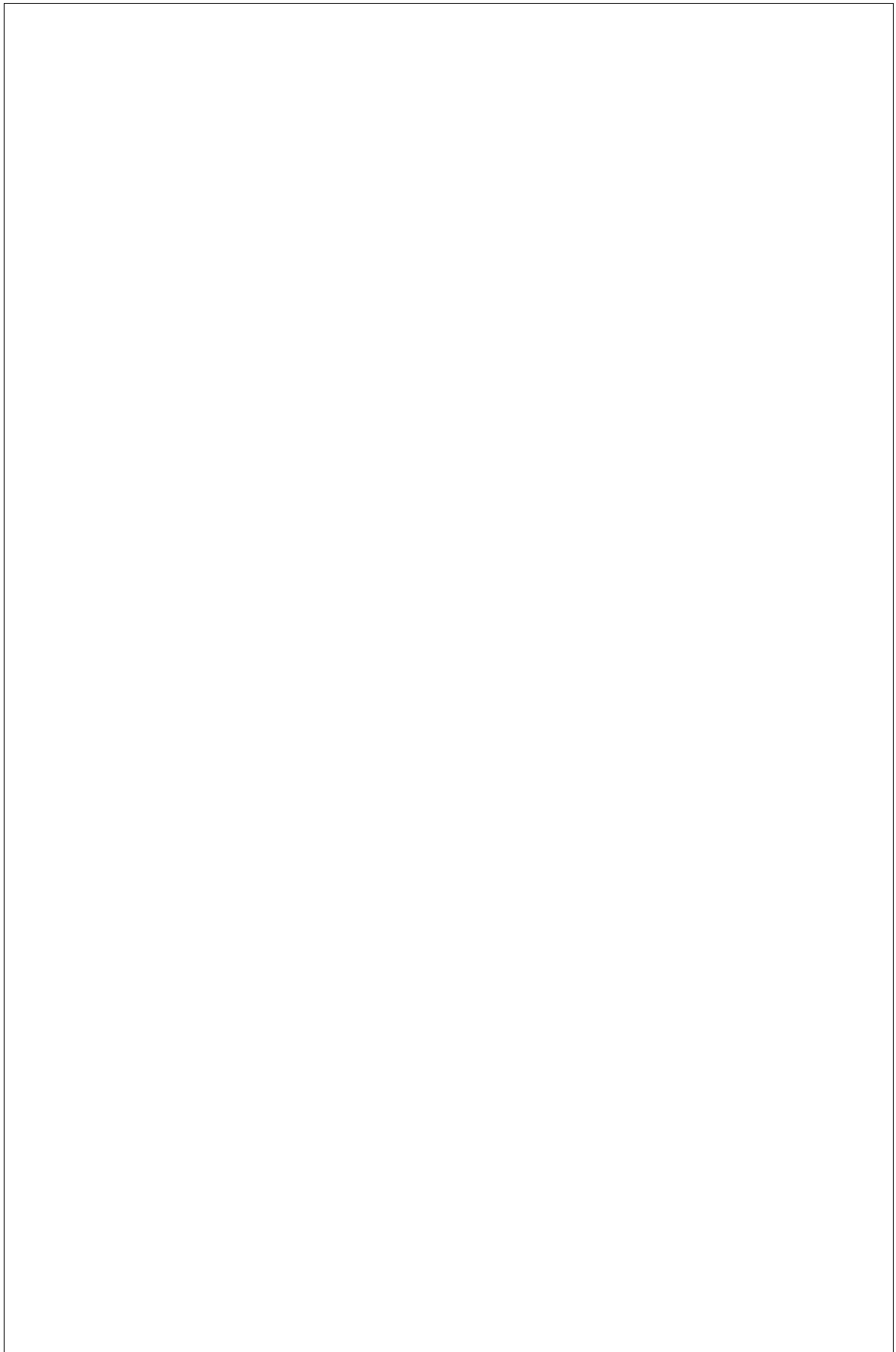
Τι να πω... Είμαι βαθιά συγκινημένος!

Κεφάλαιον 5ον
ΚΟΛΛΗΤΟΙ ΚΑΙ ΤΣΟΥΤΣΕΚΙΑ

Όπου ο Σπύρος υπεισέρχεται εις τα ενδότερα τση Παράταξης και γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα – κυρίως πράγματα.

*“Δεν είσαστε άντρες, ρε. Φοράτε φουστάνια.
Μπήκατε μέσα να πάρετε αυτόγραφα.”*

(Αλκέτας Παναγούλιας, Mr 10–0)

Ο Τζώρτζης μου στάθηκε σαν πατέρα, το σωστό να λέγεται. Μη ο Τζώρτζης πολύ αμφιβάλλω αν θα τα κατάφερνα τόσο εύκολα –και γρήγορα– να έχω πρόσβαση στα ιερά και τα όσια τση παράταξης.

Αυτό το παιδί, τι να πω... ένα κομμάτι μάλαμα! Θυσία για τσου φίλους! Και πολύ στραίητ, ρε γαμώτο, όχι σαν κάτι άλλα πουσταριά που παραμονεύουν να βρουν ευκαιρία να σου χώσουν τη στιλετιά στην πλάτη. Ο Τζώρτζης δεν ήξερε από ανακατωσούρες, μηχανορραφίες και τέτοια μπινελίχια. Καρφί δεν του καιγότουνε ποιος έπαιρνε και ποιος έχανε πόντους μέσα σ’ αυτό το τεράστιο μπουρδέλο. Πάντα έναν καλό λόγο θα ’χε για όλους (κι αν ήτουνε τόσο λερή η

περίπτωση που δεν σήκωνε καλές κουβέντες, τότε χαμογελούσε με σημασία και κουνούσε το κεφάλι με κατανόηση). Πουστιές μια φορά δεν έκαμε. Παρ' όλο που ήτουνε από τσου πολύ κολλητούς του Μεγάλου δεν έδινε δεκάρα τσακιστή για την προσωπική του προώθηση. Στην πραγματικότητα ο Τζώρτζης ήτουνε σαν και μένα –γι' αυτό και ταξιμιάσαμε. Ένας μπον βιβέρ, που του άρεζε η καλή παρέα κι ο χαβαλές, το «ωραίον φύλον» και να περνάμε όμορφα κι ωραία. Στην πολιτική βρέθηκε από σπόντα. Φαντάζομαι επειδής ήτουνε πολύ τεμπέλης για να κάμει όποια άλλη δουλειά και πολύ όξω καρδιά για να πετύχει. Ο Τζώρτζης, μεταξύ μας, είναι ο μόνος που πάω μέσα σ' όλο αυτό το κωλοχανείο. Είπαμε, παιδί-αδάμας.

Άσε που είχε του κόσμου τση γνωριμίες. Και μιλάμε από την ανώτερη αριστοκρατία του Κολωνακίου μέχρι τα χειρότερα αποβράσματα τση παραλιακής. Κι όλοι τον πήγαιναν, ακριβώς επειδή ήτουνε ντόμπρος άντρας και κιμπάρης. Από τον ανώτερο βιομήχανο μέχρι τον τελευταίο μπράβο των σκυλάδικων τση Εθνικής Οδούς, πίναν νερό στ' όνομά του. «Τζώρτζης» έλεγε κι άνοιγαν οι πόρτες διάπλατα. Άσε πια τα θήλεα... Έτσι και ήσανε κολλητός του Τζώρτζη ένα ήτουνε σίγουρο, δεν θα έγγραφες στιχάκια τση μοναχικές νύχτες του χειμώνα. Είπαμε, ταιριάζαμε. Κύλησε ο τέτζερης και βρήκε το καπάκι!

Οι συμβουλές του Τζώρτζη στα πρώτα μου βήματα στην πολιτική με γλύτωσαν από πολλά παραπατήματα. Μια δυο φορές που δεν τον άκουσα κόντεψα να φάω το κεφάλι μου. Βλέπεις, ο φιλάρας τα ήξερε τα πράγματα «εκ των έσω», που λέει ο λόγος, κι ως εξεπιτούτου οι κουβέντες του ήτουνε το Ευαγγέλιο.

Στον Τζώρτζη οφείλω και το μπάσιμό μου στον στενό κύκλο των «κολλητών». Άκου να δεις πώς γένηκε.

Γυρίζαμε ένα βράδυ από τη Στανίση —στην οποία ο δικός μου είχε ιδιαίτερη αδυναμία— και τραγουδάγαμε στο φουλ το άκρως επιμορφωτικό καψουροτράγουδο «Συγγνώμην κύριε, ποιος είστε;».

—Αυτό είναι, δικέ μου! μου λέει ο Τζώρτζης. Μεγάλη αλήθεια το άσμα. Σου λέει, «Ρε πούστη άντρα, με παίδεψες, με παίδεψες... Άει και μπιπ στα τελευταία! Μας θυμάσαι δηλαδή κάθε που θέλεις να ξεχαρμανιάσεις, παλιομπινέ. Άντε τώρα στην κερία σου, με τα μπιγκουτιά και την κυτταρίτιδα που σε περιμένει. Εγώ δεν σε ξέρω. Συγγνώμην κύριε, ποιος είστε;»

—Μεγάλη ! αναφώνησα κι ο ίδιος.

—Τιτανοτεράστια! επικρότησε ο Τζώρτζης. Ε, μα του τη φύλαγε του μπινέ! Έχαμε υπεμονή, έχαμε... Και μια ωραία μέρα, αφού είδε ότι την έπαιρνε, τσάαακ... «Συγγνώμην κύριε, ποιος είστε;».

—Τα 'θελε και τα 'παθε, ο καριόλης, Τζώρτζη, του λέω.

—Τα 'θελε δεν θα πει τίποτσι, συμφωνεί ο Τζώρτζης. Γιατί, πού πας, ρε μαλάκα, και ταλαιπωρείς τέτοιο πλάσμα, που σου 'ριξε ο καλός θεός από δίπλα; Ειμάστενε τώρα σοβαροί; Υπάρχει περίπτωση να διστάζει άνθρωπος να βροντήξει κάτω συμβίες, παιδιά, σκυλιά, γατιά, για να τρέξει κοντά σε μια θεά σαν την Κατερινιώ μας; Πρέπει να 'ναι και πολύ μαλάκας για να το σκέφτεται, κι αν το σκέφτεται τότε καλά να πάθει ο μαλάκας γιατί είναι —είπαμε—και πολύ μαλάκας.

—Πολύ μαλάκας, συμφώνησα κι ο ίδιος, που μετά από τόσα ούίσκια δεν επικοινωνούσα και στο φουλ με τον εγκέφαλό μου.

—Ο ανώτερος μαλάκας! επαύξησε ο Τζώρτζης αποφεύ-

γοντας την τελευταία στιγμή ένα *Audi* που 'ρχόταν από απέναντι. (Είναι θαύμα που μπορούσε ακόμα να βρει το λεβιέ...).

—Ο πιο μαλακισμένος μαλάκας, πλειοδότησα ο ίδιος, που δεν ήθελα να μένω πίσω.

—Όχι, ρε δικέ μου, σε ρωτάω..., μου λέει ο Τζώρτζης. Έτσι και σου καθόταν του ίδιου τέτοιο πλάσμα... Στο θεό που πιστεύεις, θα το σκεφτόσανε;

—Μωρέ, ας μου καθόταν του ίδιου και σου 'δειχνα εγώ τι εστί βερύκοχο, του κάμω.

—Αλλά, μουρμούρισε ο Τζώρτζης σκεφτικά, δεν είναι ο πάσα μίας σαν εσένα και σαν εμένα. Βλέπεις υπάρχουν ένα σωρό ανθρωπάκια γύρω μας που έχουν άλλες προτεραιότητες.

—Άλλες προτεραιότητες από τη Στανίση; απόρησα εγώ (και με το δίκιο μου).

—Άλλες γενικώς, είπε ο Τζώρτζης. Γι' αυτό και την πατάνε. Πάρε εμένα για παράδειγμα. Όλη μου τη ζωή λάτρεψα το γυναικείο φύλο —γι' αυτό και λατρεύτηκα από δαύτο. Κάθε φορά που καψουρευόμανε η κυρία έπαιρνε αριθμό προτεραιότητας νούμερο Ένα. Τίποτσι άλλο δεν μέτραγε, ρε φίλε. Ούτε οικογένεια, ούτε καριέρα, ούτε λεφτά, ούτε τίποτσι.

—Και η πολιτική; Η παράταξη;

—Α, αυτό είναι άλλο καπέλο, εξήγησε ο Τζώρτζης. Μια ολόκληρη ιστορία. Βλέπεις, αν βρέθηκα στην πολιτική απ' τον Μεγάλο βρέθηκα. Μη ο Μεγάλος εγώ τι θα 'μανε σήμερα; Το πολύ ένας μηχανικάκος του συρμού. Ούτε ο θυρωρός τση πολυκατοικίας δεν θα με γνώριζε, που λέει ο

λόγος. Αλλά ο Μεγάλος με πήρε κοντά του και μ' έφτιαξε αυτό που είμαι σήμερα. Όλους μας έφτιαξε.

Με μια επιδέξια τιμονιά απέφυγε μια νταλικά και συνέχισε.

—Έπρεπε να τον έβλεπες τότενες τον Μεγάλο, κείνα τα χρόνια! Να περπατάει στο δρόμο και να τρίζουν οι μαλτεζόπλακες! Δηλαδή, όχι ότι σήμερα... Αλλά νά, αλλιώς ήτουνε τότε. Και περί τον ποδόγυρο... Άσε, εγχυκλοπαίδειες ολόκληρες μπορεί να γράψει κανείς... Σπίθες πετούσε ο Μεγάλος τότε, σπίθες! Όχι ότι σήμερα δεν είναι 100% μάχιμος δηλαδή, να εξηγούμαστε. Αλλά, ε, πώς να το κάνουμε, περνάν τα ρημάδια τα χρόνια και το χάνουμε λίγο-λίγο... (Χαμήλωσε την φωνή του σε τόνο εκμυστήρευσης). Τση τελευταίες εκλογές τον πήγαμε στην Ξάνθη. Όπου βγαίνει ο δικός μας στο μπαλκόνι... ζήτω, σφυρίγματα, παραλήρημα, χαμός από κάτω το πόπολο. Σηκώνει κι εκείνος τα χέρια στη γνωστή του (χιλιοπροβαρισμένη) χειρονομία και τραβάει έναν συγκινημένο χαιρετισμό στον... «περήφανο λαό τση Καβάλας»!!! Κόκαλο τα πάντα. Και να 'ναι και δημοσιογράφοι από δίπλα. Του δίνει μια διακριτική σκουντιά από δίπλα ο Πάτροκλος, «Ξάνθη, Ξάνθη», του σφυράει με τρόπο. Φαίνεται ότι τον στραβάκουσε ο Μεγάλος... «Ήθελα να πω τση Κοζάνης», λέει. Γενήκαμε ανέκδοτο για μήνους. Εντάξει, ρε παιδί μου, ανθρώπινο είναι... Ποιος δεν κάμει λάθη; Όμως, κακά τα ψέματα, άλλα τα μάτια του λαγού κι άλλα τση κουκουβάγιας.

—Με δυο λόγια, δικέ μου, του λέω, ο Πρόεδρος τα 'χει ελαφρώς φτυσμένα;

Ο Τζώρτζης κόντεψε να μας πετάξει σ' ένα χαντάκι.

—Αυτή την κουβέντα μην την ξαναπείς, μου λέει αυστηρά. Ούτε γι' αστείο. Αυτά τα λένε οι εχθροί τση πα-

ράταξης και οι εγκάθετοι. Ο Αρχηγός μασάει σίδερα και θα τα μασάει για τα επόμενα εκατό χρόνια. Δεν τον ξέρεις καλά εσύ. Για ρώτα και μένα που τον έχω ζήσει από κοντά.

—Σε ρωτάω, του κάνω.

Ο Τζώρτζης κούνησε το κεφάλι μελαγχολικά.

—Χέστα, δικέ μου, μου κάμει. Χέστα. Να περικαλείς μην πάθει τίποτσι ο Μεγάλος, γιατί αλλιώς μας βλέπω να emπίπτουμε στο άσμα τση κυρίας Στανίση που λέγαμε. «Συγγνώμην κύριε, ποιος είστε;». Εκεί θα καταστήσουμε και να μου το θυμηθείς.

—Ευτυχώς που τέτοια περίπτωση δεν υπάρχει για τα επόμενα εκατό χρόνια, είπα.

—Ευτυχώς, παραδέχτηκε κι ο Τζώρτζης.

Οδήγησε για λίγο σιωπηλός και μετά μου λέει.

—Δικέ μου, σου χρειάζονται διασυνδέσεις.

—Από διασυνδέσεις άλλο τίποτσι, του κάνω.

—Δεν κατάλαβες, μου λέει ο Τζώρτζης. Μιλάω για διασυνδέσεις μέσα στην παράταξη, να 'ούμ'.

—Ε, έχω εσένα, του λέω ανέμελα. Σάματις τι, για υποργός πάω;

—Γιατί να μην πας, ρε; μου κάνει αυστηρά ο Τζώρτζης. Μήπως τι σου λείπει, μποϊ ή τσαχπινιά; Δηλαδή όλοι αυτοί οι μαλάκες που τρώνε με χρυσά κουτάλια τι παραπάνω από σένα έχουν;

—Αυτό να μου πεις.

—Αυτό σου λέω, επέμεινε ο δικός μου. Γι' αυτό μιλάω για διασυνδέσεις. Ποιόν ξέρεις, ρε, από τσου μέσα-μέσα τση παράταξης;

—Ποιόν να ξέρω; του κάνω. Μια καλημέρα έχω με τα παιδιά.

—Αυτό είναι! φώναξε θριαμβευτικά ο Τζώρτζης. Αυτό είναι! Η «καλημέρα» από μόνη της δεν φτάνει. Θα πεις ότι κάτι έκαμες όταν φτάκεις και στην «καληνύχτα». Με πιάνεις; Αλλιώς είσαι καταδικασμένος μια ζωή στην αφάνεια. Θα πηγαίνεις στη Στανίση, να 'ούμ', και θα σου λέει «Συγγνώμη, κύριε, ποιος είστε;». Και με το δίκιο της η κοπέλα δηλαδή.

Στο τσακ απέφυγε έναν μηχανόβιο που έκαμε σούζες μονάχος του.

—Αλλά αυτό δεν το θέλουμε, μου λέει. Το θέλουμε;

—Δεν το θέλουμε, συμφώνησα κι εγώ.

—Οπότεν τι κάνουμε; συνέχισε ο Τζώρτζης. Κοιτάμε να δούμε πώς πρέπει να κινηθούμε καλύτερα προς την κατεύθυνση αυτή. Και ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να κινηθούμε;

—Ξέρω 'γώ, του κάνω. Ποιος είναι;

Ο Τζώρτζης γέλασε.

—Να πάμε διακοπές, μεγάλε, μου λέει. Σε κούφανα, ε;

Με κούφανε δεν θα πει τίποτσι!

—Άκου να δεις, μου εξηγεί ο Τζώρτζης. Ως γνωστόν, μόλις σκάσει μύτη το καλοκαίρι ο Αρχηγός αρχίζει να ψάχνει για το μαγικό του. Έτσι την έχει δει τη δουλειά ο άνθρωπος, εξαπανέκαθεν, πώς να το κάνουμε; Δεν τον κρατάει η Αθήνα με τίποτσι. Οπότεν, σε πρώτη ευκαιρία παίρνει την Κυρία του, την Αυλή, τσου παρακοιμώμενους, τσου σφουγγοκωλάριους, τα βατραχοπέδιλα και τ' άλλα τσαμασίρια και την κάμει για τση παραλίες τση Χαλκιδικής.

Πως γενόταν επί τσαρικής Ρωσίας, όταν η Αγία Οικογένεια τα μάζευε το καλοκαίρι και μετακόμιζε στα θερινά ανάκτορα τση Πετρούπολης; Ε, έτσι και μεις, μόνο που αντί για θερινά ανάκτορα οι δικοί μας την κάνουν για θερινά μπάγκαλους. Το λοιπόν, ο Πρόεδρος την αράζει τση πισίνες και τση παραλίες και δεν ξεκολλάει από κει μακάρι και τι. Δηλαδή, πρέπει να γίνει ένα πολύ μεγάλο τζέρτζε-λο –άντε, να μας φάνε οι Τούρκοι τη Λήμνο, που λέει ο λόγος– για να ξεσηκωθεί ο δικός μας, να γυρίσει στην Αθήνα. Στο διάστημα αυτό μη νομίσεις ότι η Κυβέρνηση είναι ξέφραγο αμπέλι. Όχι, φίλε μου, το αντίθετο. Γιατί ο Αρχηγός μπορεί να ρίχνει τση ξάπλες του τση ξεγυρισμένες, πλην όμως περικολουθεί τα πάντα και δίνει και οδηγίες άμα χρειαστεί –με το φαξ. Άλλωστε οι υπουργοί πάνε κι έρχονται στο Κάμπινγκ. Οτιδήποτε πρόβλημα ήθελε προκύψει –τι να προκύψει δηλαδή ντάλα καλοκαίρι;– λύνεται αυτοστιγμεί και ακαριαία. Με περικολουθείς;

—Σε περικολουθώ, του κάνω.

—Γι' αυτό σου λέω, συνεχίζει ο Τζώρτζης. Πρέπει να κάνουμε μια εμφάνιση στη Χαλκιδική, έτσι, για να μπεις λίγο στο κλίμα και στα πράγματα, να σε προσέξουν.

★ ★ ★

Το οποίο μαζέψαμε τα σέα μας και τα μέα μας και μπαρκάραμε για τη Χαλκιδική.

Να μείνουμε στο Προεδρικό Κάμπινγκ δεν υπήρχε περίπτωση, ένεκα που το είχε καταλάβει ολοσούμπιτο η Αυλή. Έτσι καταφέραμε να βολευτούμε σε κάτι ενοικιαζόμενα σ' ένα κωλοχώρι τση συμφοράς εκεί κοντά, όπου μέναν και οι μπάτμεν τση Αρχηγικής Ασφάλειας –καμιά πενηνταριά νοματαίοι.

Στην Αυλή γενήκαμε δεκτοί από τον πατροπαράδοτο μπάτλερ, τον γνωστό και μη εξαιρετέο Πάτροκλο.

—Τι έκπληξη! λέει ο Πάτροκλος. Ο Πρόεδρος θα χαρεί πολύ να σας δει.

Μπήκαμε λοιπόν στα άδυτα του «Λαδογιαλού», όπως λεγόταν το κάμπινγκ. Εκεί να δεις εγκαταστάσεις, δικέ μου! Πολυτέλεια να χαζέψεις! Να σκεφτείς ότι μέχρι ιατρική μονάδα διέθετε (δεν ξέρω αν ήτουνε ειδικά για τον Μεγάλο ή αν υπήρχε πρόβλεψη στον εξοπλισμό). Πισίνες, μπαρ, εστιατόρια... Τι ήθελες και δεν έβρισκες! Μέχρι Κέντρο Τύπου είχανε φτιάξει οι κουφάλες, για να κάμει δηλώσεις ο Ηγέτης όταν του θυμόταν!

Ο Μεγάλος δεν είχε ξυπνήσει ακόμα —ήτουνε βλέπεις μόνο εντεκάμισι η ώρα— κι έτσι μας υποδέχτηκε η Κυρία.

Αυτή ήτουνε η δεύτερη φορά που την έβλεπα κι ομολογώ ότι ξανά μου κόπηκε η ανάσα. Γιατί, ρε δικέ μου, εδώ μιλάμε για πολλά κυβικά, ρε γαμώτο! Μιλάμε για ΤΟ πλάσμα! Ειδικά τώρα που την έβλεπα με μαγιό (εντάξει, σεμνό, ολόσωμο, αλλά πάντως μαγιό), με πλούσια τα ελέη να ξεχειλίζουν, τον καταλάβαινα ακόμα καλύτερα τον Μεγάλο που δεν του καιγόταν καρφί αν καίγεται ο κόσμος — που λέει ο λόγος δηλαδή. Γιατί, εσένα θα σ' ένοιαζε, σαν να λέμε, αν σου 'πεφτε τέτοιο λαχείο στο μερτικό;

Καθίσαμε με την Κυρία το λοιπόν, ήπιαμε τη φραπεδιά μας κι όση ώρα ο Τζώρτζης την ενημέρωνε για τα νέα από Αθήνα εγώ έκοβα κίνηση ένα γύρο. Όλα τα γνωστά προσώπατα του «εσωτερικού κύκλου» είχαν μαζωχτεί εδώ. Ο Παυσανίας ο Βάβουλας (ο δαιμόνιος διπλωμάτης μας), ο Σάκης, ο Ντένης (η φωνή τση παράταξης), ο Λαλάς (ο θεωρητικός), ο κοντοπίθαρος ο Πάπυ (που ήθελε να πάμε τση Σταυροφορίες ξανά, να πάρουμε την Πόλη και την Αγιά Σο-

φιά), κάμποσοι «κολλητοί» δημοσιογράφοι, μεταξύ των οποίων και η δικιά μου, η σκυλομούρα η Περσεφόνη, κι άλλοι που δεν θυμάμαι αυτή τη στιγμή. Γύρω από την Κυρία βέβαια, σε απόσταση αναπνοής, ο Αστρολόγος, ο Εξομολόγος και μια καινούργια «κολλητή» (αντικαταστάτρια τση αλήστου μνήμης Σουρλούογλου) που τη φώναζαν Ντέμπυ. Αυτή τη Ντέμπυ βάλθηκα να χαζεύω κι εγώ, μιας και δεν είχα τίποτσι καλύτερο να κάμω. Η Ντέμπυ ήτουνε κοντά στα σαραντατότσα, ζουμερή, με χαρακτήρα, έφερνε λίγο προς το κατινέ —όπως όλοι οι κολλητοί τση Κυρίας— και φαινόταν να λύνει και να δένει εκεί μέσα. Το ένστικτο μου 'λεγε ότι αυτή η κυρία ήτουνε γερό χαρτί να έχει κανείς στο μανίκι του για ώρα ανάγκης.

Η κυρία Ντέμπυ ήτουνε αραγμένη σε μια σεζλόνγκ λίγο παραπέρα και διάβαζε «ΚΑΙ» πίνοντας λεμονάδα και καπνίζοντας «*More menthol*». Φορούσε ένα κιτσουλέ παρεό, ψάθινη καπελαδούρα και μεγάλα μαύρα γυαλιά. Κάτι αναγνωριστικά βλεφαρίσματα που τση έριξα έκανε ότι δεν τα είδε, αλλά φρόντισε να ξεσκεπάσει λίγο περισσότερο μπουτάκι σε κοινή θέα. Το 'χα δει αυτό το έργο πολλές φορές, δικέ μου.

Κατά τση δωδεκάμισι ήρθε να προστεθεί στην ωραία συντροφιά μας κι ο Ηγέτης, αγουροξυπνημένος πλην ευδιάθετος.

—Βρε Τζώρτζη, εσύ εδώ; Πότε ήρθες; λέει του Τζώρτζη.

—Ε, είχαμε λίγη λάσκα στο υπουργείο, κύριε Πρόεδρε, και είπα με τον φίλο μου τον Σπύρο από 'δώ να 'ρθούμε να σας πούμε μια καλημέρα.

Ο Αρχηγός μου 'ριξε μια απλανή ματιά.

—Σπύρος... Σπύρος..., προσπάθησε να θυμηθεί.

—Ο βουλευτής μας, που άδειασε αυτόν τον ταλαίπωρα τον Μονοκούκη στην μονοεδρική των Στουφονησιών;..., τον βοήθησε ο Τζώρτζης.

Ο Πρόεδρος με θυμήθηκε αμέσως.

—Α, μάλιστα, είπε σφίγγοντας μου το χέρι χαλαρά. Ο δικηγόρος από την Καλαμάτα. Τι κάνετε αγαπητέ μου; Τι κάνει η ωραία μας Μεσσηνία;

—Σας χαιρετάει, κύριε Πρόεδρε, του λέω ξεροκαταπίνοντας. Πάντα στο πλευρό μας.

—Πράγματι, χαμογέλασε ευχαριστημένος ο Μεγάλος. Πράγματι. Οι Μεσσήνιοι υπήρξαν ανέκαθεν οι πλέον δημοκρατικοί πολίτες.

Και γύρισε στο χαμομηλάκι του που μόλις είχε σερβίρει η Κυρία του.

Καθίσαμε καμιά ώρα εκεί χαζολογώντας και μετά η Κυρία πρότεινε να κατεβούμε στην παραλία για μπάνιο.

—Πηγαίνετε εσείς, μας προέτρεψε ο Αρχηγός. Εγώ λέω να φυλαχτώ σήμερα γιατί έβαλε μια ψυχρούλα (είχε 40 βαθμούς υπό σκιάν!), μην αρπάξω κάνα κρυολόγημα στα καλά καθούμενα. Άλλωστε είναι ώρα για την καθιερωμένη μου σιέστα πριν από το φαγητό.

Έτσι, βάλαμε τα μαγιό μας και κατεβήκαμε στο κύμα. Τεχνηέντως φρόντισα να πέσω δίπλα στην φίλη.

—Ωραία μέρα σήμερα, τση κάμω ψευτοπλατσουρίζοντας.

—Με τέτοιο καύσωνα; μου κάμει. Τι λέτε τώρα;!

—Τρόπος του λέγειν, τα μπαλώνω εγώ. Επιτρέψτε μου

να συστηθώ... Σπύρος Μπαρακούντας, αριστίνδην βουλευτής Στουφονησίων.

—Χαίρω πολύ, μου κάμει η γκόμενα. Ντέμπυ Κοιλιο-δούλου-Παπατράγου.

Μάλιστα.

Κολυμπήσαμε λίγο και μετά βγήκαμε για ηλιοθεραπεία.

—Με το μπαρδόν, τση λέω όπως σκουπιζόταν, αλλά πρέπει να σας πω ότι εισάστενε και το πρώτο παιδί, να 'ούμ'.

Τρίχες. Χάλι μαύρο ήτουνε, αλλά τι να πει κανείς τέτοιες ώρες; Εδώ παιζόταν ολόκληρη καριέρα.

Η τύπισσα κολακεύτηκε.

—Κύριε Μπαρακούντα, μου κάνει (δήθεν) αυστηρά, θα σας μαλώσω. Τι λόγια είναι αυτά; Δεν ενδρέπεσθε; Παντρεμένη γυναίκα;...

—Κι επειδή εισάστενε παντρεμένη παναπεί ότι πεθάνατε κιόλας; τση πετάω. Τι λέτε, μανδάμ, εδώ σας βλέπω και μου κόβονται τα ήπατα!

Η φίλη χαχάνισε φιλάρεσκα.

—Κύριε Σπύρο!...

Αλλά δεν ήξερε η γυναίκα με τι κουμάσι είχε να κάνει! Το οποίο τση την έπεσα στο πίτσι-πίτσι και μέχρι να μας φωνάξουν για φαγητό τση είχα κλείσει ραντεβού για το ίδιο εκείνο βράδυ «να κάνουμε έναν ρομαντικό περίπατο στην ακρογιαλιά». Όχι θα καθόμανε!

Τση μέρες που ακολούθησαν ο Τζώρτζης με παρουσίαζε δεξιά κι αριστερά και φρόντιζε για την ενημέρωσή μου.

—Πρέπει να ξέρεις, μου είπε, ότι εδώ πέρα —και παντού— κουμάντο κάνει η Κυρία. Αυτή οργανώνει κι αυτή είναι που «βοηθάει» τον Αρχηγό να παίρνει αποφάσεις. Όποιος στραβοκαθίσει τση Κυρίας, χάθηκε. Καλύτερα να πάει να γίνει κουλουρτζής στην Αθηνάς, δεν έχει μέλλον. Να το θυμάσαι αυτό. Και κοίτα —επειδή σε ξέρω— μην και σου περάσει από το μυαλό να κάμεις τα δικά σου, γιατί σ' έφαγε το μαύρο το σκοτάδι, καχομοίρη μου. Η Κυρία δεν είναι σαν αυτές που ξέρεις. Η Κυρία είναι πρόσωπο ηθικώς άμεμπτο και υπεράνω πάσης υποψίας.

Αμ δεν το 'ξερα;!!!

—Πρόσεχε αυτόν τον γλύφτη τον Πάτροκλο, συνέχισε ο Τζώρτζης. Είναι συνέχεια δίπλα στον Πρόεδρο. Μόνο που δεν του κρατάει το καθίκι να κατουρήσει, που λέει ο λόγος. Το ίδιο και ο Ντένης. Πολύ μεγάλη λουμπίνα! Κανείς δεν ξέρει τι παιχνίδι παίζει. Μεγάλη σουπιά. Ο Σάκης, είπαμε, είναι νούμερο. Ό,τι πει ο Αρχηγός. Δεν είναι κακός, μαλάκας είναι. Αλλά οι μαλάκες είναι που κάνουν τση ζημιές, μην το ξεχνάμε. Ο Πausανίας πάλι... Φυτό. Τόσο κοιμίσση άνθρωπο δύσκολο να βρεις. Σε άλλες εποχές ο Μεγάλος θα τον είχε στείλει στο σπιτάκι του, να φυτεύει γλαδιόλες, έλα όμως που ήτουνε από τσου πρώτους (και τσου λίγους) που υποστήριξαν την Κυρία όταν μας προέκυψε! Η Κυρία δεν το ξεχνάει αυτό. Πρόσεχε ακόμα αυτόν τον ζουμπά τον Πάπυ. Μη σε ξεγελάει η αστεία του φατσούλα και τα θεοτικά του. Ο Πάπυ είναι μούτρο αδίστακτο. Το παίζει υπερπατριώτης, αλλά είναι φασιστόμουτρο πρώτης. Δεν θα δίσταζε να μαχαιρώσει και την ίδια του τη μάνα, αρκεί να το 'κανε πισώπλατα. Ο Πάπυ έχει μεγάλη δύναμη, γιατί είναι ανακατεμένος σ' ένα σωρό εκκλησιαστικές και παραεκκλησιαστικές οργανώσεις κι όλοι ξέρουμε τι είναι ικανοί να κάμουν οι παπάδες στην Ελλάδα. Για τον Λαλά σου έχω

πει κι άλλοτε. Μακριά. Μα-κρι-ά. Φοβερός Μακιαβέλλης κι αδίστακτο μούτρο. Ο Μεγάλος του έχει αδυναμία. Βλέπεις, θα πάει με τον καημό ότι δεν έβγαλε ένα γιο που να του μοιάζει. Ο Λαλάς είναι έτσι όπως θα 'θελε να 'ταν ο γιος που θα τον διαδεχόταν. Με τον Λαλά, πέρα από μια «καλημέρα, πώς είσθε», να μην επιδιώξεις να 'χεις. Δεν ξέρεις ποτέ από πούθε θα σου 'ρθει με δαύτον.

—Και η κυρία Ντέμπυ, τι μέρος του λόγου είναι αυτή; τον ρωτάω.

—Η Ντέμπυ είναι η παρούσα αυτοκόλλητη τση Κυρίας, μου εξήγησε ο Τζώρτζης. Εντάξει, για την ώρα έχει λόγο. Για την ώρα όμως, γιατί η Κυρία τση αλλάζει τση κολλητές σαν τα πουκάμισα. Δεν ξέρω τι γίνεται, ρε παιδί μου! Εκεί που είναι κώλος και βραχί, ξαφνικά τα πράγματα σκατώνουν και τση στέλνει από κει που 'ρθαν. Ξεχνάει κανείς το κάζο τση Σουρλούογλου;

Αμ, εμένα ρώτα να σου πω!

Την τρίτη μέρα κατά τας γραφάς μ' έπιακε ο Τζώρτζης ιδιαιτέρως.

—Δικέ μου, μου λέει, πέσαμε στην περίπτωση. Μαγειρεύεται «αναδόμηση». Έχουν πέσει τα μεγάλα κεφάλια να φτιάχνουν λίστες.

—Δηλαδή; του κάνω.

—Τι δηλαδή, ρε; μου λέει ο Τζώρτζης. Δεν το κατάλαβες; Ή τώρα ή ποτές. Νά η ευκαιρία για σένα, φιλάρα.

Κουφάθηκα, δικέ μου! Ο Τζώρτζης μίλαγε για υποργείο! Το διανοείσαι. Εγώ, ο Σπύρος Μπαραχούντας υποργός!

—Καράφλιασα, δικέ μου, του λέω του Τζώρτζη. Τι μου λες τώρα;

—Αυτό που σου λέω, μου λέει ο Τζώρτζης. Πλάκωσαν τα θήλεα να καταρτίζουν λίστες. Πέφτουν κεφάλια λέμε. Θα κλάψουν μανούλες!

—Και καλά, εσύ δεν ανησυχείς; απόρησα.

Ο Τζώρτζης γέλασε.

—Εμένα, φιλάρα, μου λέει, για να με ξεκουνήσει κανείς θα πρέπει να 'χει πια κουτιάνει τέλεια ο Αρχηγός και κάτι τέτοιο βέβαια δεν είναι ορατό στο άμεσο μέλλον.

Αυτό να λέγεται.

—Και τι να κάμω; τον ρωτάω.

—Τι να κάμεις; απορεί ο Τζώρτζης. Τι θα πει τι να κάμεις; Είναι οφθαλμοφανές. Αφού οι λίστες φτιάχνονται από την Κυρία...

—Καλά, εσύ δεν μου 'πες προ πέντε λεφτά ότι η Κυρία είναι «υπεράνω»; απορώ εγώ.

—Ναι, ρε μαλάκα, μου λέει ο Τζώρτζης. Η Κυρία είναι, οι άλλες όμως;

—Ποιες άλλες; απορώ ξανά εγώ.

—Οι παρατρεχάμενες, μωρέ. Η Ντέμπυ και η δικιά σου, η δημοσιογράφα η Περσεφόνη.

—Μην μου πεις!...

—Στο λέω, μου λέει ο Τζώρτζης άτεγκτος.

Το οποίοιον πήρα να τρέχω πίσω από τα εν λόγω θήλεα. Πρώτα την έπεσα με τρόπο στην Ντέμπυ που ήτουνε και η πιο πρόσφατη αμαρτία.

—Ντέμπυ, τση λέω, πολύ σε πάω, κουκλάρα μου.

—Μη, θα μας δουν, μου λέει αυτή (δήθεν).

—Κι αν μας δουν τι, ντροπή είναι; τση λέω. Αφόσον το ξέρεις ότι για την πάρτη σου εγώ ότι θέλεις. Αφήνω και γυναίκα και παιδιά και τα πάντα, αρκεί να πεις εσύ το ναι, μανάρι μου ατελείωτο.

—Μα αφού δεν έχεις γυναίκα και παιδιά! απορεί —και με το δίκιο τση— η γυναίκα.

—Ναι, παραδέχομαι εγώ, αν είχα όμως;

Το οποίο, για να μην τα πολυλογώ, παρέσυρα τη Ντέμπυ στον βόρβορο τση αμαρτίας κι αφού με τα πολλά επιτελέσαμε το φυσικό μας καθήκον (επανειλημμένως) τση το φέρνω απόξω-απόξω.

—Έμαθα ότι σχεδιάζεται αναδόμηση, τση κάνω.

Η γκόμενα έκαμε το κορόιδο.

—Κάτι πήρε και μένα τ' αυτί μου, μου κάνει.

—Δεν μπορεί, λέω. Εσύ είσαι κολλητή με την Κυρία. Άμα δεν ξέρεις εσύ ποιος θα ξέρει;

Η δική μου κολακεύτηκε.

—Πράγματι..., μου κάνει.

—Το οποίο, ρε Ντεμπάκι, τση κάνω, δεν ρίχνεις και κάνα φωνήεντο για την πάρτη μας, να 'ούμ';

Η Ντέμπυ έκαμε τη δύσκολη.

—Άπαπαπά, μου λέει. Εγώ δεν ανακατεύομαι με τέτοιους μπελάδες. Ούτε να το συζητάς.

—Γιατί; την πιέζω εγώ. Μια κουβέντα θα πεις. Τι ψυχή έχει μια κουβέντα;

—Κι αν θυμώσει η Κυρία; Αν πάρει ανάποδες; Οποία η θέση μου εμένα;

—Μωρέ, μη φοβάσαι, την καθησυχάζω. Πες εσύ «Σπύρος» και θα δεις η Κυρία. Για να μη σου πω ότι θα σου πει και μπράβο...

Η Ντέμπυ το 'ριξε στο διστακτικό.

—Δεν ξέρω... Δεν πρέπει... Δεν μπορώ...

Τελικά όμως, κι αφού τσέπωσε ένα χρυσό βραχιόλι κι ένα άλλο με μπριγιάντι, δέχτηκε να το διακινδυνέψει. Α, ρε δικέ μου, τι δεν κάμουν τα θήλεα για την πάρτη μου! Θυσία γίνονται οι άχαρες, θυσία!

Με την Περσεφόνη τα πράγματα ήτουνε πιο εύκολα (δηλαδή «εύκολα» τρόπος του λέγειν).

—Ξέρω γιατί έρχεσαι, παλιομόρτη, μου πετάει η δημοσιογράφα. Για υποργείο πας κι ελόου σου, αληταρά.

—Δηλαδή, το κατά δύναμιν, μάτια..., λέω κι εγώ μισοκακόμοιρα.

Η σκυλομούρα με χούφτωσε στα γεμάτα.

—Αγόρι μου εσύ, ατίθασο! μου λέει. Έλα να με κάμεις δική σου κι εγώ... ό,τι πεις.

Λες και δεν ήξερα τι με περίμενε! Αλλά, είπαμε, το καλό του τόπου πάνω απ' όλα!

★ ★ ★

Και ξαφνικά, ένα πρωί, μας την πέφτει η τηλεόραση. Ξεμπάρκαραν από φορτηγάκια, με κάμερες, καλώδια, ρεφλέκτορες, φλας... Φωνές, τρεχάματα, καχό! Τεχνικοί από 'δω, ηχολήπτες από κει, κάμεραμεν από παρακεί... Και πάνω απ' όλα ένας κοντός με τραγιάσκα αμερικάνικη να δίνει διαταγές. Αυτός, όπως έμαθα αργότερα, ήτουνε ο μέγας Σουσούμης, ο προσωπικός σκηνοθέτης του Αρχηγού. Χάος!

—Τι γίνεται, ρε Τζώρτζη; ρωτάω τον Τζώρτζη. Αποφάσισαν την αναδόμηση;

—Όχι, με πληροφορεί ο Τζώρτζης. Ήρθαν να σηκώσουν ταινία τον Μεγάλο την ώρα που κολυμπάει.

—Κολυμπάει ο Μεγάλος;!!! απόρησα εγώ, γιατί μια βδομάδα τώρα τον Μεγάλο δεν τον είδα να μπαίνει στο νερό.

—Σήμερα θα κολυμπήσει, μου λέει ο Τζώρτζης. Ξέρεις... για τα ΜΜΕ. Όχι τίποτσι άλλο, αλλά για να κλείσουμε τα στόματα εκείνα που έχουν αμφιβολίες ότι είναι 100% μάχιμος.

Αυτό να μου πεις.

Το οποίοι στήθηκε το σκηνικό, κάμερες, ρεφλέκτορες και δεν συμμαζώνεται, τοποθετήθηκαν οι ηθοποιοί —εμείς δηλαδή— τση θέσεις που μας καθόρισε ο Ζεφινέλλι τση παράταξης, ο Τζώρτζης με μένα να κάνουμε κανό, ο Πάπυ να φτιάχνει σπιτάκια στην άμμο, ο Σάκης —με το κουστούμι— κάτω από μια ομπρέλα, η Κυρία στην παραλία να διαβάζει Ουμπέρτο Έκο κι αρχίσαν οι πρόβες.

—Όχι έτσι, Τζώρτζη! ούρλιαζε ο σκηνοθέτης. Με νεύρο, με νεύρο.

—Κύριε Πάπυ, μην πετάτε άμμο στον κύριο Λαλά.

—Κυρία Ντέμπυ, καλύψτε τον αριστερό σας γοφό περικαλώ.

—Σάκη, μην κοιμάσαι.

Σε λίγο έφτακε και μια διμοιρία από βατραχάνθρωπους των Ο.Υ.Κ. και χωρίς να μιλήσουν σε κανένα έβαλαν τση μποτίλιες και πέσαν στο νερό.

—Τι θέλουν αυτοί; ρωτάω τον Τζώρτζη.

—Οι μισοί θα περιπολούν στα πέριξ υποθαλασσίως για κάθε ενδεχόμενο, μου εξήγησε ο Τζώρτζης.

—Κι οι άλλοι μισοί;

Ο Τζώρτζης χαμογέλασε αινιγματικά.

—Οι άλλοι μισοί, είπε, θα κολυμπάν κάτω από τον Μεγάλο, να τον υποβαστάζουν, μην κουραστεί και μας βουλιάξει.

Μάλιστα.

Κατά τη μιάνιση –κοντεύαμε να βγάλουμε πια φουσκάλες από τον ήλιο και το κουπί– φάνηκε επιτέλους ο Μεγάλος μαζί με τον Πάτροκλο, τον Πausανία και τον Ντένη. Όλοι με μπουρνούζια και καπελάκια ασορτί για τον ήλιο. Τεχνικοί και ηθοποιοί –στο σήμα του σκηνοθέτη– ξεσπάσαμε σε αυθόρμητα χειροκροτήματα, του Τζώρτζη του 'φυγε μάλιστα το κουπί κι αναγκαστήκαμε να ξανατραβήξουμε τη σκηνή.

—Κύριε Πρόεδρε, ούρλιαξε ο Σουσούμης στη ντουντούκα που κράταγε. Βγάλτε το μπουρνούζι και μπίτε στο νερό σιγά-σιγά.

Ο Πρόεδρος υπάκουσε.

—ΚΑΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΤΟΠΙΟ! ούρλιαξε ο σκηνοθέτης καθώς ο Αρχηγός εξοικειωνόταν με το υγρό στοίχειο.

Η εξοικείωση κράτησε καμιά δεκαριά λεφτά, οπότε τον παρέλαβαν οι βατραχάνθρωποι κι ο Μεγάλος άρχισε το κρώουλ.

—ΜΑΚΡΙΝΟ ΠΛΑΝΟ! ωρυόταν ο Σουσούμης. ΜΑΚΡΙΝΟ ΠΛΑΝΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΣΤΕ ΤΟ.

Ο Πρόεδρος έκαμε τέσσερις απλωτές μετρημένες και στην πέμπτη ο σκηνοθέτης διέταξε «ΣΤΟΠ, ΤΕΛΟΣ».

Αμέσως οι βατραχάνθρωποι –καράφλιασα, δικέ μου, με την εκπαίδευση αυτών των ανθρώπων!– τον άδραξαν, τον έβγαλαν όξω, τον στέγνωξαν μ' έναν τέλειο συντονισμό κινήσεων, τον τύλιξαν στο μπουρνούζι και τον παρέδωκαν στον αναμένοντα Πάτροκλο, που ανέλαβε τα περαιτέρω. Σε μισή ώρα η παραλία του «Λαδογιαλού» έβρισκε την γνωστή τση ηρεμία.

Το ίδιο βράδυ με κάλεσε η Κυρία.

—Κύριε Σπύρο, μου κάμει, η Ντέμπυ μου είπε τα καλύτερα λόγια για σας.

Αυτό έλειπε να μην έλεγε!

—Καλοσύνη τση, λέω ο ίδιος σεμνά και συνεσταλμένα.

—Αλλά και η Περσεφόνη πίνει νερό στο όνομά σας, παρατήρησε η Κυρία.

Αμ, με τόσες γυμναστικές πώς να μην πίνει;

—Ο θεός να το 'χει καλά το κορίτσι, ξαναλέω εγώ ακόμα πιο σεμνά.

—Ο Θεός! κουνάει το κεφάλι η Κυρία κάνοντας συγχρόνως τον σταυρό τση με ευσέβεια. Ο Θεός! Η Ανωτέρα Δύναμις! Πιστεύετε στον Θεό, κύριε Σπύρο;

—Αλίμονο τώρα, μανδάμ, τση κάνω. Ρωτάτε; Υπάρχει άνθρωπος που να μην πιστεύει;

Η Κυρία ξανακούνησε το κεφάλι.

—Δυστυχώς, κύριε Σπύρο, μου κάνει, δυστυχώς. Στη δύσκολη εποχή που ζούμε οι άνθρωποι απομακρύνονται όλο και περισσότερο από τον Θεό.

—Γι' αυτό θα μας κάψει, τη σιγοντάρω κι εγώ.

Η Κυρία ξανασταυροκοπήθηκε.

—Κύριε Σπύρο, μου λέει μετά από μια μικρή παύση, δεν σας κρύβω ότι κι εγώ η ίδια τρέφω μιαν κάποιαν εκτίμηση στο πρόσωπό σας. Βλέπετε δεν ξεχνώ τση υπερεσίες που αφιλοκερδώς (αυτό το «αφιλοκερδώς» τονίστηκε ιδιαίτερα) μου προσφέρουν οι φίλοι μου. Πάντα προς το συμφέρον τση παράταξης και τση πατρίδος, εννοείται.

—Εννοείται, συμφώνησα.

—Επίσης δεν σας κρύβω, συνέχισε η Κυρία, ότι κι ο ίδιος ο Πρόεδρος σας εκτιμά ιδιαιτέρως.

Μπα, με θυμόταν ο Πρόεδρος;

—Αυτό με τιμά, λέω.

—Γι' αυτό και σκέφτεται να σας περιλάβει με την εμπιστοσύνη του στην επόμενη αναδόμηση που ετοιμάζει, κατέληξε η Κυρία.

Τέτοια ν' ακούω!

—Ομολογώ ότι με βρίσκετε έκπληκτο, τση λέω εγώ δίκην σουπιάς.

—Δεν πειράζει, με κόβει η Κυρία, θα συνηθίσετε. Αλλά θέλω να σας πω και κάτι άλλο.

—Είμαι όλος αυτιά, τη διαβεβαίωσα.

—Όπως θα ξέρετε, μου λέει η Κυρία, η Ντέμπυ είναι πολύ φίλη μου και ως φίλη τη νοιάζομαι και την πονάω.

Άφηκε έναν αναστεναγμό.

—Δυστυχώς, συνέχισε, το καημένο το κορίτσι ατύχησε στον γάμο του. Αυτή την στιγμή βρίσκεται στη διαδικασία τση έκδοσης διαζυγίου. Τραυματική εμπειρία, δεν συμφωνείτε;

—Απολύτως, συμφώνησα εγώ, που δεν έδινα δεκάρα τσακιστή για τση τραυματικές εμπειρίες τση Ντέμπυς.

Η Κυρία μου έριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα.

—Η Ντέμπυ σας έχει ιδιαίτερη αδυναμία, μου λέει. Ελπίζω να ανταποκρίνεσθε.

—Το κατά δύναμιν, μανδάμ, τη διαβεβαίωσα. Το κατά δύναμιν.

—Έτσι μπράβο, αναστέναξε η Κυρία. Μου αρέσει να βλέπω ευτυχισμένα ζευγάρια γύρω μου, σαν εμένα με τον Πρόεδρο!

—Πράγματι, τση λέω.

—Οπότε, κύριε Σπύρο, μου λέει η Κυρία δίνοντάς μου το χέρι, τα είπαμε, τα συμφωνήσαμε. Δεν έχουμε πλέον καμιά εκκρεμότητα. Όλα είναι τακτοποιημένα και χαίρομαι αν συνέβαλα γι' αυτό. Όσο για κουμπάρα... Δεν χρειάζεται να ψάχνετε μακριά. Έχετε εμένα.

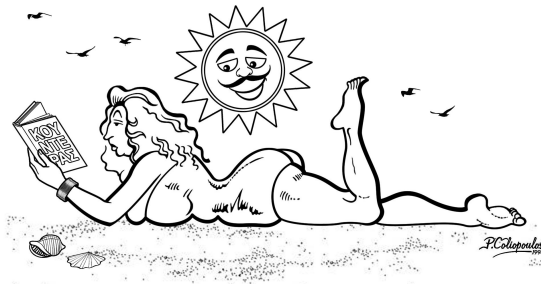
Ξερός ο δικός σου, δικέ μου!

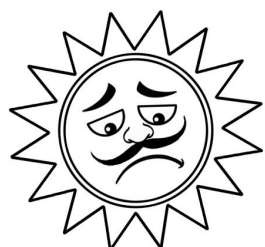
—Μανδάμ...! πήγα να διαμαρτυρηθώ.

Αλλά η Κυρία έφευγε ήδη.

—Γυρίστε στην Αθήνα, κύριε Σπύρο, μου πέταξε πριν εξαφανιστεί. Γυρίστε και περιμένετε στο ακουστικό σας. Η λίστα είναι σχεδόν έτοιμη.

Το οποίο, Τόμπολα!

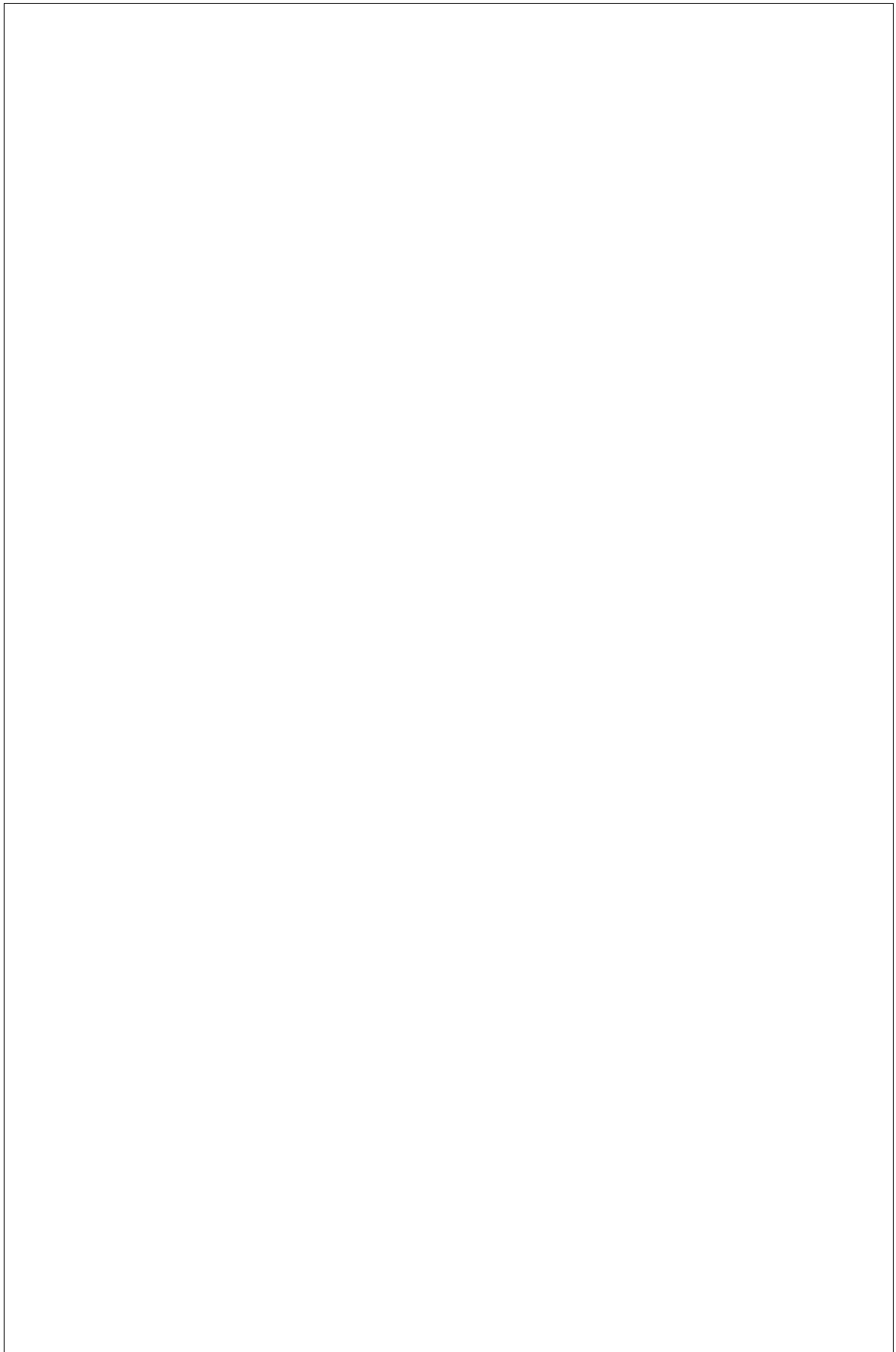

You Greek, ρε !

P. Coliopoulos
1994

Κεφάλαιον 6ον
ΥΠΟΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥΒΛΑ

Όπου ο Σπύρος λαμβάνει, αξιοκρατικώς, υπουργικόν χαρτοφυλάκιον κι εξορμά ακάθεκτος προς εξωραϊσμόν του Ελληνικού Κοινωνικού και Οικονομικού βίου και πολιτείας.

«Μείνε μαζί μου έγκυος
είμαι πολύ φερέγγυος»

(Λευτέρης Πανταζής, λαϊκός αοιδός)

«Γιατί να το κρύψωμεν άλλωστε;...»

(Κων/νος Μητσοτάκης, μη λαϊκός πολιτικός)

Είχαν περάσει κάμποσες μέρες από την επιστροφή μου στην Αθήνα –ο Ηγέτης δεν έλεγε βέβαια να το κουνήσει από την ωραία Χαλκιδική (τι, χαζός ήτουνε;)- κι εγώ κολλημένος στο τηλέφωνο, κατά τση επιταγές αφενός μεν τση Κυρίας αλλά και του Τζώρτζη (στον οποίο δεν είχα πει κουβέντα από την συνομιλία που είχα με την θεά τση παράταξης, περισσότερο γιατί φοβόμουνα μην

με πάρει στο φιλό παρά για οτιδήποτε άλλο –άσε, γαμώτη μου, έτσι που μπλέχτηκα πάλι!).

—Κολλητέ, μου λέει ο Τζώρτζης, δώκε προσοχή. Οι μέρες είναι πονηρές. Η αναδόμηση είναι προ των θυρών. Στήσου μπροστά στο τηλέφωνο και περίμενε. Γιατί, έτσι και πάρει ο Μεγάλος και δεν σε βρει, δεν θα χάσει να σκάσει, θα πάρει άλλον. Το οποίο... αντίο χαρτοφυλάκιο!

Έτσι κι εγώ είχα κολλήσει δίπλα στο τηλέφωνο και περίμενα εναγωνίως. Γιατί, πώς να το κάνουμε, ρε δικέ μου, δεν ήτουνε και μικρό πράγμα το υποργιλίκι, έτσι στα καλά του καθουμένου!

Το οποίο, όταν καμιά φορά κουδούνισε το ρημάδι εγώ το είχα σηκώσει πριν καλά-καλά σταματήσει το ντριν. Αλλά, δυστυχώς, δεν ήτουνε από κει που περίμενα αλλά από την Ρίτσα, την παλιά εκείνη αμαρτία, την υπερεσία τση Βουλής, που όλο και την έβλεπα καμιά φορά στο κρυφό και το παράνομο –για τον φόβο του αρραβωνιάρη– έτσι, για να μην χαλάει η επαφή. Και πολύ καλά έκαμα, γιατί η επένδυση στο πρόσωπο τση πιτσιρίκας νά που απέδιδε.

—Σπύρο, μου λέει η Ρίτσα. Μόλις μας ήρθε ένα έγγραφο από την Εισαγγελία που ζητάει, λέει, την άρση τση ασυλίας σου γιατί, λέει, υπάρχουν κάτι γραμμάτια διαμαρτυρημένα που δεν τα πλέρωσες και να επιληφθούμε, λέει, πάραυτα.

—Τι γραμμάτια; απόρησα εγώ, που (ως συνήθως με κάτι τέτοιες λεπτομέρειες) δεν θυμόμανε τίποτσι για γραμμάτια.

—Τα χαρτιά εδώ αναφέρουν ένα ποσόν από τριάντα μύρια, μου λέει η Ρίτσα.

Αμάν! Και το 'χα τελείως ξεχάσει, δικέ μου. Αυτή η σκρόφα η Σουρλούογλου! Ακόμα με κυνηγούσε. Ξέρεις...

για τση περιβόητες κασέτες... Αυτές που μ' έφεραν στη θέση που βρισκόμανε σήμερα και που μου 'χαν κοστίσει και το βραχί που φοράω, που λέει ο λόγος. Φτου σου κωλοκεωνία, ξεφτιλισμένη!

Τώρα;

Να πλερώσω ούτε λόγος. Δεν υπήρχε μία. Και τση κορτρίνες⁴ ακόμα τση φανέστρες, και τα κουάντρα⁵ τσου τοίχοι τα χρώσταγα τσου δোসατζήδες, που κακός ψόφος να τσ' όρθει. Και θα τα χρώσταγα ακόμα για πολύ καιρό έτσι και δεν έβανε ο Άη Σπυρίδωνας ένα χεράκι, να γένει το θαύμα, να ξελασπώσουμε. Και στον μπακάλη ακόμα μπιστιού⁶ ψούνιζα, που λέει ο λόγος. Τώρα; Τώρα, σιορ Σπυρέτο μου, τι γένεται; Είναι ώρες αυτές να γενόμαστε βουρδούλιο⁷ στο φόρο⁸ μια;

—Φτου, γαμώτο! λέω. Τώρα;

—Τώρα; μου κάνει σαν αντίλαλος και η Ρίτσα.

Τώρα χρειαζόταν να ενεργήσουμε αστραπιαία κι αποφασιστικά.

—Δεν μου λες, μωρό, τση λέω. Αυτούνο το τσιτάτο⁹ το είδε κάνας άλλος εξόν από ελόου σου;

—Όχι, μου λέει το μωρό. Γι' αυτό σε πήρα, να σε ειδοποιήσω. Μόλις αυτή τη στιγμή έφτακε στο γραφείο, μαζί με την πρωινή αλληλογραφία.

—Αυτή είσαι! τση λέω. Το οποίο, Ριτσάρα μου εσύ, παιδί μου ατελείωτο... Άκου καλά τι θα σου πω... Αχούς;

4 Κορτρίνα: Η κουρτίνα κερκυραϊστί.

5 Κουάντρο: Ο πίνακας ζωγραφικής, επίσης κερκυραϊστί.

6 Μπιστιού: Βερεσέ, επί πιστώσει –πάντα εις την ιδίαν διάλεκτον.

7 Βουρδούλιο: περίγελος.

8 Φόρος: η αγορά, εκ του λατινικού forum. Sorry folks, αλλά όποτε ο Σπύρος έβλεπε τα στενά τον έπιανε να θυμηθεί την μητρική του ντοπιολαλιά.

9 Τσιτάτο: Έγγραφο. (Υπομονή, τελειώνουν τα δύσκολα).

—Ακούω, μου λέει.

—Παράχωσέ το, τση λέω. Βάλτο εκεί με τίποτσι σαβούρα, να πλακωθεί, να παραπέσει, να μην το δει ψυχή, γιατί καήκαμε.

—Απαπαπαπά! μου κάνει η Ρίτσα. Δεν μπορώ να το κάμω αυτό. Τι λες τώρα; Θα βρω τον μπελά μου... Θα με περάσουν από πειθαρχικό... Θα χάσω τη θέση μου, τα ενσήματα στο ΙΚΑ, τη σύνταξη, τον Θανάση... Άπαπαπαπά.

—Όχι, βρε κουτό, τση λέω. Ποιος θα το πάρει πρέφα έτσι και το μπερδέψεις μέσα σ' όλο αυτό το χαρτομάνι που κυκλοφορεί εκεί μέσα; Και πες ότι το βρίσκουν, μετά από δυο, τρία, πέντε χρόνια, που θα συμμαζωχτεί ξανά το κωλοχανείο, ποιος θα ξέρει ότι εσύ το παράχωσες; Μην είσαι τώρα κουτό.

—Α, εγώ φοβάμαι, μου λέει η Ρίτσα. Έτσι και με διώξουν και χάσω τη δουλειά μου τι θ' απογίνω; Και πάνω που μαζεύω τα λεφτουδάκια φράγκο-φράγκο να πάρουμε κείνο το οικοπεδάκι στα Σούρμενα με τον Θανάση, να βάλουμε στεφάνι επιτέλους, που τραβιόμαστε πέντε χρόνια αρραβωνιάρηδες και δεν λέμε να δούμε χαίρι και προκοπή πια. Όχι, όχι, Σπύρο, μην επιμένεις. Σ' αγαπώ, σ' εκτιμώ, αλλά πλην όμως αυτό που μου ζητάς είναι υπεράνω ποταμών και κωλύομαι, όσο και να θέλω να σε εξυπερετήσω.

Αλλά άμα βάλει κάτι ο Σπύρος στο μυαλό πολύ δύσκολα του το βγάζει ένα θήλεο.

—Που 'σαι, μωρό..., τση κάνω. Άκου... Κάμε εσύ αυτό που σου λέω και δεν πρόκειται να το μετανιώσεις. Άκου με και μένα. Κι όσο για το οικοπεδάκι που λέγαμε... εγώ θα θarίζω για την πάρτη σου. Σου το κάμω δώρο για τα καλορίζικα, να 'ούμ'. Για να δεις τι όμορφα ξηγιέται ο Σπύρος όταν τον προσέχουν οι φίλοι.

Η Ρίτσα φάνηκε να το ζυγίζει το πράμα.

—Ναι, μου λέει, αλλά εμείς σκεφτόμασταν για κάτι οχτώ στρέμματα, να πούμε...

Άτιμο και μισθοφορικό θήλεο, που βρήκες την ανάγκη και πατάς στο λαιμό!

—Εντάξει, μέσα, τση λέω. Οχτώ, οχτώ, τι να κάνουμε; Εξαφάνισε εσύ το κωλόχαρτο και μέχρι αράπη θα σου πάρω, να σου πηγαίνει το σκυλάκι περίπατο.

—Α, όχι αράπη, γιατί θα ζηλεύει ο Θανάσης, μου λέει το βλίτο. Το οικοπεδάκι αρκεί.

Έτσι κουκουλώθηκε —προσωρινά τουλάχιστον— κι αυτό το ατυχές συμβάν.

Το επόμενο τηλεφώνημα ήτουνε αυτό που περίμενα. Επιτέλους!

—Πίπη, έγραψε! μου λέει ο Πάτροκλος, που ως συνήθως, έκαμε τα θελήματα. Σενιαρίσου, παρφουμαρίσου κι αύριο πρωί-πρωί, τση έντεκα, εντεκάμισι, ορκίζεσαι.

Αυτός είσαι, μεγάλε! Spiros for President, άμα λάχει να 'ούμ'. Ε, ρε μεγαλεία ατελείωτα!

—Και σε ποιο υπουργείο, αν επιτρέπεται; τον ρωτάω.

—Ε, όχι και υπουργείο, ρε μεγάλε! μου κάμει ο Πάτροκλος. Θα μας πετροβολήσουν και θα 'χουν και δίκιο. Υφυπουργείο.

Υφυπουργείο, υφυπουργείο. Εκεί θα κολλήσουμε τώρα; Νταβαντούρι να γίνεται και τ' άλλα τα βρίσκουμε.

—Και ποιο είναι αυτό το υφυπουργείο; τον ξαναρωτάω.

—Το καλύτερο, μου λέει ο σφουγγοκώλης. Το Υφυπουργείο Εσωτερικών Τουριστικών και Άλλων Δραστηριοτήτων!

Μην το φάχνεις... Δεν υπήρχε, το 'φτιαξε ο Μεγάλος ειδικά για την πάρτη σου. Νεοσύστατον δηλαδή. Υπάγεται στη Γενική Γραμματεία Δοκών και Τεντών, που με την σειρά τση υπάγεται στην Κεντρική Επιτροπή Κλαδικής Αναμόρφωσης, που υπάγεται, όπως όλοι ξέρουμε, στο Υπουργείο Υγείας. Ευχαριστημένος;

Ευχαριστημένος; Χεσμένος από τη χαρά μου! Είναι να ρωτάει κανείς τέτοια πράγματα, τέτοιες ώρες;

Εγώ, ο Σπύρος Μπαρακούντας, το αυτοδημιούργητο φτωχόπαιδο από την παραμελημένη επαρχιακή Ελλάδα, που ξεκίνησα από το χωριό μου με τρύπιο βραχί, που λέει ο λόγος, που σερβίριζα μουσακά για να ζήσω, που πέρασα δια πυρός και σιδήρου για να επιβιώσω στην κενωνία, να 'μαι, στην ψηλότερη βαθμίδα τση πολιτικής... Υποργός, δικέ μου! Υ-πορ-γός! Νά, σου το λέω και μου ασκώνεται η τρίχα.

Το οποίο, και για να μην τα πολυλογούμε, την επομένη έβαλα το χέρι στο Ευαγγέλιο και έδωκα τον «νενομισμένον όρκο», να 'ούμ'. Τέρμα η καχομοιριά. Οι μάσες αρχίζουν από... ΤΩΡΑ.

Ο Αρχηγός –βαθιά συγκινημένος– μου έσφιξε κι εκείνος το χέρι μετά τη σεμνή τελετή.

—Εσένα, μου κάμει, κάπου σε ξέρω.

Ατελείωτε!

—Ε, πώς, του λέω. Δεν είμαι ο Σπύρος;

Ο θερίος ο άνθρωπος με θυμήθηκε αμέσως.

—Α, ο Σπύρος! κάμει. Πράγματι... Τι κάμει ο πατέρας σου; Δεν λέει καμιά φορά ν' αφήσει τη Διπλωματία και να κοιτάξει να πάρει την σύνταξή του;

Μάλιστα.

—Το κατά δύναμιν, κύριε Πρόεδρε, του κάνω. Το κατά δύναμιν. (Τι να του 'λεγα τώρα του ανθρώπου;).

—Να τον χαιρετήσεις εκ μέρους μου όταν τον δεις, με διέταξε ο σπινθηροβόλος Αρχηγός μου και σούρθηκε μεγαλοπρεπώς όξω από την αίθουσα.

Αλλά μου φαίνεται ότι οι πιθανότητες να χαιρετήσει εκείνος πρώτος τον συχωρεμένο τον κυρ-Σπύρο, καλή του ώρα εκεί που βρίσκεται, ήτουνε απείρως περισσότερες. Τέλος πάντων... Κούφια η ώρα που τ' ακούει...

Οι εφημερίδες τση αντιπολίτευσης κείνη την μέρα κυκλοφόρησαν με τίτλους τρία μέτρα: «ΓΝΩΣΤΟΣ ΚΑΜΑΞ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΣΕ ΝΕΟ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟ-ΚΛΕΙΔΙ», «ΑΝΑΔΟΜΗΣΗ ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ. ΚΑΜΑΚΙ ΥΠΟΥΡΓΟΣ», «ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ!» κι άλλες τέτοιες φοβερές ανακρίβειες. Αλλά σε μια από τση δικές μας φυλλάδες η Περσεφόνη μου αφιέρωνε ολόκληρο δίστηλο με φωτογραφία (αυτά κάνουν οι δημόσιες σχέσεις!). «ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΦΩΣ ΕΛΠΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ ΜΑΣ! Ο Σπύρος Μπαραχούντας στο τιμόνι του νεοσύστατου Υφυπουργείου Τουριστικών και Άλλων Δραστηριοτήτων» έγραφε φαρδιά-πλατιά ο τίτλος. Κι από κάτω ακολουθούσε ένας λιβανωτός να γλύφεις τα δάχτυλά σου. Ας είναι καλά ο Τζώρτζης που μου άνοιξε τα μάτια!

Την επομένη —ω τση εκπλήξεως!— μας κάλεσε ο Αρχηγός στο γραφείο του, να μας δώσει... οδηγίες!!!

—Κύριοι, μας λέει ο Αρχηγός, πρέπει να σας πω ότι είμαι βαθιά συγκινημένος που σας βλέπω σήμερα εδώ συγκεντρωμένους. Σας κάλεσα για να σας ευχηθώ καλή δουλειά και για να σας προτρέψω να δώκετε τον καλύτερο εαυτό σας στο έργο για το οποίο σας επέλεξε ο Κυρίαρχος Λαός. Δεν

θα ανεχθώ τεμπελιές και κωλυσιεργίες. Αρκετά λουφάρατε, ώρα να κάμετε και κάτι. Αυτά είχα να σας πω. Καμιά απορία;

Σήκωσα το χέρι ενώ όλοι μου κάναν νοήματα «Κάτσε καλά».

—Με το μπαρδόν, Αρχηγέ, του λέω. Ο ίδιος έχω μια ερώτηση. Καθόσον, εντάξει, τα παιδιά από 'δώ περιλάβαν τα υποργεία, βγάλαν λόγους στην τηλεόραση, βολεύτηκαν. Πλην όμως εγώ τι κάμω; Από πού περιλαβαίνω εγώ; Και ρωτάω γιατί κανείς δεν έχει ιδέα εδώ γύρω.

Ο Μεγάλος φάνηκε να ξαφνιάζεται. Ξερόβηξε, μου έριξε ένα από τα περίφημα απλανή του βλέμματα, ξαναξερόβηξε και είπε:

—Με συγχωρείς, εσύ ποιος είσαι, παιδί μου;

Μάλιστααα...

—Δεν είμαι ο Σπύρος...; του κάνω με ελπίδα.

Το μάτι του απέθαντου άστραψε.

—Πράγματι, αναφώνησε, πράγματι... Ο παλαιός πρωταθλητής! Σε ενθυμούμαι τότε που κατέρριπτες το ρεκόρ στο Επί Κοντώ, στο Παναθηναϊκό Στάδιο! Μπράβο, μπράβο.

Άιντε και καλοί πολίτες! Αλλά πάει να κακοκαρδίσεις τώρα τον Μεγάλο για κάτι τέτοιες φιλολεπτομέρειες; Δεν πάει. Οπότε... πρωταθλητής εγώ. (Και πάλι καλά να λες...).

—Λοιπόν, παιδί μου, συνεχίζει ο Μεγάλος, τι πρόβλημα έχεις;

—Δεν θα το πιστέψετε, του κάνω, αλλά δεν βρίσκω το υποργείο μου.

Ο Μεγάλος σήκωσε τα φρύδια.

—Μπα, μου λέει. Και ποιο υπουργείο είναι αυτό;

—Το Υφυπουργείο Τουριστικών και Άλλων Δραστηριοτήτων, του θυμίζω.

—Δεν το ξέρω, μου κάνει ο ατελείωτος.

—Είναι καινούργιο, κύριε Πρόεδρε, μπαίνει στην μέση ο Ντένης (που με λυπήθηκε φαίνεται).

—Και ποιος το 'φτιαξε; ξαναρωτάει αυστηρά ο Αρχηγός.

Τα παιδιά αλληλοκοιτάχτηκαν αλαφιασμένα.

—Εσείς, κύριε Πρόεδρε, του ξαναθυμίζει ο Ντένης (καλή του ώρα).

Ο Τεράστιος το θυμήθηκε μονομιás.

—Πράγματι..., παραδέχτηκε. Πράγματι. Τώρα ενθουμούμαι... Λοιπόν, τι συμβαίνει με το υφυπουργείο... πώς το είπαμε;...

—Συμβαίνει ότι κανείς δεν ξέρει να μου πει κατά πού πέφτει, τον ξαναπληρόρησα.

Ο Αρχηγός ξανασήκωσε τα φρύδια με απορία.

—Πάτροκλε, γυρίζει στον Πάτροκλο. Τι είναι αυτά που λέει ο Μήτσος;

—Ποιος Μήτσος..., ξεκινάει να λέει ο Πάτροκλος αλλά συγκρατήθηκε εγκαίρως. Ναι..., βέβαια... Υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα με το υφυπουργείο του κυρίου συναδέλφου... Βλέπετε, δεν προκάναμε ακόμη να το στεγάσουμε κάπου... Ήτουνε τόσο ξαφνικό...

Ο Αρχηγός γέλασε ευχαριστημένος, μαζί και το 99,9% των παρισταμένων σφουγγοκωλάρων (μάντεψε ποιος δεν γέλασε).

—Σας αιφνιδίασα, ε; είπε.

Χειροκροτήματα στην αίθουσα. Ο Αρχηγός καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι.

—Λοιπόν, τι λέγαμε; ρώτησε μόλις κόπασε η χλαπαταγή.

—Για το υπουργείο μου, κύριε Πρόεδρε, πετάγομαι εγώ με ελπίδα.

—Α, ναι...

Πάλι στον Πάτροκλο.

—Πού θα τον βολέψουμε τον Τάσο, βρε Πάτροκλε; τον ρωτάει.

—Ποιον Τάσ..., πάει να κάμει πάλι τη γκάφα ο Πάτροκλος, αλλά και πάλι συγκρατήθηκε στο τσακ. Πού να τον βάλουμε, κύριε Πρόεδρε; Ξέρετε, έχουμε πρόβλημα χώρου.

—Ίσως θα μπορούσε να συστεγασθεί με το Τμήμα Αποχετεύσεων και Αρτεσιανών Υδάτων του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, πετάγεται σαν πορδή ο Πάπυς.

—Έχουμε και κείνη την αποθήκη που φυλάμε τση σημαίες για τση Εκλογές, προτείνει ο Σάκης που δεν με χώνευε και πολύ. Μ' ένα βαψιματάκι θα γίνει κούκλα.

—Ή στο θυρωρείο τση Νομαρχίας Αττικής, προτείνει μια κυράτσα που μόλις υπουργοποιήθηκε. Ένα χώρισμα από νοβοπάν κι έτοιμος.

Ήμανε έτοιμος ν' ασκωθώ πάνω και να τσου τραβήξω πεντέξι μπινελίκια, αλλά με πρόκαμε ο φίλος μου ο Τζώρτζης που έσωσε την κατάσταση.

—Εγώ θα σας πω, τσου λέει. Στο υπουργείο το δικό μου

έχουμε δυο κυλικεία. Το ένα είναι κλειστό εδώ και χρόνια, γιατί δεν μπορούμε να βρούμε καφετζή, να κάνουμε σύμβαση. Χώρος υπάρχει άπλετος, ηλεκτρικό, νερό, θα τραβήξουμε και μια τηλεφωνική γραμμή από τα δικά μας τα γραφεία και νάτος ο Σπύρος βολεμένος.

—Ποιος Σπύρος; απορεί ο Αρχηγός.

★ ★ ★

Το οποίοι υποργός!

Τώρα μπορεί το διαρρυθμισμένο καφενείο να μην ήτουνε κανένα παλάτι, αλλά κάθε αρχή και δύσκολη. Άλλωστε ο Τζώρτζης έκαμε ότι μπορούσε, το παιδί, να βοηθήσει την κατάσταση. Μου οικονόμησε γραφεία, αρχειοθήκες, καρέκλες, μέχρι μπαράκι μου 'φερε ο δικός μου για τα καλωσορίσματα.

—Μεγάλε, μου λέει, καλορίζικα. Θα τη βρούμε φίνα εδώ πέρα, θα δεις.

Μου δώκαν και προσωπικό. Τρεις γραφιάδες, από τσου οποίους οι δυο ήτουνε γερόντια έτοιμα για σύνταξη κι ο τρίτος ένας καμικάζης τση ασφάλτου που δεν είχε στο μυαλό άλλο από γκόμενες και μηχανές, και μια γεροντοκόρη για γραμματέα. Με το που μπήκα εκεί μέσα την πρώτη μέρα που παρέλαβα μ' έπιακε ψυχοπλάκωμα. Μούχλα η φάση, δικέ μου. Κάτεργο! Με φαντάζεσαι τώρα εμένα βιδωμένο σε μια καρέκλα να λύνω σταυρόλεξα παρέα με τη γερουσία;

Φριχάρισα.

Μια και δυο πάω να βρω τον Τζώρτζη.

—Ρε δικέ μου, του λέω, τι γένεται εδώ μέσα; Έτσι στη μούχλα τη βγάζουν οι υποργοί; Γιατί αν είναι έτσι να μου το πεις, να την κάμω κανονικά. Αν είναι δυνατόν να μαντρωθώ εγώ μέσα σ' αυτό το σκηνικό! Πάει, πέθανα.

Ο Τζώρτζης γέλασε.

—Έλα μωρέ, μου κάνει. Πώς κάνεις έτσι ακόμα δεν παρέλαβες; Κάνε λίγο υπεμονή, θα δεις, θα στρώσει το πράμα.

—Τι υπεμονή, ορέ, με δουλεύεις; του κάνω. Εδώ βλέπω τα γερόντια και με πιάνει ταράκουλο. Έτσι και καθίσω εγώ μια βδομάδα εκεί μέσα, πάει, την ψώνισα. Όρες έχω εδώ και σκυλοβαριέμαι. Τι διάολο, αλλιώς το 'χα φανταστεί το υποργιλίκι.

—Υπεμονή, μου ξαναλέει ο Τζώρτζης. Υπεμονή. Θα δεις, θα στρώσει η δουλειά. Βρες κάτι να κάνεις, να περνάει η ώρα.

—Τι, ρε μεγάλε; του κάμω. Ν' αρχίσω να πλέκω ζι-πουνάκια;

Αλλά πού να καταλάβει ο Τζώρτζης, που την είχε κάμει την καρέκλα επάγγελμα!

Τέλος πάντων, έκαμα υπεμονή μια μέρα, έκαμα δυο, την τρίτη βάρεσα τση μπιέλες. Δεν πάγαινε άλλο. Κάτι έπρεπε να κάμω. Να πάρω πρωτοβουλίες, να δημιουργήσω. Αλλά πώς να δημιουργήσεις σε τέτοιο περιβάλλον;

Μια και δυο πιάνω και καλώ τα γερόντια στο γραφείο μου.

—Εσείς πότε με το καλό βγαίνετε στην σύνταξη παππούληδες; τσου ρωτάω.

—Εγώ ήπρεπε να 'χω βγει προ δεκαετίας, μου λέει ο ένας.

—Εγώ σε δυο χρόνια, μου λέει ο άλλος.

—Εγώ έχω ήδη βγει, αλλά συνεχίζω να προσφέρω τση ανεκτίμητες υπηρεσίες μου, με πληροφορεί η γραμματέας.

—Εντάξει, τσου λέω. Από αύριο εισάστενε συνταξιούχοι. Φέρτε να υπογράψω τα διατάγματα και να μη σας ξαναδώ μπροστά μου, όσο ζω κι αναπνέω!

—Μα...

—Βρε ξου...

Πάει αυτό. Φωνάζω τον καμικάζη, Φόντα ονόματι, μέσα.

—Δεν μου λες, ρε μεγάλε, του κάνω. Ξέρεις εσύ τίποτσι γχομενίτσες ξηγημένες, να τση φέρουμε να δουλέψουν εδώ;

Ο Φόντας ενθουσιάστηκε.

—Πες νούμερο, κύριε υποργέ, και γένηκε, αναφώνησε ο πιτσιρής.

—Φέρε εσύ και βλέπουμε, του λέω. Και πού 'σαι... κοίτα μη μου φέρεις τίποτσι καρότσια, γιατί σ' έστειλα στο Διδυμότειχο, καχομοίρη μου.

Το οποίοι το άλλο πρωί ο Φόντας μου κουβάλησε τρία νυμφίδια, να τρώει ο πατέρας και στον γιο να μην δίνει.

—Προσλαμβάνεστε, τσου λέω. Και πού 'σαστε... Μην τύχει και δω να μου 'ρχεται καμιά με πανταλόνια ή με ίσια παπούτσια ή με άρβυλα ή με μακριές φουστώνες γιατί σας πήρε και σας σήκωσε. Εδώ ειμάστενε σοβαρό υποργείο. Μίνι, μέχρι το μεσομπούτιο, εφαρμοστά μπλουζάκια με ντεκολτέ, βάψιμο και ταχούνι εφτά πόντους μίνιμουμ. Συνεννοηθήκαμε;

Πώς να μη συνεννοηθούμε;

Το οποίοι ταχτοποιήθηκε κι αυτό. Μέσα σε μια βδομάδα το προσωπικό είχε αρτίως εκπαιδευτεί από τον ίδιο προσωπικά και η ομάδα πετούσε φωτιές. Έμενε να συμπληρωθεί η θέση τση προσωπικής μου γραμματέας. Αυτό

ήτουνε από τα δύσκολα. Γιατί, πέρα από τση στάνταρ προδιαγραφές (μόστρα, βυζί, κωλαράκι, μπούτι, γαμπίτσα), θα έπρεπε να ξέρει και πέντε υποργικά κόλπα. Να είναι δηλαδή παιδί τση πιάτσας, γιατί, κακά τα ψέματα, εγώ είχα ακόμα μεσάνυχτα.

—Ρε Φόντα, λέω του Φόντα, που είχε προβιβαστεί σε Γενικό Γραμματέα. Πού βρίσκουμε προσωπική γραμματέα, που να έχει τα σέα τση και τα μέα τση, αλλά να ξέρει και την τέχνη και να 'ναι και περπατημένο παιδί;

Ο Φόντας έξυσε το κεφάλι του.

—Ξέρω 'γώ, μου κάμει. Να πάρω σβάρνα τση καφετέριας;

—Γραμματέα είπα, ρε βλήμα, του κάνω, όχι φρικιό.

—Να βουτήξουμε καμιά από κάναν άλλο υποργό, προτείνει ο κατάπτυστος.

—Άει σιχτίρ, ρε μαλάκα, του λέω.

—Τότε να βάλουμε Αγγελία στην «Χρυσή Ευκαιρία», μου προτείνει.

—Αυτός είσαι! του λέω.

Αμ έπος αμ έργον.

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΠΑΡΑ ΥΠΟΥΡΓΩ.

Κυρία ή δεσποινίς, άκρως εμφανίσιμος (μιλάμε, και μπιπ τα παιδιά!), με τορνευτάς αναλογίας και αρίστη γνώση των Υπουργικών καθηκόντων, προς άμεσον πρόσληψη παρά νεοδημήτου Υπουργείου. Μισθός ανάλογος προσόντων, τυχερά κλπ. Απευθυνθείτε Υφυπουργείον Τουριστικών και Άλλων Δραστηριοτήτων, καθ' εκάστην, ώραι γραφείου».

Τση πρώτες τρεις μέρες είχαμε παρέλαση από κάθε εί-

δους νούμερο και παντόφλα. Μέχρι μια κουτσή γριά μου ήρθε, που έλεγε ότι είχε προϋπερεσία με τον... Παπάγο. Άλλη μια έπαιζε σε σήριαλ στην τηλεόραση και δεν ήξερε ούτε τ' όνομά τση να γράφει –χειρότερα από μένα. Μέχρι Αλβανίδες μου προέκυψαν! Είχα αρχίσει να απορπίζομαι όταν την τέταρτη μέρα κατά τας γραφάς άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα η... κυρία Δωροθέα.

Καλά, μιλάμε και τι να πω για το παιδί!

Μια γυναικάρα μέχρι χει πάνω, που προβάτουμε και πέφταν οι σοβάδες απ' το νταβάνι! Τι να σου πρωτοπώ και τι να μολογήσω! Τι πρόσωπο, τι οβίδες μαστοειδείς, που κόντευαν να τρουπήσουν το τσιτωμένο τση μπλουζί, τι καπούλια, τι ποδάρες! Άλλο να σου τα λέω κι άλλο να τα γλέπεις ο ίδιος! Να φανταστείς, την είδε ο Φόντας, που ήτουμε και πολύ κουλαριστό φριχιά, κι έπαθε ήττα! Δεκαπέντε απανωτά εγκεφαλικά και λίγα που λέω!

Μπαίνει το οποίοιόν μέσα η έτσι, κάθεται στην καρέκλα, σταυρώνει τση ποδάρες –φλας τα εμβούτια από το μινάκι– ανάβει τσιγάρο, φυσάει τον καπνό στο νταβάνι και μου λέει.

—Έρθα για την αγγελία.

—Προσλαμβάνεσαι, τση λέω.

Το πλάσμα γέλασε.

—Μην βιάζεσθε, μου λέει. Ακόμα δεν με ρωτήξατε τι προσόντα έχω...

—Και τι με πέρασες, για χάναν αόματο; τση κάνω εγώ. Δεν τα γλέπω τα προσόντα σου, παιδί μου εσύ ζημιάρικο; Δεν τα γλέπω;!!!

—Κύριε υποργέ, θα σας μαλώσω, μου κάνει το πλάσμα ναζιάρικα.

—Να με μαλώσεις, παιδί μου, τση λέω. Να με μαλώσεις όσο θέλεις. Και με καμουτσίκι, άμα τραβάει ο οργανισμός σου!

Το πλάσμα ξαναγέλασε.

—Πώς τα λέτε, μου κάνει. Πώς τα λέτε!

Η εκπαίδευση τση κυρίας Δωροθέας κράτησε περισσότερο από το κανονικό. Τρεις μήνες πέρασαν κι εγώ ακόμα την εκπαίδευα. Μέχρι που μια μέρα μου κάμει ένα τηλέφωνο ο μπάτλερ του Μεγάλου, ο Πάτροκλος.

—Κύριε υποργέ, μου λέει, σας μεταφέρω τσου χαιρετισμούς του Αρχηγού, ο οποίος, συν τα άλλα, θα επιθυμούσε να ενημερωθεί για τση μέχρι τούδε δραστηριότητες του υποργείου σας.

Εδώ μας πιάκανε με τα σώβρακα κατεβασμένα –κυριολεκτικά.

—Τι δραστηριότητες, ορέ σειρά; του κάμω. Εδώ ακόμα εκπαιδεύομαστε.

—Ναι, μου λέει ο Πάτροκλος, αλλά την άλλη βδομάδα έχουμε συμβούλιο υποργών και θα πρέπει να καταθέσετε τα πεπραγμένα σας.

Μάλιστα. Τώρα τα κάναμε από κούπες!

Και τώρα, τι γίνεται; Τι σκατά πεπραγμένα είχα εγώ να καταθέσω στο κωλοσυμβούλιο; Ό,τι πεπραγμένα είχα αν τα κατέθετα θα πάθαιναν οι υποργοί λουμπάγκο... Άλλα πεπραγμένα πού να τα βρω;

—Δωροθέα, λέω τση Δωροθέας, την έχουμε βαμμένη. Ο Μεγάλος ζητάει να του παρουσιάσουμε έργο.

—Να του παρουσιάσουμε, δεν λέω..., μου λέει το άτιμο

το θήλεο, όμως, στην ηλικία του και την κατάστασή του... δεν ξέρω, θ' αντέξει η καρδιά;

—Όχι τέτοιο έργο, ορή Λουκρητία Βοργία! τση κάνω. Από το άλλο το έργο θέλουν, απ' αυτό που παράγουν τα υποργεία.

—Και καλά, παράγουν κι άλλο έργο τα υποργεία; απορεί η αδίστακτη.

Αυτό να μου πεις.

Το οποίοι καθίσαμε κάτω κι αρχίσαμε να το μελετάμε το πράμα, δικέ μου. Και δώστου μελέτη, και βάρτου μελέτη... Ήρθαμε και ρέψαμε στο τέλος. Σκιές του εαυτού μας γενήκαμε από την εντατική μελέτη. Τι να σου πω..., μόνο τση υπερωρίες τση Δωροθέας να υπολογίσει κανείς καταλαβαίνει το μέγεθος τση σοβαρότητας τση όλης φτιάξης. Άλλο που να σου το λέω κι άλλο που να το γλέπεις. Αφού στο τέλος είπαμε πια «αμάν». Έλεος! Καλή η πατρίδα αλλά όχι και να ξεπαστρευτούμε κιόλας!

Παρ' όλα αυτά, Δευτέρα πρωί, ο δικός σου παρουσιάζοταν στο Υποργικό Συμβούλιο πανέτοιμος κι απίκος. Όχι μόνο υπήρχε έργο, αλλά θα κουφαινόσαντε όλοι οι κηφήνες εκεί μέσα.

Πάντως, αν έχρινα από τα πρόσωπα των συναδέλφων υποργών εκεί μέσα, όλοι στα ίδια σκατά βρισκόντουνε. Όλοι τα 'χαν βρει, φαίνεται, μπαστούνια με το έργο.

Ο Μεγάλος κατέφθασε, κατά την προσφιλή του συνήθεια, γύρω τση δωδεκάμισι συνοδευόμενος από την Κυρία του καθώς –ωιμέ!– κι από την κυρία Ντέμπυ, η οποία άρχισε να μου κάμει συνθηματικά. Μ' έκοψε χρύος ιδρώτας. Τα πράματα είχαν αρχίσει να στενεύουν.

Τέλος πάντων ξεκίνησε η συνεδρίαση κι ο Ηγέτης πήρε

σβάρνα ένα γύρο τσου υποργούς, να ρωτάει περί το έργον.
Και βέβαια όλοι μασημένα του τα 'λεγαν.

—Μεγάλη η κρίση που περνάμε...

—Πού υπάγομεν, πού υπάγομεν!...

—Η μάστιγα των ναρκωτικών...

—Οι Τουρκικές (Σχοπιανές, Αλβανικές, Αμερικανικές,
Ευρωπαϊκές, Παγκόσμιες) προκλήσεις...

—Το πρόβλημα τση Παιδείας...

—Οι Ένοπλες μας Δυνάμεις...

—Ακρίβυνε και η φέτα...

—Τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι...

—Ο Ολυμπιακός διέρχεται κρίσιν...

Κι άλλα τέτοια κουφά και κουφότερα. Ο Αρχηγός τσου
άκουγε (;) κουνώντας το κεφάλι ενώ η Κυρία όλο και σημεί-
ωνε κάνοντας τα υποργάκια να ιδροκοπάνε με παγωμένους
ιδρωτες. Καμιά φορά έφταχε και η σειρά μου.

—Εσύ πάλι ποιος είσαι; με ρωτάει ο Αρχηγός.

Παλιά μου τέχνη κόσκινο!

—Ε, να μην είμαι ο Σπύρος; του κάνω.

Ως συνήθως ο Αρχηγός με θυμήθηκε αμέσως.

—Πράγματι, είπε. Ο μανιώδης ψαράς! Πώς πάει το
ψάρεμα, Σταύρο;

—Δεν τσιμπάει το άτιμο, κύριε Πρόεδρε, του λέω.
Μόνο κάτι κοκωβιοί, και πάλι...

Ο Αρχηγός κούνησε το κεφάλι με κατανόηση.

—Χαίρομαι που το ακούω, είπε. Λοιπόν, Στέλιο; Εσύ τι
έχεις να μας πεις;

Ξερόβηξα να καθαρίσω το λαιμό μου, έσιαξα τον κόμπο τση γραβάτας μου, ανακάτεψα (δήθεν) τη χαρτούρα, που (δήθεν) είχα κουβαλήσει μαζί μου, κι αρχίνησα εκείνο τον ιστορικό λόγο που θα σήμαινε τη μεγάλη στροφή στα τουριστικά –κι όχι μόνο– πράγματα του τόπου.

—Εγώ, κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, Μανδάμ, έχω να σας πω πέντε κουβέντες τουριστικές μιας και το εν λόγω αντικείμενο εμπίπτει τση αρμοδιότητες του υποργείου μου.

Αίσθηση στο ακροατήριο. Η Ντέμπυ νοήματα «σου πω...».

—Κύριοι, συνεχίζω εγώ, είναι κοινό μυστικό ότι ο τουρισμός μας πάει κατά διαόλου. Το γιατί και το πώς σας το έχω ήδη αναπτύξει σε κείνη τη μνημειώδη ομιλία μου στην Βολή, να μην τα ξαναλέμε τώρα και γενόμαστε βαρετοί. Είπαμε, ο τουρισμός πάει κατά διαόλου. Τελεία και παύλα. Διαπίστωση που δεν χωράει αμφιβολία, αυτό πια το ξέρουν και οι κότες –με το συμπάθιο κυρίες μου, δεν το λέω για σας.

Η υπουργγάντζα ξεκαρδίστηκε στο γέλιο. Ακόμα κι ο Αρχηγός χαμογέλασε (χωρίς να έχει πάρει πρέφα). Η Κυρία παρέμεινε βλοσυρή.

—Το οποίον, συνεχίζω εγώ, άλλο η διάγνωση μιας ασθένειας κι άλλο η θεραπεία. Νομίζω; Μέσα... Ε, λοιπόν εγώ σήμερα ήρθα να σας προσφέρω τη θεραπεία. Κύριοι, έλυσα το πρόβλημα «Τουρισμός».

Σούσουρο στην αίθουσα. Τα παιδιά αλληλοκοιτάζονταν αλαφιασμένα. Σου λέει: «Ωρες είναι τώρα να μας τη βγει με κόκκινο ο Κερκυραίος και να τρέχουμε και να μην φτάνουμε».

—Με συγχωρείτε, κύριε συνάδελφε, πετάχτηκε αυτή η πορδή ο Πάπυ. Για να καταλάβουμε δηλαδή... Όταν λέτε ότι έχετε την λύση τι ακριβώς εννοείτε; Έχετε την λύση Λύση ή έχετε τη λύση που θα πασάρουμε στον κοσμάκη για να δείξουμε ότι κάτι κάνουμε;

—Άκου να σου πω, κύριε συνάδελφε, του λέω εγώ. Δεν ξέρω τι πουστιές κάνετε εσείς στο υπουργείο το δικό σου, αλλά πλην όμως στο δικό μου παράγουμε έργο, να 'ούμ'.

Ο ζουμπάς κόντεψε να πάθει εγκεφαλικό.

—Πως μιλάτε έτσι; φώναξε.

—Κάτσε κάτω, ρε, του κάνω.

Και γυρνώντας στο συμβούλιο συνέχισα.

—Το οποίοι, κύριοι συνάδελφοι, λέω, επανέρχομαι στη θεραπεία που λέγαμε. Και σας ερωτώ... Στο Μπάσκετ γιατί μαςάμε σίδερα, να 'ούμ';

Κόχαλο οι φιλάρες. Αυτό δεν το περίμεναν. Να τσου μιλάω τώρα για μπάσκετ μέσα στο Υποργικό Συμβούλιο, μπροστά στο Μεγάλο και την Κυρία!...

—Και σας απαντώ, συνεχίζω εγώ. Στο Μπάσκετ πάμε καλά γιατί την είδαμε τη φάση σωστά και κάναμε τση ανάλογες ενέργειες. Γι' αυτό.

—Ποια φάση; ρωτάει ο Τζώρτζης που ήτουνε ατόφιος φίλαθλος και δικό μας παιδί, γαύρος, γέννημα θρέμμα.

—Ωραία ερώτηση, κύριε συνάδελφε, του λέω. Θα σας απαντήσω αμέσως με μιαν ερώτηση κρίσεως. Λοιπόν, όταν ήρθε ο Ιωαννίδης στον Θρύλο τι βρήκε;

—Ερείπια, μου απαντάει αδίστακτα ο Τζώρτζης. Καμμένη γη! Μιλάμε πάγαινε για λουκέτο το μαγαζί.

—Α, μπράβο. Και δεν μου λες..., τι έκαμε την πρώτη χρονιά ο μεγάλος, να 'ούμ'; Ποια ήτουμε η πρώτη του στρατηγική κίνηση;

—Πήρε τον Πάσπαλι, απάντησε ο Τζώρτζης, κάργα διαβασμένος.

—Μάλιστα, του λέω. Πήρε τον Πάσπαλι, που ζάλιζε τα καλάθια κι έτσι από πάτοι των πάτων κείνη τη χρονιά χτυπήσαμε πρωτάθλημα —άλλο αν δεν το πήραμε (λόγω σκοτεινών δυνάμεων). Ένα το κρατούμενο. Και σας ερωτώ πάλι, κύριε συνάδελφε, τον δεύτερο χρόνο τι έκανε ο Ξανθός;

—Έφτιαξε ομάδα, απάντησε ευθέως ο Τζώρτζης.

—Και πώς την έφτιαξε την ομάδα, κύριε συνάδελφε;

—Πήρε παίκτες.

—Και πού τσου βρήκε τσου παίκτες, κύριε συνάδελφε;

Ο Τζώρτζης με κοίταξε παραξενεμένος.

—Πού τσου βρήκε;... έκανε. Πού να τσου βρει..., όπου τσου βρίσκουν όλοι. Στη διαλυμένη Γιουγκοσλαβία.

—Α, μπράβο, του λέω. Πλην όμως υπήρχε πρόβλημα. Καθόσον οι κανονισμοί επιτρέπουν μόνο δυο ξένους παίκτες τση ομάδες κι εμείς τσου δυο τσου είχαμε ήδη, Πάσπαλι και Τάρπλεϊ. Οπότε...

Ο Τζώρτζης έσκασε πονηρό χαμόγελο.

—Οπότε, λέει, σκαρώσαμε το κόλπο των... «ξώγαμων».

Οι άλλοι φιλάρες τα είχαν φτύσει πια τέλεια. Η Κυρία χτύπαγε νευρικά το μολύβι τση στο γραφείο (από μπάλα αυτή, όπως όλα τα θήλεα, δεν είχε ιδέα). Ο Αρχηγός κουτούλαγε.

—Για εξηγείστε τσου αγαπητούς συναδέλφους το κόλπο των «ζώγαμων», κύριε συνάδελφε, προτρέπω τον Τζώρτζη.

—Μετά χαράς, λέει αυτός. Λοιπόν, είναι πολύ απλό. Βρίσκουμε έναν παίκτη που μας αρέσει και κει πάνω σκαρώνουμε ένα σινερομάντζο. Η μαμά του, λέει, ολίγον ζωηρά είναι αλήθεια —πλην υγειών αριστερών τάσεων— γνώρισε μίαν ωραίαν ημέραν έναν ωραίο, πλην αδίστακτο, Σέρβο (Βούλγαρο, Ρώσο, Ρουμάνο) σύντροφο (χομισάριο, διαφωτιστή) κι όπως το κακό δεν αργεί να γένει, υπέκυψε τση σατανικές πλην σαγηνευτικές του προτάσεις και το αποτέλεσμα ήτουνε μωρόν, μπασκετικώς μεν προικισμένον, μούλικον δε αφετέρου πλην... κι εδώ είναι το σημείο που μας ενδιαφέρει, με αίμα Ελληνικόν εις τας φλέβας του. Οπότεν... Ιδού ο Έλλην ομογενής, έστω και ζώγαμος. Απλόν πλην μεγαλοφυές!

Οι άλλοι σύνεδροι είχαν μείνει άναυδοι.

—Καταλάβετε; τσου ρωτάω.

—Όχι, μου απάντησαν εν χορώ.

—Κι όμως, τσου λέω, είναι απλό. Πάρτε τα με τη σειρά. Γιατί χωλαίνει ο τουρισμός μας; Το είπαμε. Γιατί τα Καμάκια μας χάθηκαν από την πιάτσα, αφενός μεν εξαιτίας του φόβου του AIDS και αφετέρου ένεκα τση αδιαφορίας τση Πολιτείας. Οπότεν τι κάμει η ομάδα; Απλό. Υποβιβάζεται στη βήτα Εθνική. Τώρα εμείς, οι προπονητές, να 'ούμ', που την αναλάβουμε, τι θα κάνουμε για να την επαναφέρουμε στην άλφα και να χτυπήσουμε και πρωτάθλημα; Και πάλι απλό. Θα ψάξουμε να βρούμε άλλους παίκτες. Και πού θα τσου βρούμε τσου άλλους παίκτες;

—Στη Γιουγκοσλαβία; ρωτάει με ιερή φρίκη ο Πάπυ.

—Κοντά είσαι, αλλά όχι ακριβώς, του κάνω. Για σκεφτείτε το λίγο... Τι παίκτες αφθονούν στην πιάτσα, που

γυρνάν εδώ κι εκεί σαν την άδικη κατάρρα, που θα σκοτώναν και τη μάνα τσου για ένα καρβέλι ψωμί και που δεν έχουν πάρει πρέφα ακόμα τι θα πει «AIDS»;

—Οι Αλβανοί! φωνάζει θριαμβευτικά ο Τζώρτζης.

—Εύγε, Τζώρτζη! του λέω. Μάλιστα, οι Αλβανοί. Αλλά και οι Σκοπιανοί και οι Κούρδοι και οι Ρωσοπόντιοι και πάει λέοντας. Ορίστε, κύριοι, οι παίκτες που χρειαζόμαστε για ν' ανεβάσουμε πάλι την ομάδα στην άλφα εθνική. Φτηνοί, οικονομικοί και προπάντων διαθέσιμοι. Απλό πλην μεγαλοφυές!

Τώρα πια κι αν είχαν κουφαθεί οι άσχετοι!

—Μα θα ελληνοποιήσουμε τσου Αλβανούς! διαμαρτυρήθηκε ένας υπερπατριώτης.

—Αν είναι να σώσουμε τον παραπαίοντα τουρισμό μας γιατί όχι; του λέω στυγνά.

—Και τσου γυφτο-Σκοπιανούς;

—Και τσου άπαντες. Τη δουλειά μας να κάνουμε, του λέω στυγνά.

—Μα είναι σωστό; αποτολμάει κάποιος. Εννοώ, αν πάθει κανείς τσου τίποτσι... Έτσι που έχουν άγνοια του AIDS...

—Και τι να τσου κάμω εγώ; του λέω ακόμα πιο στυγνά. Ας πρόσεχαν.

Η συζήτηση τράβαγε πολύ σε μάκρος κι έβλεπα τον Μεγάλο να κουτουλάει για τα καλά τώρα. Αδράχτηκα στη ευκαιρία.

—Εσείς τι λέτε, κύριε Πρόεδρε; του λέω ξαφνικά.

Ο Μεγάλος αναπήδησε. Αμέσως ο γιατρός έτρεξε να του βάλει το στηθοσκόπιο.

—Ε, πως;... Επί ποίου θέματος; ψέλλισε ο απέθαντος.

—Για την Ελληνοποίηση που λέγαμε...; του υπενθυμίζω.

Ο Μεγάλος το σκέφτηκε λίγο και μετά αποφάνθηκε.

—Καλή ιδέα φαίνεται, είπε. Να το προχωρήσεις, Αντώνη. Όμως η γνώμη η δικιά μου είναι να προσπαθήσεις να πάρεις και τον Τρόντζο. Ακούω πως είναι πολύ καλός παίκτης.

—Το δίχως άλλο, κύριε Πρόεδρε, του υποσχέθηκα. Το δίχως άλλο.

Στο σχόλασμα μου την είχε στήσει η Ντέμπυ και με περίμενε.

—Χάθηκες εσύ, μου κάνει.

—Ε, ξέρεις τώρα, τση λέω. Δουλειές... Φόρτος εργασίας...

—Ναι, αλλά κάθε βράδυ στη Ρίτα, τη Στανίση και τον Πανταζή εμφανίζεσαι, μου ξανακάνει.

—Για εκπαιδευτικούς λόγους, ψυχή μου, τση εξηγώ. Για εκπαιδευτικούς λόγους. Μελετώ το αντικείμενό μου επισταμένως. Τι, δεν με πιστεύεις;

—Αυτά αλλού, με κόβει η φιλενάδα. Με τη δική μας την υπόθεση τι θα γένει;

—Το μελετώ το θέμα, βρε Ντέμπυ μου, τση λέω. Το μελετώ.

—Το καλό που σου θέλω μελέτα το γρήγορα, μου πετάει και γυρίζοντας πήγε να συναντήσει την δικιά τση.

Μάλιστα.

★ ★ ★

Τα υπόλοιπα είναι γνωστά.

Πιάχαμε ό,τι Αλβανούς, Σκοπιανούς, Κούρδους, Ρωσo-
πόντιους μπορέσαμε να βρούμε, που να μην μοιάζουν τέλεια
με σκιάχτρα, και τσου τα ρίξαμε στα γεμάτα.

—Εσύ Γκρήκ Καμάκι ή όξω από 'δώ επιτόπου;

Η απάντηση ήτουνε βέβαια στερεότυπη και ενθου-
σιώδης.

—Γκρήκ, γκρήκ!

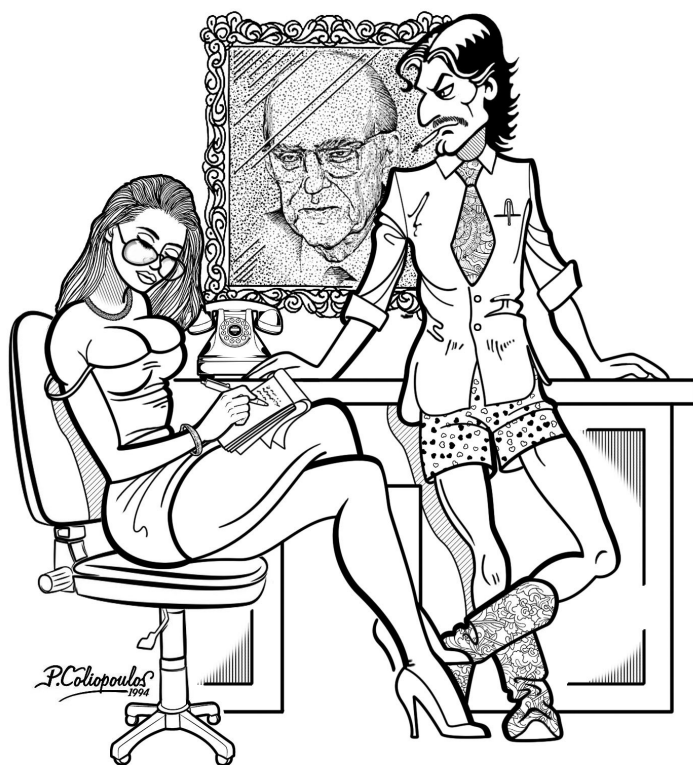
Το οποίο τσου μαζώξαμε, τσου μαντρώσαμε σε κάτι
στάνες, πάνω στα κατσάβραχα τση Θεσπρωτίας, κι εκεί, με
καθηγητές τα καλύτερα —πλην παροπλισμένα— καμάκια
τση πιάτσας τσου διδάξαμε τα μυστικά τση λεπτής τέχνης
του καμακώνειν. Σε τρεις βδομάδες ξαμολούσαμε τσου
πρώτους φωστήρες στα παραλιακά θέρετρα. Σε πέντε βδο-
μάδες ξαμολούσαμε την παρτίδα, που θ' αγωνιζόταν στα
μεγάλα αστικά κέντρα, Αθήνα, Σαλονίκη κλπ. Τσου οχτώ
μήνες —και το λέω όχι χωρίς κάποιο ρίγος ανατριχίλας— ξα-
ποστέλναμε το πρώτο Επίλεκτο Σώμα (τσου Λοκατζήδες
των Καμακιών, να 'ούμ') στην Πρώτη Γραμμή. Μύκονο,
Κω, Σαντορίνη, Ύδρα, Κέρκυρα, Ρόδο.

Τ' αποτελέσματα τα ξέρεις. Ο τουρισμός πήρε το πάνω
του εν μια νυκτί. Η Ελλάδα γέμισε ξανά ευτυχισμένες του-
ρίστριες. Μόνο που υπήρχε ένα μικρό πρόβλημα. Βλέπεις,
τα «ξώγαμα» καμάκια ντρέπονταν να την πέσουν τση μα-
τσό κότες κι έτσι την έπεφταν τση λιγούρισσες, τση σακιδο-
φόρες του χιαρατά. Αποτέλεσμα; Διπλασιάστηκαν μεν τα
νούμερα προσέλευσης, αλλά από ποιότη μεδέν. Λιγούρηδες
είχαμε, λιγούρηδες μας προέκυψαν, πλην σε απείρως μεγα-
λύτερο αριθμό. Ε, τι να κάνουμε; Κάθε αρχή και δύσκολη.
Σάματις ο Ολυμπιακός το πήρε το πρωτάθλημα με την

πρώτη; Δεν το πήρε. Κάτσε και θα δεις τι έχει να γένει του χρόνου, αφού βάλω σ' εφαρμογή κάτι μυστικά πλάνα που επεξεργάζομαι. Το έλα να δεις, δικέ μου, το έλα να δεις!

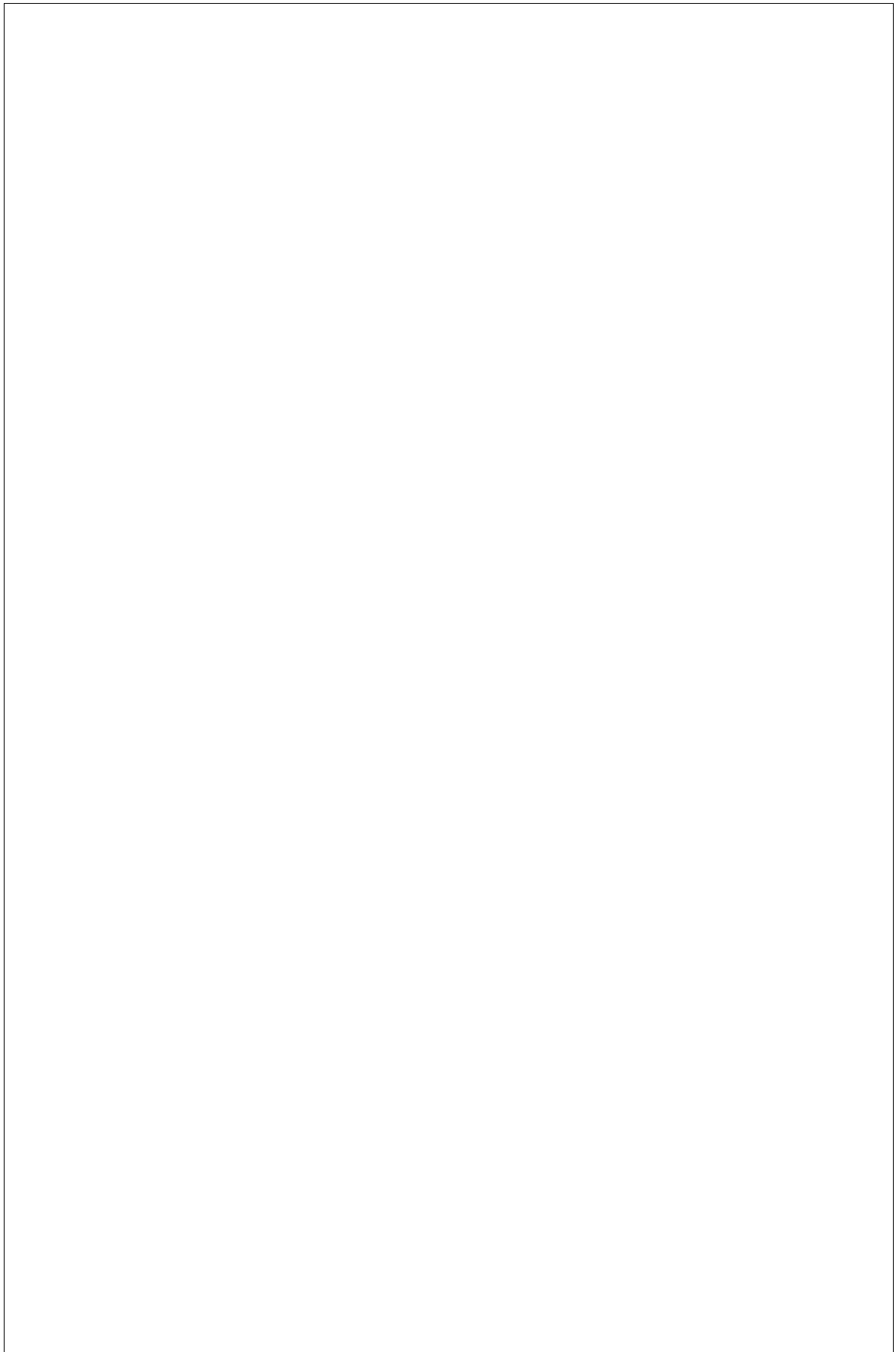
Αυτή ήτουνε η πρώτη μου επιτυχία. Ακολούθησαν κι άλλες πολλές, αλλά αυτή ήτουνε η παρθενική μου, να 'ούμ', γι' αυτό και το περηφανεύομαι έτσι ασύστολα. Με όλο το θάρρος δηλαδή.

Γράφε τελεία. Κεφάλαιο. Ένα το κρατούμενο.

Κεφάλαιον 7ον
ΕΥΡΟΛΙΓΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΝΤΟΤΣΑΚΑΛΟΙ

Όπου ο Σπύρος Μπαρακούντας καλείται να υπερασπιστεί –με κίνδυνο της ζωής του– τα Ελληνικά συμφέροντα ανά την Υφήλιον και καταλήγει λαγονδάκι της βιτρίνας.

«Γεια σου Ελλάδα...

Ποιος Θεός δεν ζήλεψε τα θάυματά σου...»

(Ύμνος της Εθνικής Ρεζίλας στο Μουντιάλ '94)

Και καλά, Μεγάλε, κάτσε να δεις την άλλη τη φάση. Όπου ο φίλος σου ο Σπύρος εκλήθη να 'ούμ', ίνα λύσει τα μεγάλα εξωτερικά ζητήματα της πατρίδας. Ν' ακούσεις, δικέ μου, ιστορίες να σου φύγει ο τάκος!

Το οποίον, μια ωραία μέρα, κατά της δώδεκα, δώδεκα και μισή, εκεί που τελείωνα της υπογραφές στο υπουργείο κι ετοιμαζόμανε να πεταχτώ μέχρι του «Απόττου» για το καθιερωμένο μεσημεριανό ουζάκι, με τ' άλλα τα παιδιά, ντρίιν το τηλέφωνο.

—Ο κύριος Πάτροκλος, μου λέει η Δωροθέα. Να σας συνδέσω;

—Πρώτα τον τι θέλει, τση κάνω. Άμα είναι τώρα να μιλάμε με κάθε ψώνιο που του τη βαρεί να τηλεφωνάει, πάει, το κλείσαμε το μαγαζί.

—Τι θέλετε λέει ο κύριος υποργός, ρωτάει η πιστή και σώφρων Δωροθέα.

Άκουσε τι τση είπε ο σφουγγοκωλάριος και στράφηκε κατά μένα.

—Λέει είναι επείγον από τον Αρχηγό, με πληροφόρησε.

Πιάνω το οποίον το τηλέφωνο –καθόσον, όσο και να ’ναι, δεν πάει να γράφεις τον Αρχηγό κανονικά, τουλάχιστον μέχρι να τον παραχώσουμε.

—Τι είναι πάλι, ρε φιλάρα; λέω του Πάτροκλου. Τι θα γένει με σας, θα μας αφήσετε να δουλέψουμε καμιά φορά που πνιγόμαστε;

—Σπύρο, μου λέει ο φιλάρας, πρέπει να ’ρθεις πάραυτα εδώ. Έχουμε υποργικό συμβούλιο επί ανωτάτου επιπέδου κι ο Μεγάλος είπε να ’σαι και συ.

Είπε τέτοιο πράγμα ο Μεγάλος; Α, ρε Μπαραχούντα, απέθαντε, μέχρι πού έχουν φτάκει οι μετοχές σου!

—Είπε, ρε συ, ο Μεγάλος για μένα; του λέω.

Ο Πάτροκλος μου τα μάσησε.

—Δηλαδή... Όχι ακριβώς ο Μεγάλος, γιατί μόλις προπέντε λεφτά ξύπνησε και πίνει το γάλα του, αλλά πλην όμως έδωκε διαταγή η Κυρία.

Ακόμα καλύτερα δηλαδή. Καθόσον άπαξες και το είπε η Κυρία, το πράγμα έχει «ειδικό βάρος» που λέμε κι εμείς οι πολιτικοί.

—Κλείνω κι έρχομαι, του λέω.

Αμ έπος αμ έργον. Φωνάζω τη Δωροθέα, τση λέω να μου φέρει καινούργιο σώβρακο, ν' αλλάξω —δεν ξέρεις ποτέ— κοτσάρω και μια γραβάτα με φοίνικες κι αραπίνες, που είχα στο γραφείο για πολύ σπέσιαλ περιπτώσεις, αδειάζω στο μούτρο μου και μισό μπουκάλι *Beau Mec*, φτιάχνω τη χωρίστρα στο αλφάδι τση και μην τον είδατε...

Στο Πρωθυπουργικό είχαν μαζωχτεί όλα τα καλά παιδιά. Ο Βάβουλας βέβαια —που κατά πως μου είπανε είχε φέρει και γλαδιόλες στην Κυρία— ο Τζώρτζης βέβαια —που είχε ράψει καινούργια κουστουμιά και καμάρωνε— ο Τέντυ, που έτρωγε τυρόπιτα, ο Ντένης, που προβάριζε δηλώσεις στον καθρέφτη, ο αναπόφευκτος Πάτροκλος και φυσικά —λείπει ο Μάρτης από την Σαρακοστή;— ο πολύς και μη εξαιρετέος Σάκης.

Οι φιλάρες τση είχαν αράξει γύρω από 'να τραπέζι κι έλεγαν ανέκδοτα για ξανθιές, περιμένοντας πότε θα σενιαριστεί ο Ηγέτης, να μας τιμήσει δια τση παρουσίας του.

—Τι γένηκε, ορέ Τζώρτζη; ρωτάω τον Τζώρτζη όπως κάθισα δίπλα του. Μας την πέσαν τίποτσι κομιτατζήδες και βαρήσαμε γενική απαρτία;

—Δεν έχω ιδέα, δικέ μου, μου λέει ο Τζώρτζης. Κι εμένα άρον-άρον με κουβάλησαν, πάνω που είχα κανονίσει κάτι γχομενάκια για ψάρι στο Τουρκολίμανο. Δεν έχω ιδέα.

Τέλος πάντων, πιάχαμε κουβέντα περί γχομενικά κι άλλα άκρως εθνικά ζητήματα και κατά τση δύο, δύο παρά πέντε, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει το Θείον Ζεύγος. Εμείς κλαρίνο. (Αν μη τι άλλο στην παράταξη υπάρχει και μπιπ τση πειθαρχίες, δικέ μου).

—Καλημέρα σας, μας χαιρετάει ο Μεγάλος. Είμαι βαθιά συγκινημένος που σας βλέπω όλους μαζί σήμερα εδώ. Τόσο πλήθος και τόσο πάθος!... Ζητώ συγγνώμη που σας κουβάλησα τόσο πρωί, αλλά η Κυρία, και πολύ σωστά, μου θύμισε ότι πρέπει να συζητήσουμε τα Μεγάλα Έργα...

—Τα Εθνικά Θέματα darling, τον διόρθωσε μαλακά η Κυρία.

—Α ναι... Πράγματι... Τα Εθνικά Θέματα...

Ο Αρχηγός κάθισε –ευτυχώς χωρίς πρόβλημα, τώρα πώς θα σηκωνόταν πάλι είναι άλλη ιστορία– ήπια λίγο νερό από το ποτήρι που βρισκόταν μπροστά του, ξερόβηξε, κούνησε το κεφάλι του με σημασία και στράφηκε στον Βάβουλα.

—Παυσανία, του κάνει, αν δεν με απατά η μνήμη μου, εσύ είσαι ακόμα υποργός Εξωτερικών.

—Το κατά δύναμιν, κύριε Πρόεδρε, το κατά δύναμιν, απάντησε ευπειθώς ο Παυσανίας.

—Για πες μας λοιπόν, Παυσανία, πώς πάνε τα εξωτερικά μας; τον προέτρεψε ο Ατελείωτος.

Ο Παυσανίας ξερόβηξε.

—Σε γενικές γραμμές πολύ καλά, κύριε Πρόεδρε, είπε. Με ένα μικρό σέρβις, αλλαγμα λάδια, βαλβολίνες, τρίψιμο οι βαλβίδες, θα είναι σαν καινούργια.

—Χαίρομαι που το ακούω, είπε ανακουφισμένος ο Αρχηγός. Και τώρα που τα είπαμε, νομίζω είναι ώρα να πάρουμε έναν υπνάκο.

Αλλά η Κυρία δεν του έκαμε την χάρη.

—Darling, του λέει μελιστάλαχτα. Δεν τελειώσαμε. Δεν θυμάσαι που μου έλεγες ότι πρέπει να λάβουμε μέτρα;...

Ο Αρχηγός το θυμήθηκε.

—Πράγματι, είπε. Πρέπει να λάβουμε μέτρα.

Έπεσε μια μικρή σιγή, όπου τα παιδιά αλληλοκοιτάζονταν ολίγον τι σαν χαμένα, όπως κάθε φορά που αντιμετώπιζαν το σφριγηλό και δαιμόνιο μυαλό του Αρχηγού τσου. Στο τέλος πήρε τον λόγο ο Τέντυ, ως ο πιο τσαμπουκάς κι αθυρόστομος απ' όλους.

—Συγγνώμην, κύριε Πρόεδρε, του λέει (στα ίσια). Αλλά τι μέτρα πρέπει να πάρουμε και επί ποίου θέματος;

Ο Αρχηγός φάνηκε να ενοχλείται.

—Τι θα πει «επί ποίου θέματος», Τέντυ; Τι θα πει «επί ποίου θέματος», είπε. Εφ' όλων των θεμάτων. Γι' αυτό ειμάρστενε εδώ νομίζω. Για να πάρουμε μέτρα εφ' όλης τση ύλης.

—Παραδείγματος χάριν για το Σκοπιανό, βοήθησε υποχρεωτικά η Κυρία.

—Πράγματι, για το Σκοπιανό, επικύρωσε ο Αρχηγός.

Τα παιδιά αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά.

—Το Σκοπιανό πηγαίνει πολύ καλά, κύριε Πρόεδρε, ανακοίνωσε ο Παυσανίας. Έχουμε κάμει όλες τση προσήκουσες ενέργειες σε όλους τσου διεθνείς οργανισμούς... Έχουμε δηλώσει ότι βαίνουμε βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου και ότι έχουν γνώση οι φύλακες...

Ο Αρχηγός κούνησε το κεφάλι.

—Χαίρομαι που το ακούω, είπε.

—Πλην όμως, πετάχτηκε η Κυρία, το όλο θέμα παραμένει στάσιμο.

—Πράγματι..., επικύρωσε ο Πρόεδρος.

Ο Πausανίας στριφογύρισε στην καρέκλα του ανήσυχος.

—Μα, σας είπα..., είπε. Προέβημεν σε όλες τση ενέργειες εκείνες που προδιαγράφουν μια πορεία κατά το μάλλον ή ήττον αισιόδοξη... Τι άλλο να κάμνωμεν;

—Η υπόθεση είναι χαμένη από χέρι, πετάχτηκε ο Τέντυ. Εγώ σας το 'χω πει.

—Πράγματι, συμφώνησε ο Αρχηγός.

—Αλλά αυτό δεν μπορούμε να βγαίνουμε και να το λέμε δεξιά κι αριστερά, παρατήρησε η Κυρία αυστηρά. Πρέπει να φαίνεται ότι προσπαθούμε.

—Είναι η γνώμη μου επίσης, είπε ο Πρόεδρος που είχε αρχίσει να χασμουριέται. (Δυο ώρες συνέχεια ξυπνός, πήγαινε για ρεκόρ ο άνθρωπος!).

—Και τι να κάνουμε δηλαδή; πετάχτηκε ο Τέντυ. Όταν ήτουνε να μπούμε μέσα να κόψουμε τον κώλο του Γκλιγκόρφω εμείς το είχαμε ρίξει στο κουβεντιαστό. Τώρα πιείτε την.

—Κύριε συνάδελφε! του κάνει αυστηρά ο Σάκης.

—Άσε μας κι εσύ, ρε φιόγκο, του λέει ο Τέντυ (που πολύ τον πήγαινα). Άσε μας μη σου πω και σένα καμιά κουβέντα.

—Πάντως, μπήκε στη μέση συμβιβαστικά ο Ντένης, εδώ που φθάκαμε μόνο με δηλώσεις μπορούμε να το παλέψουμε το ζήτημα.

—Πράγματι, είπε ο Πρόεδρος.

—Πράγματι, συμφώνησε κι ο Σάκης (που ένιωθε ότι δικαιωνόταν).

—Εκτός και αν..., πέταξε και το άφησε να αιωρείται η Κυρία.

Το τραπέζι κρεμάστηκε από τα χείλη της.

—Πράγματι..., επιδοκίμασε ο Πρόεδρος.

—Εκτός κι αν πάρουμε κι άλλα μέτρα, συμπλήρωσε η Κυρία.

—Τι άλλα μέτρα να πάρουμε; απόρησε ο Τέντυ. Το μόνο άλλο μέτρο που μπορούμε να πάρουμε είναι να μπούμε μέσα και να τα κάνουμε λίμπα. Κι άσε μετά τσου «Διεθνείς Οργανισμούς» να προσπαθούν να βγάλουν άκρη. Άλλο μέτρο δεν υπάρχει.

—Και όμως...

Το τραπέζι ξανακρεμάστηκε πάνω στην Κυρία.

Η Κυρία εξήγησε.

—Τον άλλο μήνα, είπε, γίνεται στο Άμστερνταμ η Σύνοδος των Ευροτριτοκοσμικών. Των χωρών δηλαδή εκείνων της συμφοράς που παλεύουν να γένουν αποδεκτές από τα Κοινοτικά Όργανα. Μεταξύ των χωρών αυτών και κείνες που μας ενδιαφέρουν άμεσα. Δηλαδή, τα Σκόπια, η Αλβανία και η Τουρκία.

Τα παιδιά αλληλοκοιτάχτηκαν αλαφιασμένα. Πάλι δεν καταλάβαιναν.

—Κατά διαβολική σύμπτωση ή για καλή μας τύχη, συνέχισε η Κυρία, και οι τρεις ως άνω χώρες αντιπροσωπεύονται από... γυναίκες. Τα Σκόπια από την Υπουργό Κοινωνικής Πρόνοιας, η Αλβανία από τη Γενική Γραμματέα Δήμων και Κοινοτήτων η δε Τουρκία από την ίδια την Πρόεδρο, τη Ζουμπουρλούδ Χανούμ! Αυτό δεν σας λέει τίποτσι;

—Πράγματι..., συμπλήρωσε ο Αρχηγός.

Αλληλοκοιταχτήκαμε.

Ο Τζώρτζης πήγε να κάμει πνεύμα.

—Δηλαδή, τι; είπε. Να τσου την πέσουμε στα ίσια... do you like greek dances? να 'ούμ';

Η Κυρία άστραψε ένα ικανοποιημένο χαμόγελο.

—Εύγε, Τζώρτζη! τον επαίνεσε. Ακριβώς αυτό. Καθόσον, σας ερωτώ... Ποιο είναι το σημείο εκείνο όπου υπερτερούμε έναντι όλων των Ευρωπαίων μας εταίρων και μη;

—Το καμάκι! πετάγομαι εγώ θριαμβευτικά.

—Πράγματι..., χαμογέλασε φιλάρεσκα ο Αρχηγός. Πράγματι.

—Ακριβώς! έλαμψε η Κυρία. Το καμάκι. Αυτός είναι ένας τομέας όπου αναμφισβήτητα είχαμε, έχουμε και θα έχουμε τα πρωτεία.

—Το κατά δύναμιν, το κατά δύναμιν, έκαμα ο ίδιος μετριόφρονα.

—Οπότε, συνέχισε η Κυρία, τι κάνουμε;

—Την πέφτουμε τση Αλβανίδες και τακτοποιούμε τα πάντα, προσφέρεται ο Τζώρτζης.

—Και όχι μόνο, συμπληρώνω εγώ.

—Ακριβώς! ξαναείπε η Κυρία. Αφού όλα τα άλλα μέσα απεδείχθησαν πατάτες, το μόνο που μας μένει είναι η άλωση των οχυρών δια τση αρχαιοτάτης οδού. Δια του κοιτώνος δηλαδή, για να γένω πιο σαφής.

—Δια του κοιτώνος πράγματι, επικρότησε ο Αρχηγός, που κουτούλαγε στα σοβαρά τώρα.

Ο Τέντυ αναψοκοκκίνισε.

—Μα τι λέτε τώρα, μανδάμ; πετάχτηκε. Είναι δυνατόν

να σοβαρολογείτε; Μπορούμε τώρα εμείς, σοβαροί άνθρωποι, να κατεβούμε σε ένα τέτοιο... επίπεδο;

Η Κυρία του έριξε μια υποτιμητική ματιά.

—Δεν κατάλαβα..., είπε. Τι επίπεδο δηλαδή; Τι ακριβώς υπονοείτε, κύριε υποργέ;

—Μα, είναι δυνατόν τώρα να ανακατεύουμε τα σώβρακα με την πολιτική; διαμαρτυρήθηκε ο Τέντυ παρ' όλες τση αγχωνιές που του έριχνε από δίπλα ο Παυσανίας.

Η Κυρία του έριξε μια σκοτεινή ματιά. Το είχε πάρει προσωπικά το ζήτημα.

—Εσάς δεν σας ζήτησε κανείς τίποτσι, κύριε υποργέ, του κάνει κοφτά. Άλλωστε... Δεν φαντάζομαι να έχετε την εντύπωση ότι πληρείτε τση προϋποθέσεις για μια τέτοια... χμμ, «λεπτή» αποστολή.

—Δηλαδή, τότε ποιος θα πάει; Ο Τζώρτζης; απόρησε ο τόφαλος.

—Γιατί, δεν σου γεμίζουμε το μάτι, ρε γιούκο; του λέει ο Τζώρτζης έτοιμος για καυγά.

—Κύριοι, τσου επανέφερε στην τάξη η Κυρία. Κύριοι, μην ξεχνάτε ότι ειμάστενε εδώ για να συζητήσουμε τρόπους και τεχνικές να βγάλουμε την χώρα από το εξωτερικό αδιέξοδο.

—Τότε πάω πάσο, μουρμούρισε ο Τέντυ.

Η Κυρία άνοιξε ένα ντοσιέ μπροστά τση και συμβουλευτήκε κάτι χαρτιά.

—Λοιπόν, μας λέει. Ο Πρόεδρος (που είχε πια αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα του) αποφάσισε να συσταθεί ολιγομελής αποστολή για το Άμστερνταμ, προκειμένου να διαπραγματευθεί εν λευκώ τα εθνικά ζητήματα δια τση...

χμμμ, τεθλασμένης οδού. Σε πρώτη φάση έχουν επιλεγεί τρεις αρμόδιοι υποργοί, που φρονούμε ότι πληρούν τση προδιαγραφές μιας τέτοιας αποστολής. Ένας για κάθε μια από τση τρεις χώρες με τση οποίες έχουμε προβλήματα. Οι υποργοί αυτοί είναι: Ο Σάκης που αναλαμβάνει τον Σκοπιανό τομέα, ο Τζώρτζης που αναλαμβάνει τον Αλβανικό κι ο Σπύρος που χρεώνεται και τον δυσκολότερο, τον Τουρκικό.

Ε, τι να σου λέω τώρα, δικέ μου, κόντεψα να χεστώ πάνω μου. Ορίστε κύριε... Ποιος κίναϊδος θα βγει να πει ότι δεν υπάρχει αξιοκρατία την σήμερον ημέραν; Ορίστε. Ο Σπύρος Μπαραχούντας τώρα δικαιώνεται.

—Δεν κατάλαβα, λέει ο Τζώρτζης. Γιατί ο Σπύρος τη Ζουμπουρλούδ Χανούμ κι εμείς να την βγάλουμε με το γυφταριό;

—Γιατί ο Σπύρος έχει την μεγαλύτερη πείρα απ' όλους σας στα θέματα αυτά, τον έκοψε αυστηρά η Κυρία. Κι όχι μόνον αυτό αλλά, άτυπα, ο Σπύρος ηγείται τση αποστολής «Γαλάζιος Άγγελος» —που είναι το συνθηματικό τση επιχείρησης. Αυτή είναι η απόφαση του Αρχηγού.

Ε, εκείνη τη στιγμή την Κυρία τη λάτρεψα. Δηλαδή, μιλάμε, με έσφαξε με το βαμπάκι. Δηλαδή, σουτιέν να γενόμανε, να με φόραγε, που λέει ο λόγος. Πάει, τελείωσε... Με εκμηδένισε η μεγάλη. Με έκαμε γιαούρτι να 'ούμ'.

—Φυσικά, συμπλήρωσε η Κυρία, μια τέτοια αποστολή δεν μπορεί να είναι επίσημη. Είναι σαν να πέφτετε πίσω από τση εχθρικές γραμμές με αλεξίπτωτο. Καταδρομικώς. Έτσι και συλληφθείτε, που λέει ο λόγος, εμείς δεν σας ξέρουμε, δεν σας είδαμε. You are on your own! Αν πετύχετε είσαστε ήρωες, αν αποτύχετε θα σας ντουφεκίσουμε στα έξι μέτρα με συνοπτικές διαδικασίες. Έγινα σαφής;

Πράγματι.

Οι μέρες που ακολούθησαν πριν από το αποφασιστικό αυτό, για τα εθνικά πεπρωμένα, ταξίδι πέρασαν μέσα σ' έναν πυρετό προετοιμασίας και περισυλλογής. Η Δωροθέα, για ν' ανταπεξέλθει αναγκάστηκε να κάμει υπερωρίες, το κορίτσι. Τόσο που στο τέλος δεν μπόρουνε πια να πάρει τα πόδια της. Όχι και να πάμε απροπόνητοι στα ξένα, να ξεφτιλιστούμε!

Από το Υπουργείο Εξωτερικών κατάφεραν να μας κλείσουν συναντήσεις με τα θύματα. Δήθεν για άτυπες ανταλλαγές απόψεων, προκειμένου να οργανώσουμε, λέει, κάποια τυπική συνάντηση κορυφής –αέρα κουβέντα. Το πιο δύσκολο ήτουνε βέβαια να μου κλείσουν τη δική μου συνάντηση με τη Ζουμπουρλούδ Χανούμ. Οι Τουρκαλάδες δεν ήθελαν ν' ακούσουν κουβέντα. Μέχρι ανθυπογραμματέα έφταναν και με το ζόρι. Μόνο όταν τσου έσκασε το μυστικό ο Παυσανίας ότι ήμανε εξουσιοδοτημένος εν λευκώ να διαπραγματευθώ είπαν το «ναι» (με βαριά καρδιά).

Για να μην τα πολυλογώ, καμιά φορά φτάκαμε στο Άμστερνταμ, οι τρεις μας (ούτε γραμματέα δεν μας έδωκαν μαζί οι φτωχομπινέδες), όπου κατασκηνώσαμε (κυριολεκτικά) σ' ένα πανδοχείο τέταρτης κατηγορίας –με κατσαρίδες και κορέους– ένεκα η στενότη των οικονομικών μας, λέει. Σ' ένα δωμάτιο και οι τρεις με καμπινέ κοινόχρηστο στο διάδρομο. Χέστα.

Ο Τζώρτζης, που ήτουνε ο πιο καλομαθημένος απ' όλους, είχε πια τέλεια φρικάρει.

—Ρε δικέ μου, μου λέει. Τι πάνε να κάμουν; Να μας εξοντώσουν θέλουν;

—Σχάσε Τζώρτζη και κολύμπα, του κάνω.

—Μωρέ πες το ψέματα, μου λέει ο Τζώρτζης. Έτσι μου 'ρχεται να φουντάρω σε κάνα κανάλι... Να τελειώσω μια και καλή.

Ο Σάκης αντιθέτως έπαιρνε το πράγμα πιο φιλοσοφικά.

—Ό,τι πει ο Πρόεδρος, είπε.

Όπου του είπαμε τι να κάμει κι αυτός κι ο Πρόεδρος και ησύχασε.

Πριν ριχτούμε στον αγώνα μάζωξα την ομάδα και τσου μίλησα.

—Μάγκες, τσου λέω, εδώ που ειμάστενε φοράμε τη φανέλα τση Εθνικής Ελλάδας, να 'ούμ'. Μιλάμε ότι πρέπει να τα δώκουμε όλα και να μιλήσουμε μέσα στο γήπεδο. Βέβαια μπορεί να παίζουμε εκτός έδρας, αλλά πλην όμως ο σκοπός είναι ιερός και ο θεός μαζί μας. Μπορεί η κουφάλα ο ρέφερης να κάμει φαλτσοσφυρίγματα, αλλά εμείς θα βάλουμε το τόπι κάτω και θα παίζουμε τη μπάλα τση ζωής μας, άμα λάχει. Το οποίον ζντό και με τη νίκη.

Πρώτος έπεσε στη μάχη αυτός ο λαπάς ο Σάκης (ποιος κόπανος τον διάλεξε θέλω να ξέρω) κι όπως ήτουνε αναμενόμενο τα 'καμε σκατά. Πήγε λέει ο αγαθιάρης στο ραντεβού με την Σκοπιανή φορώντας στο πέτο κονχάρδα «Macedonia is Greek!». Καλά, μιλάμε για ΤΗΝ οξυδέρχεια! Όπως ήτουνε φυσικό, τον βούτηξαν οι γορίλες και τον πήγαν έξω καροτσάκι.

Μηδέν - Ένα.

Ο Τζώρτζης πάλι κάτι πήγε να κάμει, αλλά έπεσε σε «απείραχτη» (!) και πάτωσε. Όλο «σου, ξου, μου», «δεν ξέρω», «δεν πρέπει» και τα τοιαύτα. Μέχρι που μπήκα εγώ στο γήπεδο το πάλευε, φιλότιμα μεν, αλλά το σκορ ήτουνε...

Μηδέν - Δύο.

Καταλαβαίνεις λοιπόν, δικέ μου, με τι αίσθημα ευθύνης ρίχτηκα στον αγώνα. Εδώ δεν μιλάγαμε απλά για ισοφάριση αλλά και για ανατροπή! Και να σκεφτείς ότι μέναν μόνο δυο μέρες!

Το οποίο, σενιάρομαι, ρίχνω τση κόντρες μου τση ξεγυρισμένες, κοτσάρω το κοστουμάκι μου το σινιέ, ποκάμισο *Gianmarco Venturi*, πατούμενο *Gucci*, άσπρη κάλτσα *Adidas*, γραβάτα *Pierre Cardin*, ικανή δόση *Pino Silvestre* κι αμολιέμαι στο «Χίλτον», όπου και το ραντεβού με τη Χανούμ.

Στην πόρτα με σταμάτησαν κάτι χτιστοί σεχιουριτάδες, με αυτόματα κι αλεξίσφαιρα γελέκα, όπου με ψάξαν μέχρι σώβραχο –μήπως και είχα μοντάρει κάνα μπαζούκας πάνω στον Μένιο. Μετά με περιλάβανε κάτι Τουρκαλάδες μπεχλιβάνηδες –άλλο φαχούλεμα– και τελικά με παρέδωσαν σε άλλους, χειρότερους ληστές, που με μπάσαν στην Προεδρική σουίτα, όπου, επιτέλους, με υποδέχτηκε η περίφημη Ζουμπουρλούδ Χανούμ αυτοπροσώπως.

Εδώ, δικέ μου, πρέπει να κάμω μια αναγκαία παρένθεση, για να προσπαθήσω να περιγράψω την περί ου ο λόγος κυρία, καθόσον έχουμε δημοσιογραφικό χρέος απέναντι τση ατέλειωτες μάζες των αναγνωστών που πρέπει και δικαιούνται να ξέρουν.

Καλά, μιλάμε για ΤΟ παιδί! Μέτρια στο ύψος, έφερνε μάλλον στο παχουλό, αλλά με ανατολίτικα πιασίματα, κι ένα προσωπάκι –συνέχεια χαμογελαστό– με φράντζα που έπεφτε κεραμίδι στα μάτια και ήτουνε να το πιεις στο ποτήρι. Αμ το μάτι! Το μάτι το λάγνο, το ανατολίτικο, το γαύρο, που έπαιζε ασταμάτητα και μίλαγε για υποσχέσεις από τση Χίλιες και Μια Νύχτες! Το πλάσμα βάδιζε κι έλεγε

«Τώρα θα 'ρθεί σε οργασμό... Τώρα θα βάνει τση φωνές... αχ, αχ!... Τώρα θα σου μπήξει τα νύχια στην πλάτη...». Κι όλα αυτά, δικέ μου, κάτω από ένα λούστρο κυριλέ και πολύ σένιο, να 'ούμ'. Ένα στυλάκι μεγάλης κυρίας των σαλονιών (που όμως πετάει τη σκούφια τση για αταξίες του τύπου «τι σου κάμω μάνα μου;»).

Φορούσε ένα ταγεράκι *Channel* Νούμερο 7, χωρίς πο-κάμισο, με τα στηθάκια να ψευτοξεπροβάλουν στρογγυλά και σπινθηροβόλα από μέσα και φουστίτσα ίσαμε το γόνατο και στενή για να τονίζει τα πιο απίθανα γοφιά που μου έλαχε ποτές να θαυμάσω κατά την διάρκεια τση πολυτάραχης καριέρας μου. Άσε τα χολιέ και τση αλυσίδες, άσε τα δαχτυλίδια και τα βραχιόλια... Δηλαδή, μιλάμε για πολύ κυρία η κυρία!

Με το που μπήκα σηκώθηκε από τον καναπέ που καθόταν να με υποδεχτεί. Είπαμε... Κυρία!

—Μπούγιουρούμ, Σπύρο εφέντη μ', μου κάμει δίνοντάς μου το χεράκι τση, που διοχέτευσε ακαριαία 2000 βολτ στο δικό μου. Μπούγιουρούμ και γκελ μπουρντά. Nice to see you.

—Εγώ να δείτε, μανδάμ! τση λέω έχθαμβος.

Το χανουμάκι γέλασε γάργαρα.

—Πώς τα λέτε, πως τα λέτε! μου κάμει. Ελάτε, καθίστε.

Τι να κάμω, κάθισα.

—Λοιπόν, μου λέει. Τι νέα από το ωραίο μας Γιουνανιστάν;

Ζαλισμένος μπορεί να ήμανε, αλλά όσο να 'ναι αυτό το «μας» δεν μου καλοχτύπησε.

—«Μας», μανδάμ, τση κάμω. «Μας» όχι «σας».

Η χανούμ με κοίταξε (δῆθεν) απορημένη.

—Κι εγώ τι είπα; μου κάνει.

—Εσείς είπατε «μας», τση κάνω.

—Κι εσείς τι είπατε;

—Εγώ είπα «μας».

Η χανούμ χαμογέλασε πλατιά μ' εκείνο το αφοπλιστικό χαμόγελο.

—Άρα, το ίδιο λέμε και οι δυο.

Με μπέρδευε.

—Ναι, αλλά εγώ εννοώ «δική μας», τση διευκρινίζω.

Η χανούμ γέλασε.

—Η Ελλάδα, Σπύρο τζάνουμ, μου λέει, ανήκει σε όλο τον κόσμο. Είναι η μητέρα όλων των πολιτισμών.

Γάτα η κυρία! Γάτα με πέταλα!

—Αν είναι από έτσι...

—Λοιπόν, για πείτε μου... Τι κάμει ο Πρόεδρός σας; Πάντα μάχιμος και σιδερένιος;

Α, την καριόλα που το πάγαινε!

—Μαχιμότετος και σιδερότατος, την πληροφορώ. Ετοιμάζεται να φύγει για διακοπές.

Η χανούμ γέλασε μ' αυτό το γάργαρο γέλιο που σου κόβει τα ήπατα.

—Αχ, βαχ! Πάντα ο ίδιος ο Πρόεδρός σας. Με το που σκάει μύτη καλοκαίρι τα μαζώνει κι αμολιέται τση παραλίες. Αλλά δεν τον αδικώ... Το Αιγαίο μας είναι τέτοιος πειρασμός!

Νάτο πάλι το πούστιχο το «μας».

—Με το μπαρδόν, μανδάμ, τση λέω, και με όλο το θάρρος δηλαδή, αλλά εδώ μιλάμε για το Αιγαίο ΜΑΣ.

Με κοίταξε ξανά με κείνο το κουτοαθώο δήθεν ύφος.

—Κι εγώ τι είπα; μου κάνει.

—Εσείς είπατε «μας», τση επισημαίνω αυστηρά.

Η χανούμ αναστέναξε υποκριτικά.

—Αχ, Σπύρο εφέντη μ'! μου λέει. Είσθε τόσο σκληρός διπλωμάτης!

—Το κατά δύναμιν, μανδάμ.

—Κι εγώ μια τόσο αδύναμη γυναίκα!...

Νά τα πούστιχα που λέγαμε.

—Μην το λέτε, μανδάμ, τση λέω. Μια χαρά γυναίκα είσθε.

Με κοίταξε ναζιάρικά.

—Λέτε;

—Αμ δε λέω;...

—Μερσί, μου κάμει. Είσθε κύριος. Αλλά πείτε μου... Τι να σας τρατάρουμε; Μια ρακή, ένα περγαμόντο, ένα καντιντίς τέλος πάντων, πρώτη φορά που έρχεσθε σπίτι μας;

Σπίτι «τση» το «Χίλτον»;!!! Ορέ τι 'ναι τούτη 'δω!!!

—Όσο για μια ρακή θα την πάρω, να μην σας προσβάλω, τση λέω.

Η χανούμ χτύπησε παλαμάκια κι αμέσως εμφανίστηκε μια άλλη χανούμ, με βράκες και φερετζέ.

—Γιασμίν, γλήγορα ρακή και λεκούμια για τον μουσαφίρη μας.

Και γυρίζοντας σε μένα ναζιάρικα.

—Ελπίζω αυτή τη φορά να μην ενίστασθε για το κτητικό «μας», μου κάμει.

Αμ, δεν πάει γυρεύοντας;

—Αυτό το «μας», μανδάμ, τση κάμω, σας το επιτρέπω αενάως.

Άλλο γάργαρο χάχανο.

—Αχ, Σπύρο τζάνουμ! Πώς τα λέτε, πώς τα λέτε!

Ήρθε η ρακή, ασκώσαμε τα ποτήρια να ευχηθούμε. Εδώ όμως την πρόκανα, δικέ μου. Τση έκαμα εκεί μια ρελάνς που τη βούλωσα τελείως την άχαρη.

—Στην ομορφιά σας, τση λέω ρίχνοντάς τση ένα από κείνα τα διάσημα επαγγελματικά μου βλέμματα.

Η χανούμ τη δάγκωσε.

—Ω, Σπύρο εφέντη μ'! μου κάμει (δθήθεν) ντροπαλά. Τα παραλέτε.

Ήπιαμε και βάλαμε κι άλλο. Το χανουμάκι το φύσαγε.

—Λοιπόν, μου λέει μετά το τρίτο ποτήρι. Θα μου πείτε επιτέλους γιατί η τόση σας επιμονή να με δείτε;

—Μανδάμ, τση λέω, ποιος άνδρας ανά την Υφήλιο δεν θα 'καμε τ' αδύνατα δυνατά να σας δει;

Χαχαχά, χουχουχού... Έφτιαχνε η δουλειά.

—Έχω μια ιδέα, μου λέει ξαφνικά η χανούμ. Πάμε κάπου ήσυχα να φάμε μαζί, να γνωριστούμε καλύτερα; Να σπάσει ο πάγος.

Τα πράγματα πήγαιναν καλύτερα απ' ότι φανταζόμα-νε.

—Θα σας το πρότεινα ο ίδιος, αν τολμούσα, τση κάμω.

Η χανούμ πήρε μια περιπαθή έκφραση κι έσκυψε παιχνιδιάρικα προς το μέρος μου.

—Αχ, τολμήστε! μου κάμει.

Το οποίοι και τόλμησα.

Με συνοδεία καμιά δεκαπενταριά μπεχλιβάνηδες φανερούς κι άλλους τότσους κρυφούς την πήγα σ' ένα από τα καλύτερα ρέστωραν του Άμστερνταμ, που ήξερα από άλλες φορές, όπου παραγγείλαμε τον αγλέουρα και ήπιαμε το καταπέτασμα. Η χανούμ, Παναγιά κοντά τση, είχε μια όρεξη και μπιπ τση ορέξεις!

Τέλος πάντων, αφού φάγαμε καλά, ήπιαμε καλά (να 'χαμε κι από καμιά....) γυρίζει η Χανούμ —τίγκα στο πιοτί— και μου λέει.

—Αχ, Σπύρο γιαβρούμ, τι ευχάριστα που περνάει η ώρα κοντά σας! Κοντέψαμε να ξεχάσουμε τον λόγο όπου βρισκομάστενε εδώ.

Εγώ να δεις!

—Πώς τα λέτε! τση κάμω εξασκώντας συγχρόνως και κάποια διπλωματική πίεση κάτω από το τραπέζι.

Το άτιμο θηλυκό ξανα-αναστέναξε.

—Αχ, δυστυχώς... Έχουμε και το καθήκον να σκεφτούμε... Την πατρίδα... τσου λαούς μας, που από κάτι σαν και μας περιμένουν να δουν μια καλύτερη μέρα.

—Αν είναι να περιμένουν από μας, μανδάμ, τση κάνω, είναι πολύ μακριά νυχτωμένοι.

Το πλάσμα ξέσπασε σε γελάκια.

—Πάντα ετοιμόλογος, λέει. Πάντα πνευματώδης!

—Το κατά δύναμιν, λέω κι ο ίδιος μετρίοφρονα ενώ πάλευα να βγάλω το σκαρπίνι ίνα προβώ σε πλέον επιστάμενες βολιδοσκοπήσεις.

—Αλλά δεν θα ήπρεπε να συζητήσουμε και λιγουλάκι τα θέματα που μας απασχολούν; μου κάνει ναζιάρικά η Σμυρνιά (γιατί δεν μπορεί, Σμυρνιά θα ήτουνε).

—Και δεν τα συζητάμε; τση λέω εγώ, που υποτραπεζίως είχα αποδυθεί σε πλείστες όσες εξερευνήσεις. Σάματις τι έχουμε να χάσουμε; Από πού θες ν' αρχίσουμε (παιδί μου εσύ ζημιάρικο!);

Η Χανούμ έσκυψε πάνω από το τραπέζι και μου άρπαξε τα χέρια.

—Αλλά να μου υποσχεθείς, κουζούμ, ένα πράμα, μου λέει λαύρα.

—Ό,τι θέλει το κορίτσι, λέω εγώ.

—Υποσχέσου μου, μου λέει, ότι δεν θα εκμεταλλευθείς την αδυναμία μου αυτής τση στιγμής για να μου αποσπάσεις οφέλη σε βάρος τση χώρας μου.

Πω πω, τι είπε το παιδί! Αφού σου το λέω τώρα, ρε φιλάρα, κι αναριτσιαάζω. Να, κοίτα... Κάγκελο η τρίχα. Λιώμα μ' έκαμε η άτιμη, λιώμα.

—Έχεις το λόγο τση αντρικής μου τιμής, τση κάνω, ότι θα το παίξω τίμια. Εσύ μη φοβάσαι κι ακούμπα πάνω μου. Εγώ για σένα κι ό,τι θελήσεις, άμα λάχει.

Το θήλεο έβγαλε ένα στεναγμό ανακούφισης.

—Άαααχ, μου λέει. Τώρα αλήθεια ανακουφίστηκα.

Ήπιαμε άλλο ένα ποτήρι σαμπάνια στην υγεία των κορόιδων και μετά, ξαφνικά ρε μεγάλη, το χανούμι μου σούφρωσε τα μούτρακια.

—Σπύρο, μου λέει, έχω ένα παράπονο από εσάς.
—Από μένα (μπαρμπουνάρα μου εσύ!); απορώ εγώ.
—Δηλαδή όχι από σένα προσωπικά, μου διευκρινίζει
το γιουσουφάκι. Από τσου αεροπόρους σας.

Ξερός ο δικός σου.

—Από τσου αεροπόρους μας; λέω. Τι σου κάμαν οι αε-
ροπόροι μας, μανάρι μου;

—Πειράζουν τσου δικούς μας.

Καράφλιασα τέλεια.

—Οι δικοί μας πειράζουν τσου δικούς σας για οι δικοί
σας τσου δικούς μας; τση κάνω. Εδώ μας έχετε τρελάνει
στην παραβίαση. Δεκαπέντε μέσος όρος σε ώρες μη αιχμής.
Δηλαδή να ημάστενε γκόμενες, που λέει ο λόγος, πάει, θα
μας είχε βγει το όνομα. Στο ράφι θα σαπίζαμε.

Η Χανούμ μου 'ριξε μια επιδέξια κλωτσιά κάτω από το
τραπέζι που μου ξέρανε το καλάμι.

—Είδες που δεν ξέρεις; μου κάνει. Τι «παραβιάσεις»
μου λες και κουραφέξαλα; Τα παιδιά τώρα μαθαίνουν να
πετάνε με τα αεροπλανάκια. Τι νομίζεις, κάτι βλαχάκια
από την Ανατολή είναι τα κακόμοιρα, δεν τα παίρνουν τα
γράμματα με την πρώτη, ε, πολύ θέλει μ' αυτά τα μοντέρ-
να τα αεριωθούμενα να κάμεις μια στραβοτιμονιά και να
βγεις από την πορεία; Φαντάσου τώρα το κοψοχόλιασμα
αυτών των κακόμοιρων των παιδιών όταν βλέπουν να τσου
την πέφτουν τα δικά σας, τα τσαχάλια, με τα «λούπινγκ»
και τα ανάποδα και μ' όλα αυτά τα κόλπα που τα παίζουν
στα δάχτυλα. Είναι σαν να μαθαίνεις ποδήλατο και να σου
πέφτουν από δίπλα οι «Hell's Angels»... Φρικάρεις μετά ή
δεν φρικάρεις;

Ε, να δεις που αυτό δεν το 'χα σκεφτεί. Κοίτα δηλαδή τι μαθαίνει ο άνθρωπος στη διπλωματία! Άντε τώρα εγώ να φανταστώ ότι είχαμε κατατρομοκρατήσει τα κακόμοιρα τα Τουρκάκια!

—Τώρα, έτσι που μου το λες..., τση κάνω.

—Έτσι και χειρότερα, μου κάνει παραπονεμένα. Σε λίγο δεν θα βρίσκουμε ούτε τζομπάνη ν' ανεβεί στα «Φάντομ».

—Αμ τότενες να πάρουμε μέτρα, τση λέω. Να δώσουμε εντολή να σταματήσουν οι παρενοχλήσεις.

Το πρόσωπο τση Χανούμ έλαμψε.

—Θα το κάμεις αυτό για μένα Σπύρο τζάνουμ; γουρ-γούρισε χαϊδεύοντας μου το μάγουλο.

—Πες πως γένηκε, τση λέω εγώ (άρχοντας!). Άλλο.

—Έχω πρόβλημα με τον Ραούφη, μου λέει.

—Ποιόν Ραούφη; απορώ εγώ.

—Αυτόν τον κόπανο κάτω στο Kibris, την Κύπρο, μου εξηγεί.

—Ε, τι του κάναμε αυτουνού; ξανα-απορώ εγώ.

—Νά... Μου τον φοβίζετε και δεν μας αφήνει να φύγουμε. «Μη» μας λέει. «Έτσι και φύγετε θα μου την πέσουν οι Κουμπάροι¹⁰ και θα με κάνουν τασί¹¹».

—Μα, τση κάνω, ποιος φταίει; Εσείς δεν κάνατε το ντου και μας φάγατε 40% του νησιού με τον Αττίλα;

Η Χανούμ έκαμε μια κίνηση με το χέρι.

—Ναι, μου λέει, αλλά θυμάσαι τι είχε πει τότε ο Πρόε-

10 Κουμπάροι: Οι Κύπριοι λαϊκιστί (και σκωπτικιστί).

11 Τασί : Το σου παχύ. Κυπριακόν έδεσμα. Κοινώς «ταχίνι».

δρός σας; «Οι Τούρκοι» είχε πει «να προσέξουν, γιατί από κατακτηταί θα ευρεθούν αιχμάλωτοι». Ε, δεν προσέξαμε...

—Μα, πάνε είκοσι χρόνια από τότε! ανακράζω εγώ έμπλεος εθνικής αγανάκτησης.

—Ακριβώς, μ' αρπάει από τα μούτρα η ετοιμόλογη. Ακριβώς! Και δεν μου λες, κύριε Σπύρο, έχεις ιδέα τι μας κοστίζουν όλοι αυτοί οι κατσαπλιάδες που ειμάστενε αναγκασμένοι να διατηρούμε στο νησί για να τρώνε, να πίνουν και να κοπροσκυλιάζουν εις υγείαν των κοροΐδων; Μας έχει γονατίσει το έξοδο. Δεν πάει άλλο.

Ήτουνε έτοιμη να βάνει τα κλάματα κι εμένα με ξέρεις τώρα, δικέ μου. Σκληρός, σκληρός, αλλά έτσι και δω θήλεο να το παίρνουν τα ζουμιά εγώ παθαίνω.

—'Ντάξ', ρε μάτια, τση λέω. Πώς κάνεις έτσι;... Θα το τακτοποιήσουμε κι αυτό...

—Αλήθεια μου λες; μου λέει με λαχτάρα.

—Αμ τι; τση λέω χαϊδεύοντας τα τσουλουφάκια τση. Θ' αφήκω τώρα εγώ έναν παλιο-Ραούφη να μου στεναχωρεί το κορίτσι;

Άλλο γελάκι, άλλη σαμπάνια, άλλο θέμα.

—Έμαθα, μου λέει αυστηρά, ότι σκεφτόσαστε να επεκτείνετε τα χωρικά σας ύδατα —αυτά δηλαδή που έχουμε κοινά στο Αιγαίο— στα 12 μίλια. Αληθεύει;

Μα τώρα εγώ πού στο διάολο να ξέρω; Αυτά είναι θέματα που χειρίζεται ο Μεγάλος αυτοπροσώπως, μεταξύ δυο ύπνων. Μήπως κάθισε να μου πει τα όνειρά του; Φτου γαμώτο!

—Γιατί, τση κάνω. Μήπως δεν το δικαιοίμαστε;

Η Χανούμ πήρε πάλι το αυστηρό τση.

—Για στάσου μια στιγμή, τζάνουμ, μου λέει. Για στάσου μια στιγμή, να τα εξετάσουμε τα πράγματα με την σειρά. Ξέρεις πού θα φτάκετε έτσι κι απλωθείτε 12 μίλια από κει που εισάστενε;

Τώρα εγώ από Γεωγραφία δεν πολυσκάμπαζα, να λέμε την αλήθεια. Να σκεφτείς που μέχρι πρόσφατα νόμιζα ότι ο Δομοκός είναι όξω από την Καβάλα.

—Πού θα φτάκουμε; ρώτησα.

—Στο Κουσάντασι και στη Σμύρνη θα φτάκετε, με πληροφόρησε με παράπονο το παιδί. Εκεί θα φτάκετε. Τώρα, πε μου, ειλικρινά, το βρίσκεις εσύ σωστό κάτι τέτοιο;

Εγώ πια τα 'χα φτύσει τελείως. Βλέπεις δεν μου τα είχαν πει αυτά τα μεγάλα κεφάλια... Η μοντελίτσα μας έπιανε με τα βραχιά κατεβασμένα.

—Βέβαια..., μουρμούρισα. Βέβαια... Αν το πάρουμε έτσι...

—Και σε ρωτάω, συνέχισε η ακάθεκτη. Έτσι και κάνουμε κι εμείς τα ίδια ξέρεις που φτάνουμε;

Σιγά μην ήξερα!

—Στην Ικαρία φτάνουμε, με πληροφορεί η δικιά μου – που τη Γεωγραφία την έπαιζε στα δάχτυλα. Και σε ξαναρωτάω, το βρίσκεις αυτό σωστό;

—You got a point, παραδέχτηκα.

Η ύπαρξη με ατένισε μελιστάλαχτα.

—Άρα..., μου κάνει. Δεν πρέπει να κάνουμε κάτι και γι' αυτό;

—Επιβάλλεται παραδέχτηκα.

Στο ίδιο αυτό πνεύμα προσεγγίσαμε κείνο το βράδυ ούλα τα προβλήματα που στεκόντουνε σαν αγκάθι ανάμεσα τσου δυο λαούς μας. Κι όχι που να το παινευτώ δηλαδή, αλλά δεν αφήκαμε τίποτσι άλυτο. Ό,τι δεν μπόρεσαν να κάμουν τα μεγάλα κεφάλια μέσα σε εκατόν πενήντα χρόνια το καταφέραμε εμείς μέσα σε ώρες. Και μπιπ τη διπλωματία, λέμε!

Το μόνο πρόβλημα ήτουνε ότι όταν έφτακε ο λογαριασμός ανακάλυψα ότι μου είχε φύγει ούλος ο προϋπολογισμός που είχα για το ταξίδι (φτωχομπινελίδικα πράματα δηλαδή). Ούτε το πανδοχείο δεν είχαμε πια να πλερώσουμε. Όσο για την επιστροφή, μας έβλεπα να κάνουμε ωτοστόπ. Αλλά, χαλάλι. Για την πατρίδα, ρε γαμώτο!

Στο γυρισμό η χανούμ ήρθε και μου στριμώχτηκε κοντά-κοντά στο κάθισμα.

—Σπύρο τζάνουμ, μου ψιθυρίζει λιγωμένα, πρέπει να σου πω ότι πρώτη φορά μου κάμει κόρτε ένας άντρας —και τι άντρας!— επί διπλωματικού επιπέδου. Πες μια λέξη κι εγώ σκλάβα σου.

Το οποίο την είπα.

Το διπλωματικό απόρρητο μου απαγορεύει να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες. Ένα μόνο θα σου πω. Όταν μετά από εικοσιτέσσερις (και βάλε) ώρες έβγαινα από το «Χίλτον» είχα χάσει εφτά κιλά. Ούτε Δέκαθλο να 'κανα, ο καριόλης ο άντρας! Αλλά, είπαμε... Όλα για την πατρίδα!

Όσο για το σκορ... Ε, καλά... Ήτουνε πια παιχνιδάκι για μένα να βάζω το ένα γκολ πίσω από το άλλο. Ήτουνε να μη βρω το δρόμο για τα δίχτυα. Η Ζουμπουρλούδ Χανούμ τα 'δωκε όλα, να λέμε την αλήθεια. Άκου να δεις, δικέ μου, να θαυμάξεις. Συμφωνήσαμε και υπογράψαμε τα κάτωθι:

- α) Σε καμιά περίπτωση να μην επεκτείνουν την υφαλοκρηπίδα τσου πέρα από τα 12 μίλια.
- β) Σε καμιά περίπτωση να μην εισέρχονται τούρκικα αεροπλάνα σε βάθος μεγαλύτερο τση Ζακύνθου.
- γ) Σε καμιά περίπτωση να μην καταλάβουν περισσότερο από το 48,7% του Κυπριακού εδάφους.
- δ) Επ' ουδενί να εγείρουν βλέψεις για περιοχές του Ελληνικού εδάφους πέραν τση Θεσσαλονίκης.
- ε) Σε περίπτωση που πέσει η Εφές με Ελληνική ομάδα στα Κύπελλα Ευρώπης δεν θα προσπαθήσει να κερδίσει με πάνω από δέκα καλάθια διαφορά.
- στ) Ουδεμία βλέψη έχουν για τα άγια χώματα τση Κέρκυρας.

Και μπιπ τση επιτυχίες, ε;

Α, ρε Σπύρο, απέθαντε! Ποιος θα το 'λεγε ότι μια μέρα θα έσωζες την Ελλάδα single handed, να 'ούμ'!

* * *

Έμενε το πρόβλημα πώς θα γυρίζαμε πίσω στην πατρίδα, όπου, χάρη τσου χειρισμούς μου, θα μας υποδέχονταν σίγουρα σαν ήρωες, μην σου πω κι ολυμπιονίκες.

Τα παιδιά τη βόλεψαν. Ο μεν Σάκης στην τράκα, από κάτι ξεχασμένους αυτοεξόριστους οπαδούς τση παράταξης – που δεν είχαν πάρει ακόμα πρέφα ότι έπεσε η Χούντα. Όσο για τον Τζώρτζη, αυτός χτύπησε μια ξεπεσμένη Ιταλίδα ψευτοκοντέσσα που τον πήρε μαζί ωτοστόπ. Ξέμεινα εγώ ενέχυρο.

Αλλά ο Σπύρος δεν κωλώνει σε κάτι τέτοια, δικέ μου. Εδώ κατατροπώσαμε ολόκληρη Οθωμανική Αυτοκρατορία

και δεν θα βρίσκαμε τρόπο να βγάλουμε ένα κωλοεισιτήριο επιστροφής; Το οποίον, δικέ μου, πήρα τον δρόμο για την Eros Strasse –ναι, ρε άσχετε, εκεί που έχουν τα κορίτσια τα ζουμπουρλούδικα στη βιτρίνα και διαλέγεις– όπου με δυο βδομάδες βιτρίνα –μη γελάς, βούρλο– να εξυπερετώ γηραιές Αμερικάνες τουρίστριες μπόρεσα επιτέλους να μπω στο πολυπόθητο αερόπλανο για τα πάτρια.

Εκεί, καλά... Δεν θέλω να πω πολλά. Ένα θα σου πω όμως, κολλητέ. Με το που έκαμα την αναφορά μου στον Μεγάλο αυτός έβγαλε τα γυαλιά του, τα καθάρισε γιατί είχαν νοτίσει, και δίνοντάς μου το χέρι χαλαρά είπε τα απέθαντα εκείνα λόγια.

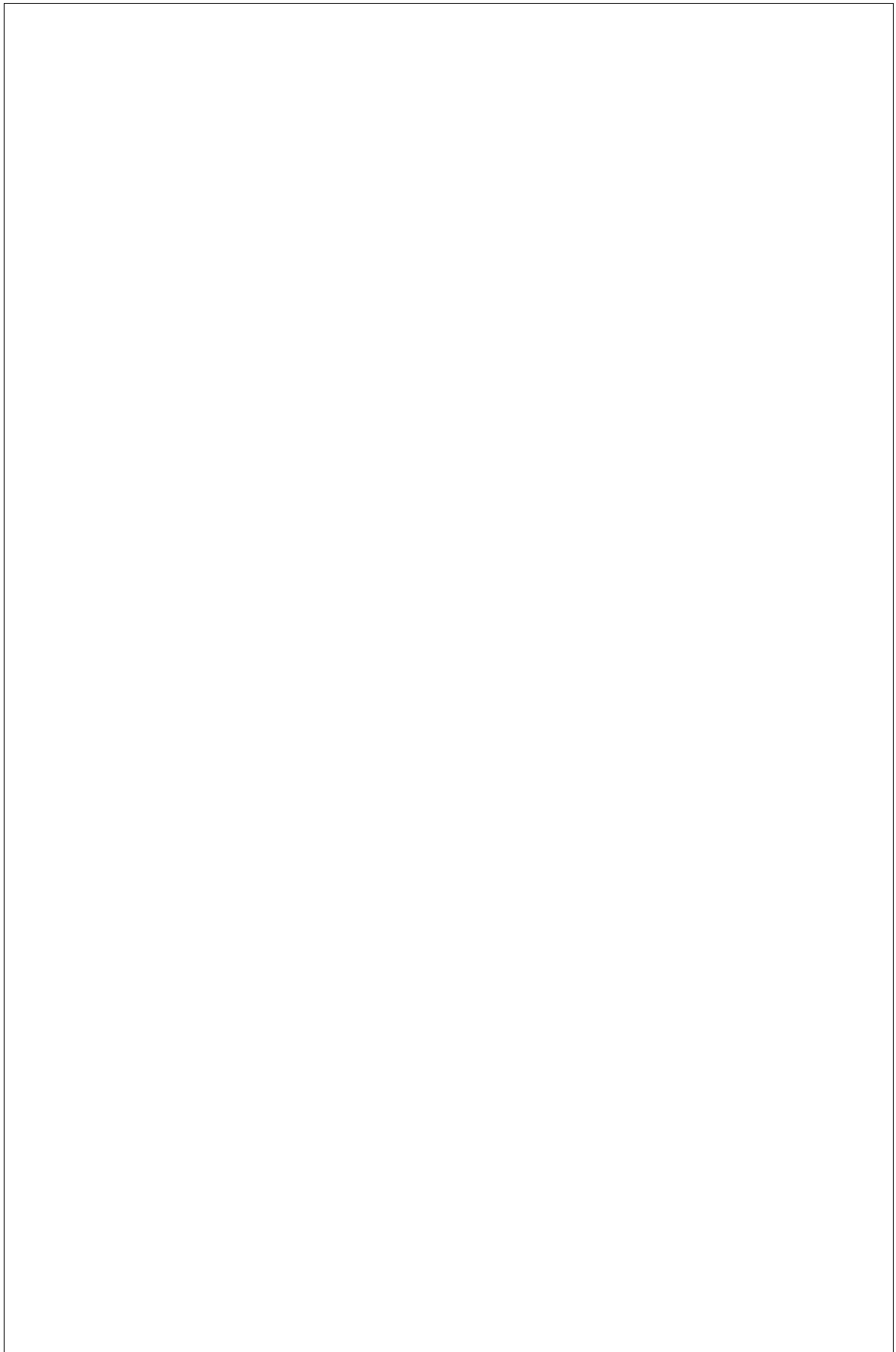
—Τζώρτζη, παιδί μου, πάντα ήξερα ότι μπορώ να βασίζομαι πάνω σου. Είμαι βαθιά συγκινημένος.

Κι αμέσως αποκοιμήθηκε, ήσυχος πια ότι οι τύχες τση χώρας βρίσκονταν σε καλά χέρια, να 'ούμ'.

Κεφάλαιον 8ον
Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ Ο ΜΠΙΛ

Όπου ο Σπύρος, ως δεύτερος Κολόμβος, ανακαλύπτει
την Αμερική και επωμίζεται πλείστων όσων Εθνι-
κών Υποθέσεων.

«ΕΟΚ και ΝΑΤΟ
Το ίδιο συνδικάτο»

(Παλαιόν Πολιτικόν Ρητόν)

«Τι θέλει η Αλεπού στο Παζάρι;»

(Μουντιαλική διαφήμιση)

Λίγες βδομάδες πέρασαν από τον ευρωπαϊκό μου
θρίαμβο —κι άσε τα λιγούρια τση Αντιπολίτευσης
να γκαρίζουν για «εθνικές μειοδοσίες» κι άλλες
τέτοιες ανακρίβειες— κι έλαβα ένα τηλεφώνημα από τον
Παυσανία τον Βάβουλα, τον δαιμόνιο διπλωμάτη μας.

—Σπύρο, μου λέει, 'τοίμασε τση βαλίτζες σου.

—Δεν κατάλαβα..., του κάνω. Ακόμα δεν το πήρα το
υποργείο κι αναδομούμαι κιόλας;

—Όχι, βρε παιδί μου, προς θεού, μου λέει το φυτό. Δεν τίθεται τέτοιο ζήτημα, αντιθέτως... Ο Πρόεδρος ετοιμάζεται για το ταξίδι τση ΗΠΑ, όπως ξέρεις, και θέλει να 'ρθείς και συ μαζί.

Κατάλαβες, δικέ μου; Οι μετοχές του φιλάρα σου πήραν την πάνω βόλτα. Ο Αρχηγός πάγαινε στο στόμα του λύκου και με ήθελε από κοντά. «Τον Σπύρο ή δεν πάω πουθενά», είπε τσου σφουγγοκώληδες. Με πιάνεις; Είχαμε φτάκει σ' αυτό το σημείο πια. Άνευ Σπύρο δουλειά δεν γενόταν. Όχι παίζουμε!

Το ταξίδι του Αρχηγού ήτουνε πολύ σημαντικό. Όπως όλοι ξέρουμε, τση σχέσεις μας με τ' Αμερικανάκια δεν θα τση 'λεγες ακριβώς ιδανικές αυτά τα τελευταία χρόνια. Ούλο τρικλοποδιές μας βάζανε τα άτιμα τα παιδιά! Πουστιά στην πουστιά. Είχαμε ένα προβληματάκι εμείς με τσου γειτόνοι; Κόντρα αυτοί. Μας την πέφτανε οι Σκοπιανοί, με τση σημαίες και τα ονόματα; Τα μάσαγαν, «μα, μου», εφτούνοι —αλλά από πίσω ενθάρρυναν τσου παλιόγυφτους. Μας την έβγαινε με κόκκινο η Αρβανιτιά; «Υπεμονή» μας συμβούλευαν εφτούνοι —αλλά ούλο και σπρώχναν τον Μπερίσα στα άκρα. Παραβιάζαν τον εναέριο χώρο οι Τουρκαλάδες; «Λάθος» μας έλεγαν εφτούνοι —και για να μας το αποδείξουν μας παραβιάζαν και οι ίδιοι. Χάος! Ούλο «θα τα κανονίσουμε» μας έλεγαν κι ούλο παραμύθι ήτουνε. Σκατά κι απόσκατα.

Έλληνας πρωθυπουργός είχε να πει καφέ στον Λευκό Οίκο από την εποχή του Καραμανλέα. Καημό το είχαν οι (εκάστοτε) Μεγάλοι. Μα τι παρακαλετά έριξαν, τι μέσα βάλαν, τι λάδωμα έπεσε... τίποτσι, το μαγικό χαρτάκι τση πρόσκλησης από τον (εκάστοτε) Πλανητάρχη δεν έλεγε να έρθει. Όλο στο «θα δούμε» το 'παιζαν κι όλο «υπεμονή,

κάθε πράγμα στον καιρό του». Κι ο καιρός πέραγε κι εμείς μέναμε με το μεράκι.

Όσπου ήρθαν κάποτε κι αλλάξαν τα πράματα. Στο Λευκό Οίκο κατοικούσε πλέον ο Μπιλ, ο σαξοφωνίστας –παιδί τζιμάνι και ξηγημένο– ενώ σε τα μας, ως γνωστόν, ξαναβγήκε από την ναφθαλίνη ο Ένας, ο Ατελείωτος, ο Απέθαντος, ο Ηγέτης! Το οποίον βάλαν τον κύλο κάτω τα διπλωματικά κεφάλια αμφοτέρων των μερών και με τα πολλά κλείσαν, επιτέλους, το πολυπόθητο ραντεβουδάκι.

Η αντιπροσωπία μας ήτουνε πολυπληθής και πολυσήμαντη.

Εξόν από τον Αρχηγό και την Κυρία του, θα ταξίδευε μαζί κι ολόκληρη η Αυλή. Δηλαδή, Πάτροκλος, Παυσανίας, Λαλάς, Ντένης, Ντέμπυ, Σάκης, Αστρολόγος, Εξομολόγος και δεν συμμαζεύεται. Μαζί μ' εφτούνους και το κλιμάκιο των αρμόδιων –και μη– υποργών. Εγώ, ο Τζώρτζης, ο Τέντυ, ο Πάπυς, ο Μάκης ο Στομφαδούρος, ο Λογιστής και κάτι ακόμα δεύτερα υποργάκια που δεν τα θυμάμαι τώρα. Πίσω στην Ελλάδα είχαμε αφήκει τσου αναπληρωματικούς και τα τσικό. (Έτσι και κάναν ντου οι Τούρκοι δεν είχε μέινει άνθρωπος να βάνει υπογραφή...). Αλλά είχαμε και τα ΜΜΕ. Η Περσεφόνη βέβαια, αλλά και κείνος ο μπουχέσας τση τηλεόρασης κι άλλα τινά τσακάλια που μυρίστηκαν φοφίμι κι έτρεξαν. Τώρα, αν προσθέσεις και καμιά δεκαριά «φίλους επιχειρηματίες» καθώς και καμιά εικοσαριά άσχετους έχεις μια πλήρη εικόνα του καραβανιού.

Πριν αναχωρήσουμε μας μάζωξε όλους η Κυρία για ένα τελευταίο «μπρήφινγκ».

—Εκεί που πάμε, μας είπε, θέλω να εισάστενε τύποι και υπογραμμοί. Να μην δώκουμε δικαιώματα, έτσι; Κύριοι. Κουστουμαρισμένοι, ξουρισμένοι, παρφουμαρισμένοι.

Μη μας πάρουν για τίποτσι γύφτους. Θα μιλάτε με το σεις και με το σας. «Ευχαριστώ», «Περικαλώ», «Μερσί», «Περάστε πρώτη, μανδάμ», τέτοια. Στο τραπέζι θα τρώτε με το μαχαίρι και το περόνι. Μη δω κανέναν ν' αρπάξει το κοτόπουλο με τα χέρια γιατί θα 'χουμε άσχημα ξεμπερδέματα. Στο ξενοδοχείο θέλω ευπρέπεια. Όχι μπουγελώματα, όχι μεταμεσονύχτιες πλάκες, όχι κραιπάλη. Και μην τύχει και ασκώσει κανείς πετσέτες και μπουρνούζια φεύγοντας γιατί θα κάμω έλεγχο τση αποσκευές. Μη γενούμε βουρδούλιο. Όσοι από σας μιλάνε ιγγλέζικα, προσοχή. Οι Αμερικάνοι δημοσιογράφοι είναι τσακάλια, καμιά σχέση με τσου δικούς μας. Σου βγάζουν είδηση χωρίς να το καταλάβεις. Μην πάθουμε τώρα καμιά ζημιά. Σοβαροί και μελετημένοι. Όπου έχετε αμφιβολία θα λέτε ή «No comment» ή «I don't have this information». Αν σας ρωτήσουν για τα Σκόπια θα λέτε στερεότυπα «Macedonia is Greek». Αν σας ρωτήσουν για την Τουρκία θα λέτε «We have nothing against the Turkish people». Για την Αλβανία πάλι θα λέτε «We demand human rights for the Greek minority». Κι αν σας ρωτήσουν –ο μη γένοιτο– για την Αμερική θα λέτε «God bless America». (Μην και σας ξεφύγει καμιά κουβέντα για Βιετνάμ γιατί καήκατε, κακομοίρηδες). Στα ψώνια σας να εισάστενε ευπρεπείς. Μην μπείτε μέσα στα μαγαζά και ασκώσετε τα ράφια, να μας περάσουν για λιγούρια. Επίσης –για τσου πιο «ζωηρούς» ανάμεσά σας (εδώ κάρφωσε εμένα και τον Τζώρτζη). Υπόψιν ότι το ψωνιστήρι κυριών στο δρόμο είναι παράνομο. Μην τρέχουμε να σας βγάλουμε από τα τμήματα. Όσο για τα πορτοφόλια σας... Κανονίστε να μην έχετε πολλά λεφτά μαζί, γιατί τα χάσατε, ούτε και λίγα, γιατί έτσι και πάνε να σας ληστέψουν και δεν βρουν τίποτσι σας έσφαξαν εν ψυχρώ. Έχουμε τίποτσι απορίες;

Απορίες υπήρχαν, πλην η Κυρία είχε πάντα την απάντηση έτοιμη. Στο τέλος μάζωξε τα χαρτιά τση κι ετοιμάστηκε να λύσει την συνεδρίαση.

—Α, και κάτι άλλο, είπε σαν να το θυμήθηκε την τελευταία στιγμή. Ενδεχομένως να σας ρωτήσουν για την... χμμμ, πνευματική και φυσική κατάσταση του Αρχηγού. Στην περίπτωση αυτή τι θα πείτε;

—Μάχιμος, μάχιμος! φωνάξαμε εμείς εν χορώ.

Ευχαριστημένη η Κυρία σηκώθηκε.

—Τότε, κύριοι, μας λέει, πάμε να τσου βάλουμε μέσα στα καλάθια.

Η «Dream Team» αναχώρησε από την Αθήνα Δευτέρα πρωί με ναυλωμένο τσάρτερ τση «Ολυμπιακής». Πρώτος μας σταθμός, για να ξεκουραστεί ο Μεγάλος, η Ρώμη. Από κει φύγαμε την άλλη μέρα το απόγευμα και πιάκαμε Παρίσι —μονοκοπανιάς— όπου βέβαια διανυκτερεύσαμε, γιατί έπρεπε ν' αναπαυθεί κι ο δικός μας. Στο Παρίσι μείναμε δυο μέρες, όπου τα περάσαμε θαύμα. Μετά πετάξαμε στο Λονδίνο, όπου καθίσαμε άλλες τρεις μέρες για την απαραίτητη ξεκούραση κι από κει Γροιλανδία —άλλες δυο μέρες— Τορόντο του Καναδά —τέσσερις μέρες— και τέλος Ουάσινγκτων Ντι Σι. Η όλη εκστρατεία μας πήρε μόλις δεκατρείς μέρες, που αποτελούσε νέο ατομικό ρεκόρ του Αρχηγού.

Εκεί καταλύσαμε σε δυο ξενοδοχεία. Ο μεν Αρχηγός με την Κυρία και τσου Αυλάρχες στο σούπερ-λούξ *Sheraton*, εμείς οι άλλοι δε σε μια πανσιόν που είχε ένα πατριωτάκι από την Καλαμάτα, ο Μήτσος ο Πάπας (κατά κόσμον Παπαστραβαδόπουλος). Ο Τζώρτζης κι εγώ βέβαια μοιραστήκαμε το ίδιο δωμάτιο (που βέβαια δεν είχε καμπινέ, ούτε μπάνιο). Οι άλλοι έφτακαν να στριμώχνονται μέχρι και

τέσσερις στην ίδια τρούπα. Αλλά, είπαμε, τα οικονομικά τση πατρίδας απαιτούσαν θυσίες κι αν δεν δίναμε εμείς, οι εθνοπατέρες, πρώτοι το παράδειγμα ποιος θα το 'δινε;

Οι πρώτες τρεις μέρες ήτουνε ελεύθερες. Βλέπεις ο Μεγάλος είχε ανάγκη να ξεκουραστεί, να πάρει μια ανάσα μετά από τέτοιο αστραπιαίο ταξίδι. Οπότεν ξαμοληθήκαμε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα για ανίχνευση των περιχώρων και για τον απαραίτητο εγχλιματισμό. Όπως γένε-ται συνήθως τση περιπτώσεις αυτές –και παρά τση αντίθε-τες οδηγίες που είχαμε λάβει από την Κυρία– τα λιγούρια έπεσαν στα μαγαζά να ασκώσουν τα ράφια. Ούτε ακρίδες να ήτουνε, δικέ μου! Σε εικοσιτέσσερις ώρες τα δωμάτια τσου μοιάζαν με γιουσουρούμ από τα στοιβαγμένα κιβώτια και τση σακούλες. Δεν αφήκαν τίποτσι οι αφιλότιμοι! Από βί-ντεο μέχρι χρωματιστά σώβρακα, μέχρι... δονητές για τση κυρίες τσου! Απελπισία!

Εγώ κι ο Τζώρτζης βέβαια –που ήμαστανε από τσου λί-γους, αν όχι οι μόνοι– που δεν είχαμε ούτε σκυλιά, ούτε γα-τιά, το ρίξαμε σε άλλου είδους εξερευνήσεις. Και πρώτα απ' όλα ψάξαμε να βρούμε τα μαγαζά και τα κωλάδικα εκείνα που κάμαν τόρο στην Αμερικάνικη Νύχτα. Αποτέλεσμα; Σκατά κι απόσκατα, δικέ μου. Πεθαμένα πράματα. Τελεί-ως ξενέρωτα. Καθόσον, δεν ξέρω στα άλλα, αλλά σ' ότι αφο-ρά τη Νύχτα οι αμερικλάνοι, φιλάρα, έχουν μαύρα μεσάνυ-χτα. Χιλιάδες χρόνια πίσω, ρε παιδί μου! Γιατί, 'ντάξ' ρε γαμώτη μου, μιλάμε για ολόκληρη πρωτεύουσα, να 'ούμ'... Επιτρέπεται να μην υπάρχει ένα μέρος να πας, ν' ακούσεις τση πενιές σου τση όμορφες (ή το αντίστοιχο εδωδά τέλος πάντων), να ρίξεις τση βόλτες σου, να σπάσεις πιατικό, να λούσεις την τραγουδιάρα με γαρδένιες, ν' ανοίξεις και κάνα-δυο κιβώτια σαμπάνιες για την πάρτη τση, που λέει ο λόγος; Επιτρέπεται; Και καλά, δεν έχω απαίτηση να 'χουν

Πανταζή ή Καρρά ή Ρίτα ή Στανίση οι κρυόκωλοι, αλλά ούτε κάτι σε Αντύπα, ρε παιδί μου; Ούτε καν Άντζελα;

Την πρώτη μέρα πήγαμε σ' ένα μαγαζί που μας συνέστησε ένας έκτος γραμματέας τση πρεσβείας. Μπαίνουμε μέσα, ρίχνουμε μια ματιά, πεθαμένα πράματα. Περιβάλλον κυριλέ, πολύ στο μη μου άπτου, γκαρσόνια με γάντια και τέτοια. Στα τραπεζάκια όσοι δεν ήτουνε Γιαπωνέζοι ήτουνε ντόπιοι, κουστουμαρισμένοι σπασίκλης που έπιναν μπέρμπον και μπύρες από τη μπουκάλα και κουβεντιάζαν μπιζναδόρικα. Στο πάλκο ένας άλλος ξενέρωτος φαλτσάριζε κάτι απερίγραπτα κοιμήσιχα του τύπου «Strangers in the Night» με κάτι μαλαχισμένες από πίσω που κουνιόντουσαν ξενέρωτα και του κράταγαν πρίμο-σεγόντο με κάτι ηλίθια «Ου ου ου». Τέλος πάντων, ήπιαμε ένα «Τσίβας», ήπιαμε δεύτερο, καμιά φορά βγήκε μια αδερφή που το 'παιζε κομπέρ και μας ανάγγειλε την παγκοσμίου φήμης βεντέτα Σαμάνθα Μπωλ —ή όπως διάολο τη λέγανε— και να την χειροκροτήσουμε, λέει. Το οποίο «ταράααα» το τούμπανο και βγαίνει, ρε δικέ μου, ένα παιδί... Τι να σου πω! Φαντάσου τη Τζέσιχα Ράμπιτ στο πιο σεξουλιάρικο και σε μαύρη απόχρωση κι έχεις μια αμυδρή ιδέα. Οι Γιαπωνέζοι ενθουσιάστηκαν, οι ντόπιοι ούτε που την πήραν πρέφα. Πιάνει το μικρόφωνο το πλάσμα, λέει ένα άσμα, λέει δεύτερο... Εγώ κι ο Τζώρτζης πήραμε να την κάνουμε λαχείο. Στο τρίτο άσμα μερακλώνει ο δικός μου, κοιτάει γύρω για καμιά λουλουδού, αλλά λουλουδού δεν υπήρχε ούτε για δείγμα, οπότεν πιάνει τα πούλουδα από το βαζάκι που είχαμε στο τραπέζι και τα πετάει στην τραγουδιάρα. Αμέσως μας την πέφτει μια ντουλάπα με σμόκιν που έφερνε του Σακήλ Ο'Νήλ, αλλά στο πιο άγριο.

—Μάγκες, μας κάνει, τα χέρια κοντά. Μην σας ξαναπιάχω να κάμετε αταξίες γιατί θα στεναχωρεθώ.

—Μα, πούλουδα πετάξαμε! διαμαρτυρήθηκε ο Τζώρτζης.

—Δεν ξέρω τι πετάξατε, λέει με αξιοθαύμαστη ηρεμία η ντουλάπα, αλλά ξέρω τι θα πετάξω εγώ έτσι και ξαναπετάξετε.

Το οποίοον καθίσαμε για λίγο ήσυχοι, αλλά όπως περνούσε η ώρα και κάναμε κεφάλι με το μωρό, που όλο κι ανέβαζε στροφές, φιλοξεχαστήκαμε και σε μια δόση κάνουμε έτσι και πετάμε ένα τασάκι. Ο ντουλάπας κατέφθασε σε χρόνο μηδέν.

—Δεν είπαμε ότι οι αταξίες με στεναχωρεύουν; μας υπενθύμισε.

—'Ντάξ', ρε δικέ μου, του κάνω εγώ, είναι cool η υπόθεση... Νά, κάναμε κέφι κι εκδηλωθήκαμε.

Ο αράπακλας αναστέναξε.

—Κι εγώ τώρα τι πρέπει να κάμω; μας λέει. Να μην εκδηλωθώ κι εγώ, να ξεδώσω;

—Να εκδηλωθείς, τον παροτρύνουμε εμείς. Άκου λέει!

Το οποίοον ο φιλάρας εκδηλώθηκε κι εμείς βρεθήκαμε τσουβαλέ, χωρίς να το καταλάβουμε, στο πεζοδρόμιο.

Κει πάνω που ξεσκονιζόμασταν σταματάει μπροστά μας μια κουρσάρα και βγαίνει από μέσα ένας καλοντυμένος κύριος κρατώντας ένα πούρο στο χέρι.

—Με συγχωρείτε, λέει. Μήπως έχετε φωτιά;

Βγάνει ο Τζώρτζης τον *Dunhill*, του ανάβει. Ο κύριος μας ευχαριστεί, παίρνει με το ένα χέρι τον αναπτήρα, τον βάζει στην τσέπη και με το άλλο τραβάει ένα επινικελωμένο 38άρι.

—Τώρα, μας λέει, λέω να πάρω και τα υπόλοιπα. Ό,τι έχετε ευχαρίστηση. Ρολόγια, καδίνες, πορτοφόλια, τα πάντα. Δεν έχω ιδιαίτερες προτιμήσεις.

—Δηλαδή... ληστεία, του κάνει ο Τζώρτζης.

—Και λίγα που λες, επιβεβαιώνει ο κύριος.

Κοιτάμε γύρω, κόσμος πάγαινε κι ερχόταν, αλλά κανείς πούστης δεν έδινε σημασία. Είκοσι μέτρα παρακάτω ένας πολισμένος χάζευε σε μια βιτρίνα.

—Θα φωνάξω την αστυνομία, απειλεί ο Τζώρτζης τον κύριο δείχνοντάς του τον πολισίmano.

Ο κύριος χαμογέλασε με κατανόηση.

—Θα ήθελα να δω πώς γίνεται αυτό με μια σφαίρα στην καρωτίδα, του λέει.

Κατόπιν τούτου, τι να κάνουμε; Κάναμε κανονική κατάθεση των υπάρχοντων μας. Ο κύριος τα μάζεψε ούλα, πήρε ό,τι μετρητά βρήκε και μας επέστρεψε τα πορτοφόλια υποχρεωτικότατα. Μετά μας καληνύχτισε, ευγενέστατα, μπήκε στην κουρσάρα, έβανε μπροστά και χάθηκε.

—Ζούγκλα αυτή η χώρα, φίλε μου, ζούγκλα, σχολίασε ο Τζώρτζης περίλυπος. Αν σε ληστεύουν τώρα και οι κύριοι, που τσουλάνε με τέτοιες κουρσάρες, πάει, χάλασε ο κόσμος!

—Εξέλειπεν η τσίπα, κύριε συνάδελφε, συμφώνησα κι εγώ. Δεν υπάρχει πλέον σέβας δια τον πλησίον.

Και με τση σοφές πλην θλιβερές αυτές διαπιστώσεις, κόψαμε τα πόδια στον ώμο και πήραμε κούτσα-κούτσα τον δρόμο τση επιστροφής για το πανδοχείο μας.

Τη δεύτερη μέρα τα πράγματα πήγαν κάπως καλύτερα. Και πρώτα απ' όλα κάναμε τη γνωριμία τση Κρύσταλ. Η Κρύσταλ, για να σου δώσω να καταλάβεις, ήτουνε μια από

τση πολλές κυρίες που τη στήνανε, μόλις έπεφτε ο ήλιος, στα πεζοδρόμια και την πέφταν τσου περαστικούς στο στυλ: «Ψιτ, αγόρι, μου δίνεις τη φωτιά σου;» ή «Ομορφόπαιδο, τι ώρα είναι;» ή ακόμη «Μεγάλε, είσαι για τίποτσι τρελίτσες;». Ήτουνε ένας κορίτσaros από κείνα που αν εμφανιζόσαντε τσου δρόμους τση Αθήνας θα είχαμε κοινωνικές αναταραχές –κομπλέ μετά οδοφραγμάτων, MAT και δακρυγόνων. Πανύψηλη, κορμάρα σπάνια, κοκκινομάλλα, κυκλοφορούσε μ' ένα ζιπουνάκι που έλεγε «τώρα θα σπάσει, τώρα θα σπάσει» και καυτά σόρτς που άφηναν το μισό κωλομέρι ξέσκεπο. Για τση βυζάρες και τση μπουτάρες καλύτερα να μην πω τίποτσι, γιατί έτσι και μας διαβάζουν τίποτσι καρδιακοί, πάει τσου χάσαμε.

Το οποίο κατεβαίναμε με τον Τζώρτζη τη λεωφόρο χαζεύοντας τα πέριξ –και προσέχοντας τση κούρσες που οδηγούσαν καλοντυμένοι κύριοι– όταν ακούμε μια θεϊκή φωνή πίσω μας.

—Συγγνώμην... Μήπως υπάρχει φωτιά;

Γυρνάμε και τι να δούμε; Τέλος πάντων... να μην ξαναπεριγράψουμε το τοπίο πάλι, δεν κάμει, μπορεί να μας περάσουν και για τίποτσι λιγούρια. Κείνο που θα σου πω ο ίδιος είναι ότι μείναμε και οι δυο σύζυγοι. Τέτοιο πλάσμα δεν είχαμε ξαναματαδεί.

—Φωτιά; ξαναλέει η θεά ανεμίζοντας το σούπερ κινγκ σάϊζ τσιγάρο τση.

Ο Τζώρτζης, που είχε καεί την προηγούμενη, έχασε το κορόϊδο, αλλά εγώ τράβηξα θαρρετά τον Zipro και του 'βαλα φωτιά. Το πλάσμα άναψε, τράβηξε μια ρουφηξιά και μου φύσηξε τον καπνό στα μούτρα. Τρελάθηκα, δικέ μου! Μαστούρωσα! Μου κόπηκαν τα ήπατα και χρειάστηκε να στηριχτώ σε μια κολώνα, για να μην σωριαστώ κάτω.

—I am Crystal, λέει το πλάσμα. Fly me.

—Me Spiros, κουτσομουρμούρισα εγώ (που μου 'χαν πεταχτεί τα μάτια όξω).

—Ξένοι, ξένοι; ρώτησε το πλάσμα.

Είχε κι αντίληψη το άτιμο! Κοίτα που μας κατάλαβε!

—Γκρήκ, τση λέει υπερηφάνως ο Τζώρτζης. Γκρήκ φρομ Γκρής.

Οπόταν ακούμε το φοβερό...

—Έλληνες εισάστενε, ρε; (σε άπταιστον ελληνική).

Ο Τζώρτζης, που είχε έμφυτο έναν κάποιο εθνικισμό, ενθουσιάστηκε.

—Μην μου πεις! ανέκραξε. Πατριωτάκι, πατριωτάκι;

Η θεά χαμογέλασε.

—Περίπου, είπε. Μακεδονίτισσα, απόξω από το Γευγελή.

Ωπ, πέσαμε σε εχθρική περίπουλο! Αυτομάτως ο ενθουσιασμός μας εξανεμίστηκε.

—Δεν κατάλαβα; τση κάνει ο Τζώρτζης (που έφερνε βαρέως την αποτυχία του στην προηγούμενη εθνικοπατριωτική μας αποστολή στο Άμστερνταμ). Δεν κατάλαβα; Τι θα πει «Μακεδονίτισσα»; Μακεδόνια ιζ Γκρήκ, και να 'μαστε εξηγημένοι. Άντε, μη γίνουμε μπίλιες εδώ πέρα!

Το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου γέλασε.

—Και τι με νοιάζει εμένα, ρε δικέ μου; του κάμει. Δεν πάει να 'ναι και Κινέζικη; Σάματις μου δίνει να φάω;

—Τότε να μην λες «Μακεδονίτισσα», τση λέει αυστηρά ο Τζώρτζης.

—Και τι να λέω; απορεί το πλάσμα.

—Να λες αυτό που λέει ο ΟΗΕ, τση λέει ο Τζώρτζης.

—Δηλαδή;

—FYROM, τση εξηγεί ο δικός μου.

Το πλάσμα έσκασε στα γέλια.

—Άντε ρε από χει, του κάνει. Έτσι και πω τέτοιο πράμα τσου Αμερικάνους θα νομίσουν ότι έχω σύφιλη.

—Τότε να μην λες τίποτσι, την ορμήνευσε ο Τζώρτζης στο ίδιο αυστηρό ύφος.

Η κατάπτυστη άρχισε να δείχνει σημεία ανυπομονησίας.

—Δεν μου λες, φιλάρα, του λέει. Τι καταλαβαίνεις τώρα, θα κάνουμε μάθημα πατριδογνωσίας ή τίποτσι άλλο;

—Εγώ λέω να αρχίσουμε από το άλλο και γλέπουμε, επενέβην εγώ διπλωματικότατα.

Οπότεν αποφασίσαμε να κάνουμε παρέα.

—Το οποίον, μανίτσα μου Κρύσταλ, τση ξηγιέμαι εγώ, εμείς εδώ πέρα ειμάστενε ξένοι και δεν ξέρουμε τα κατὰ τόπια. Είσαι να προβαδήσουμε πονηρά, να το διασκεδάσουμε, να καεί το πελεκούδι;

—Εντάξει, μέσα, μας λέει η «πατρίδα». Πλην όμως εγώ τι θα βγάλω;

Άτιμο θήλεο! Δεν τση έφτανε δηλαδή που θα την προβαδούσαν και οι πρώτοι γχώμενοι τση Ελλάδας, να 'ούμ', ήθελε να τα κονομήσει κι από πάνω! Άσε, δικέ μου, έχει σάπισει τέλεια πια αυτή η ποτάννα η κενωνία, δεν βγάνεις άκρη. Εμπάση περιπτώσει κανονίσαμε εκεί ένα ποσόν κι αλλά μπρατσέτα, οι δυο λαοί μονοιασμένοι, ποτές νικημένοι, ξεκινήσαμε για το μέγα νταβαντούρι.

—Θα σας πάω σ' ένα μαγαζί που μοιάζει με τα δικά μας, δήλωσε η θεά. Μπορεί να μην έχει μπουζούκι αλλά είναι the next best thing.

Και μας πήγε. Το μαγαζί ήτουνε χωμένο στη μαύριχη γειτονιά, σε μια υπόγα τση συμφοράς. Απ' όξω δεν το 'πιανε το μάτι σου, αλλά μέσα... Τύφλα να 'χει το ανώτερο σκυλάδικο, δικέ μου! Μπήκαμε μέσα και νομίσσαμε ότι βρισκόμαστε στην Εθνική Οδό, να 'ούμ'. Σκοτάδια, λαμπιόνια, μπερντέδες, μπράβοι αξούριγοι, βρωμερά γκαρσόνια, αλανιάρες, να φέρνουν βόλτα τα τραπέζια, που ήτουνε κάργα από αραπάδες σε ποσοστό εννιά προς ένας. Αναριτσιάσαμε. Ο καλύτερος από δαύτους θα 'χε κάμει ίσαμε δέκα χρόνια στο Σίγκ-Σίγκ για ληστεία μετά φόνου και πολλαπλών κακώσεων, άμα λάχει. Το ευτύχημα η Κρύσταλ ήτουνε γνωστή, οπότε δεν βγάλαν τση φαλτσέτες αμέσως, αλλά μας έδωκαν μια κάποια μικρή πίστωση χρόνου.

Τέλος πάντων, μας στρίμωξαν εκεί πέρα σ' ένα τραπέζι, μας φέραν κι ένα ούισκυ-μπόμπα (που τύφλα να 'χουν οι ντίσκο τση Κέρκυρας) και μας ξέχασαν, προσωρινά.

Στο πάλκο ήτουνε κάτι αραπάδες με τρομπέτες και κλαρίνα και κάτι τούμπανα, είχανε κι ένα φοβερό τσακάλι που κεντούσε στην κιθάρα ο άτιμος, και βαράγανε κάτι μπλουζ να σου ασκώνεται η τρίχα κάγκελο. Να σου πω την αλήθεια την καταβρήκα. Εδώ μάλιστα! Γνωστά τα καττόπια. Δηλαδή, έτσι κι έπιανες στουπέτσι κι άσπριζες τσου αραπάδες και τσου 'δωνες απόνα μπουζουκάκι, τίποτσι μπαγλαμαδάκια, κάνα ντέφι είχες φτυστή την κομπανία του Τσιτσάνη, ρε δικέ μου! Όργιο! Κάργα παρανομία οι φιλάρες! Σαν τσου δικούς μας τσου ρεμπέτες, μια φορά κι έναν καιρό —και δεν μιλώ για τα σημερινά τα φλώρια, μιλώ για τα κακά τα παιδιά του χθες, που φουμέρνανε στη ζούλα

το χορταράκι και μετά πιάναν το μπαγλαμαδάκι να κεντή-
σουν την καψούρα τσου. Εδώ να δεις καψούρα, δικέ μου!

Άκου να δεις στίχοι...

«When the grass is burnin' –yeah man the grass is burnin'»

*I don't want you to talk no nonsense –yeah baby, don't talk
no nonsense...»*

Τουθόπερ μεταφράζεται:

*«Όταν καπνίζει ο λουλάς
εσύ δεν θέλω να μιλάς...» ή κάπως έτσι.*

Ε, μη μου πεις ότι δεν είναι και γαμώ τση συμπτώσεις!
Ή το άλλο για παράδειγμα που λέει:

*«Black babes, black an' horny –yeah man, I say horny,
likin' a drink of whisky an' the sweet sound of the guitar
–yeah, they like it, man, they like it!»*

Τουτέστιν:

*«Αραπίνες μαύρες ερωτιάρες
με ούισκυ με γλυκές κιθάρες...»*

Και πάει λέοντας.

Εντάξει, δικέ μου, ήτουνε να σου φεύγει ο τάκος, να
'ούμ'! Αθάνατε Έλληνα, μέχρι πού έχει φτάκει η χάρη σου,
τιτανοτεράστιε! Γιατί εδώ φαίνεται το μεγαλείο τση φυλής,
ρε ψώνια! Αφού καταφέραν οι αρχαίοι μας πρόγονοι, να
'ούμ', να διδάξουν την τέχνη τση πενιάς τσου αραπάδες από
τα βάθη τση ζούγκλας, σε ερωτώ, υπάρχει τίποτσι που να
μην μπορεί να καταφέρει το δαιμόνιο τση μεγαλοφυΐας του
Ρωμιού, ρε γαμώτο;

—Δική μου, λέω στη δική μου, είσαι και η πρώτη!
Μπράβο, ξηγιέσαι όμορφα. Τη βρίσκω.

—Το ήξερα ότι θα σας άρεζε, μου απάντησε η δική μου.

Το οποίον εξαφανίσαμε το ουίσκυ, μας φέραν κι άλλο, το εξαφανίσαμε κι αυτό, λύσαμε τση γραβάτες, αρχίσαμε τση στράκες, τα «άλα τση» και τα «όπα τση», οι αραπάδες άρχισαν να μας προσέχουν —περί καλό. Σου λέει «Ποια είναι αυτά τα λεβεντόπαιδα που κάμουν κεφάλι με την μουζική τη δική μας;». Όταν μάλιστα κεράσαμε και μια γύρα πάει, γενήκαμε αδέρφια.

—Μωρή, λέω τση γυφτοσκοπιανής. Ξέρεις μωρή από καρσιλαμά;

—Άμα δεν ξέρω από καρσιλαμά τότενες από τι ξέρω; μου κάνει.

Αυτή είσαι δικιά μου! Το οποίον σαλτάρω πάνω και πάω στα όργανα. Βγάνω ένα κατοσταδόλαρο και το κολάω στο κούτελο του γέρου που έκανε κουμάντο.

—Μπράδερ, του λέω, να σας μάθω εγώ ένα δικό μας μπλουζάκι, να σας φύγει ο τάκος;

Οι φιλάρες τα σάστισαν στην αρχή, αλλά ήτουνε παιδιά τσίλικα και φιλομαθή οπόταν...

—Μπράβο, μου λέει ο μαέστρος, γιατί όχι; Πιάκε ένα όργανο.

Το οποίον πιάνω μια κιθάρα, βγάνω κι ένα κέρμα από την τσέπη, κάνω έτσι μια σκάλα... Τρίχορδο το όργανο, δικέ μου! Καράφλιασαν οι αραπάδες που δεν είχαν ξανακούσει μπουζουκάκι στην άθλια ζωή τσου.

—Oh yeah! φωνάζουν.

—Alleluia brothers!

—This is cool, man, this is reeeal cool...

Έρχεται κι ο Τζώρτζης, βάνουμε και την τροτέζα πάνω

στο τραπέζι κι αρχίζουμε τσου άγιους καρσιλαμάδες, να κουφαθεί τελείως το ακροατήριο.

*«Get up and dance my doll,
I wanna see you, I wanna be pleased,
Turkish tsifteteli, ninanaya vroumou ninanaya...»*

Δηλαδή (για τσου μη γνωρίζοντες ανάγνωση και γραφή):

*«Σήκω χόρεψε κουκλί μου,
να σε δω να σε χαρώ,
τσιφτετέλι τούρκικο νινανάγια βρούμου νινανάγια...»*

Είπαμε αυτό, είπαμε τον «Μουσταφά», περάσαμε στη «Λεϊλά», στη «Μαντουβάλα»... Γενήκαμε ήρωες! Οι απαίδες μόνο που δεν έκλαιγαν. Κουνούσαν τση κεφάλες τσου πάνω-κάτω και μουρμούραγαν συνέχεια...

—It's the Holly Book, man!

—Aaaaamen.

Και το πλάσμα του FYROM πάνω στο τραπέζι να δίνει το δικό του ανεπανάληπτο ρεσιτάλ.

Κείνο το βράδυ, δικέ μου, τσου πήραμε τα σώβραχα. Αν μη τι άλλο το όνομα τση Ελλάδας γράφτηκε με ανεξίτηλα γράμματα σ' εκείνο το ταπεινό καταγώγιο που λούστηκε ξαφνικά κι ολωσδιόλου αναπάντεχα με τα φώτα του πολιτισμού.

Τώρα πώς γένηκε κι όταν συνήλθαμε ημάστενε πίσω από τα κάγκελα, αυτό είναι κάτι που ούτε ο ίδιος, ούτε ο Τζώρτζης μπορέσαμε να εξηγήσουμε. Αλλά δεν πειράζει, χαλάλι η ταλαιπωρία και χαλάλι που βρεθήκαμε πάλι χωρίς πορτοφόλια. Κείνο που μετράει είναι ότι, για μια ακόμα φορά, εκπροσωπούσαμε επάξια τα Ελληνικά χρώματα στη μαύρη ξενιτεία. Για την Ελλάδα, ρε γαμώτο!

Στην Ψειρού μείναμε 42 ώρες. Βλέπεις οι Αμερικάνοι μπάτσαμεν νόμιζαν ότι τσου δουλεύαμε όταν λέγαμε ότι ημάστενε υποργοί.

—Ναι, μας έλεγαν γελώντας, κι εγώ, μην κοιτάς... ο Συλβέστερ Σταλλόνε είμαι.

Στο τέλος ήρθε να μας βγάλει ο αείποτε πιστός Πάτροκλος.

—Κανονικά, είπε, θα 'πρεπε να σας αφήναμε εκεί μέσα για πάντα. Το ξέρετε, βρε, ότι χρειάστηκαν επτά διμοιρίες των ΜΑΤ για να καταστείλουν τση ταραχές που ξέσπασαν στην μαύρικη συνοικία; Επτά διμοιρίες! Άσε που μας χρέωσαν τση ζημιές σε μας! Άσε που όρισαν εγγύηση αποφυλάκισης 50.000 δολάρια!

—Και πλερώσατε, ρε θερία 50.000 δολάρια για να μας βγάλετε;! θαύμασε συγκινημένος ο Τζώρτζης (που τσου ήξερε καλύτερα από μένα).

—Όχι δα! είπε ο Πάτροκλος. Απλώς τσου υποσχεθήκαμε ότι θα τσου στείλουμε τον Νταλάρα για μια σειρά συναυλίες υπέρ των αναξιοπαθούντων Κουβανών. Αλλά να το ξέρετε... Ο Αρχηγός είναι πυρ και μανία μαζί σας. Σας το λέω.

—Έμαθε τα καθέκαστα ο Αρχηγός; ήτουνε η δική μου σειρά να απορήσω.

Ο Πάτροκλος κόμπιασε.

—Όχι ακριβώς..., είπε. Αλλά τα έμαθε η Κυρία, που κάμει το ίδιο, για να μην πω χειρότερα.

Καθ' οδόν για το *Sheraton*, όπου μας περίμεναν πάραυτα δια τα περαιτέρω, ο Πάτροκλος μας ενημέρωσε για το τιείχε συμβεί καθ' ον χρόνον εμείς μαθαίναμε τον «παπά» τσου Αμερικάνους μόρτες στο κρατητήριο.

Ο Αρχηγός τελικά γένηκε δεκτός από τον Πλανητάρχη, πλην τ' αποτελέσματα τση συνάντησης αυτής δεν ήτουνε και τόσο αξιομνημόνευτα. Άσε που σε κάποια φάση, λέει, ο δικός μας άσκωσε το ποτήρι να ευχηθεί στην «Υγεία κι Ευημερία του φίλου και σύμμαχου λαού τση... Λιβύης»!!! και φρικάρισαν τ' αμερικανάκια! (Εντάξει, ρε δικέ μου, είχε συνηθίσει ο άνθρωπος με τσου τριτοκοσμικούς... Έτσι ξεσυνηθίζεις, από τη μια ώρα στην άλλη;). Άσε που σε μια άλλη φάση νόμισε ότι βρισκόταν σε προεκλογική εκστρατεία κι έπιασε εκείνα τα γνωστά για τα «περήφανα νιάτα και τα τιμημένα γηρατειά» και τσου καράφλιασε όλους!

—Δηλαδή, σε γενικές γραμμές, μια τρούπα στο νερό. Για άλλα ήρθαμε και μας γλέπω να φεύγουμε με μπρελόκ και χάντρες, κατέληξε ο Πάτροκλος απαισιόδοξα.

Καταλαβαίνεις τώρα, κολλητέ, τι ωραίο κλίμα επικρατούσε όταν μας υποδέχτηκε η Κυρία στο ξενοδοχείο. Δεν σου λέω τίποτσι. Το μόνο που θα σου πω είναι ότι επί σαράντα λεπτά τση ώρας ακούσαμε τον αναβαλλόμενο. Το τι καντήλι έπεσε δεν περιγράφεται. Εγώ κι ο Τζώρτζης πια δεν ξέραμε πούθε να χωθούμε. Ν' ανοίξει η γη να μας καταπιεί, μάγκα μου. Ρετάλια μας έκαμε. Σκουπίδια!

Κι αφού μας στόλισε καλά-καλά γυρνάει σε μένα και μου λέει.

—Πάγαινε γρήγορα να σουλουπωθείς, να γένεις άνθρωπος και σε είκοσι λεφτά να είσαι πίσω. Θα 'ρθεις μαζί μου, που μ' έχει καλέσει σε τσαϊ η Πρώτη Κυρία.

Με το κεφάλι που είχα εγώ εκείνη τη στιγμή αυτό μου 'λειπε!

—Με όλο το σέβας, μανδάμ, τση λέω εγώ, αλλά εμένα τι με θέτε, να μιλάω για κεντήματα και συνταγές;

Η Κυρία μου 'ριξε ένα κακό βλέμμα.

—Ν' αφήσετε τση εξυπνάδες που ξέρετε, κύριε υφυπουργέ, μου κάνει. Αυτά μπορεί να έχουν πέραση σε κάτι Σκοπιανές τσούλες τση Νύχτας, εδώ δεν περνάνε. Όχι, δεν σας θέλουμε να μας πείτε για κεντήματα. Στην πραγματικότητα δεν έχουμε καμία χρεία για το άτομό σας και σας διαβεβαιώνω ότι αν πέρναγε από το χέρι μας θα σας στέλναμε τσουβαλάτο πίσω στην πατρίδα, να δώχετε λόγο για τα αίσχη σας. Έλα όμως που έχετε ζήτηση από αλλού...

—Από πού; απόρεσα εγώ γιατί στο Αμέρικα δεν ήξερα ψυχή.

—Από τον ίδιο τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, με πληροφορεί ξινά η Κυρία και με στέλνει. Ο κύριος Κλίντον ζήτησε να σας γνωρίσει αυτοπροσώπως! Αναρωτιέμαι γιατί.

Εγώ να δεις!

Το πιάνεις, ρε μεγάλε; Ολόκληρος Πλανητάρχης, να 'ούμ', ζητούσε να συναντήσει τον Σπύρο Μπαρακούντα! Είναι ή δεν είναι να σταματάει το μυαλό του ανθρώπου;

Τέλος πάντων, έτρεξα στο χάνι όπου μας είχαν βάλει, πλύθηκα, ξουρίστικα, παρφουμαρίστηκα, κοτσάρισα και μια ξεγυρισμένη κουστουμιά και πίσω στο *Sheraton*. Εκεί μπήκαμε σε μια λιμουζίνα, εγώ, η Κυρία και η Ντέμπυ (που μου 'χανε επίσης μούτρα) και μια και δυο νά 'μαστε στον Λευκό Οίκο.

Μας υποδέχτηκε ένας ξερακιανός μπάτλερ —ο Πάτροκλος του Κλίντον υποθέτω— μαζί με μια αντρογυναίκα που μας συστήθηκε σαν γραμματέας τση Πρώτης Κυρίας. Ο καθένας τσου παρέλαβε τσου δικούς του, η γραμματέας τση κυρίες κι ο σφουγγοκώλης εμένα, και μας μπάσαν παραμέσα.

—Ο κύριος Πρόεδρος θα σας δεχθεί αμέσως στο Οβάλ Γραφείο, με πληροφορήσε ο λακές.

Ανεβήκαμε σκάλες, κατεβήκαμε σκάλες, περάσαμε από χωλάκια και διαδρόμους, στρίψαμε γωνίες... Τελικά φτάκαμε στο περίφημο γραφείο. Πλησιάζοντας στην πόρτα ακούσαμε στριγκλιές που έρχονταν από μέσα.

—Δεν είναι τίποτσι, με καθησυχάζει ο δικός μου. Η Πρώτη Κυρία παίρνει τον καφέ τση με τον Πρόεδρο.

Α, είπα κι εγώ!

Κείνη την στιγμή ανοίγει η πόρτα με πάταγο και πετάγεται όξω η γνωστή φατσούλα τση κυρίας που λέγαμε. Μας γλέπει... σταματάει. Βάνει τα χέρια στη μέση και μου ρίχνει ένα πατόκορφο βλέμμα που μου πάγωσε το αίμα τση φλέβες, ρε δικέ μου! «Τώρα θα μου αστράψει φούσκο!» σκέφτηκα. Κι όχι τίποτσι άλλο, αλλά μετά την κραιπάλη δεν άντεχα βία.

—Ποιος είσαι εσύ; μου κάνει.

—Δεν είμαι ο Σπύρος; τση λέω.

Η κυρία κούνησε το κεφάλι περιφρονητικά.

—Κατάλαβα, μου κάνει. Ο... τζαζίστας! Αμ τι περιμένεις... Κάτι τέτοια αποβράσματα που κάνει παρέα ο δικός μου... Τι περιμένεις;!

Και παρατώντας μας σύξυλους αποχώρησε φουριόζα κατεβάζοντας καντήλια και εικόνες που θα 'καναν ακόμα και βαρκάρη του Μαντουκιού¹² να κοκκινίσει.

—Quite a temper! θαύμαξε ο μπάτλερ.

12 Μαντούκι: παραλιακή συνοικία τση Κέρκυρας γνωστή για τα άτακτα κι ατίθασα παιδιά τση. Πάλαι ποτέ άντρο των περίφημων Μαντουκιωτών κοντραμπαντιέρηδων.

—Ούτε φύλλος στον κόρφο σου, φιλάρα! συμφώνησα εγώ.

Ο μπάτλερ χτύπησε την πόρτα του γραφείου και μπήκαμε.

Ο Πλανητάρχης στεκόταν κοντά στο παράθυρο και πάλευε να καθαρίσει με κάτι χαρτομάντιλα τον καφέ που είχε φάει στη μόστρα (και πάλι τυχερός που δεν είχε φάει ολόκληρο τον δίσκο με το σερβίτσιο)! Βλέποντάς με παράτησε τα χαρτομάντιλα κι ήρθε να με προϋπαντήσει με το χέρι απλωμένο και κάργα χαμόγελα.

—You Spiros? μου λέει.

—I, Spiros, του κάνω.

Ανταλλάξαμε θερμή χειραψία. Ο σφουγγοκωλάριος εξάφανίστηκε διακριτικά.

—Κάτσε, δικέ μου, μου λέει ο Πρόεδρος δείχνοντάς μου μια πέτσινη πολυθρόνα. Χαίρομαι όσο δεν φαντάζεσαι που σε βλέπω.

—Παρομοίως, κύριε Πρόεδρε, του λέω εγώ (λίγο μαγκωμένος είναι η αλήθεια, γιατί δεν καταλάβαινα τι γενόταν εδώ πέρα).

—Call me Bill, μου λέει ο Πρόεδρος.

—Οκέϋ Μπιλ, του λέω. (Σκέψου, ρε κουφάλα, να λες «Μπιλ» τον Πρόεδρο τση Αμέρικας! Καλά, θα τρελαθούμε τελείως;)

Ο Μπιλ έβανε καφέ σ' ένα φλυτζάνι και μου το 'δωκε.

—Δε μου λες, Σπάϊρους, μου λέει, είσαι παντρεμένος;

—Θεός φυλάξει, Μπιλ, του κάμω. Κουνήσου από τη θέση σου!

Ο Μπιλ έβαλε τα γέλια.

—Αυτός είσαι! μου κάνει. Αυτός είσαι! That's the spirit! Γάμος; Θάνατος! Άσε... Τι να λέμε τώρα; Γνωστά πράγματα. Χέστα. Εμένα που με βλέπεις, δικέ μου, κάθε μέρα ήμανε και μ' άλλη γκόμενα. Δεν προλάβαινα ούτε τ' όνομά τσου να μάθω. Αν έκαμα συλλογή από κιλότες θ' άνοιγα ολόκληρο Σούπερ Μάρκετ και θα τα 'κονομούσα. Τι να λέμε τώρα!... Αυτή ήτουνε ζωή, όχι αστεία! Περισσότερο πηδούσα παρά κατουρούσα, που λέει ο λόγος. Πλην όμως... Ήθελα καριέρα πολιτική γλέπεις. Ήθελα μεγαλεία... Το οποίον... Άρπα τα, μαλάκα. Παντρέψου και νοικοκυρέψου για να φτιάξεις image, να καθησυχάσεις όλους αυτούς τσου μαλάκες που σε ψηφίζουν και που έχουν και οι ίδιοι μπει στο λούκι. Μην τύχει και τσου φανείς διαφορετικός και φοβηθούν... Οπότε... Άρπα τα, μαλάκα, και να λες κι ευχαριστώ.

Για κοίτα, ρε, κάτι θαύματα! Ο Πρόεδρος βγήκε δικός μας!

—Όπως τα λες είναι, Μπιλ, του λέω. Οι γκόμενες όσο είναι γκόμενες όλα καλά κι ωραία, μόλις όμως σου φορέσουν τον χαλκά... Γάμα τα!

—That's right! συμφώνησε ο Μπιλ. Μεγάλο μυστήριο! Γιατί, ρε γαμώτο; Γιατί η ίδια γκόμενα, όσο τραβιέται μαζί σου στα «ντράϊβ ιν» είναι και γαμώ τση γκόμενες, και μετά, που μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα «κυρία», το γυρνάει και γίνεται καχός μπελάς; Μπορείς να μου 'ξηγήσεις, εσύ Σπύρος αυτό το μυστηριώδες; Τι διάολο μεσολαβεί και σκατώνουν τα πάντα; Πάρε εμένα για παράδειγμα... Όσο ημάστενε στο ψάξιμο με τη μαντάμ περνούσα ζωή χαρισάμενη. Ό,τι τραβούσε η ψυχή μου το είχα. Να σκεφτείς ότι ξεκινούσαμε το πήδημα στην κουζίνα και καταλήγαμε

στο πλυσταριό! Μέχρι μπρέκφαστ στο κρεβάτι μου 'φερνε. Δηλαδή, τέτοια φάση που και η Άντζι Ντίκινσον να μου την έπεφτε θα το σκεφτόμανε —που λέει ο λόγος δηλαδή, μην λέμε κι ότι θέμε! Και κοίτα την τώρα. Τύφλα να 'χει κι ο πιο σκληροτράχηλος επιλοχίας των Πεζοναυτών, να 'ούμ'! Ξέρεις τι βάζο και πιατικό έχω φάει εγώ στο κεφάλι; Δηλαδή, έτσι και δεν ήμανε τόσο χοντροκέφαλος, από εντατική σ' εντατική θα με πάγαιναν. Και να πεις ότι φχαριστιέμαι τουλάχιστον το... άλλο! Σκατά κι απόσκατα. Ζήτημα να το κάναμε δυο φορές μέσα στον χρόνο που μας πέρασε κι αυτό δέκα λεφτά —μπουρζουάδικα κι αξιοπρεπώς— κι όξω από την πόρτα. Όταν δεν έχει πονοκέφαλο, έχει τα ρούχα τση κι όταν δεν έχει τα ρούχα τση έχει μήτινγκ. Έχω απορπιστεί πια, ρε δικέ μου. Έτσι μου 'ρχεται, νά μα το θεό, ώρες-ώρες να τα βροντήξω όλα κάτω, να πάρω το σαξόφωνο και να πάω να κάμω την τύχη μου στο Μέμφις Τενεσσή.

Ο άνθρωπος ήτουνε άσχημα στριμωγμένος.

—Δικέ μου Μπιλ, του λέω, πίστεψέ με ότι σε νιώθω απόλυτα. Δηλαδή, τι να λέμε τώρα, σε πνίγει το δίκιο, ρε γαμώτη μου, σε πνίγει το δίκιο.

Ο Μπιλ κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά.

—Έτσι όπως τα λες είναι, Σπάϊρους, μου κάνει, αλλά άντε να το βρεις.

—Και καλά, ρε δικέ μου, απορώ εγώ, εσύ πάλι δεν κάμεις και καμιά κουτσουκέλα, έτσι, στα μουλωχτά; Εγώ έχω ακούσει ότι εσείς οι Προέδροι εισάστενε ζωηρά και ζημιάρικα αγόρια.

Ο Μπιλ έβαλε τα γέλια.

—'Ντάξ', ρε μεγάλε, μου λέει, είπαμε ότι είμαι απορπισμένος, δεν είπαμε ότι απόνθανα κιόλας!

Τέλος πάντων καθίσαμε εκεί, στο Οβάλ Γραφείο, να λέμε τα γκομενικά μας πάνω από μισή ώρα, λες και είχαμε κάμει μαζί φαντάροι, όταν σε μια στιγμή ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα εκείνος ο αχώνευτος ο κοντός (ο δήθεν Ρωμιός ντε)¹³ που κείνη την εποχή ήτουνε ακόμα το δεξί χέρι του δικού μου, πριν ακόμα βγουν στη φόρα οι σκατοδουλίτσες του και πάρει πόδι.

—Κύριε Πρόεδρε, του λέει, ήρθα να σας υπενθυμίσω ότι σε πέντε λεφτά πρέπει να συναντήσετε τον Πρόεδρο τση Ναμίμπια.

Ο Μπιλ ξίνισε τα μούτρα.

—Screw him, του λέει. Δεν έχω κέφι.

—Μα, κύριε Πρόεδρε, είναι απόζω και περιμένει ο άνθρωπος! επέμεινε ο Τζώρτζ.

—Πε του να 'ρθει αύριο, του κάνει ο Μπιλ. Τώρα δεν ευκαιρώ, έχω σύσκεψη με τον φίλο μου τον Σπάϊρους για ανώτερες υποθέσεις του κράτους.

Ο τυπάς δεν το 'βαζε εύκολα κάτω.

—Πρέπει να δείτε και τον Αρχηγό του Πενταγώνου, του λέει.

—Άλλος καλύτερος! κάμει ο Μπιλ. Αμ δεν πάω να φουντάρω από το μπαλκόνι καλύτερα;

—Μα, κύριε Πρόεδρε...

—Χέσε μας, ρε Τζώρτζ, του κάνει ο Μπίλ. Μη γένεσαι σπασαρχίδης. Είπαμε, είμαι σε σύσκεψη επί ανωτάτου επιπέδου με τον Σπάϊρους Όλα τα ραντεβού ακυρώνονται.

13 Σημείωση μεταφραστική: Υποπτεύομαι ότι εδώ ο Σπύρος υπαινίσσεται τον περίφημο Τζώρτζ Στεφανόπουλο, τον «Ωραίο Τζώρτζ» όπως τον έλεγαν στον Λευκό Οίκο ένεκα που... τέλος πάντων, το παιδί μπορεί να μην ήτουνε και τόσο φανατικός...

Κάτι πήγε να πει ο κοντός αλλά το ξανασκέφτηκε, είδε ότι δεν τον έπαιρνε και πήγε στην ευχή του θεού.

—Κατάλαβες, ρε συ Σπάϊρους; μου λέει ο Μπιλ με παράπονο. Έχω τα δικά μου τα βάσανα, πρέπει ν' ασχολούμαι και με τση μαλακίες των άλλων. Ποιος μαλάκας βομβάρδισε ποιον στη Βοσνία (ανάθεμα κι αν ξέρω πούθε πέφτει αυτό το κωλοχώρι), ποιος άλλος πιο μαλάκας έριξε ποιον στη Νότιο Αμερική, ποιος κόπανος κουνιέται σε ποιον στην Ασία και πάει λέοντας... Ζωή είναι αυτή; Όχι, στον θεό που πιστεύεις, πε μου, ζωή είναι αυτή;

Τον ένιωθα τον άνθρωπο απόλυτα. Ήτουνε σαν και μένα όταν έπεφτε δουλειά στο υπουργείο κι εγώ είχα κανονίσει παραλιακή εξόρμηση με καμιά γκομενίτσα. Δεν υπάρχει χειρότερο πράμα από το να σου τα σπάνε όλη την ώρα με μαλακίες!

—Ευτυχώς, δικέ μου, του λέω, που υπάρχει και το όργανο.

Το μάτι του Μπιλ άστραψε. Πήγε στη γωνιά όπου είχε ακουμπήσει το θρυλικό σαξόφωνο και το πήρε στην αγκαλιά του με ευλάβεια.

—Τώρα, Σπάϊρους, μου λέει, είπες μια πολύ μεγάλη κουβέντα. Μη το όργανο θα τα 'χα παίζει από καιρό.

Και σαν να το θυμήθηκε μόλις εκείνη την στιγμή γυρίζει και μου λέει.

—Αλλά κι εσύ δικός μας είσαι μαθαίνω, μου κάνει.

—Δικός σας είμαι, αλλά επί ποίου θέματος; ρωτάω εγώ.

Ο Μπιλ μου έδειξε κάτι εφημερίδες που είχε απλωμένες στο γραφείο του.

Πρωτοσέλιδο.

«ΕΛΛΗΝΑΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΒΑΖΕΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΝΕΓΡΙΚΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΜΕ ΤΑ ΕΚΡΗΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΠΛΟΥΖ!» έλεγε φαρδιά-πλατιά ο πηχυαίος τίτλος. Κι από κάτω μια φωτογραφία μου σε κατάσταση κραιπάλης να τα δίνω όλα με την κιθάρα-μπουζούκι παρέα με τσου αράπηδες τζαζίστες. (Για τον Τζώρτζη δεν έλεγε πουθενά κουβέντα. Προφανώς του τα κουκουλώσανε «άνωθεν», αφήνοντας εμένα, το θύμα, να πλερώσω το μάρμαρο).

—Έχουμε κι άλλο κοινό σημείο εξόν από τση γχόμενες, μου λέει ο Μπιλ. Στην πραγματικότητα γι' αυτό επέμεινα να σε γνωρίσω. Λέω «Κοίτα να δεις, Μπιλ, που ακόμα κι αυτοί οι ξενέρωτοι οι Έλληνες τη βρίσκουν με τη τζαζ. Πρέπει οπωσδήποτε να παίξω μ' αυτόν τον υποργό». Αυτό είπα.

—Όχι και «ξενέρωτοι», Μπιλ, του λέω αυστηρά. Να προσέχουμε τι λέμε. Όχι και «ξενέρωτοι».

Ο Μπιλ σάστισε.

—'Ντάξ', ρε μάγκα, μου κάνει, 'ντάξ'. Δεν είπαμε και τίποτσι. Εγώ το σκέφτηκα αυτό γιατί από τσου δικούς σου που γνώρισα σ' αυτή τη δόση... άσε, μην πω. Ξέρεις τι μου 'πε σε μια φάση ο Ηγέτης σας; «Συγχαρητήρια, κύριε Πρόεδρε» μου λέει «για την αποπεράτωση του τεράστιου έργου τση διώρυγας του Παναμά!»! 'Ντάξ', πε μου τώρα εσύ... καραφλιάζεις για δεν καραφλιάζεις;

Εδώ ήπρεπε να υπερασπιστώ τα ιερά και τα όσια.

—Γιατί, του λέω, τι σου φαίνεται περίεργο; Έχρινε ο άνθρωπος σωστό, επ' ευκαιρία τση γνωριμίας σας, να σε συγχαρεί για τη διώρυγα του Παναμά. Κακό είναι;

Ο Μπιλ τα σάστισε για μια στιγμή, αλλά μετά έπιαχε το πνεύμα και χαμογέλασε.

—'Ντάξ', ρε δικέ μου, μου λέει, με βούλωσες. Το παίρνω πίσω.

—Όχι τώρα να μας τη βγαίνουν και τ' αμερικανάκια!

—Δεν μου λες, μου λέει σε μια στιγμή ο Μπιλ. Είσαι να παίζουμε μαζί ένα κομμάτι, να πάνε κάτω τα φαρμάκια;

—Μπράβο, του λέω, γιατί όχι; Να αποθνάσκει ο Χάρος!

—Εδώ, μου λέει ο Μπιλ, σου έχω μια έκπληξη.

Παγαίνει σε μια ντουλάπα, την ανοίγει και βγάνει από μέσα έναν... μπαγλαμά! Μάλιστα, δικέ μου, όπως το ακούς, κανονικό μπαγλαμά!

—Μου το 'φερε ο τέως πρέσβης μας στην Αθήνα, μου εξηγεί ο Μπιλ. Το φύλαγα στο ντουλάπι για κάθε ενδεχόμενο και νά που χρειάστηκε.

Πήρα ευλαβικά το άγιο όργανο στα χέρια μου και χαϊδεψα με σέβας τση χορδές του. Μάλιστα, κύριε, το αθάνατο Ελληνικό Πνεύμα είχε φτάσει μέχρι τα έγκατα του Λευκού Οίκου τση Αμερίκας, να 'ούμ'! Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει, ρε κουφάλες, πάρτε το χαμπάρι!

Ο Μπιλ έπιαχε το σαξόφωνο κι ετοιμάστηκε.

—Οδήγα εσύ κι ακολουθώ, μου κάμει.

—Όπερ και εγένετο, δικέ μου. Για μια ακόμη φορά ο Αρχαίος Ελληνικός Πολιτισμός έκαμε το θαύμα του. Το φαντάζεσαι, ρε; Σπύρος Μπαρακούντας - Μπίλ Κλίντον, κοντσέρτο για μπαγλαμά και σαξόφωνο, σε πρώτη παγκόσμια εκτέλεση;!!!

«Down in the Lemon Market, there was a turmoil...»

Τουτέστιν: (Κάτω στα Λεμονάδικα γένηκε φασαρία...)

*«What have I done to you Mr. Director
and you come out on me so often?
We just light the grass,
don't do no harm to anyone...»*

Τουτέστιν:

(Τι σου 'κανα κυρ Διαφεντά
και μου τη βγαίνεις τακτικά;
Εμείς την τσίκα ανάβουμε,
κανέναν δεν πειράζουμε...)

Κι άλλα, κι άλλα τέτοια πολλά.

Δυο ώρες παίζαμε με τον δικό μου τον Μπιλ τα αθάνα-
τα έργα τση Ελληνικής ψυχής σε διασκευή και προσαρμογή
του Σπύρου Μπαρακούντα. Όλος ο Λευκός Οίκος μα-
ζώχτηκε να δει τι γίνεται. Γραμματείς, φαρισαίοι, σφουγ-
γοκωλάριοι στριμώχτηκαν κακήν κακώς μέσα στο Οβάλ
Γραφείο και βάραγαν παλαμάκια μερακλωμένοι. Όταν
μάλιστα πετάχτηκαν και καναδυό Πεζοναύτες τση Φρουράς
(που είχαν κάνει στο Ελληνικό και ξέραν από πενιές) κι αρ-
χίνισαν να ρίχνουν τση ζεϊμπεκιές τση μόρτικες γένηκε
ανάστα ο Κύριος! Τεκέ το κάναμε το παλιόσπιτο, δικέ μου!
Θα αγαλλίασε η ψυχούλα του Μουφλουζέλη, που μας έγλε-
πε από τον ουρανό.

Όταν καμιά φορά τελείωσε η παράσταση, ο Μπιλ μ'
αγκάλιασε και με φίλησε σταυρωτά.

—Σπύρος, μου λέει, από σήμερα είσαι αδερφός. Πώς το
είπες εκείνο για τον Χάρο;

—Let the Death die! (Να απονθάνει ο Χάρος), του
λέω.

—Let the Death die! φώναξε κι ο Μπιλ.

Χωρίσαμε σαν αδέρφια.

Στην έξοδο είδα τση δυο δικές μας κυράτσες να κάθονται φουρκισμένες σ' έναν πάγκο και να με περιμένουν.

—Τι γινήκατε, κύριε υποργέ; με ρωτάει η Κυρία. Ξέρετε πόση ώρα σας περιμένουμε;

—Με το μπαρδόν, μανδάμ, τση κάνω αλλά με τον Μπιλ είχαμε σύσκεψη επί υψηλού επιπέδου και κωλύομανε.

Έπρεπε να δεις, δικέ μου, από καμιά μεριά τση φάτσες που έκαμαν. (Όπως έμαθα αργότερα η Πρώτη Κυρία μόλις και μετά βίας τσου αφιέρωσε δέκα λεφτά από τον «πολύτιμο χρόνο τση»!)

★ ★ ★

Το ίδιο απόγευμα είχα ένα τηλεφώνημα από ποιον λες; Από τον Λάρρυ Κίνγκ του CNN αυτοπροσώπως! Ο τυπάκος ζήτηγε αποκλειστική συνέντευξη.

Το ίδιο βράδυ ο Σπύρος Μπαρακούντας έβγαινε στο αμερικάνικο γυαλί.

Τώρα δεν θα σε κουράσω με λεπτομερή περιγραφή τση συνέντευξης, γιατί, στο κάτω-κάτω, την έχει δει από δυο και τρεις φορές όλη η Ελλάδα, θα περιοριστώ μόνο στα σημεία εκείνα που έχουν το ζουμί, εκεί που, για μια ακόμη φορά, ο Σπύρος έδωκε ρέστα κάνοντας την παγκόσμια κοινή γνώμη να παραληρεί.

Το οποίο πριν βγούμε ήρθε και με βρήκε ο Λάρρυ στο καμαρίνι όπου με έβαφαν.

—Κύριε υποργέ, μου λέει, πρέπει να συμφωνήσουμε τση ερωτήσεις που θα σου κάμω.

—Δεν κατάλαβα; του κάνω. Τι να συμφωνήσουμε; Εσύ ρωτάς κι εγώ απαντάω, πού 'ναι το πρόβλημα;

Ο δαιμόνιος έξυσε την καράφλα του.

—Α, βλέπω ότι δεν έχετε πείρα αυτών των πραγμάτων, είπε. Πολύ καλά λοιπόν, θα σας ενημερώσω. Λοιπόν, έχουμε τριών ειδών ερωτήσεις: Άλφα) τση λεγόμενες «εύκολες», αυτές δηλαδή που δεν εγκυμονούν κινδύνους για τον συνεντευξιαζόμενο —πι χι: «Τι αυτοκίνητο προτιμάτε;», «Ποιο το αγαπημένο σας χρώμα;», «Τι πιστεύετε δια την παγκόσμια κατάσταση;», «Τι λέτε για το δράμα τση Ρουάντα;»... Τέτοια. Βήτα) τση «στημένες ερωτήσεις», όπου ρωτάμε πι χι: «Τι φρονείτε ότι πρέπει να γένει στη Βοσνία;» κι εσείς απαντάτε: «Πρέπει οι αντιμαχόμενες πλευρές να βρουν μια λύση για την ειρηνική επίλυση των διαφορών τσου». Ή ρωτάμε: «Ποια η γνώμη σας για τα ναρκωτικά;» κι εσείς απαντάτε: «Αναμφισβήτητα η μάστιγα του αιώνα». Και τέλος Γάμα) τση «ζόρικες» ερωτήσεις, όπου μπορεί να σας ρωτήσουμε από το αν αληθεύει ότι γκομενίζετε μέχρι το αν εισάστενε ομοφυλόφιλος ή αν τα «πιάνουν» οι πολιτικοί. Καταλάβετε; Οι μεν πρώτες δυο κατηγορίες έχουν ένα κόστος, για τον ερωτώμενο, από δέκα μέχρι πενήντα ή κι εκατό χιλιάδες δολάρια, ανάλογα με τη θέση του, η τρίτη δε είναι εντελώς δωρεάν καθόσον —όπως είναι φυσικό— ανεβαίνει κατακόρυφα η ακροαματικότητα και πουλάμε διαφημίσεις. Αυτό είναι το σύστημα. Λοιπόν;

Τρελάθηκα, δικέ μου. Κοίτα τι πήγαν και σκαρφίστηκαν οι δαιμόνιοι άνθρωποι! Πουλάνε ερωτήσεις! Στο θεό που πιστεύεις, το διανοείσαι; Πουλάνε ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ!

—Τι λοιπόν; του κάνω.

—Εσείς τι επιλέγετε; Άλφα, Βήτα ή Γάμα;

—Γάμα σταθερά, του λέω (αλλά ο μαλάκας δεν το 'πια-
κε γιατί στα αγγλικά το γάμα είναι «σι» κι έτσι πήγε χα-
μένο το λογοπαίγνιο).

—'Ηλπιζα ότι θα το λέγατε αυτό, μου είπε ο δαιμόνιος
και πήγε να 'τοιμαστεί.

★ ★ ★

Η πρώτη ερώτηση του φιλάρα ήτουνε μάλλον ήπια.

—Κύριε υποργέ, μου λέει, αυτές τση μέρες γενήκατε το
επίκεντρο ενός επεισοδίου στη νέγρικη συνοικία. Πήγατε,
λέει, σ' ένα καταγώγιο όπου παίζατε μουσική μαζί μ' ένα
γκρουπ περιθωριακών μουσικών. Η κατάσταση γρήγορα
ξέφυγε από κάθε έλεγχο και δημιουργήθηκε κλίμα γενικής
υστερίας που οδήγησε στη δικαιολογημένη δυναμική επέμ-
βαση των MAT. Τι έχετε να πείτε επ' αυτού;

—Έχω να πω ότι κείνο το βράδυ οι δυο μας λαοί έκα-
μαν ένα σημαντικό βήμα στον δρόμο τση φιλίας και τση συ-
ναδέρφωσης, του λέω. Ό,τι δεν κατάφεραν τόσοι και τόσοι
γυμνοσάλιαγκες το κατάφεραν οι αθάνατες Ελληνικές πε-
νιές, που ανακατεύτηκαν με τση αθάνατες μαύριχες πενιές
και είχαν σαν αποτέλεσμα να κάνουμε ούλοι κεφάλι και να
τη βρούμε όμορφα κι ωραία.

Τον βούλωσα τον γυαλάκια!

—Ναι, μου λέει, αλλά τα αστυνομικά όργανα που σας
συνέλαβαν είπαν ότι ησάστενε «στουπί στο μεθύσι», για να
δανειστώ την έκφραση ενού οργάνου.

—Αν ήξερε το «όργανο» να φτιάχνει κεφάλι, δεν θα 'ταν
όργανο, του κάμω εγώ (ξαναβουλώνοντάς τον).

Ο τύπος ξεροκατάπιε, αλλά δεν το 'βανε κάτω.

—Για να δούμε, λέει, τι λέει επ' αυτού ένας από τσου

συντρόφους σας εκείνης τση βραδιάς. Κυρίες και κύριοι, live από τη νέγρικη συνοικία ο τρομπετίστας Τζο-Τζο Μπράουν.

Το οποίοιον ανάβει η μεγάλη οθόνη του τοίχου και βγαίνει ένα από τα παιδιά που παίζαμε μαζί στο κέντρο.

—Τζο-Τζο, του λέει ο Λάρρυ, έχουμε εδώ ένα φίλο σου, τον Σπάϊρους Μπαράκουντας. Θέλεις να του πεις ένα γεια;

—Giassou dike mou! φωνάζει το αραπάκι ξεκαρδισμένο στα γέλια.

—Χάϊ Τζο-Τζο, του λέω εγώ. How it's hanging, man?

—All right, man! ενθουσιάζεται ο δικός μου. All right! Never better.

Ο Λάρρυ μπήκε σφήνα.

—Πες μας Τζο-Τζο, του λέει, ησάστενε μεθυσμένοι προχθές το βράδυ που τα κάνατε λίμπα;

—Μεθυσμένοι, δικέ μου;! του κάμει ο Τζο-Τζο. Κατουρημένοι από το πιοτί, αυτό ημάστενε. Αλλά πού να καταλάβετε εσείς οι κρυόκωλοι από τέτοια! Εσάς για να σας σηκωθεί πρέπει να οριστεί η Αγία Ψωλή εθνική εορτή και πάλι... Μόνο ο φίλος μου ο Σπάϊρους, απ' όλους τσου ασπρουλιάρηδες που γνωρίζω, ξέρει να τη βρίσκει κιμπάρικα. Σπαϊρους, you are a brother, man.

—Anytime, Joe-Joe, anytime, λέω ο ίδιος.

Ο Λάρρυ είδε ότι του 'φευγε η κατάσταση από τα χέρια κι έριξε διαφήμιση.

—Κύριε υποργέ, μου κάνει όσο λέγαν για σαπούνια, κύριε υποργέ, θα σας παρακαλούσα να είστε λίγο πιο προσεκτικός τση εκφράσεις σας. Ειμάστενε σε εθνικό δίκτυο!

—Εντάξει, δικέ μου, του λέω, μη φοβάσαι τίποτσι.

Πρώτα εσύ σωστά για ν' απαντάω κι ο ίδιος σωστά. Που-
στιές εσύ; Μπινελίγια εγώ.

—Μα...

Αλλά ξαναβγαίναμε στον αέρα.

—Ας αλλάξουμε θέμα, λέει ο Λάρρυ (live). Πριν από
χρόνια ο Αρχηγός σας έκαμε επίδειξη ενός έντονα αντιαμε-
ρικανικού πνεύματος. Σήμερα επισκέπτεται την Αμερική
και οι τόνοι του είναι —το λιγότερο που μπορώ να πω— ασύ-
γκριτα ηπιότεροι σε σχέση με το παρελθόν. Σχεδόν φιλοα-
μερικανικοί θα μπορούσε να πει κανείς. Πώς την εξηγείτε
αυτή τη μεταστροφή.

—Ξέρω 'γώ, ρε δικέ μου; του κάνω. Μήπως επειδής
βάλατε κι εσείς λίγο μυαλό; Για δες το απ' αυτή τη γωνία
το πράμα.

Ο τυπάς ξεροκατάπие.

—Τέλος πάντων, μουρμουράει. Να σας ρωτήσω για τα
προβλήματα που έχετε με την Τουρκία;

—Ποια προβλήματα; του λέω. Ακόμα εκεί είσαι εσύ;
Πάνε τα προβλήματα, φιλάρα, τα έλυσα εγώ όλα πριν από
λίγο καιρό. Τώρα ειμάστενε μια χαρά, ευχαριστώ.

—Μα...

—Τώρα τι καταλαβαίνεις, του κάνω, ν' αρχίσω τα μπι-
νελίγια και μας ακούνε και μικρά παιδιά;

Ο τύπος ξαναξεροκατάπие.

—Να πούμε για τη Μακεδονία; μου κάνει.

—Macedonia is Greek! του λέω. Πάμε παρακάτω.

Ο φιλάρας γούρλωσε κάτι ματάρες να πίσω από τα μα-
τογυάλια.

—Παναπεί, μου λέει, ετοιμαζόσαστε να τσου την πέσετε;

—Σε ποιους; απορώ εγώ.

—Στη Μακεδονία...

—Αφού είναι δική μας, δεν είπαμε; του κάνω.

—Αλλά ο Γκλιγκόρωφ...

—Μωρέ ποιος τον μπιπ τον Γκλιγκόρωφ; του λέω. Είπαμε Macedonia is Greek. ΠΑΟΚ, Άρης, Ηρακλής, Απόλλων Καλαμαριάς... Τι νομίζεις, ρε ξενέρωτε, έτσι θ' αφήσουμε τα ιερά και τα όσια τσου γύφτουλες; Πάρακατω.

Ο φιλάρας είχε γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα.

—Έχετε προβλήματα και με την Αλβανία, αποπειράται.

—Τι προβλήματα έχουμε; απορώ εγώ.

Ο τυπάς τα 'χε πια παίζει τελείως.

—Μα δεν λέτε για τση προκλήσεις του Μπερίσα;...

—Δικέ μου, του λέω, θα σου βάλω ένα αίνιγμα κι αν το βρεις εγώ θα καθίσω να με μπιπ. Το λοιπόν: Τι χωρίζει τσου άνθρωποι από τα ζώα;

Ο τυπάς τα 'φτυσε.

—Τι;...

—Το φυλάκιο τση Κακαβιάς! του λέω και ήτουνε πια να τον λυπούνται και οι κότες.

Άλλα διαφημιστικά για να συνέλθει κάπως ο άνθρωπος. Του φέραν και νερό και χαπάκια, ήρθε και στανιάρισε κομμάτι.

—Τώρα, μου λέει (στο live πάλι), θα σας κάμω μια δύσκολη ερώτηση κι αν μπορείτε μου απαντάτε.

—Ρίχτα και μην φοβάσαι, του κάνω.

—Κυκλοφορεί η φήμη ότι οι πολιτικοί στην Ελλάδα «τα παίρνουν», με πυροβολεί στα ίσια το μορμολύκιο.

Αλλά να 'ξερε πού έπεσε!

—Τώρα εσύ τι καταλαβαίνεις, του κάμω. Τι είναι προτιμότερο, να τα παίρνουν, όπως εμείς —δήθεν— ή να τον παίρνουν, όπως κάτι άλλοι —άνευ δήθεν;

Ο τυπάς ήτουνε έτοιμος να πάθει έμφραγμα. Ξαφνικά τον βλέπω να κοκαλώνει, φέρνει το χέρι στο αυτί που είχε το ακουστικό, ακούει μια στιγμή και μετά γυρίζει στην κάμερα μ' ένα ύφος να τον λυπούνται κι οι κοκωβιοί.

—Κυρίες και κύριοι, λέει, ο Πρόεδρος των ΗΠΑ θέλει να μιλήσει στον καλεσμένο μας.

Ανάβει η οθόνη στον τοίχο και νάτος ο δικός μου ο Μπιλ, όλος γέλια και χαρούλες.

—Hi Spiros, dike mou! μου λέει.

—Hi Bill, apethande! του λέω εγώ.

—Mister President...! ψελλίζει ο Λάρρυ. Γνωρίζετε τον κύριο υποργό;

—Κολλητός μου! του λέει ο Μπιλ. Τον είδα που βγήκε στην τηλεόραση και πήρα να του πω giassou filara!

—Giassou Megale! τον αντιχαιρετάω.

—Σε περιμένω στο White House την άλλη φορά που θα 'ρθεις να παίξουμε κείνα τα τσίφτικα κομμάτια που μου 'μαθες, μου λέει.

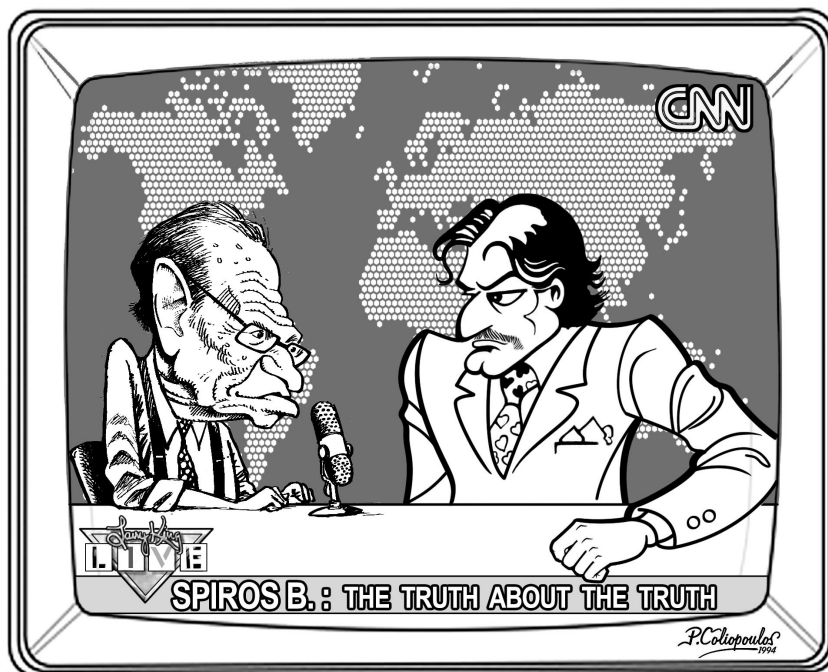
—Μέσα, Μπιλ, του λέω. Είσαι και το πρώτο παιδί, άμα λάχει.

—Let the Death die! με χαιρετάει ο Μεγάλος.

—Να απονθάνει ο Χάρος, τον αντιχαιρετάω εγώ.

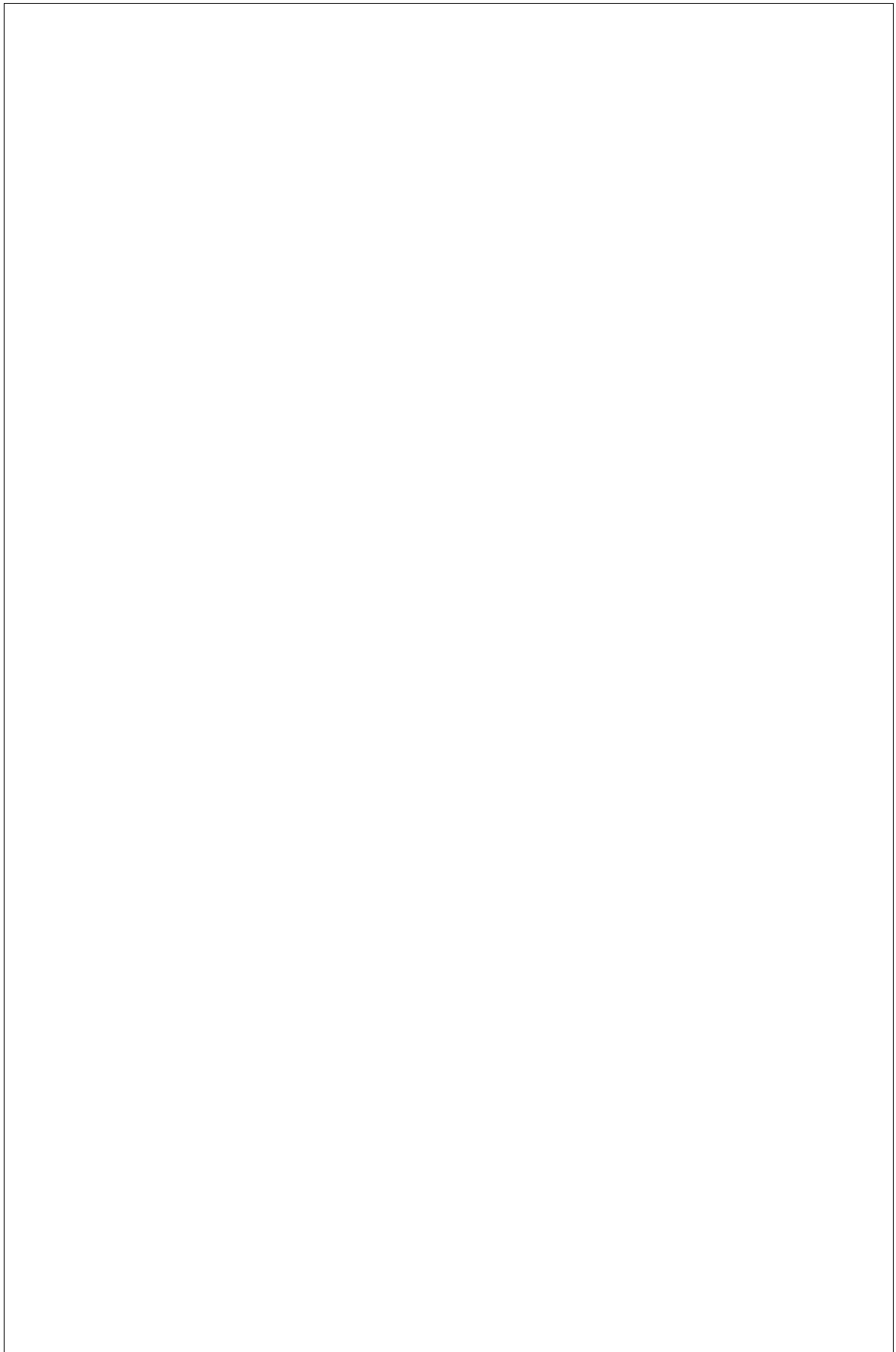
★ ★ ★

Μετά απ' αυτό βέβαια, περιττό να σου πω ότι οι μετοχές του Σπύρου Μπαρακούντα εκτοξεύτηκαν στη Σελήνη. Στην παράταξη ούλο και περισσότεροι μου 'λεγαν καλημέρα τώρα και μόνο η Κυρία φαινόταν να μου το κρατάει μανιάτικο που τση έκλεψα την παράσταση στα Γιου Ες οφ Αίη. Αλλά έτσι είναι τα θήλεα, ευαίσθητα και παραπονιάρικα πλάσματα. Τι να κάνουμε;

Κεφάλαιον 9ον
ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑ

Όπου ο Σπύρος παρέχει χρησίμους πληροφορίας ως προς την λειτουργία του συγχρόνου Ελληνικού Κράτους.

« ...Μα η Μπουμπού απ' το Αλγέρι
γουςτάρει τον Αράπη, τον μαύρο, τον γύφτο,
τον Ταμ ταμ ταμ!
(chorus) Ταμ ταμ ταμ!»

(Τζώρτζ Ζαμπέτας, λαϊκός βάρδος φρομ Αιγάλεω Σίτυ)

Έχουν γραφεί άπειρες μελέτες. διατριβές και περι-
σπούδαστα συγγράμματα για το μυστηριώδες
UFO φαινόμενο που λέγεται Σύγχρονο Ελληνι-
κό Κράτος. Το τι σοφά, καραφλά κεφάλια, ασχολήθηκαν με
το θέμα είναι άλλο πράμα. Κάθε λίγο και λιγάκι έχουμε κι
από κάποιον φωστήρα που βγαίνει στα Κανάλια να μας
πλεροφορήσει για τση ανακαλύψεις του με λόγια που μόνο
αυτός κι η κλίκα του καταλαβαίνουν (αν καταλαβαίνουν)
στοιχειωδώς. Έχουμε δει διάφορα νούμερα κατά καιρούς να
προσπαθούν «να μας ανοίξουν τα μάτια» (δήθεν ότι τσου

έπιαχε ο πόνος!). Από πολιτικάντηδες, μέχρι καθηγητάδες πανεπιστημίου. Από δημοσιογράφους μέχρι υδραυλικούς και μπαλαδόρους. Και βέβαια όλοι αυτοί λένε άλλος το κο- ντό του κι άλλος το μακρύ του. Και βέβαια –ανάλογα από πούθε τα πιάνει ο καθεείς– για κάθε χάλι και ζημιιά πότε φταίει τούτος και πότε κείνος. Για τα κομμούνια φταίνε οι καπιτάλες, για τσου εργάτες φταίνε τ' αφεντικά, για τ' αφεντικά φταίνε οι εργάτες, για τα κακά παιδιιά φταίει το μπατσαριό, για το μπατσαριό φταίνε τα κακά παιδιιά, για τσου γαύρους φταίνε οι βάζελοι (εδώ υπάρχει κάποιο δίκιο), για τσου βάζελους φταίνε οι γαύροι (τελείως ανυπόστατο). Με λίγα λόγια όλοι φταίνε για όλους και για όλα. Βαβέλ και ασυμφωνία χαρακτήρων που λεν και στα διαζύγια. Όλοι διαφωνούν με όλους και μόνο με τον εαυτό τσου συμ- φωνούν. Σ' ένα μόνο σημείο προκύπτει πλήρης συμφωνία όλων αυτών των ετερόκλητων (κι αυθαίρετων) «ειδικών». Όλοι καταλήγουν στη διαπίστωση ότι: «Δεν υπάρχει Κράτος, κύριε! Μπουρδέλο ειμάστενε και καλά μας κάνουν που μας χτυπάνε κάτω σαν χταπόδια τα σκοτεινά κέντρα των ξένων συμφερόντων και οι δήθεν σύμμαχοι».

Αυτή βέβαια είναι μια διαπίστωση που όπως καταλα- βαίνεις, φιλάρα, ο ίδιος, ως πολιτικός και ως άνθρωπος, δεν μπορώ να παραδεχτώ. Όπως δεν παραδέχομαι αυτό που βρήκαμε τώρα και πιπιλίζουμε σαν καραμέλα, ότι: «Οι πο- λιτικοί τα πιάνουν», να 'ούμ'. Αυτό είναι μια πλάνη και μια ελεεινή συκοφαντία, που θα διερευνήσουμε παρακάτω, αλλά για την ώρα μας ενδιαφέρει το Κράτος - Μπουρδέλο.

Κι έρχομαι και σε ερωτώ εγώ, κύριε πολίτη του Μπουρδέλου. Καλά, ρε σούργελο, δεν ντρέπεσαι να σκέφτε- σαι έτσι για το σπίτι σου, να 'ούμ'; Δεν κοκκινίζεις, ορέ; Εξέλειπε η τσίπα τέλεια δηλαδή; Γιατί για το σπίτι σου μιλάς, ρε νούμερο, που το λες μπουρδέλο. Κι αν είναι

μπουρδέλο, ρε ζο όρθιο, τότε τι 'ναι η γυναίκα σου και η αδερφή σου;... πουτάνες; Και η μάνα σου, τσατσά; Κι εσύ, ρε φλίκουρο, τι το παίζεις, νταβατζής; Γι' αυτό σου λέω... Πρέπει να 'ναι κανείς προσεκτικός τσου χαρακτηρισμούς του γιατί ανοίγει λάγκους όπου πέφτει ο ίδιος μέσα.

Εντάξει, δεν λέμε, έχει ελλείψεις το Κράτος, έχει ατέλειες. Αλλά κάθισες ποτές να σκεφτείς, κύριε ξερόλα, γιατί τση έχει αυτές τση ατέλειες; Έχεις ποτές υπολογίσει τα τετρακόσια χρόνια που μας είχε καθίσει ο Τουρκαλάς στο σβέρκο; Έχεις υπολογίσει τι μας κόστισε η Μικρασιατική Καταστροφή; Αναλογίστηκες ποτέ τι ζημιές μας έκαναν οι Κομιτατζήδες; Οι Ιταλοί, οι Γερμανοί, οι Άγγλοι, οι Γάλλοι, οι Ρώσοι, οι Αμερικάνοι, οι Εαμβούργαροι, η Δικτατορία του Πάγκαλου, η κατάπτυστη εφταετία των Συνταγματαρχών, ο Αττίλας, ο Γκλιγκόρωφ, ο Μπερίσα; Έχεις πάρει πρέφα, ορέ ανεύθυνε, ότι μας την πέφτουν από παντού, να μας φάνε γιατί μας ζηλεύουν για τη λεβεντιά, τον πολιτισμό και την εξυπνάδα μας; Μόνο οι Κινέζοι δεν μας την έχουν πέσει ακόμα κι αυτό γιατί, ευτυχώς, είναι μακριά –αν ήτουνε πιο κοντά θα μας την έπεφταν κι αυτοί. Έχεις διανοηθεί, ορέ τσόλι, ότι περιβαλλόμεθα από εχθρικές ορδές βαρβάρων; Ότι έτσι και γένει κάνα μπραφ, οι «συνεταίροι» και οι «συμμάχοι» θα μας αφήσουν να πέσουμε σαν την κουράδα από τον κώλο του μουλαριού; Το 'χεις καταλάβει ότι ούλοι εφτούν οι «Μεγάλοι» μας την έχουν στημένη και περιμένουν πότε θα παραπατήσουμε για να μας παραχώσουν; Ή νομίζεις ότι μας το συχώρεσαν που τους έχουμε καταπηδήξει τση γυναίκες, τση κόρες, τση γκόμενες, τση μανάδες, κάθε καλοκαίρι στα νησιά; Τα 'χεις σκεφτεί όλα αυτά πριν μιλήσεις, αντεθνικό γυμνοσάλιαγκα;

Σου φταίει το Κράτος και οι πολιτικοί, ορέ γύφτο, που είσαι γύφτος; Και τι να σου κάμει το Κράτος, ορέ, αφού όχι

μόνο δεν το βοηθάς αλλά του βάνεις και τρικλοποδιές από πάνω; Και μη μου κάμεις την πάπια, γιατί έχουμε μπόλικά ράμματα για τη γούνα σου. Θες να τ' ακούσεις από την καλή; Ο ίδιος δεν έχω πρόβλημα, στα λέω στα ίσα. Ορίστε, παράδειγμα πρώτο: Είπαμε ότι «διερχόμεθα στενωπόν». Και διερχόμεθα στενωπόν γιατί οι πολιτικοί μας αντίπαλοι τα 'καναν σκατά κι απόσκατα και μας παρέδωσαν καμένη γη –και μην μου πεις ότι το ίδιο έλεγαν κι αυτοί για μας, γιατί θα σου πω ότι για να κάθεται να πιστεύεις αυτές τση κουφάλες, κουφάλα θα 'σαι κι ο ίδιος. Το οποίον είπαμε να κάνουμε θυσίες. Λιτότητα. Και συ τι κάνεις; Βγαίνεις κάθε τρεις και λίγο στο δρόμο και ζητάς περισσότερα όβολα. Δηλαδή, ρε φιλάρα, πώς την έχεις δει τη δουλειά; Να κόψουμε από τον άλλο να δώσουμε σε σένα; Γιατί, είσαι πιο μάγκας ή μπας κι έχεις τον κώλο πίσω; Δεν κατάλαβα... Είπαμε, να κοιτάξουμε να σφίξουμε το ζωνάρι, να μαζώξουμε τίποτσι φόρους, να καλύψουμε τα ελλείμματα. Και συ τι κάμεις, ορέ ασύδοτε; Αντί να βάνεις το χέρι στην τσέπη και να μας τα σκάσεις κανονικά, όπως θα έκαμε ο πάσα μίας νομοταγής κι ενσυνείδητος πολίτης, κάθεται και σκαρφίζονται κόλπα πώς θα τη σκαπουλάρεις χωρίς ν' ακουμπήσεις μία.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, έχεις το θράσος από πάνω να μας κριτικάρεις, ότι δήθεν δεν τα παίρνουμε από τους «έχοντες και κατέχοντες», αλλά ότι ξεζουμίζουμε –δήθεν– τους «φτωχούς». Καλά, ορέ βλίτο, το σκέφτηκες καλά αυτό; Δηλαδή, να τα πάρουμε απ' τον Βαρδινογιάννη, να 'ούμ', και να μην έχει ο άνθρωπος να πλερώσει τον Βαζέχα, να τον δεις μετά εσύ, ο αχάριστος, να κεντάει στο γήπεδο και να σε παγαίνει στον παράδεισο; Ή να τα πάρουμε από τον Κόκκαλη, να τον αφήσουμε στον άσσο, με συνέπεια να βρεθεί ο Θρύλος ακόμα και στη Γάμα Εθνική, που λέει ο

λόγος; Αμ δεν θα ασκωθούν οι Γαύροι να μας σφάζουν με κουτιά από κονσέρβες; (Και θα 'χουν απόλυτο δίκιο). Να τα πάρουμε απ' τον Μελισσανίδη, ρε ζο, να πατώσουν τα χανούμια, να τσου φύγει ο Μπάγεβιτς και να καμαρώνουμε μετά πρωταθλητή τον Εδεσσαϊκό;

Γένονται αυτά τα πράματα; Δεν γένονται.

Γι' αυτό σου λέω... Να μη λέμε ό,τι μας κατέβει, έτσι στα κουτουρού κι όποιον πάρει ο Χάρος. Να σκεφτόμαστε και λίγο, δεν πειράζει. Ο φέος δεν μας το 'δωκε το κεφάλι μόνο για να το χτενίζουμε.

Και στο κάτω-κάτω, ορέ κούτιακα, λίγα κάμει το Κράτος για την πάρτη σου, ακόμα και στο χάλι που λες ότι είναι;

Έχουμε και λέμε... Μήπως αυτό το Κράτος δεν ήτουνε που σου νομιμοποίησε το ξενοπήδημα, ορέ αχάριστο πλάσμα; Ξέχασες τι τραβούσες μέχρι τώρα για να τη βρεις με κανένα γκομενάκι στη ζούλα; Ολόκληρο επιτελικό σχέδιο χρειαζόσανε. Μέσω Διακοφτού έπρεπε να πας, για να μπερδέψεις ντεντέκτιβ, συμπεθέρια, κουνιάδια, μπρατίμια, έναν ολόκληρο στρατό, που έβανε η κερατωμένη συμβία να σε παρακολουθεί για κείνο το περιπόθητο (για κείνη) «επ' αυτοφόρω». Και ξέχασες τα ρεζιλίγια με τση φωτογραφίες και τους χωροφυλάκους, και τα ατέρμονα δικαστήρια και –κυρίως– τση φοβερές διατροφές, έτσι και σε πιάνανε «εγκληματών»; Ενώ τώρα; Κύριος! «Από 'δώ η κυρία μου, από χει το αίσθημα μου», να 'ούμ'. Και δεν σου κουνιέται καμιά καριόλα. Είναι, ορέ, ή δεν είναι μέγα ευεργέτημα αυτό;

Μήπως για τα παιδιά σου δεν φρόντισε το Κράτος; Τζάμπα παιδεία, ορέ αχάριστε, τζάμπα παιδεία! Τι άλλο θες; Βγάζουν τα παιδάκια Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο και

δεν σου 'χει κοστίσει μία. Τα πάντα ούλα το Κράτος, που βρίζεις. Και γκρινιάζεις κι από πάνω «Δεν μαθαίνουν γράμματα τα παιδιά». Και σε ερωτώ εγώ, επιπόλαιε Έλληνα: Τι να τα κάμουν τα γράμματα, ορέ ψώνιο; Σάματις με τα γράμματα θα πάνε μπροστά; Η κενωνία είναι γιομάτη από αρχιτέκτονες, που παρακαλάνε να κάμουν μεροκάματο στα μπετά, κι από καθηγήτριες που πλένουν σκάλες. Για κοίτα γύρω σου να δεις, ξέρει κανένας απ' αυτούς που τα κονομάνε γράμματα; Είδες εσύ κανέναν εργολάβο από κείνους που τα σπάνε κάθε βράδυ στου Αντύπα και στην Άντζελα να έχει πτυχίο; Τι να το κάμει το πτυχίο, ρε νούμερο, υπάρχει ανώτερο πτυχίο από το να σε χαιρετάει ο πορτιέρος στα μαγαζά... «Περάστε, κύριε Φώτη μας, το τραπέζι σας κρατημένο»; Όχι, να μου πεις. Ή μήπως εμείς οι άλλοι, που τέλος πάντων φτιαχτήκαμε στην κενωνία, ξέρουμε τίποτσι παραπάνω από να βάζουμε μια κολυβοϋπογραφή; Σήμερα, δικέ μου, πάρτο απόφαση, η αξία του ατόμου είναι που μετράει κι όχι τα χαρτιά. Κι αν θες απόδειξη, πάρε το παράδειγμα του Περιφερειάρχη των Ιονίων Νήσων, που μέχρι χθες έφτιαχνε τέντες ο άνθρωπος. Ακούς; Ακούω να λες.

Αμ τη δωρεάν περίθαλψη πού τη βάνεις; Γιατί, αυτό μικρό επίτευγμα είναι; Υπάρχει Έλληνας την σήμερον ημέραν που να μην έχει δικαίωμα δωρεάν περίθαλψης; Όχι, σε ρωτάω. Εντάξει, να παραδεχτώ ότι υπάρχουν ακόμα μικρολεπτομέρειες προς ρύθμιση. Εντάξει, υπάρχει μια άλφα ουρά στα εξεταστήρια του ΙΚΑ. Αλλά γιατί, μπορείς να μου πεις; Να σου πω εγώ. Γιατί, αφού δεν βάνει το χέρι στην τσέπη ο Έλληνας να τα σκάσει κανονικά, κάθε τρεις και λίγο, τρέχει στο γιατρό για ψύλλου πήδημα. Λίγο κόψιμο να 'χει, στο γιατρό. Στραμπουλάει το πόδι, στο γιατρό. Ένα σπυράκι βγάνει, στο γιατρό. Άσε πια έτσι και

πάθει κάνα φιλο-εγκεφαλικό, κάνα φιλο-εμφραγματάκι – που άλλοτε το έβγαζε στο πόδι και δεν το 'παιρνε καλά-καλά χαμπάρι– τώρα θέλει λέει... Νοσοκομείο! Μάλιστα, κύριοι, Νοσοκομείο. Γιατί είχε και στο χωριό του Νοσοκομείο, ο καράβλαχος του κιαρατά! Γιατί χάθηκαν τα μαντζούνια και οι πρακτικές οι μανιές, που σε κάμαν περδίκι στο πιτς φυτίλι. Τώρα μάθαμε... Νοσοκομείο. Αμ τι να σου κάμουν και τα Νοσοκομεία; Έρχεται μια στιγμή που τα παίζουν κι αυτά. Και γκρινιάζεις κι από πάνω που σου κάμουν τη χάρη να σε βολέψουν και στο ράντζο! Δηλαδή τι, να σε πέταγαν στο πάτωμα, ορέ γύφτουλα τζαμπατζή; Θα σ' άρεζε τότες; Και γκρινιάζεις και για τα «φακελάκια» των γιατρών. Και πώς θα γένει, ρε δικέ μου; Πώς θα τα φέρουν βόλτα αυτοί οι έρμοι οι ανθρώποι, αναρωτήθηκες ποτές; Με τον μισθό πείνας θα πορευτούν; Και με τι όρεξη μετά θα πιάκουν το νυστέρι να σου ανοίξουν την σαπιοκοιλιά, ε; Σε ρωτάω. Γιατί, εσύ τζάμπα δουλεύεις; Να μην ειμάστενε πλεονέκτες! Πάντως, κατά πως σας τα εξήγησε τση προάλλες κι ο κύριος συνάδελφος υποργός Υγείας, ανώτερο σύστημα Υγείας από το δικό μας δεν υπάρχει παγκοσμίως. Και μην ακούω μαλακίες ότι δήθεν όταν πάθει τίποτσι κάνας μεγάλος τρέχει στα εξωτερικά, γιατί φοβάται, λέει, να καθίσει εδώ πέρα. Αυτά είναι κακόβουλες διαδόσεις. Σκέφτηκες ποτές ότι οι μεγάλοι το κάμουν αυτό από αγάπη και υπερβολική ευαισθησία για τον λαό; Για να μην πιάνουν κρεβάτι, που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο απλός πολίτης, γι' αυτό τρέχουν στου διαόλου τη μάνα και ταλαιπωρούνται και ξοδεύονται οι άνθρωποι. Αλλά πού να καταλάβει ο Έλληνας! Αυτά είναι φιλά γραμματα.

Μέχρι σύνταξη αντιστασιακού σου έκοψε το Κράτος, βρε χερχελέ. Κι ας ήσανε εφτά χρονώ όταν γένηκε το Πολυτεχνείο, κι ας ήσανε στα Παρίσια, τση Σουηδίες, τσου Κανα-

δάδες, όπου την πέρναγες ζωή και κότα αντιστασιαζόμενος. Εμείς δεν το εξετάζουμε αυτό, εκείνο που μετράμε εμείς είναι η πρόθεση. Δεν πάει να πει ότι αντίσταση έκαμε μόνο αυτός που έβαζε βόμπες τσου σκουπιδοντενεκέδες. Αντίσταση έκαμε κι αυτός που σκέφτηκε να το κάμει –έστω κι από μακριά. Ποιο άλλο Κράτος, σε ρωτάω, κάμει τόσα πολλά για τσου πολίτες του;

Ποιο άλλο Κράτος τριπλασιάζει και ξανά και ξανά την τιμή των τσιγάρων για να προφυλάξει την υγεία των πολιτών του; Ποιο άλλο Κράτος στέλνει τη βενζίνα στα ύψη για να περιορίσει –έως εξαλείψει– τα τροχαία ατυχήματα; Ποιο άλλο Κράτος σκέφτηκε να βάλει εισιτήριο στη Νύχτα για να περιορίσει την κραιπάλη; Και ποιο άλλο Κράτος κλείνει τα κωλάδικα τση δύο το πρωί για να δώσει την ευκαιρία τσου πολίτες να ξεκουράσουν λίγο τα κοκαλάκια τσου; Όχι, να μου πεις.

Συμπέρασμα: Το Κράτος δεν έχει τίποτσι, είναι μια χαρά, το πρόβλημα είναι με τσου πολίτες, που γίνονται όλο και πιο απαιτητικοί. Αλλά τι να σου κάμω, εσείς έπρεπε να 'χετε τον σύντροφο Στάλιν, με το που βήξετε λίγο λοξά να φεύγετε τσιφ διακοπές στη Σιβηρία, να σπάτε πέτρες. Τότες να 'βλεπες πόσα απίδια βάνει ο σάκος. Τότες σε θέλω να κουνηθείς, κακομαθημένε και παραχαϊδεμένε Έλληνα πολίτη. Τότες σε θέλω να φωνάξεις.

Το κακό είναι ότι ο μέσος Έλληνας πολίτης δεν ξέρει πώς λειτουργούν οι κρατικοί μηχανισμοί. Δεν έχει την προσήκουσα πληροφορηση, αλλά έχει κι από πάνω κείνους τους ξενέρωτους των Καναλιών που αντί να τον διαφωτίσουν τον μπερδεύουν περισσότερο. Δεν ξέρει ο άνθρωπος. Κι επειδή δεν ξέρει τα 'χει παίζει και γι' αυτό είναι εύκολο για τους επιτήδειους να τον εκμεταλλεύονται και να τον χρησιμοποιούν για τσου δικούς τους ανίερους σκοπούς.

Το Κράτος, κύριοι, δεν είναι ξέφραγο αμπέλι, να κάμει ο πάσα μίας ό,τι του γουστάρει. Το Κράτος έχει νόμους, έχει κανόνες, έχει μια ρέγουλα, έχει τέλος πάντων ένα κάποιο σύστημα. Το Κράτος λειτουργεί ακριβώς όπως μια ποδοσφαιρική ομάδα. Η ομάδα έχει έναν Πρόεδρα, ένα Διοικητικό Συμβούλιο, έναν προπονητή, φροντιστές, φυλαρούχες, παρατρεχάμενους και τέλος τσου μπαλαδόρους. Και το Κράτος το ίδιο.

Ο Πρόεδρος είναι αυτός που χαράζει την πολιτική που θ' ακολουθήσει η ομάδα για να πάρει το πρωτάθλημα. Αυτός αποφασίζει για τση μεταγραφές, αυτός φροντίζει για τη διαιτησία, αυτός «φτιάχνει» τα παιχνίδια (αν και όποτε) χρειαστεί. Το Συμβούλιο βοηθάει. Δηλαδή κάνει αυτό που του λέει ο Πρόεδρος. «Κάτσε» του λέει, κάθεται. «Σήκω» του λέει, σηκώνεται. Το Συμβούλιο, οι «παράγοντες» δηλαδή (βλέπε υπουργοί) δεν αποκλείεται να παίρνουν πρωτοβουλίες και να ενεργούν αναλόγως, αλλά πάντα μέσα στα πλαίσια τση πολιτικής που χάραξε ο Μεγάλος (βλέπε Πρωθυπουργός), που εκτός των άλλων είναι κι εκείνος που φέρνει τα όβολα στην ομάδα (βλέπε κόμμα).

Κανείς δεν κάμει του κεφαλιού του, γιατί αν ήτουνε έτσι δεν θα είχαμε ομάδες αλλά σκόρπιες διαδηλώσεις και η Γάμα Εθνική θα ήπρεπε να γένει τεράστια για να τση χωρέσει όλες. Δίπλα τσου παράγοντες κινούνται βέβαια οι άνθρωποι που κάμουν τση δουλειές του ποδαριού. Φροντιστές, κουβαλητάδες, μασέρ, γιατροί, ψυχολόγοι, αστρολόγοι και δεν συμμαζώνεται. Κι αυτοί πάλι κάνουν αυτά που τσου λένε οι παράγοντες, που κάμουν αυτά που τσου λέει ο Πρόεδρος. Ο προπονητής τέλος (βλέπε αντιπρόεδρος τση κυβέρνησης, τουτέστιν το δεξί χέρι του Αρχηγού), είναι αυτός που παραμυθιάζει τσου μπαλαδόρους, τσου προπονεί, να τρέχουν πάνω-κάτω με τη γλώσσα απόζω και τσου 'τοι-

μάζει για το ματς τση Κυριακής, να μπουν στο γήπεδο και να μασήξουν σίδερα.

Τώρα, αν οι μπαλαδόροι τα καταφέρουν έχει καλώς. Η νίκη ανήκει στην Διοίκηση και στον προπονητή που έστησε καλά την ομάδα —«Οι παίκτες μου εκτέλεσαν κατά γράμμα τση οδηγίες μου»— και βάλουμε τέσσερα στον αντίπαλο. Αν όμως σπάσει ο διάολος το ποδάρι του και φάμε τέσσερα (καλή ώρα Μουντιάλ) τότες η ευθύνη πέφτει εξ' ολοκλήρου τσου μπαλαδόρους —«Οι παίκτες μου είναι κότες. Κάναν του κεφαλιού τσου». Κι όποιος θέλει το πιστεύει. Στον πάτο-πάτο οι μπαλαδόροι (βλέπε λαός) είναι ο τελευταίος τροχός τση αμάξης. Πλερώνονται για να παίζουν. Κανείς δεν σκοτίζεται για τη γνώμη τσου —σιγά τώρα να μην έχουν γνώμη κι οι κότες! Έτσι πάει το πράμα και τσουλάει μια χαρά. Από αρχαιοτάτων χρόνων.

Και σε ρωτάω τώρα εγώ εσένα, μέσε οπαδέ του Λεβαδειακού. Έτσι και βγει στο μπαλκόνι ο Πρόεδρος και σου δηλώσει ότι φέτος η ομάδα θα πάρει Πρωτάθλημα και Κύπελλο, ότι του χρόνου θα βγει στην Ευρώπη και θα βάνει πέντε στη Μίλαν, θα τον πιστέψεις; Αμ δε, που θα τον πιστέψεις. Το πολύ να κουνήσεις το κεφάλι σου και να πεις: «'Ντάξ', πάει να μας ανεβάσει το ηθικό ο Πρόεδρος». Αμ τότενες γιατί να παίρνεις τση μετρητοίς τον δικό μας τον Μεγάλο όταν βγαίνει στο μπαλκόνι προεκλογικά και σου υπόσχεται ότι δεν πρόκειται να σου σφυρίξει άλλους φόρους; Είναι δυνατόν να έχουμε δυο μέτρα και δυο σταθμά; Και γιατί να γκρινιάζεις μετά και ν' απογοητεύεσαι όταν έρχεται ο φορατζής και σου παίρνει το βραχί και —από ανθρωπισμό και μόνο— δέχεται να σου αφήκει το τομάρι πάνω σου;

Γιατί αυτή είναι η δουλειά του Προέδρου (του κάθε Προέδρου). Να ανεβάζει δηλαδή το ηθικό των οπαδών τση

ομάδας. Τώρα πώς θα το κάνει και τι θα πει είναι δικιά του δουλειά. Όχι όμως και να κρεμόμαστε από λόγια και να 'χουμε μετά κι απαιτήσεις! Για στάσου μια στιγμή.

Βγήκε κάποτε ο δικός μας και είπε: «Όξω οι Αμερικάνοι». Και το είπε γιατί το πλήθος αυτό ήθελε ν' ακούσει. Τι ήπρεπε να κάμει δηλαδή τώρα ο άνθρωπος; Να πάρει μια σκούπα και να στρώσει στο κυνηγητό τον βο Στόλο; Μην ειμάστενε και παρανοϊκοί. Και τώρα που έρχεται και λέει: «Μόνο οι Αμερικάνοι μας καταλαβαίνουν» σηκώθηκε η πλεμπάγια να τον φάει. «Λέει, και ξελέει, ο παρλαπίπας» φωνάζουν οι πολιτικοί μας αντίπαλοι. Αμ, βρε ζα, καθίσατε κάτω να το μελετήσετε το θέμα; Σκεφτήκατε ποτέ ότι άλλοι ήτουνε οι τότε Αμερικάνοι κι άλλοι οι τωρινοί; Όλα έτοιμα τα θέλετε δηλαδή; Μυαλό τίποτσι, κουκούτσι;

Μετά είπε: «Όξω από την ΕΟΚ». Αμ τι να 'λεγε, που το 'ξεραν κι οι πέτρες ότι στην ΕΟΚ δεν μας ήθελε κανείς; Τι να τσου 'λεγε; «Σας περικαλούμε πάρτε μας;». Αφού αν αποφάσιζαν να μη μας πάρουν δεν μας παίρναν μακάρι και να χτυπιόμασταν καταή σαράντα χρόνια. Οπότεν τι έκαμε ο δικός μας, ο γάτος, ασκώντας υπερήφανη εξωτερική πολιτική; «Έτσι εισάστενε, κοπρίτες;» τσου λέει. «Δεν μας θέτε εσείς μια φορά, δεν σας θέμε εμείς δέκα». Και πήγε κι έπιακε φιλίες με τσου μεγιστάνες του πλούτου τση Λιβύης και του Ιράκ κι έκαμε τσου κουτόφραγκους να σκάσουν από τη ζήλια. Και βέβαια τώρα, που αλλάξαν τα πράγματα κι άρχισε να πέφτει το παραδάκι εξ' Εσπερίας, άλλαξε κι αυτός τροπάρι. «Ανήκουμε στη μεγάλη Ευρωπαϊκή Οικογένεια» είπε. Και τι θέλατε να πει δηλαδή; «Ανήκουμε στην Αφρική»; Δεν κατάλαβα.

Οπότεν πού είναι η περίφημη ασυνέπεια και η «παπατζηδοσύνη»; Πειράζει που ο Μεγάλος είναι γάτα με πέταλα

και που βρίσκεται μονίμως δέκα χρόνια μπροστά από την εποχή του; Αλλά έτσι ειμάστενε εμείς οι Ρωμιοί. Να μη δούμε καμιά αξία να προκόβει σ' αυτόν τον τόπο, πέφτουμε πάνω να την παραχώσουμε.

Η αλήθεια είναι πικρή και είναι μία. Ο Έλληνας μπαλαδόρος είναι ντίπ καταντίπ άσχετος. Το απέδειξε στο Μουντιάλ, το αποδεικνύει καθημερινά. Δεν βάνει το ρημάδι το μυαλό κάτω, να σκεφτεί τα πράγματα. Όλα έτοιμα τα θέλει. Όλα στο πιάτο, σεβιρισμένα. Να μην κουραστεί, να μην κάμει μια προσπάθεια. Όλα από το Κράτος τα περιμένει!

Άγνοια. Αυτή είναι η αθεράπευτη του ασθένεια. Δεν ξέρει πού πάνε τα τέσσερα. Μόνο να φωνάζει ξέρει κι όποιον πάρει ο Χάρος. Κι όμως, με λίγη καλή θέληση και το Κράτος θα το κατανοούσε και τον εαυτό του θα γνώριζε καλύτερα. Ίσως να φταίμε και μεις που δεν τον καθοδηγήσαμε προς την κατεύθυνση αυτή. Ε, αυτό προσπαθώ να κάμω κι ο ίδιος με το παρόν σύγγραμμα. Να ρίξω τση γέφυρες που θα ενώσουν Λαό και Ηγεσία, έτσι ώστε να προχωρήσουμε ενωμένοι στον δρόμο των εθνικών μας πεπρωμένων, κι άντε μετά να μας κουνηθούν οι Αλβανοί κι οι γυφτο-Σχοπιανοί και οι Κομιτατζήδες κι ο φέος ο ίδιος!

★ ★ ★

Όπως ο Χριστός έτσι κι ελόου μου μ' αρέσει να διδάσκω με παραβολές.

Θα δώκω το λοιπόν μερικά παραδείγματα ώστε να βοηθήσω τον μέσο πολίτη να κατανοήσει καλύτερα το Σύστημα και να γλυτώσουμε επιτέλους από τη μουρμούρα. Θα καλύψω τρία από τα βασικά παράπονα του λεγόμενου «εκλογικού σώματος». Το θέμα τση γραφειοκρατίας, το θέμα του ρουσφετιού και το θέμα του πολιτισμού. Αν μετά

το πέρας των εξηγήσεων μου εξακολουθούν να υπάρχουν αντιρρήσεις τότενες πια δεν μπορώ να πω τίποτσι, θα πρόκειται σίγουρα για κακοπιστία άνευ προηγουμένου (αν όχι για τίποτσι χειρότερο κι εθνικώς πιο επικίνδυνο).

Λοιπόν πάμε.

Θέμα Άλφον: Γραφειοκρατία —ένας ανυπόστατος μύθος.

Πολλές φορές στο υπουργείο μου έτυχε ν' αντιμετωπίσω αυτό που τα λιγούρια οι δημοσιογράφοι αποκαλούν «αγανακτισμένους πολίτες». Πάντα, μα πάντα, αυτοί οι «αγανακτισμένοι» έφευγαν από το γραφείο μου άλλοι άνθρωποι. Μόνο τα πόδια που δεν μου φίλωναν. Γιατί; Διότι, φιλάρα, ο Σπύρος ο Μπααρακούντας δεν ξέρει τι θα πει «πρόβλημα». Με το που παρουσιάζεται η περίπτωση υπάρχει έτοιμη η λύση. Στο τσακατσάκ! Σφραγίδα, υπογραφή, τέλος. Άμε στην ευχή του Θεού, άνθρωπέ μου και τα δέοντα στην κυρία.

Ορίστε, για παράδειγμα, η περίπτωση των περιπετεράδων τση Πλατείας (δεν λέμε ποιας, για να μη δίνουμε και στόχο τσου τρομοκράτες, έτσι;).

Ήρθαν το λοιπόν μια μέρα πεντέξι νοματαίοι στο γραφείο, με κλάματα και οδυρμούς.

—Κύριε υποργέ, μου λένε, αμάν, σώσε μας. Καιγόμαστε, καταστρεφόμαστε, μένουμε στον δρόμο, θα πεινάσουν τα παιδιά μας.

—Τι συμβαίνει, ορέ λεβέντες; ρωτάω εγώ, που τσου πόνεσε η ψυχή μου.

Μου εξήγησαν οι άνθρωποι.

—Το και το, μου λένε. Έληξαν οι άδειες μας και η Αστυνομία δεν μας τση ανανεώνει, γιατί, λέει, δεν δικαιείμαστε, καθόσον δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις και δεν εμπίπτουμε τση διατάξεις του νόμου περί περιπτέρων και περιπλέον το θέαμα που παρουσιάζουμε είναι, λέει, αντιτουριστικό και εμπάση περιπτώσει καταστρεφόμαστε, κι έλεος, κάνε καντιντίς, γιατί θα βάλουμε βενζίνη, να καούμε εδώ και τώρα και θα το 'χεις κρίμα στο λαιμό σου.

Προσπάθησα να τσου καθησυχάσω τσου ανθρώποι.

—Καλά, τσου λέω, αλλά γιατί ήρθατε σε μένα; Τι δουλειά έχω εγώ με τα περίπτερα;

—Τρεις μήνους μας παιδεύουν οι γραφειοκράτες, μου εξήγησε ένας που τον έλεγαν Θανάση και φαινόταν να 'ναι ο αρχηγός. Τρεις μήνους, από τον Άνα στον Καϊάφα. Μέχρι στη Γραμματεία Δρυμών και Δασών μας έστειλαν. Επιτέλους, σήμερα, μας λυπήθηκε ο θεός κι ένας γραφιάς, που λαδώσαμε, κι ανακαλύψαμε ότι εμπίπτουμε τση αρμοδιότητες σας.

—Α, τσου αλήτες! ανέκραξα.

—Τσου αλήτες, τσου αλήτες! με σιγοντάρισαν οι απελπισμένοι περιπτεράδες.

Μια και δυο σηκώνω το τηλέφωνο και παίρνω τον Διοικητή τση Αστυνομίας.

—Το και το, του λέω. Γιατί ταλαιπωρείτε αυτούς τους πτωχούς βιοπαλαιστές και δεν τους ανανεώνετε τση άδειες, να βγάλουν το ψωμάκι τους;

—Πτωχούς;! μου λέει ο πολισμάνος. Τι λέτε, κύριε υποργέ; Αυτοί έχουν από δυο «Μερσεντέ» ο πάσα μίας. Κάθε βράδυ στου Πανταζή και στου Καρρά τ' ακουμπάνε. Αλίμονο.

—Εδώ μου λένε ότι τσουλάτε με «Μερσεντέ», γυρίζω και λέω αυστηρά τσου περιπτεράδες.

—Αναπηρικές είναι, κύριε υποργέ, μου εξηγεί ο Θανάσης. Για να κουβαλάμε τα εμπορεύματα.

—Τέλος πάντων, λέω του μπάτσμαν, ανάπηροι άνθρωποι είναι, που πολεμάν να βγάλουν το ψωμάκι τσου. Να κοιτάξουμε να τσου βοηθήσουμε.

—«Ψωμάκι»; έρχεται η έκπληκτη φωνή του αστυνόμου. Σοβαρολογείτε τώρα, κύριε υποργέ; Ξέρετε πόσα καθαρίζουν αυτοί οι λέχροι ημερησίως; Για να μη σου πω πολλά, το λιγότερο ένα τούβλο. Το λιγότερο —και χωρίς να υπολογίσουμε τα λαθραία.

Γυρίζω πάλι τσου περιπτεράδες έξαλλος.

—Ορέ ρεμάλια, τσου λέω. Τι μαθαίνω; Καθαρίζετε πάνω από τούβλο ημερησίως;

—Τι, πολλά είναι; μου κάνει απορημένος ο Θανάσης. Με τόσα έξοδα οπού έχουμε; Μήπως έχετε υπόψη σας πόσο χρεώνουν το μπουκάλι το Τσίβας στα μαγαζιά;

Αν είχα υπόψη μου λέει!

—Θανάση, του λέω, δεν μου τα λες καλά. Ξεκινήσαμε από τα παιδάκια σας που θα πεινάσουν στο δρόμο και καταλήξαμε στο περμπουάρ για τση λουλουδούδες. Νομίζω ότι το όλο θέμα πρέπει να επανεξεταστεί κάτω από ένα νέο πρίσμα.

—Ότι πρίσμα θες, μου λένε εν χορώ. Τση άδεις να πάρουμε κι έννοια σου.

Το οποίο, το επανεξετάσαμε το θέμα και σε δέκα λεφτά μέσα —με προσέχεις; σε δέκα λεφτά!— είχε κιόλας λυθεί. Ένα μικροποσό θα πάγαινε, συμβολικά, στο Διοικητή τση

Αστυνομίας, για να το διαθέσει υπέρ αναξιοπαθούντων αστυνομικών, ένα άλλο μικροποσό θα πάγαινε εφάπαξ – μέσω εμού– υπέρ των πολιτιστικών εκδηλώσεων του υπουργείου κι ένα τρίτο μικροποσό θα έπιπτε κάθε πρώτη του μηνός επίσης στο υπουργείο –μέσω εμού– για έξοδα επιθεώρησης των εν λόγω περιπτέρων. Όλα τακτοποιήθηκαν εν ριπή οφθαλμού και προς όφελος όλων των συμβαλλομένων μερών.

Μάλιστα, με τον Θανάση, που τον συμπάθησα αμέσως, συνεταιριστήκαμε κιόλας σε μια αλυσίδα περιπτέρων, τα οποία σε πληροφορώ αποδίδουν τα μέγιστα, συμβάλλοντας έτσι στην οικονομική αναδιάρθρωση του Κράτους.

Με τον ίδιο τρόπο τακτοποίησα και πλείστες όσες εκκρεμότητες που χρόνιζαν. Τι ενοικιαζόμενα, τι μπαρ, τι ταγαράδικα! Οι άνθρωποι, όχι που να το παινευτώ δηλαδή, ακούνε «Μπαρ ακούντας» και τρέχουν. Μ' έχουν εικόνισμα, δικέ μου. Εικόνισμα!

Άρα, μύθος τα περί γραφειοκρατίας. Γιατί, από τση προσωπικές μου εμπειρίες αποδεικνύεται ότι με λίγη καλή θέληση εκατέρωθεν ούλα τακτοποιούνται στο πιτς φυτίλι.

Θέμα Βήτον: Ρουσφέτι –έτερος ανυπόστατος μύθος.

Πολλές φορές εμείς οι πολιτικοί έχουμε κατηγορηθεί ότι κάνουμε χάρες –κοινώς ρουσφέτια– προκειμένου να εξασφαλίσουμε σταυρούς. Ψέμα αισχρό και κατάπτυστο.

Ναι, ρε, χάρες κάνουμε –γι' αυτό μας ψήφισε ο κοσμάκης, για να τον εξυπερετούμε– ρουσφέτια όμως ποτέ. Και μιλώ βεβαίως για την παράταξη τη δική μας, για τους σάπιους αντίπαλους δεν ξέρω (αλλά πάλι αυτοί είναι ικανοί για όλα). Εμείς, κολλητέ, πιστεύουμε στην αξιοκρατία. Το

αξίζεις κύριε, θα πας μπροστά, δεν το αξίζεις, θα πας στο Σουφλί κι άσε αυτούς εκεί πέρα να ψάχνουν να βρουν τι να σε κάμουν.

Μας κατηγόρησαν ότι μόλις ανεβήκαμε στα πράγματα πήραμε και διώξαμε κόσμο και κοσμάκη, που είχε βολέψει η προηγούμενη κατάσταση, και βάλαμε δικούς μας. Δεν κατάλαβα... Δηλαδή τι ήπρεπε να κάνουμε; Ν' αφήσουμε το Κράτος να λειτουργεί με τσου αντιφρονούντες, να σαμποτάρουν το έργο μας και να πάει η πατρίδα φούντο; Εμείς να φτιάχνουμε κι οι άλλοι να χαλάνε; Αμ δε σφάζαν!

Και στο κάτω-κάτω, τι γένηκε κι αν βολέψαμε και πεντέξι φιλαράκια εδώ κι εκεί; Δηλαδή τι ήπρεπε να κάνουμε, τώρα που βρεθήκαμε από πάνω να τσου φτύσουμε τσου φιλάρες; Να κάνουμε ότι δεν τσου γνωρίζουμε; Όχι, κύριε, εμείς δεν ειμάστενε απ' αυτούς.

Οι άλλοι είχαν οικογενειοκρατία. Εμείς το παίζουμε φιλοκρατία, να 'ούμ'. Κι αυτό μας κάνει πιο κιμπάρηδες. Καθόσον την οικογένεια δεν τη διαλέγεις, τη φορτώνεσαι (αυτοί που σου κλήρωσαν αυτοί είναι, κουτσοί, στραβοί, δεν μπορείς να τσου αλλάξεις), ενώ τσου φιλάρες, όσο να 'ναι τσου επιλέγεις.

Ο ίδιος για παράδειγμα ρουσφέτι δεν έχω κάμει σε κανέναν, εξυπερετήσεις σε όλο τον κόσμο. Για να σου δώκω να καταλάβεις, μόνο τα γραμματόσημα από τα φακελάκια με τση ευχαριστίες να μαζώζω χτίζω πολυκατοικία. Τόσο κόσμο έχω σώσει.

Γιατί, ρε φιλάρα, καλοί οι νόμοι και οι προφήτες αλλά άπαξες και δεν έχει καρδιά ο άνθρωπος είναι ένα τίποτσι, ένα μεδέν.

Να πάρουμε μια περίπτωση που μου 'τυχε τση προάλλες.

Έρχεται το οποίο να με δει μια κυρία, συστημένη από ένα φιλαράκι του Τζώρτζη.

—Κύριε υποργέ, μου λέει η γυναίκα, σώσε μας. Ζω ένα δράμα. Η οικογένειά μου κοντεύει να διαλυθεί, εμένα έχουν σπάσει τα νεύρα μου... με χάπια πορεύομαι, το ζάχαρο του συζύγου μου έχει ανέβει στο θεό, έχουμε χάσει την ηρεμία μας, αντιμετωπίζουμε την καταστροφή.

Η γυναίκα βρισκόταν σε οικτρή κατάσταση.

Την έβαλα να καθίσει —με την ευκαιρία να παρατηρήσω ότι οι μηροί της κυρίας, όπως σταύρωσε τα πόδια στην καρέκλα, ήτουνε ικανοί να στείλουν στην Κόλαση τον ανώτερο ηγούμενο του Αγίου Όρους— της παράγγειλα και μια φραπέδιά να συνέλθει και κάθισα δίπλα της, να κοιτάξω πώς θα την ηρεμήσω.

—Ησυχάστε, μανδάμ, της λέω. Ησυχάστε. Έτσι που κάμετε θα πάθετε τίποτσι και θα 'ναι αμαρτία δηλαδή. Εδώ που ήρθατε θα τη βρούμε την άκρη σε ό,τι και να σας απασχολεί. Γι' αυτό ειμάστενε εμείς εδώ. Αλίμονο!

—Αχ, κύριε υποργέ, μου κάνει η χαροκαμένη αναστενάζοντας —πράμα που μου 'δωκε την ευκαιρία να διαπιστώσω ότι και τα μπαλκόνια του πάνω ορόφου ήτουνε αξιόσέβαστα και από πρώτης τάξεως υλικό. Αχ, κύριε υποργέ... Να ξέρατε...

—Να μου πείτε, να μάθω, την ενθαρρύνω εγώ, που σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις έχω φοβερή κατανόηση.

—Η κόρη μου! βόγκηξε η μάνα.

—Τι έκαμε η κόρη σας; ρώτησα εγώ.

—Η κόρη μου υπερτεεί στο Πεζικό, μόνιμη επιλοχίας, μου εξηγεί η δυστυχισμένη.

—Πολύ σωστή επιλογή, επικροτώ εγώ. Μακάρι κι άλλες κοπέλες ν' ακολουθούσαν το παράδειγμά τση κατά τση δύσκολες αυτές ώρες που διέρχεται η πατρίς.

—Εσείς τι ανάγκη έχετε; με αποπήρε η μανδάμ. Αυτά ξέρετε, αυτά λέτε. Αλλά για ρωτήστε και μένα που έχω να δω το παιδί μου τρεις ολόκληρους μήνους!

—Μανδάμ, τση κάμω, υπεμονή. Θα τση δώκουν άδεια και θα τη δείτε. Τι να κάνουμε, αυτά έχει ο Στρατός. Παγαίνουμε όπου μας χρειάζεται η πατρίς.

—Δεν κατάλαβα!..., με κάρφωσε η μάνα. Το δικό μου το παιδί βρήκε να χρειάζεται η πατρίς στου διαόλου το κάγκελο; Άλλα παιδιά δεν υπάρχουν να χρειαστεί;

Αυτό βέβαια ήτουνε ένα κάποιο επιχείρημα.

—Και πού βρίσκεται η κόρη σας, μανδάμ; ρωτάω εγώ.

—Πού να βρίσκεται..., πάτησε τση φωνές η μάνα. Στην Άνω Κρύα Βρύση βρίσκεται. Εκεί βρίσκεται. Την ξέρετε εσείς που βρίσκεται η Άνω Κρύα Βρύση, κύριε υποργέ;

Αναγκάστηκα να ομολογήσω την άγνοιά μου.

—Στη Ροδόπη βρίσκεται, βόγκηξε η δυστυχισμένη γυναίκα. Στα Βουργάρικα σύνορα! Παρέα με τους λύκους, τση αρκούδες και τους άγριους κομιτατζήδες. Εκεί βρίσκεται.

—Κομμάτι μακριά, παραδέχτηκα.

—Αυτό λέω κι εγώ, με κατακεραύνωσε η κυρία τέτοια.

—Και τι θέλετε να κάμω εγώ; απόρησα.

—Να τη μεταθέσετε το συντομότερο, ήρθε η ξερή απάντηση.

—Μα, μανδάμ, διαμαρτυρήθηκα, πώς να τη μεταθέσω; Αυτή η υπόθεση δεν είναι καν αρμοδιότητα του υποργείου μου!

Η μαμά μου 'ριξε ένα βλέμμα που μου 'κοψε τα γόνατα.

—Αν θέλετε εσείς..., μου κάνει.

—Μα, μανδάμ...

Η μανδάμ μου χάρειψε το μάγουλο με την ανάστροφη του χεριού της. Τα 'παιξα δικέ μου!

—Ελάτε τώρα, κύριε υποργέ, μου λέει γαλίφικα. Είναι γνωστή η επιρροή που ασκείτε στην Κυβέρνηση... Ένας καλός λόγος από σας... Κι έννοια σας... Δεν είμαι καμιά αχάριστη εγώ...

—Εντάξει, της λέω, πες πως έγινε. Τώρα τι θα λέγατε για ένα Sweet Delight?

—Δηλαδή όταν λέμε «εντάξει» εννοούμε εντάξει; μου κάνει η μοιραία.

—Πες ότι μετατέθηκε, τη διαβεβαιώνω.

Η κυρία σούφρωσε τα (έντονα βαμμένα) χειλάκια της.

—Τι, μόνη της; μου πετάει.

—Γιατί, θέλει και παρέα; απορώ εγώ.

—Ε, πως... Χωρίς τον Θανάση;

—Ποιος είναι ο Θανάσης; ξανα-απορώ εγώ.

—Δεν είναι ο αρραβωνιάρης της; μου λέει η κυρία.

—Πού να ξέρω εγώ, μανδάμ; της λέω.

—Είναι, με διαβεβαίωσε η μαμά. Όταν μεταθέσανε την Πίτσα μεταθέσαν μαζί και τον Θανάση —έβαλε μέσον το παλιοθήλυκο. Ο Θανάσης είναι ξέρετε ανθυπασπιστής στα Τεθωρακισμένα.

—Μάλιστα.

—Λοιπόν, κύριε υποργέ μου, εκεί που ημάστενε ωραία και καλά, μια ωραία ημέρα μας έρχεται η μετάθεση τση Πίτσας. Κλάματα, φωνές, υστερίες, κακό... «Μαμά, δεν πάω πουθενά. Θα παραιτηθώ», μου 'λεγε. Εγώ βέβαια τη νουθετούσα, όπως είχα χρέος. «Τι λες, βρε παρλιακό;» τση 'λεγα. «Δεν σκέφτεσαι την καριέρα σου; Άλλωστε, σιγά..., μακριά είναι η Ροδόπη; Δυο μέρες ταξίδι με το λεωφορείο. Θα 'ρχεσαι Χριστούγεννα και Πάσχα. Θα δεις που θα περάσει ο καιρός χωρίς να το καταλάβεις».

—Σας συγχαίρω, τση κάνω.

—Ευχαριστώ, μου λέει. Αλλά η Πίτσα εκεί, να χτυπιέται και να ωρύεται. «Αν πάω» φώναζε «πάει, τον έχασα τον Θανάση. Θα μου τον ξεμυαλίσουν οι σουρλουλούδες εδώ». «Αυτό ούτε που να το σκέφτεσαι» τση λέω εγώ. «Αλίμονο. Τον Θανάση θα τον έχω από κοντά και δεν πρόκειται να τον πλησιάσει ούτε θηλυκό ποντίκι. Να είσαι τελείως ήσυχη από την πλευρά αυτή». Τελικά με τα πολλά την πείσαμε, έβαλε ένα χεράκι κι ο Θανάσης, τα μάζωξε και πήγε στην ευχή του Θεού και τση Παναγίας. Τον πρώτο μήνα ήτουνε όλα ωραία και καλά, κύριε υποργέ μου. Η Πίτσα στη Ροδόπη, που την καλούσε η πατρίδα και το καθήκον κι ο Θανάσης όλη μέρα σπíti, όταν δεν είχε υπερεσία. Όλα ωραία και καλά!

Αμ δεν καταλάβαινα;!

—Όσπου, συνέχισε η μαμά, δεν ξέρω τι έκαμε αυτό το τσουλί, σίγουρα κάπου πήγε και κούνησε την ουρά τση —θε μου σχώρα με, τι λέω για το παιδί μου!— οπότε, τσουπ, νά σου και η μετάθεση του Θανάση! Ε, τι να σας λέω τώρα, κύριε υποργέ... Καταρρακωθήκαμε πια τέλεια από το νέο αυτό χτύπημα. Εμένα τα νεύρα μου έχουν σπάσει απολύτως... Στο τρελοκομείο θα καταλήξω, να μου το θυμηθείτε.

—Δηλαδή, μανδάμ, τση λέω (που είχα αρχίσει να την φυλλιάζομαι τη δουλειά), αν καταλαβαίνω καλά, μακάρι να μπορούσαμε να φέρουμε τον Θανάση πίσω και ν' αφήσουμε για λίγο ακόμα την Πίτσα τσου Κομιτατζήδες;

Η μανδάμ μου άρπαξε το χέρι και το 'σφιξε πάνω στο στήθος τση (Άγιε μου Σπυρίδωνα σχώρα με!).

—Λέτε; μου κάνει. Μήπως όμως μας κουτσομπολέψει ο κόσμος;

—Βρε ποιος τον χέζει τον κόσμο, τση λέω. Υποργοί ειμάστενε ότι θέλουμε κάνουμε, σε λεπτομέρειες θα σκαλώνουμε τώρα;

Οπότεν, μ' ένα τηλεφώνημα ο Θανάσης πήρε την άγουσα για τα πάτρια εδάφη και την οικογενειακή θαλπωρή του σπιτιού τση μέλλουσας πεθεράς, που τόσο του έλειψε.

Τολμώ να πω ότι μ' ένα συμπάρο κάναμε ένα σωρό κόσμο ευτυχισμένο. Εξόν ίσως βέβαια από την Πίτσα (αλλά αυτό δεν είναι και τόσο μεγάλη απώλεια —είδα φωτογραφία τση και δεν τρώγεται με τίποτσι, ρε παιδί μου, το τσόκαρο).

Λοιπόν; Ρουσφέτι είναι αυτό ή κοινωνική προσφορά; Όχι, σε ρωτάω.

★ ★ ★

Όσο για τα παιδιά τα δικά μας —τα άνεργα Καμάκια (που, όπως θυμάσαι, τόσο βοήθησαν στον προεκλογικό αγώνα στα Στουφονήσια)— που τακτοποίησα εδώ κι εκεί, δεν μπορεί κανείς να με κατηγορήσει ότι αδίκως ενήργησα, γιατί τα παιδιά τη θέση τσου την κέρδισαν με το σπαθί τσου, και κάτι παραπάνω. Και είναι γνωστό και τση ρέγγες, δικέ μου, ότι ο Σπύρος ο Μπαραχούντας μόνο αχάριστος μπινές δεν είναι.

Θέμα Γάμον: Πολιτισμός –τα μεγάλα και θαυμαστά που επιτελέσαμε.

Κατά καιρούς η παράταξη υπέστη σκληρή κριτική, να 'ούμ', σε ότι αφορά το θέμα Πολιτισμός. Μας κατηγορήσαν για αδιάφορους, για λαϊκιστές, για σκυλάδες. Μας κατηγορήσαν, με λίγα λόγια, ότι για τον Πολιτισμό δεν δίνουμε δεκάρα τσακιστή κι ότι εδώ σε μας έχουν μαζευτεί του κόσμου οι αγράμματοι και οι άσχετοι, που δεν είναι σε θέση να ξεχωρίσουν ένα σουζέ τση Μαρίας Κάλλας από ένα τση Χριστίνας Μαραγκόζη. (Λες και λαρύγγι δεν έχουν και η μια και η άλλη!).

Βέβαια όλα αυτά είναι κακόβουλα και πέρα για πέρα ανακριβή, στο εγγυώμαι εγώ, από «μέσα».

Και πρώτα απ' όλα εμείς δεν κάνουμε διάκριση στην Τέχνη, να 'ούμ'. «Από 'δώ το Μέγαρο κι από κει το σκυλάδικο». Καθόσον η Τέχνη είναι μία, δικέ μου, και πάει τελείωσε. Νότες θ' ακούσεις από τον Μπάμπη Γκολέ, νότες κι από τον Λεωνίδα Καβάκο, έστω κι αν αυτουνού του τελευταίου σε στέλνουν για ύπνο με το που κάθεται στα μαξιλαράκια του «Ηρώδειου». Η μουσική είναι μία, άσχετο αν τα ακούσματα είναι διαφορετικά. Από κει και πέρα είναι στο προσωπικό γούστο του πάσα μία να του αρέζει ετούτο και να μην του αρέζει το άλλο.

Εμένα που με γλέπεις με σούρανε μπόλικες φορές, και τσου Λυκαβηττούς και στα Ηρώδεια και στα Μέγαρα. Πήγα, ένεκα η υποργική μου υπόσταση. Άλλωστε τέτοιες ήτουνε και οι εντολές «άνωθεν». «Τα μέλη τση Κυβέρνησης δέον όπως συχνάζουν σε όσο το δυνατόν περισσότερες πολιτιστικές εκδηλώσεις» έλεγε η ντιρεκτίβα τση Κυρίας, και μπορεί να είχε δίκιο από την μεριά τση –μετράει η εικόνα που δίνουμε προς τα όξω, λέει, αλλά δεν ρωτάς και μένα,

που μου πιάνεται ο κώλος στα τσιμέντα να παρακολουθώ τον κάθε ξενέρωτο να μου πετάει «τέχνη» στα μούτρα; Αλλά τι να κάμω, πάγαινα. Να μην πάω θα βγαίνουν μετά οι φυλλάδες και θα 'λεγαν: «Ορίστε, ο Μπαρακούντας δεν πατάει στο κοντσέρτο για βιόλα σε σι μπεμόλ, αλλά άμα είναι για πρεμιέρα τση Πίτσας Παπαδοπούλου είναι πρώτος και καλύτερος!». Γιατί τόσο καταλαβαίνουν, οι άσχετοι, τόσο λένε. Άντε τώρα να βάνω εγώ την Πίτσα Παπαδοπούλου ίσαμε κείνες τση χοντρές που μας φέρνει ο κύριος Χρήστος¹⁴ και χτυπιούνται να βγάλουν μια νότα τση προκοπής σε μι ελάσσονα! Ε, να μην λέμε κι ότι θέμε!

Θυμάμαι, ρε δικέ μου, που σε μια φάση μας ήρθε η «άνωθεν» εντολή να πάμε στο Μέγαρο, να θαυμάσουμε, λέει, κείνη την παγκοσμίου φήμης αηδία ονόματι Ανθή Μπλιάτσα, Μπάτσα... κάπως έτσι. Κληρώθηκα το οποίον κι ελόου μου και –τι να κάμω;– έβανα την ουρά κάτω από τα σκέλια και παίρνοντας και τη Ντέμπυ αλά μπρατσέτα (άλλη «άνωθεν» εντολή) ανηφόρισα για τον Γολγοθά που λέγεται Μέγαρο.

Φίσκα οι «επώνυμοι», δικέ μου, πράμα σταφιδιασμένο και μπαγιάτικο, αλλά που έτσι και μάζευες όλο το μπιζουδικό και το γουναρικό που κυκλοφόρουνε εκεί μέσα βρισκόσανε με νούμερα δυο φορές πάνω από τον επίσημο προϋπολογισμό του Κράτους. Έτσι και χτυπούσε δηλαδή κείνο το βράδυ η 17 Νοέμβρη την άλλη μέρα έκαμε κυβέρνηση.

Τέλος πάντων, καθίσαμε στο θεωρείο, βρήκε ο κομπέρ, έχανε τση παρουσιάσεις, τον χειροκροτήσαμε, βγήκαν οι βιολιτζήδες, τσου χειροκροτήσαμε, βγήκε ο μαέστρος με τη μπαγκέτα, τον χειροκροτήσαμε, βγήκε και η σακαφιόρα...

14 Ο φιλόμουσος και φιλότεχνος εμπνευστής και ιδρυτής του Μεγάρου Μουσικής.

ούτε ο Γιούτσος τση καλές του μέρες να 'ταν! Έπεσαν τα νταβάνια από το παλαμάκι, δικέ μου.

Το οποίον, τραβάει μια τσιριξιά η παντόφλα, τραβάει δυο... αποθέωση! Στην τρίτη η Ντέμπυ έβγαλε το μαντηλάκι να σκουπίσει τα δακρυσμένα τση ματάκια. («Ίσα μωρή παλιοβακέτα!» λέω από μέσα μου. «Είχες και στο χωριό σου Όπερα!»). Εμπάση περιπτώσει, αυτό το βιολί κράτησε πάνω από ώρα. Εγώ πια πάγαινα να κρεπάρω, δικέ μου. Γιατί, εντάξει ρε παιδί μου, και στην Κέρκυρα ξέρουμε από Μπελκάντο, και τση φιλαρμονικές μας έχουμε και τα ούλα μας, αλλά πώς να το κάνουμε, κάθε πράγμα στον καιρό του. Γιατί, μη μου πεις τώρα ότι υπάρχει άνθρωπος που να κάνει κεφάλι με την «Κάστα Ντίβα» και το «Ριγολέτο»! Το διανοείσαι; Τσιφτετέλι στην «Νεράϊδα» με την Μπέμπα Μπλάνς να σου ρίχνει «Μαντάμ Μπατερφλάϋ»; Να ξέρουμε και τι λέμε, έτσι;

Με τα πολλά σχόλασε το συλλείτουργο και μας πήγαν να συχαρούμε τσου «συντελεστάς».

—Μανδάμ, υπήρξατε υπέροχη!

—Θεία! Θεία!

—Η ερμηνεία σας θα μου μείνει αξέχαστη...

Κι άλλα τέτοια σάπια και χειρότερα.

Από κοντά η «θεία» ήτουνε ακόμα πιο μαύρη συμφορά απ' ότι από μακριά. Δηλαδή, ρε κολλητέ, μιλάμε για ΤΗΝ παντόφλα. Δηλαδή, δεν ξέρω... Κάτι τέτοιες θα 'πρεπε να απαγορεύεται να κυκλοφορούν άνευ βρεγμένης πατσαβούρας στα μούτρα, ρε δικέ μου. Τι να σου πω τώρα... Και λίγα που λέω.

Καμιά φορά ήρθε και η δική μου η σειρά.

Με παρουσιάζουν στο σκιάχτρο.

—Κύριε υποργέ, μεγάλη μου τιμή, μου κάνει.

—Παρομοίως, μουρμουράω εγώ.

Και κοίταγα να δω από ποια μεριά να την κοπανήσω, αλλά κείνη την στιγμή μπαίνει στην μέση ένας από τους Μεγαρίτες.

—Λοιπόν, κύριε υποργέ, μου λέει καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρνι, πώς σας φάνηκε η θεία ερμηνεία τση Ντίβας μας;

Ε, δεν γενόταν... Έπρεπε να πω μια καλή κουβέντα κι εγώ.

—Θείτσα, τση κάνω, ένα μόνο θα σου πω... Έτσι και σ' έβλεπε από καμιά μεριά η Μαρινέλα, πάει, θα το 'κοβε το πάλκο, να 'ούμ'.

Και να δεις, ρε μεγάλε, που ακόμα και σήμερα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ξινίσαν ούλοι τα μούτρα, να 'ούμ'!

★ ★ ★

Τέτοια πέρασα πολλά, αλλά η αποθέωση ήτουνε τότενες που μας κάλεσε η Κυρία να πάμε στο κέντρο τση Ρίτας (που ως γνωστόν είναι η αγαπημένη τραγουδιάρα του Μεγάλου), για να εορτάσωμεν την επέτειο, λέει, των γάμων τσου!

Καλά, μιλάμε και γαμώ τση κουλτούρες! Και θα 'θελα να 'ξερα μετά από κείνο το βράδυ πώς τολμάνε και βγαίνουν ακόμη άνθρωποι να ισχυριστούν ότι η παράταξη δεν ξέρει πού πάνε τα τέσσερα από Τέχνη και Πολιτισμό.

Κείνο το βράδυ, δικέ μου, δώκαμε ρέστα όλοι. Μέχρι κι ο Μεγάλος σηκώθηκε κι έφερε δυο βόλτες στην πίστα με

την κυρία Ρίτα να του αφιερώνει το «Αλήτη μ' είπες μια βραδιά». Μιλάμε ότι γένηκε το σώσε!

Να δεις τον Πάπυ να χορεύει χασαποσέρβικο ανάμεσα σε κάτι νταρντάνες, που έτσι και στραβοπάταγαν λιγάκι θα τον κάναν παρελθόν. Τον Σάκη να φέρνει βόλτες με το «Πειράζει που είμαι μεγάλη φίρμα;», τον Τζώρτζη να τραγουδάει πρίμο-σεγόντο «Οι ωραίοι έχουν χρέη», ακόμα κι ο Πάτροκλος έφερε τση βόλτες του να φανταστείς. Όσο για τον φίλο σου τον Σπύρο, καλά, δεν σου λέω τίποτσι... Αλλά εκεί να δεις καρσιλαμά πάνω στο τραπέζι με τη Ντέμπυ!

Το χάναμε το μαγαζί καλοκαιρινό, ρε δικέ μου! Το εκπολιτίσαμε μέχρι και που δεν έπαιρνε άλλο.

Στο τέλος, αφού ευχηθήκαμε «να τα κατοστήσετε και καλούς απογόνους» τσου εορτάζοντας η Κυρία έσκυψε προς το μέρος μου και μου είπε δείχνοντάς μου τη Ντέμπυ με τα μάτια:

—Και στα δικά σας, κύριε υποργέ. Και... σύντομα.

Αυτό ακούστηκε βέβαια περισσότερο σαν διαταγή παρά σαν ευχή, δικέ μου. Και το λέω αυτό καθόσον σούρνονταν πάλι φήμες για επικείμενη «αναδόμηση». Καταλαβαίνεις... Καρέκλα που δεν τη στηρίζει η Κυρία τρίζει επικίνδυνα.

—Ευχαριστούμε, φιλενάδα, ευχαριστούμε, πετάχτηκε η «υποψήφια».

—Και βεβαίως, εγώ κουμπάρα, δήλωσε η φιλενάδα.

Και σχύβοντας στο αυτί μου μου σφύριξε.

—Κοίτα, μέχρι το τέλος αυτής τση εβδομάδας να το έχεις τακτοποιήσει αυτό το ζήτημα. Δεν θα ανεχθώ άλλο να εκτίθεται η καλύτερή μου φίλη με αυτόν τον τρόπο. Συνεννοηθήκαμε;

Την άλλη μέρα έτρεχα να βρω τίποτσι φτηνές βέρες.

Ευτυχώς...

Ευτυχώς, ο φέος αγαπάει τον κλέφτη αγαπάει και τον νοικοκύρη. Τρίτη γέννηκε η κουβέντα, Πέμπτη πρωί-πρωί – χαράματα– χτυπάει το τηλέφωνο στο σπίτι.

—Κύριε υποργέ, ήρθε στ' αυτιά μου η αυστηρή φωνή τση Κυρίας. Μαθαίνω ότι ετοιμάζεσθε να επισημοποιήσετε τον δεσμό σας με κάποιο γύναιο του συρμού, που κανονικά δεν θα έπρεπε καν να χαιρετάτε στον δρόμο.

Τώρα, λίγο που ήμανε αγουροξυπνημένος, λίγο που τα 'χαμε κοπανήσει το προηγούμενο βράδυ με τον Τζώρτζη, δεν το 'πιακα αμέσως.

—Μπαρδόν; τση κάνω.

—Θα σας συμβούλευα να το σκεφθείτε δυο φορές πριν προχωρήσετε σε αποφάσεις που δύνανται να αποβούν καταστρεπτικές για την πολιτική σας καριέρα, μου εξηγεί η Κυρία.

Εδώ, δικέ μου, τα 'φτυσα!

—Μα εσείς δεν μου είπατε...

—Κύριε υφυποργέ, μου κάνει ακόμα πιο αυστηρά η φωνή, μη μου λέτε εμένα τι σας είπα και τι δεν σας είπα. Έχετε ωριμότητα και κρίση να κρίνετε από μόνος σας. Η εν λόγω «κυρία» απεδείχθη άφιλος και αχάριστη εις το έπακρον. Τώρα, κρίνετε και πράξτε.

—Μα, μανδάμ, εγώ...

—Θα δώχετε αξία σε ένα τσουλί του συρμού; Μίαν τυχοδιώκτριαν του χειρίστου είδους; Τι να σας πω, κύριε βολεντά, αν αυτή είναι η πρόθεσή σας τότε είσθε άξιος τση τύχης σας...

—Μα, μανδάμ, εγώ δεν...

—Έτσι μπράβο! ήρθε η θριαμβευτική φωνή τση αφεντικίνας από την άλλη άκρη του σύρματος. Εσείς ΔΕΝ. Σας συγχαίρω, κύριε υποργέ, για την διαυγή όσον και αστραπιαία απόφασή σας. Εσείς ΔΕΝ.

—Εγώ ΔΕΝ, μανδάμ.

Η φωνή μαλάκωσε.

—Και πάλι συγχαρητήρια. Όσον αφορά την... αποκατάστασή σας, μην ανησυχείτε... Σας υπόσχομαι ότι θ' ασχοληθώ εγώ προσωπικά με το θέμα αυτό. Αλήθεια, τι κάμετε αύριο το απόγευμα;

—Δηλαδή...

—Πολύ ωραία. Ελάτε από το σπίτι κατά τση έξι για τσάϊ. Θέλω να γνωρίσετε μια φίλη μου που νομίζω ότι είναι ακριβώς αυτό που σας χρειάζεται. Μόλις σήμερα την προσέλαβα σαν ιδιαιτέρα μου γραμματέα.

—Και η... κυρία Ντέμπυ;

—Ποια «κυρία» Ντέμπυ; μου βάνει τση φωνές. Δεν ξέρω χαμιά «κυρία» Ντέμπυ.

Αυτά.

Επίλογος

Ομως όλα τα ωραία πράγματα στον κόσμο αυτόν, τον ψεύτη, όπου ζούμε (ζωή δηλαδή ο λόγος το λέει), έχουν ένα τέλος. Ακόμη και τα πιο συναρπαστικά κι ενδιαφέροντα.

Εδώ –ή κάπου εδώ– τελειώνει η απομαγνητοφώνηση της διήγησης του Σπύρου.

—Άσε, φιλάρα, μην πούμε άλλα, για την ώρα, και παρξηγηθούμε, μου είπε. Αν χρειαστεί, ο μη γένοιτο, θα επανέλθουμε.

Δεν ξέρω κατά πόσο οι (μη) επιστημονικές φαντασιώσεις του Σπύρου ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Και ποιος είμαι εγώ άλλωστε να κρίνω και να αναλύσω; (Πάντως, δεν μπορεί, όσο τρελά και να φαίνονται αυτά όλο και κάποια βάση αλήθειας θα υπάρχει. Να θυμηθούμε και τη λαϊκή ρήση που λέει: «δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά»). Εγώ πάντως, χωρίς να θέλω να μειώσω την αξιοπιστία του φίλου μου, δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι έτσι λειτουργεί το δοβλέτι. Γιατί, αν το πίστευα, τότε θα 'πρεπε ν' αρπάξω ένα στειλιάρι και να βγω στον δρόμο κραυγάζοντας. Οπότε, οποία η θέση μου; Θα με μπουζούριαζαν ως «αναρχικό και ανατρεπτικό στοιχείο» κι άντε ν' αποδείξεις μετά ότι δεν είσαι ελικόπτερο!

Ως εκ τούτου προτιμώ να επιδεικνύω «συγκρατημένο σκεπτικισμό» και να κάθομαι στα αυγά μου ωραία και καλά, πληρώνοντας κανονικά τους φόρους μου (λέμε τώρα...) και να επαναλαμβάνω του εαυτού μου, τουλάχιστον τετράκις ημερησίως: «Δεν είσαι Κάφρος... δεν είσαι Κάφρος». Πες-πες στο τέλος κάτι μένει, που έλεγε κι ο συχωρεμένος ο Γκαίμπελς.

Και για να μην έχουμε τίποτσι παρεξηγήσεις, επαναλαμβάνω, για μια ακόμη φορά, ότι τα πρόσωπα, ζώα και πράγματα του παρόντος πονήματος είναι και θα παραμείνουν φανταστικά. Μέχρι και η χώρα όπου διαδραματίζονται είναι (και θα παραμείνει) φανταστική. Οπότε, κάθε απόπειρα παραλληλισμού με υπαρκτές καταστάσεις του παρόντος, του παρελθόντος ή του μέλλοντος είναι φύση και θέση κακόβουλες και υποβολιμαίες και ως τοιούτες (τοιούτες, όχι τοιαύτες) τις παραδίδω εις τον δημόσιον εμπτυσμόν.

Άντε μπράβο, μη μας βρει καμιά λαχτάρα στα καλά του καθουμένου!

★ ★ ★

Την περασμένη Τετάρτη το βράδυ έλαβα ένα τηλεφώνημα από τον φίλο μου τον Σπύρο.

—Κολλητέ, μου λέει. Το 'χεις έτοιμο το υλικό που σου 'φτιαξα;

—Μόλις που τελείωσα τη δακτυλογράφηση, του λέω.

—'Ντάξ', μου λέει ο Σπύρος. Προχώρει στο παρασύνθημα. Τυπώνουμε!

Απόρησα.

—Συμβαίνει τίποτσι, ορέ Σπύρο; τον ρωτάω. Καμιά τρικλοποδιά από κείνες που λέγαμε;

Ο Σπύρος γέλασε.

—Όχι, ρε δικέ μου, μου λέει. Τολμάει κανείς να τη βγει με κόκκινο στο Σπύρο τον Μπαραχούντα; Δεν υπάρχει περίπτωση. Αλλά νά... σκέφτηκα να «υπενθυμίσουμε» λίγο στα πλήθη την παρουσία μας στα πολιτικά πράγματα. Έτσι, για να τσου φρεσκάrouμε τη μνήμη. Με πιάνεις;

—Προσπαθώ, του κάνω.

Η φωνή του Σπύρου ήρθε από την άλλη άκρη της γραμμής ψιθυριστή, σχεδόν συνωμοτική.

—Πού 'σαι, φιλάρα... Οι μέρες είναι πονηρές. Επιτελούνται «ζυμώσεις», να 'ούμ'. Κοίτα... Θα σου πω καντιντίς, αλλά τελείως συναμετάξυ μας...

—Τάφος, Σπύρο, τον διαβεβαίωσα.

Η φωνή χαμήλωσε ακόμα πιο πολύ. Ίσα που ακουγόταν.

—Το όνομα του Σπύρου Μπαραχούντα προωθείται από ορισμένους «καλά πληροφορημένους κύκλους», μου λέει.

—Προωθείται για ποιο πράγμα, Σπύρο; απόρησα.

—Προεδρία τση Δημοκρατίας, έφτακε η φωνή του φίλου μου από το σύρμα.

Αλλά πάλι μπορεί να μην άκουσα καλά. Οι γραμμές του ΟΤΕ στο Καμπιέλο τελευταία ρατάρουν.

Τ Ε Λ Ο Σ (;)

Το έπος «SPIROS για πάντα» γράφτηκε το 1995 στην Κέρκυρα και στην Ύδρα και πήρε την τελική του μορφή τον Δεκέμβριο του 2021. Δεν εκδόθηκε ποτέ.

